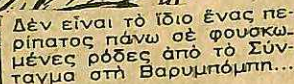

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

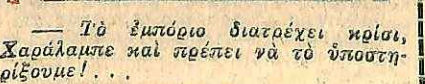

AP. 809

Κοζερί τῆς ἐβδομάδος

Οι άναγνώστες του «Θησαυρού» με Ικανοποιεί η πλήρη προφορία των
 όπι ο έκδοτικός οίκος «Πορεία» έθεσε με κυκλοφορία το νέο βιβλίο του
 συγγραφέα μας κ. Π. Παλαιολόγου. Είναι ένας κομψός τόμος με τον
 τίτλο «Έραρην πνοή», με πρόλογο του κ. Γ. Παπαγιάννου και με τον
 φυλλάδιο του ζωγράφου κ. Σπ. Βασιλείου. Έκδοσης έξι σελίδες γραμ-
 μένες με κέφι και με
 νεύματα. Η «Έραρην
 βιβλίο της ανόγειας
 πνοή» είναι το γέλαστο και μαζί συγκινημένο

★
ΚΥΡΙΑ καθώς πρέπει έδα-
λε άγγελία στις έφημε-
ρίδες και δηλώνει ότι που-

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ☎ ΤΗΛ. 27-135-29-967 ☎ ΤΙΜΗ Δρ. 6.-

1. *Phragmites australis* (Common Reed)

καρδιᾶς της τῆν...
(πληγῇ!

Τα δράματα της καρδιάς

Η ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΛΥΣΗ

Ήταν ανήσυχη κι' έκνευ, ρισμένη η θέλμα, δλο έκεινο τ' απόγεμα. Τριγύριζε στο κατόστρωμα, σαν να την κυνηγούσε κάποιο κακό προαίθεμα...

Ο καιρός ήταν θαυμάσιος. Το υπερωκεάνειο έσκιζε καμαρώτα τον ώκεανό, που φαινόταν σαν κοιμισμένο θηρίο που άφινε ανέμους, κακά να παίει πάνω του να ποντικακι...

Η θέλμα συλλογιζότανε τη σημερινή σκηνή με το Ρόμπερτ. Ένοιωθε τύψεις τρομερές για την αδυναμία που έδειξε... Αγαπούσε κυφά το Ρόμπερτ. Ήταν ένα αίσθημα που δεν μπορούσε να το νικήση, όσο κι' αν αγωνιζότανε με τον εαυτό της, δύο χρόνια τώρα. Κι' εκείνος την αγαπούσε τρελλά. Ήταν φανερό πως ζούσε γι' αυτήν, κι' όχι για τη γυναίκα του.

Μα η σημερινή σκηνή δεν έπρεπε να γίνει. Δεν έπρεπε ν' αφήσουν το αίσθημα τους να ξεχειλίση, και να βρεθούν ξαφνικά αγκαλιασμένοι στην καρμίνη της, μ' έννοια να χερί... αυτή κι' ο Ρόμπερτ, ο άντρας της αδελφής της!

Όχι, δεν υπήρχε δικαιολογία. Η θέλμα αγαπούσε πολύ την αδελφή της, τη Ντόροθυ και μ' αυτό πούκα, ήταν σαν να δίνει μια θανάσιμη μαχαίρα στο άδωο κι' ανυπόκοτο εκείνο πλάσμα.

Δεν έπρεπε να φανή τόσο αδύναμη... Γιατί, σίγουρα, αυτή έφτασε πιο πολύ. Ο Ρόμπερτ δεν θα τολμούσε ποτέ να την αγκαλιάσει και να τη φιλήσει με τέτοια έρωτική φλόγα, αν είχε εκείνη τη δύναμη να τον συγκρατήσει.

Τώρα ένοιωθε ταπεινωσι και τύψεις. Δεν θα ξανάβρισκε την ψυχική της γα-

λήνη, παρά μόνον όταν θα τη βεβαίωνε ο Ρόμπερτ πως θα ξεκινούσαν οριστικά ό,τι είχε συμβεί μεταξύ τους.

Γι' αυτό ήθελε να τον ξαναδεί, εκείνο τ' απόγεμα. Όχι όμως τη Ντόροθυ. Ένοιωθε πως δεν ήθελε τη δύναμη ν' ατενίστα στα μάτια της αδελφούλας της, πριν ελαφρώσει τη συνείδησή της απ' το μεγάλο σφάλμα της.

Ένώ ήταν ουδισμένη σ' αυτές τις σκέψεις, ένα χέρι ακούμπησε έλαφρά στον ώμο της κι' η φωνή του Ρόμπερτ της είπε σιγανά: — Ακουσέ με, θέλμα! Εί- ναι ανάγκη να σου μιλήσω.

Μ' έλο που ήθελε τόσο να τον δει, μόλις άκουσε τη φωνή του ταραχτηκε τόσο πολύ, που νόμισε πως μέσ' στο στήθος της γύρισε και τον στήθεος της. Ήταν κλωμός, με τα μάτια βαθυλωμένα και θαλά. Μόλις στεκόταν στα πόδια του.

—Τί έχεις, Ρόμπερτ; τον ρώτησε, τρομαγμένη.

—Τίποτα... Μην ανησυχείς. Θέλω μόνο να σου πω... Πρέπει να με συγχωρήσεις για ό,τι έγινε πριν. Μετάνοιωσα πολύ που φάνηκα τόσο αδύνατος. Η γυναίκα μου είν' ένας άγγελος... και ού' εί- ναι αδελφή της. Ήταν οί- πλο το έγκλημά μου. Μα ή- ταν δυνατότερο από μένα αυτό που μ' έσπρωξε στην αγκαλιά σου!

Η θέλμα δέχτηκε το λό- γιο του σαν απολύτρωση κι' απάντησε πρόθυμα: —Με πρόσλαες, Ρόμπερτ. Σ' αναζητούσα ακριβώς για να σου πω πως η σημερινή μέρα πρέπει να ξεχαστεί, να αβύσει απ' τη ζωή μας... Έχεις δικιο, φανήκαμε πολύ αδύνατοι...

—Ναι, θα ξεχαστούν όλα. Σου το υπόσχομαι... Μα έ- χω να σου κάνω τώρα μια

τελευταία παρακαλού. Σου σφείλω κάτι... ένα μυστικό, που πρέπει να το μάθεις σή- μερα... Έλα στο σαλόνάκι της καμπίνας μας. Η Ντό- ροθυ είναι στον κινηματο- γράφο, θα μπορέσουμε να μιλήσουμε...

—Όχι, Ρόμπερτ! του εί- πε, μ' ένα τόσο φρίκης στή φωνή της. Όχι ξανά...

—Δεν πρόκειται για κανέ- να «ξανά». Πρέπει να μάθεις, θ' ακούσεις κάτι που θα σε κάνει να διαπονήσεις μια κα- λή ανάμνηση από μένα... Γι- ατί δεν πρόκειται να ξανα- δωθούμε! Θα φύγω μακριά, θα δώσω!

Ο τόνος της φωνής του ήταν τόσο σταθερός κι' η ματιά του έδειχνε τέτοια α- ποφασιστικότητα, ώστε δεν μπόρεσε πια η θέλμα ν' αρνηθεί...

—Εκείνο που ξέρεις, εί- ναι πως, σ' αγαπώ τρελλά. Έκανα ό,τι μπορούσα για να σε βγάλω απ' την καρδιά μου κι' απ' τη σκέψη μου, μα δεν το κατάφερα! Της έλεγε σε λίγο ο Ρόμπερτ, καθισμένος κοντά της, μέσ' στο ιδιαίτερο σαλόνάκι. Μα εκείνο που δεν ξέρεις, είναι πως δεν θα πάω ποτέ σ' αγαπώ... Όχι, μην ταρα- σε! Δεν ζητάω να σε πο- ρεύω! Δεν ζητάω να σε τρελλο- ραούμ! Δε θέλω να γίνω πο- θέλω μόνο να πιάνω και οο δυνατό σ' αγαπώ, δύο χρόνια τόσο υπόφερα, δύο χρόνια τόσο υπέφερα, φρι- τώρα... Ναι, το μαρτύριο μου χτά! Και το μαρτύριο μου γινόταν μεγαλύτερο, όσο έβλεπα την τυφήλ άφουση απ' τη γυναίκα μου σ' έ- μένα και την τρυφερή αγά- ηη της σ' εμένα.

Ζήτησα παρηγοριά στο πιότη, στα τρώεα, στα ναρκωτικά... ναι, στα ναρκωτικά!

Μα ο πόνος μου μεγάλω- νε πάντα, το μαρτύριο μου γινόταν πιο φριχτό. —Και τώρα, ύστερα απ' ό,τι συνέβη, νοιώθω πως η ζωή μου δεν μπορεί πια να εξα- ποδοήσει, χωρίς να έρει- πωθί η ζωή της Ντόροθυ.

Μα είναι τόσο καλή, αυ- τη! Δεν έχω τη δύναμη να της σκοτώσω ό,τι πιο ευγε- νικό αίσθάνεται για μένα... να αβύσει απ' τη ζωή μας... Έχεις δικιο, φανήκαμε πο- λυ αδύνατοι...

—Ναι, θα ξεχαστούν όλα. Σου το υπόσχομαι... Μα έ- χω να σου κάνω τώρα μια

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντινο ρεπορτάζ

Στη «Ζιζέλ», το κλασικό χορόδραμα του Γκωτιέ, με μουσική του «Αντόλφ Λάντμπερ» θα παρουσιαστεί την ερχομέ- νη εβδομάδα στο θέατρο «Κοτοπουλή» η Σχολή Σιαμάν, θα λάβει μέρος και η κ. Μιράντα, η οποία, λίγο πριν από την παραστάση, θα εξιστορήσει την υπόθεση του χοροδράματος, που είναι άγνωστο εδώ, αφού ανεβάζεται για πρώτη φορά.

Μετά το «Σαμαρτζή», όπου οι «Μι- κροί Φαρισάιοι» του κ. Ψαθά, με την πρωτότυπη πλοκή και τις σπαρταρήστες σκηνές άρεσαν πολύ, ένα άλλο θέατρο πρόσλαε, το «Ντόρο» θα αρχίσει τις παρα- στάσεις του την ερχόμενη εβδομάδα.

Στο «Ντόρο» ο θίασος Έλενης Χατζη- αργύρη και Νίκου Τζογιά, θα εγκατα- στήσει την θερινή οαίσον με το γνωστό ι- σπανικό έργο του Σιερρα «Ανταξιατικό ρομάντζο», που ανέβασε πριν 15 χρόνια με μεγάλη επιτυχία η κ. Κατερίνα.

—Λίγες μέρες αργότερα, θα αρχίσει έ- πια τις παραστάσεις του και το θέα- τρο της κ. Κατερίνας, με το έργο του 'Αρτσιμπάτσου «Η Ζήλεια», που είχε παι- χθεί πριν πολλά χρόνια στο Βασιλικό θέ- ατρο.

Στη «Ζήλεια» θα κάνει για πρώτη φο- ρά την εμφάνισή της στην αθηναϊκή σκη- νή ένα καινούργιο ταλέντο, η «Αγνή» λης, γνωστή από τις δραματικές σκε- χές, ενώ από το ραδιοφωνικό σταθ- μείο «Ενόπλιων Δυνάμεων, όπου εξακολου- θεί να εργάζεται ακόμα, ως εκπαιδευ- τριά.

—Στην οπερέτα του Κάλμαν, «Πριγκι- λυρική Σκηνή» για το καλοκαίρι, και με- τας και της «Νόρμας», που θα δοθούν στο θέατρο «Νόρμας», που θα δοθούν ζουν εκτάκτως και δύο ηθοποιοί της πρό- σης: ο Ευθυμίου κι' ο Γκιωνάκης.

Στην «Πριγκίλισσα του Ιπποδρόμιου» θα κάνει επίσης την επανεμφάνισή της η χορεύτρια Σάσα Ντάριο, που άπεχ- ωγυρίση πάλι στο κρατικό θέατρο. Μία από τις αφορμές της διαφωνίας ροκέ» που την ανάγκασε να εγκαταλεί- χρων να χειροκροτή απάντη την οκη- σον, πρόγμα που δεν το θεωρούσε οί- σκηνής.

Στη θέσι της Σάρας Ντάριο προσελή- φθη η χορεύτρια Σόφι Λαμπράκη.

—Οι αδελφές Καλουτά, που βρίσκον- ται τώρα στο Γιοχάνεσμπουργκ θα δώ- μουν στο εκεί «Σιτυ Χώλ» μια μεγάλη νέας εκκλήσεις.

Μετά το Γιοχάνεσμπουργκ οι αδελφές Καλουτά θα επισκεφθούν το Κεϊπτάουν και έπειτα θα γυρίσουν στην «Ελλάδα Σεπτέμβριο να φύγουν για την Αμερική.

—Η Ίωάννα Άλβα που θα φύγει πάλι τον Οκτώβριο για την Αμερική, έχει υ- πογράψει ένα εξαιρετικό συμβόλαιο για στην τηλεόραση, που περιλαμβάνει και τραγούδια.

—Στη «Γκόλφ», που γυρίζεται από τη «όινος φίλμ» ως ταινία, το ρόλο τού Τά- ποιδε, που ανέκαυψε τυχερά, έπιπλο- Λάσκος σε ένα μικρό μαγαζάκι της Δρα- πίννας.

—Στο αλπομόντο ρομάντζο «Ο Μιμί- ριστ» επίσης σε ταινία, τον Μιμικό θα υ- ποδυθεί ο Άλσκιος Άλεξάνδρα και η Ίντα Χριστινάκη.

—Οι Έλληνες καλλιτέχνες κατ' ορ- θήσαν να φθάσουν έως τα πιο απομακρ- σμένα σημεία της υπηλίου. Έτσι εκτός ουν συχνά στη Μέση Ανατολή, η Μίρα εξακολουθεί πάντα να είναι πρώτη χο- ρεύτρια στην όπερα της Ελίας, το μπα- λέτο τού Φρίτε Φλερύ, με Έλληνες χορευτήριες εργάζεται σε ένα από τα Ι. Βάμπαρης παρουσιάζει δικό του μου- σικό συγκρότημα στο Σίντνεϋ της Αυστραλίας.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Διακοπή

Όποια καταρράκεις! Όποια κατασχύνη! Καταρμένει έσεται η έννευσις εκείνη. Ηττις με ώρηνησται εις θορυβώδη μάλλον εν μέσω δίδων, μαγδαλών και πλειστον μαγδαλών. Εις έσπεριδα ευρεθείς τούτεστιν τας προάλλας και δρσιν καταγιστιοκην επιθυμών ο τάλας μετ' αςσων εφάρταρον ευθέως κι' αναίδως και κολλήταις εγένονα έστρωμνουλής διδός. Τούτεστιν την ηυδανίζον σφοδρώς και διαπύρως και θέλων σιον τάχιστα να δρσων παμπονήρως της εκάμνον νευμάτια κατά τα ειωθότα, οτε, ω Ζευ, εσθεδθησαν της αισουώς τα φώτα, —Διακοπή! έδδονον οι πάντες γενικός κάωυ χαρίεις ές αυτοό και λαύρος, ως εικός κρυφίως εκ της θέσεως ευθός μετεποισθην και προς την νέαν έσπευσον και την έννυκαλοισιν.

—Ω μίς! τίς είπον, έφθασον αι οκαν- (δαλώς) έδρες!

κι' επίθεσιν έποίησον εις ταυτην την (γαλάνδραν) οτε τα φώτα ήναφον κι' ή τέμπερα, ω (μόρες)!

ευρέθην άσπαζόμενος μουστακοφόρον (άνδραν)!

—Ω αίσχος! άνεφώνησον σπεύδων ό- (Λοταχός)!

κι' άγρίως κυνηγούμενος υπό τού παν- (δραχάλου)!

και εις τόν οίκον έφθασον εν τέλει ό (πτωχός)!

φέρων οίκτράν εξόγκωσιν φρικώδους... (καρουμβάλου)!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Μ. ΝΤΕΜΠΑΝΧ

Επρόχτες, ήμουν καλεσμένη εις Κηδισά προς δείπνο — επίσημο — και ήσαν καλεσμένοι και άλλοι αξιοπρεπείς και της σειράς μου. Διότι, αντιλαμβάνεσθε, οι προσκλησεις είναι πολλές, αλλά πάντοτε έρωτά:

— Ποιοι θα είναι;

Και μου άπαντούν κατάλογον προσώ- πων. Όσον άφορά πολιτικούς, από ύψι- πουργός και κάτω απορρίπτεται. Με σκέ- τους βουλευτάς δεν τρώω, διότι βουλευτά βγαίνουν εσχάτως πολλοί άμόρφωτοι. Ο ύψιπουργός κάτι τρώγονται. Από ύπουρ- γούς και άπάνω, εύχαρίστως κάνω παρέα, διότι, τέλος πάντων — έστω και Έλλη- νες — έχουν έναν τίτλο. Σχετικώς με δι- πλωμάτας, από πρεσβευτάς και κάτω ά- ποκλείω. Κατι προέξουσ και γραμματείς πρεσβευτών, άπορρίπτω, διότι, όσον και νά είμαι άνεκτήκη, δεν ήμπορά δας να κά- νω παρέα και με τη λαίκουρα της διπλω- ματίας.

Τέλος πάντων, τα πρόσωπα ήσαν της έγκρίσεώς μου και άποδέχτηκα την πρόσ- κλησις.

—Μεγάλε σωφεράρχα, λέω, έτοιμάσε την ναυαρχίδα μου και να με ακολουθούν τιμητικές τρεις λιμουζίνες.

—Μάλιστα, ύψηλοτατη κυρία.

—Μεταβολή και γρήγορα.

Στην καθωρισμένη ώραν, επιδιβάζομαι της ναυαρχίδας μου και ο μέγας σωφεράρ- χης βάζει έμπρός με κατεύθυνσι την Κη- δισά. Πρέπει να σάς πω, όμως, το έξης: Έσχάτως, εις τας Άθήνας, άπέκτησε ή κάθε τσοκαρία λιμουζίνα και έγέμισαν οι

—Όλα έξηγουόταν, μοις, όφ κόρς! Λέω στών τews ύπουργό.

ΑΣΦΑΛΗΣ ΔΙΑΓΝΩΣΙΣ

Η μοιραία μας ή Γκάρντνερ και πασί- (γνωστή μας) Άδα, που, πανθομολογούμενως, ήφαιστειου (μοιάζει) λάβα, άγνοει, αυτές τις μέρες, τόν κουράντε (το) γιατρό της, που της βρίσκει, όπως λένε, κάποιον...

—Αψηφά των συνταγών του την σωρείαν (και) τή πληθος

κι' ουτε σκέπτεται να λάβη τα κατάλ- (ήλλα) τα μέτρα,

γιατί ξέρει στό νεφρό της ότι δεν υ- (πάρχει) λίθος

αλλά δίχως άντιρρήσεις, ή καρδιά της (είναι) πέτρα!

γαίνει πλάι-πλάι — κολλητά — εις την αναίδη λιμουζίνα, ότερ και γίνεται, με ταχύτητα έννευσην χιλιόμετραν άκριδώς:

— Πεινάλω, του λέω, για ποιάν με πέραςες και μου άπαντάς αναίδως; Η μήπως νομίζεις ότι οι λιμουζίνες κάνουν τούς ανθρώπους; Άνόητε! Όσες και να άποκτήσης, δεν πρόκειται να βελτιωθής και κριμα σ' εμένα, γελοίο τύπε!

—Υστερα διατάσσω τόν σωφεράρχην:

— Πλν βίτ άνκόρ!...

Η ναυαρχίς μου άποκτά νέα πτερά και εξαφανίζεται, ενώ ο χοντρός κύριος από πίσω γίνεται θηρίο και πατά γκάζι, άλ- λα που να με φθάση! Άστείο πράγμα!...

Σε λίγα λεπτά, εύρίσκομαι εις Κηδισάς και με υποδέχονται φυσικά εις την βίλλα και με έγκαρδίοτης και θαυμασμού:

— Καλώς την μαντάμ Σουσού Καντα- κουζηνού και τί τιμή είναι αυτή.

Μπαίνω, κάθομαι, βλέπω τούς οίκοδε- σπώτας και τούς άπαντάς μεγάλους της τι- μής που με δέχονται, όποτε, μετά ένα τέ- τартон, νάτος που μπαινει στην βίλλα — ως καλεσμένος — ο κύριος της λιμουζίνας. Και τί να δώ! Σηκώνονται και τόν υποδε- χονται όλοι εκύριε ύπουργός από δώ, εκύ- ριε ύπουργός από κει και ρεβεραντές και λοιπά. Φυσικά, έμένα δεν ιδρώνει τό αυτί μου, γιατί από ύπουργούς και πρεσβευ- τας έχω μπουχτίσει και μάλιστα ξένους.

Εκείνος, όμως, δαγκώνεται και λέει:

— Ω μαντάμ! Έσεις ήσαστε με την καταπληκτική έκείνη λιμουζίνα;

— Αυτοπροσώπως! Και αν δεν με γνω- ρίζετε, παρακαλέστε να λάβουν την τιμή να μάς συστήσουν.

Οι οίκοδεσπώται μάς συστήνουν:

— Ο κ. Τάδε, τέως ύπουργός.

— Η μαντάμ Σουσού Καντακουζηνού.

—Όποτε ο αναίδης «τέως» ύπουργός άρ- χίζει γέλια άπρεπη και άνεξηγήτα:

— Α, σεις είστε ή μαντάμ Σουσού;

Μα τότε όλα έξηγουόταν! Όλα έξηγουό- νται!

— Άλλά την τρώει στό κεφάλι άκαριαίως:

— Όλα έξηγουόταν, μοις, όφ κόρς!

Τό μόνον που δεν έξηγείται, είναι πως έ- γινατε κάποτε ύπουργός!

Συνοφάνεται άμεσως και τού κόβεται ή δρεξί γι' άστειο!

— Γιατί, μαντάμ;

— Για τό άστρο το γατί!...

Και προσθέτω εις την οίκοδεσποινά:

— Είχαμε ένα άστρινάν με τόν κ. «τέως ύπουργό». Άλλά μήν ανησυχέτε. Τώρα θα γίνουμε καλοί φίλοι. Σεβρίστε του μόνον μπόλικά, γιατί στόν τόπο σας οι ίδιοι οι ύπουργοί είναι πεινάλω, πόσο μάλλον οι «τέως»!...

Και όλοι έγέλασαν με τό τσούζιμο, πα- ρεκτός από τόν κ. «τέως» που τά έκπέ- δωσε ο δυστυχής και τού έκόπηκε ή αναί- δεια με τό μαχαίρι.

— Αμέ! Αμ! πώς!

Η ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΣΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Μαίρη κι' η μητέρα της δέχτηκαν μ' ενκαρδιότητα τη φωτεινή και τη φιλοξενούσαν αρκετές ημέρες. Στο μεταξύ, εκείνη έψαχνε για να βρή δουλειά, μα δεν κατάφερε τίποτα. Για να μην είναι βάρος στο ξένο σπίτι, πήρε την απόφαση ν' ακολουθήσει κι' εκείνη το παράδειγμα της Μαίρης. Η μητέρα της φίλης της τότε τη συνείστανε σ' ένα νέο, μα η φωτεινή δεν μπορούσε ν' ανελχίσει τον εξευτελισμό της μέχρι τέλους κι' έδωσε τον υποψήφιο φίλο της. Το βράδυ της ίδιας ημέρας η αστυνομία έπιασε τη Μαίρη σ' ένα ξενοδοχείο κι' η φωτεινή έφυγε από το σπίτι της φίλης της, για να μην την πιάσουν κι' αυτή, και πήγε πίσω στους θετούς γονείς της. Η Χρυσή Βένετα όμως την έδωσε με ακληροσύνη. Η φωτεινή τότε αποφάσισε να εργαστεί ως υπηρέτρια και πήγε στο σπίτι της κυρίας Λιλικας Θράκου.

6ον — Δεν είσαι όπως θα ήθελα. Άλλα, θα δοκιμάσουμε. Με πολύ μικρό μισθό στην αρχή, αν δεχθείσαι. Έισαν πενήντα χιλιάδες... — Καλά! αποκρίθηκε η φωτεινή.

Ήξερε τι μισθούς έπαιρναν οι υπηρέτριες. Άλλα κι' αυτό άκόμα το ποσόν, οι εκατόν πενήντα χιλιάδες, της φάνηκε σπουδαίο. Ήταν τα πρώτα χρήματα που θα πήγαινε στα χέρια της και πρόσθεσε γρήγορα:

— Καί θα μού κάνετε κι' ένα καλό φουστάνι...

Η κυρία Φράντου έπαναστάτησε. — Τα ρούχα της δουλειάς! είπε. Τα ρούχα της δουλειάς!... Αργότερα... αν μάς ευχαριστήσης, βλέπουμε. Μπορεί να σου κάνουμε κανένα δώρο.

Δεν τόλμησε να επιμείνει άλλο η φωτεινή. Η σκέψη ότι είχε βρή στέγη και έστω κι' ένα μικρό μισθό, της έδινε χαρά την πρώτη στιγμή. Ούτε ρώτησε τί είδους οικογένεια ήταν. Το σύνολο αυτών των ανθρώπων φαινόταν αξιοπρεπές.

Αμέσως έπιασε τη δουλειά. Ήταν πραγματικά συνηθισμένη από νοικοκυριά, κι' η κυρία Φράντου έτριβε τα μάτια της καθώς την έβλεπε να τελειώνει τις δουλειές με άνεση και με εξυπνάδα.

Τρεις γυναίκες κατοικούσαν σ' αυτό το σπίτι. Η κυρία Λιλικα Φράντου, χήρα πολυτετευομένης, εύπορη, κοσμική, με τις δυο κόρες της. Την Άνθη, είκοσιπέντε χρόνων, κοπέλλα άσχημη και κακιά, και την Τερέζα, είκοσιδυο χρόνων, αρκετά νόστιμη και γελαστή. Κι' οι τρεις τους είχαν για επάγγελμα τα χαρτάκια. Το ίδιο κιόλας βράδυ, ήρθε η συνηθισμένη τους συντροφιά και άνοιξαν τα πράσινα τραπέζια. Ήταν η πρώτη φορά που έδινε τέτοιο παιχνίδι η φωτεινή, και δεν είχε ιδέα. Στην αρχή, διασκέδασε να βλέπει τις κομψές κυρίες και τους καλοντυμένους κυρίους γεμμένους με τόσο προσοχή στα χαρτιά. Έπειτα, κουράστηκε. Κύτταζε το ρολόι με ανυπομονησία. Έντεκα!... Δώδεκα!... Ήταν εξαγριτισμένη από τη χρεσινή νύχτα, και ήθελε να κοιμηθί.

Οι ώρες όμως περνούσαν, κι' οι κύριοι αυτοί κι' οι κυρίες δεν έδειχναν διάθεση να το κουνήσουν. Κάθε τόσο της ζητούσαν νερό, λεμονάδες, κανένα καφέ.

Δεν είχε σπουδαία δουλειά, αλλά βρισκόταν διαρκώς σε κίνηση.

Επί τέλους, κατά τις δύο μετά τα μεσάνυχτα, χάλασε τη συντροφιά.

Η κυρία Φράντου, γελαστή, ευχαριστημένη, έπειδη είχε κερδίσει, είπε στη φωτεινή:

— Πήγαινε να κοιμηθής τώρα έσύ. Βάλε το ζυγνητήρι, ξέρεις... Στις επτά το πρωί θα ξυπνήσης. Έμεις θα σηκωθούμε κατά τις δέκα. Ίσως τότε θέλω όλο το σπίτι έτοιμο. Γιατί μετά θα αναλάβης τη μαγειρική.

Έτσι άρχισε να εργάζεται σαν υπηρέτρια η φωτεινή.

Το ξυγνητήρι ήταν και πάλι ο έχθρός της. Καταλάβαινε ότι δεν χόρταινε ύπνο. Πολλές φορές συλλογιζόταν να μη σηκωθεί, όταν χτυπούσε το ξυγνητήρι. Δεν υποχωρούσε όμως σ' αυτή της την άδυναμία.

— Ίσως να μ' αγαπήσουν! έλεγε μέλας της. Ίσως, όταν δουν ότι εργάζομαι για την καρδιά μου, να μ' αγαπήσουν.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ, ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

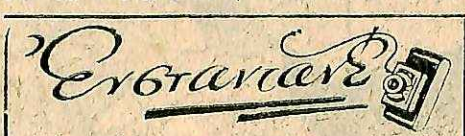

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Δεν της έδειχναν ούτε αγάπη ούτε μίσος τις πρώτες μέρες. Η κυρία Φράντου δεν ανακατευόταν σχεδόν καθόλου στο νοικοκυριό. Όλη την ημέρα ήταν απασχολημένη με τις μοδιές της, με τα φωνία της, με τις προσκλήσεις της.

Η Τερέζα, η μικρότερη από τις δυο κόρες της ήταν η τεμπελιά προσωποποίηση. Σηκώνονταν μονάχα για να φάει το μεσημέρι, έπειτα πλύνει πάλι ως το βράδυ. Αυτή κούραζε πιο πολύ απ' όλες τη φωτεινή με την άκαταστασία της. Πάντα έκανε τα πράγματα της, πάντα χαλούσε κάτι, λείκανε κάτι, έκανε ζημιές. Ήταν όμως καλόκαρδη κι' υπομονητική. Γέλοσε η ίδια με τις ζημιές της και με τις αφηρημάδες της.

Η Άνθη, η μεγαλύτερη ήταν το αντίθετο. Τακτική, προσεκτική, καθαρή. Αυτή κούραζε όμως τη φωτεινή ψυχικά, δεν ήταν ευχαριστημένη ποτέ με τίποτα. Όσο και να σκοτωνόταν η κοπέλλα να την ευ-

Ίδανικός σύζυγος

Η Ντόλλυ Μοντενιδου μπαίνει σ' ένα αστυνομικό τμήμα και παρουσιάζεται στο διοικητή.

— Τι θέλετε, δεσποινίς; τη ρωτάει εκείνος.

— Ήθελα να σας δώσω τα χαρακτηριστικά κάποιου, άπαντα η Ντόλλυ: Μπόι ένα και ογδόντα πέντε, ξανθός, ώραιος, γαλάζια φωνητιά ματιά... Παρουσιαστικό κομψό... εξαιρετικό κομψό. — Πώς λέγεται; τη διακόπτει ο διοικητής.

— Δεν ξέρω... αποκρίνεται η Ντόλλυ. — Κατάλαβα... Σας ξεγέλασε και κατόπιν έγινε άφαντος!...

— Όχι...

— Άλλα τότε;

— Είναι, ξέρετε, μία περιπέτεια...

— Αυτό ακριβώς λέω κι' εγώ... συμπεραίνει ο διοικητής. Άλλα τί σας έκανε τέλος πάντων;

— Τίποτα... άπαντα άτάραχα η Ντόλλυ. Μονάχα θα ήθελα να βρίσκομαι πού μένει και να με είδοποιούσατε άμέσως. Έναν τέτοιο νέο επιθυμούσα πάντα να παντρευτώ!...

Ο ΦΑΚΟΣ

χαριστήση, η Άνθη εύρισκε πάντα κάτι για να κάνει παρατήρηση. Κι' όχι με καλωσύνη. Τα λόγια της ήταν πάντα άπότημα και τσουχτερά. Θάλεγε κανείς πώς είχε κάποιο προηγούμενο μίσος για τη φωτεινή. Μετά λίγες ημέρες ένοιωσε κι' η φωτεινή μία αντίπαθεια για τη μεγαλύτερη κόρη της κυρίας της. Η φωτεινή όμως δεν μιλούσε. Μετρούσε τις ημέρες και περιμένε με λαχτάρα να πάει τον πρώτο της μισθό. Χρειάζονταν ένα ζευγάρι παπούτσια. Τα δικά της ήταν χάλια. Αυτό θα ήταν το πρώτο της έξοδο. Κατόπιν θα μάζευε τα λεφτά της ν' αγοράσει κανένα φουστάνι.

Οι ημέρες κυλούσαν άργα. Τίποτε δεν έρχόταν να ζεστανί την καρδιά της φωτεινής. Η Τερέζα, πούδευε κάποιον καλωσύνη, σταματούσε μόλις η φωτεινή ξεβαρρενόταν και της έλεγε καμμία λέξη πιο μέσα από την καρδιά της. Έβαζε ένα τείχος ανάμεσά τους.

Κάνα-δυο υπηρέτριες της πολυκατοικίας της έπιασαν κουβέντα, κι' έδειξαν διάθεση να έχουν φίλιες. Η φωτεινή, όμως, τις απέφυγε. Κάτι στο ύφος τους, στον τρόπο της, την απέκρουε. Έτσι η μοναξιά της ήταν πλήρης. Κι' η μόνη σκέψη που της έδινε χαρά, ήταν ότι σε λίγο θα έρχόταν η στιγμή ν' αγοράσει καινούργια παπούτσια.

Στο μεταξύ, φορούσε κουρέλια. Το βράδυ όμως, όταν έρχόντουσαν οι καλεσμένοι, της φορούσαν μία μαύρη μεταξωτή ρόμπα, και μία άσπρη ποδιά.

Επεισόδιο

Ήταν η παραμονή της ημέρας που θα παίρνε το μισθό της η φωτεινή. Εκείνο το βράδυ, περίμεναν πιο πολύ κόσμο. Δεν ήταν μόνο χαρτοπακτική συγκέντρωση. Περίμεναν και μερικούς καλεσμένους που δεν έπρόκειτο να παίξουν. Κι' από τη φροντίδα πούδιναν η κυρία Φράντου κι' οι κόρες της για την τουαλέτα τους κι' από τους εκλεκτούς μεζέδες που έτοιμαζαν, κατάλαβε η φωτεινή πώς έδιναν σημασία σ' αυτή τη συγκέντρωση.

Πραγματικά, ήρθε κόσμος πολλός κι' η φωτεινή δεν πρόφτανε να σεβρίει.

Ανάμεσα στους καλεσμένους, παρατήρησε έναν καλοφτιασμένο νέο, που ήρθε άργα και τον υποδέχθηκε η Άνθη με ιδιαίτερο ένθουσιασμό. Δεν είχε πολλά, πελάρα από αντρική ψυχολογία η φωτεινή. Άλλα, άθελά της, κατάλαβε πώς ο κύριος αυτός δεν έρχόταν μονάχα σαν άπλος επισκέπτης. Ίσως να γινόταν κάτι με τη μεγάλη κόρη του σπιτιού.

Από φυσική ευγένεια, χωρίς να της το πή κανείς, φρόντισε να τον περιποιηθί κι' αυτή ξεχωριστά. Ο κύριος αυτός της έριχνε τότε-τότε κάτι ματιές εξεταστικές, πράγμα που δεν έκανε εντύπωση στη φωτεινή, έπειδη είχε συνηθίσει να την κυτάνε περίεργα οι καλεσμένοι, και να ρωτούνε ψιθυριστά πώς είναι η καινούργια υπηρέτρια.

Αργότερα σχηματίστηκαν τα καρρέ και κάθισαν στα πράσινα τραπέζια. Ο κομψός κύριος — Λουκίδης τον έλεγαν, καθώς άκουσε η φωτεινή — δεν έπαίξε. Κάθισε παράμερα και κάπνιζε. Η Άνθη θέλησε να καθίσει κι' αυτή κοντά του. Αυτός όμως της έλεγε να πάει να παίξει, και στο τέλος, η κοπέλλα υπεχώρησε.

Η φωτεινή στην κουζίνα συμάζεψε λιγάκι, σ' ένα διάλειμμα από τα κεράσματα. Μόλις πρόφτανε. Ήξερε πώς σε λίγο θ' άρχιζαν πάλι να της ζητάνε καφέδες και λεμονάδες.

Ήταν σκυμμένη στη δουλειά της, όταν ένοιωσε ένα χέρι ν' άκουμπάει στο μπράτσο της. Ένα ζεστό αντρικό χέρι. Γύρισε ξαφνιασμένη. Ο κύριος Ντιντής Λουκίδης, με το μονόκλ του, με την άσπρη φορεσιά του, στεκόταν δίπλα της. Είχε κλείσει πίσω του την πόρτα της κουζίνας.

— Θέλετε τίποτε, κύριε; τον ρώτησε ζωηρά.

— Έγλειψε τα παχειά, υγρά του χείλη.

— Ναί, κάτι ήθελα, δεσποινίς...

— Έπειτα, γρήγορα, με φωνή βραχνή:

— Ένα φιλάκι! της ψιθύρισε. Γρήγορα, ένα φιλάκι...

Γραδίστηκε η κοπέλλα σαν να τη δάγκωσε φίδι.

— Αφήστε με ήσυχη! του είπε άγρια. — Μ' άρέσει της είτε αυτός. Να σου πω την αλήθεια; Απ' όλες τις καρακάζες που είναι στο σαλόνι, έσυ είσαι η μόνη πραγματικά δυοφερη κοπέλλα. Κι' έχεις κάτι το άριστοκρατικό άπάνω σου. Πότε έχεις άδεια;

— Ποτέ. Δεν ξέρω, του είπε τρέμοντας από το φόβο της. Αφήστε με! Δεν έχετε δουλειά εδώ μέσα στην κουζίνα.

— Δεν μάς βλέπει κανείς. Ένα φιλάκι! Ένα μικρό μεζεδάκι!...

Έτρεξε κοντά της και πέρασε τα χέρια του γύρω στη μέση της.

Η κουζίνα ήταν μικρή και με δυσκολία μπορούσε ν' άμυνθί η κοπέλλα, χωρίς να κάνει ζημία, χωρίς να κάνει θόρυβο.

Τον έσπρωξε ωστόσο μ' όλη της τη δύναμη.

Ήταν μεθυσμένος ο κύριος Ντιντής Λουκίδης. Τον είχε χτυπήσει άσχημα στο κεφάλι το ούζο και το κρασί.

Με το σπρώξιμό της έχασε την ισορροπία του. Τρίκισε, κι' έπεσε με όλη του τη δύναμη άπάνω στο μαρμαρένιο τραπέζι της κουζίνας.

Η φωτεινή έβγαλε μία κραυγή φρίκης, καθώς είδε λίγο αίμα να τρέχει στο μέτωπό του.

Με το θόρυβο και με τη φωνή της έτρεξαν όλοι στην κουζίνα να δουν τι συμβαίνει. Είδαν το Ντιντή, χλωμό σαν πεθαμένο, να σηκώνεται με κόπο και να σκουπίζει το αίμα από το μέτωπό του. Είδαν τη φωτεινή με τα μαλλιά άνάστα, με τα μάτια βγαλμένα από τις κόγχες τους από τον τρόμο.

Η κυρία Φράντου άρχισε να βγάξη μικρά ύστερικά ξεφωνητά.

— Τι τρέχει; Τι τρέχει; Τίποτε το σοβαρό έ; Οά ήταν κρίμα να χαλάσουμε αυτή την ώραία βραδυά!...

Η Τερέζα έριξε μία ματιά, κι' είπε με το τεμπελικό ύφος της:

— Ευτυχώς, μικροζημίες! Ο κύριος Ντιντής χρειάζεται ένα τσιρότο στο μέτωπο.

Η Άνθη όμως πετάχτηκε στη μέση σαν τίγρις. Τα μάτια της μικρά, άχαρα, γύριζαν μία στο Ντιντή, μία στη φωτεινή. Κι' η φωνή της άκούστηκε τσιριχτή:

— Τι συμβαίνει; Πώς χτυπήσατε κύριε Ντιντή;

Αυτός έριξε στη φωτεινή μία ματιά θυμωμένη.

— Δεν μού λες Άνθη, ρώτησε έπειτα την δεσποινίδα Φράντου, ξέρεις αν η καινούργια σου υπηρέτρια έχει τα λογικά της;...

— Η καινούργια μου υπηρέτρια; φώναξε η Άνθη. Σας συνέδη τίποτα μ' αυτήν;

— Η κοπέλλα αυτή βλέπει όνειρα! είπε ο Ντιντής. Και άπάνω στο όνειρό της μούδωσε μία σπρωδιά, που μ' έκανε να χτυπήσω στο μάρμαρο...

Με πρόσωπο πελιδνό, στοάφηκε η Άνθη στην φωτεινή.

Τρελλάθηκε έσύ; φώναξε άγρια.

Η φωτεινή τα είχε χαμένα. Το αίμα άνεδοκατέβαινε στα μάγουλά της καθώς έβλεπε όλα τα μάτια σπηλωμένα άπάνω της.

— Ρωτήστε τον κύριο, γιατί τον έσπρωξα, αποκρίθηκε ωστόσο.

— Σας λέω ότι η κοπέλλα αυτή είχε τρελλά! επέμεινε ο Ντιντής. Ξέρετε ύπάρχουν άνωμαλοι τύποι κοριτσιών, που νομίζουν ότι κάθε λέξη είναι και μία έρωτική έξομολόγηση!...

Δεν πιστεύω να πη ότι της έπιτεθήκατε; είπε η Άνθη φασακερά.

Η φωτεινή δεν κρατήθηκε.

— Θέλησε να με φιλήσ! φώναξε. Μ' άγκάλιασε για να με φιλήσ! Γι' αυτό τον έσπρωξα!...

Το δικήο της της έδινε θάρρος. Κι' έπειτα, έλπιζε πώς οι δυο κόρες του σπιτιού, σαν κοπέλλες κι' αυτές, θα τη διακαίωνα και θα καταλάβαιναν ότι για να φθάσει στο σημείο να τον σπρώξει έτσι άσχημα, θα ύπήρχε κάποιος σοβαρός λόγος.

Ο Ντιντής στήλωσε τα μάτια του σοβαρά στην Άνθη.

— Ορίστε! είπε. Άκούστε την! Τώρα, φυσικά, μπορείτε να πιστέψετε ότι ήθελε...

τε. Άλλα όταν καλήτε στο σπίτι σας ανθρώπους, πρέπει να τους προειδοποιήτε ότι το σκυλί δαγκώνει!...

Όλοι γέλασαν με την εύφρολογία του. Η φωτεινή αισθάνθηκε βαθειά την προσβολή. Με μάγουλα άναμμένα στάθηκε μπροστά στον κύριο Λουκίδη.

— Δεν ντρεπόμαστε! φώναξε δυνατά. Τούλαχιστον νάχετε το θάρρος να λέτε την αλήθεια!

Η άπάντησι ήρθε γρήγορη από το χέρι της Άνθης. Το λεπτό, κοκκαλιάρικο χεράκι της έπεσε στο μάγουλο της φωτεινής με τόση δύναμη, που η κοπελλίτσα νόμισε για μία στιγμή ότι έχανε το φως της. Κι' η φωνή της Άνθης άκούστηκε στοιγνία:

— Αυτό, για να μάθης. Τέρας! Άναιδέστατο πλάσμα! Ξεδιάντροπη!...

Μία στιγμή βάσταξε η ζάλη της φωτεινής. Την άλλη στιγμή, όλο το αίμα άρχισε να βράζει στις φλέβες της, λες κι' είχε πη κανένα δυνατό κρασί, ή κανένα δραστικό δηλητήριο. Δεν σκέφτηκε πιά τίποτα άλλο, δεν λογάρισε. Με μία γρήγορη κίνηση, σήκωσε κι' αυτή το χέρι. Και πριν προφτάσει κανείς να την έμποδίσ, το γερό, συνηθισμένο από δουλειά χεράκι της έπεσε δυο φορές βαρύ, άδυσώπητο στο καλοβαμμένο μάγουλο της κοπέλλας του σπιτιού.

Ήταν τόση η έκπληξι όλων, που κανένας δεν σκέφτηκε να την έμποδίσ. Πριν προφτάσει κανείς να συνέλθι, η φωτεινή έσπρωξε τον κόσμο, δίνοντας σκουνητες δεξιά κι' αριστερά, και πήγε και κλειστήκε στο μικροσκοπικό της το δωμάτιο.

Αμέσως άκουσε παυσιμόνιο έξω από την πόρτα της. Η Άνθη έπαθε νευρική κρίσι και ξεφώνισε σαν δαιμονισμένη:

— Να φύγ άμέσως! Πεταίστε την άπό το παράθυρο!...

Άλλες φωνές γεμάτες αγανάκτησι άκούγονταν:

— Πάει, χάλασε ο κόσμος. Σηκώθηκαν τα πόδια να δέσουν το κεφάλι!

— Αυτή είναι τίγρις! Δεν είναι κοπέλλα!...

— Τι άπαίσιο πλάσμα!

— Τι θάσος! Αυτή είναι ίκανή να κάνει φόνο!...

— Τώρα κλείστηκε στην κάμαρά της!

— Σπάστε την πόρτα! τσιρίει η Άνθη! Πρέπει να πάη έγώ!... Αίολίως δεν θα καταλάβει.

Κάποιος έκανε σαν να ήθελε να παραβίαση την πόρτα. Η φωτεινή όμως από μέσας, άγριεμένη, ξεφώνισε:

— Αν σπάσετε την πόρτα, θα πέσω άπό το παράθυρο.

Κάποια φωνή πιο ηρεμη άκούστηκε:

— Μην εξώθητε τα πράγματα. Η κοπέλλα μπορεί να μην είναι στα καλά της. Γιατί να μπλεχτήτε σε καμμία άσχημη δουλειά;

— Μα ν' αφήσουν άτιμώρητη μία τέτοια ανάξια; πρόφερε ο κύριος Ντιντής Λουκίδης, αγανακτισμένος.

Κάποιος όμως είπε συγκαταβατικά:

— Ποιός δίνει σημασία; Αμόρφωτα κορίτσια, άρρωστα ίσως... Τι περιμένετε; Ποιός ξέρει τί την έπιασε; Αφήστε την να καμάρουν τα νεύρα της, κι' αύριο το πρωί της λέτε με το καλό να φύγ!...

Η φωτεινή πάγωσε. Όχι πώς δεν ήξερε ότι ύστερ' άπό το έπεισόδιο δεν ήταν δυνατόν να μείνι σ' αυτό το σπίτι. Άλλα έπειδη άκουσε τα λόγια: «αύριο το πρωί».

Ός εκείνη τη στιγμή γι' αυτήν «αύριο το πρωί», σήμαινε εκατόν πενήντα χιλιάδες κι' ένα ζευγάρι ώραια παπούτσια...

«Αύριο το πρωί θα με δώσουν! σκέφθηκε, με την καρδιά παγωμένη. Και δεν αποκλείεται να μη μού δώσουν το μισθό μου».

Όσο συλλογιζόταν όμως το έπεισόδιο, δεν το μετανόιανε. Μάλιστα, στιγμές στιγμές ένοιωθε μία άγρια χαρά στη σκέψη ότι είχε φερθεί σαν ίση με ίση μπροστά στη δεσποινίδα του σπιτιού.

Σιγά-σιγά ήσυχασαν οι φωνές άπ' έξω. Κάποιο γέλιο άκούστηκε. Αυτοαυτό.

Ήταν το τεμπελικό γέλιο της Τερέζας. Κι' η φωνή της γεμάτη τσαχνινιά:

— Καθόστε να παίξουμε, κυρίες και κύριοι. Έσεις, κύριε Λουκίδη, πρέπει να μάς κάνετε πλήρη εξομολόγηση, προηγουμένως. Είναι, αλήθεια, ότι θελήσατε να κλέψετε ένα φιλάκι άπό την έξωτική καλλονή που βρήκατε στην κουζίνα;

— Απάντησι! Απάντησι! φώναξαν όλοι.

Η άπάντησι άργησε. Κι' έπειτα, άκούστηκε γεμάτη αγανάκτησι:

— Δεσποινίς Τερέζα, κι' η ύπόνοια άκόμα ότι ήμουν ίκανός να κάνω ένα τέτοιο πράγμα, είναι προσβολητική για μένα!...

— Το έπεισόδιο θεωρείται λήξαν! είπε η Τερέζα.

— Ός αύριο το πρωί! άκούστηκε γεμάτη φοβέρα η φωνή της Άνθης.

Διωγμένη

Η κυρία Φράντου έζυγνησε πιο νωρίς το άλλο πρωί. Το σπίτι ήταν κιάλας έτοιμο. Η φωτεινή είχε σηκωθεί τη συνηθισμένη της ώρα και τα είχε έτοιμάσει όλα. Η κυρία Φράντου στήλωσε την κοπέλλα με μάτια γυάλινα.

— Πολύ άσχημα έκανες που συνύρισες

Με το σπρώξιμό της ο κύριος Ντιντής Λουκίδης έχασε την ισορροπία του.

Η ΜΑΧΗ ΜΕ ΤΙΣ ΑΡΚΟΥΔΕΣ

Τρεις Βούλγχοι είδαν το χά-
ρο με τα μάτια τους

Οι βουλγαρικές εφημερίδες δι-
νούνται με κάθε λεπτομέρεια μια
δραματική περίπτωση που συνέβη
στο μικρό συνοριακό φυλάκιο του
Κού. Τρεις άντρες, ο Βούκ 'Οδραν-
τίτις, ο Μπράνκο Γιακόβιτς κι' ο
Γιόρνταν Λισκόβιτς, αποτελούσαν
τη φρουρά του απομονωμένου αυ-
τού φυλακίου, στην καρδιά ενός
πικνού δάσους. Έμεναν σε μία κα-
λύβα από κορμούς δέντρων, 10 χι-
λιόμετρα μακριά απ' το πλησιέστε-
ρο χωριό Μπερκοβίτσα.

Ένα πρωί - πούν ακόμα άρχισαν
να λυώνουν τα χιόνια του χειμώνα
- ο Μπράνκο κι' ο Γιόρνταν βγήκαν
με τα σκυλιά τους για μία περιπο-
λία στα σύνορα. 'Ο Βούκ έμεινε μόν-
ος στην καλύβα. Βάλεσε τότε να
μαγειρέψει το φαγητό: ένα λαγό
που είχε σκοτώσει ο Γιόρνταν την
προηγούμενη μέρα.

Κάποια στιγμή, χτύπησε το τηλε-
φώνο. Ήταν ο υπολοχός Ράντι-
βιτς, από την πόλη Βράτσα.

Μάθαμε πως θα προσπαθήσουν
κάτι λαθρέμποροι να περάσουν α-
πό τα όπλα του Κού, είπε στο
Βούκ. Έχετε το νου σας! Είδοποι-
ησα στη Μπερκοβίτσα να σας στεί-
λουν δέκα άνδρες για ενίσχυση.

Ο Βούκ κρέμασε τ' ακουστικό,
πήγε ως το παράθυρο και κύτταξε
εξω. Είδε τότε μία σκούρα σιλουέ-
τα, που προχωρούσε με προσφύλα-
ζε πάνω στο χιόνι. 'Ακολουθούσε
κι' άλλη... κι' άλλη... που ξεπρο-
βάλλαν μία-μία απ' το σκοτεινό δά-
σος.

—Οι λαθρέμποροι! Φιθύρισε ο
Βούκ, κι' άρπαξε το ντουφεκι του.
Πως θα τάβγαζε πέρα, μόνος του,
με τέτοια μεγάλη συμμορία!

Μά όταν οι σκούρες σιλουέτες
πλησίασαν περισσότερο, είδε πως
δεν ήταν άνθρωποι, αλλά πεινα-
σμένες αρκούδες! Τις είχε τραβή-
ξει ως εκεί η μυρωδιά του ψητού
λαγού!

Η μεγαλύτερη απ' όλες, που πή-
γαινε επικεφαλής, άρχισε να τραν-
τάζει την πόρτα, για να τη σπάσει.
'Ο Βούκ πέταξε το ντουφεκι του κι'
έσπευσε να σπείρει πίσω απ' την
πόρτα έπιπλα, κασόνια, ό,τι βρήκε.

Οι αρκούδες πολιορκησαν την κα-
λύβα. Μία απ' αυτές σκαρφάλωσε
στη σκεπή, πέταξε το χιόνι που τη
σκέπαζε, σ' ένα σημείο, κι' άρχισε
τις προσπάθειες για ν' ανοίξει μία
τρύπα, με τα μυτερά νύχια της.
Δεν θ' άργούσε να το κατορθώσει...

Στο μεταξύ, ο Μπράνκο κι' ο Γι-
όρνταν γύριζαν απ' την περιπολία,
άνυπομονώντας να ξεκοκκαλίσουν
το λαγό. Ξαφνικά, τα σκυλιά τους
έδειξαν σημεία ανησυχίας. Αρχί-
σαν να γαυγίζουν άγρια κι' ώρμη-
σαν προς τη διεύθυνση της καλύ-
βας. Οι δυο άντρες τ' άκολουθη-
σαν, βουτώντας στο χιόνι ώς τα γό-
νατα.

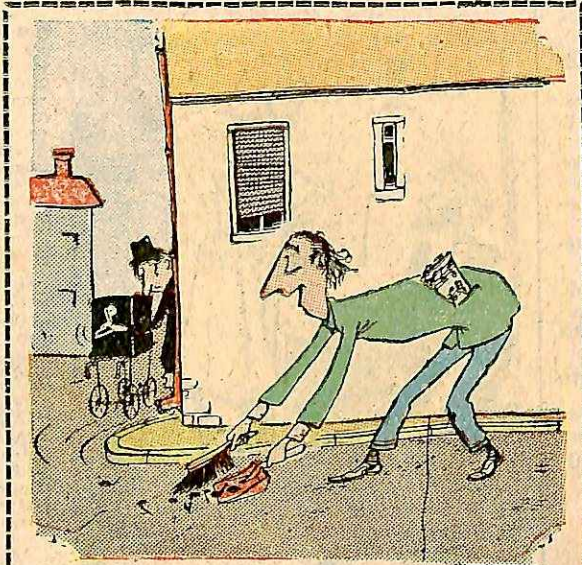
Μόλις βγήκαν από μία μικρή ρε-
ματιά, βρέθηκαν μπροστά σε μία
αρκούδα, που τις είχαν έπιτεθί τα
σκυλιά. 'Ο Γιόρνταν θέλησε να την
πυροβολήσει, αλλά δεν πρόλαβε. Το
θηρίο χύμηξε πάνω του. Τα νύχια
του ώρνωσαν το στήθος του και ξε-
σκίασαν το πόδι του, καθώς έπεφτε
προς τα πίσω.

Ο Μπράνκο έπικειρήσε να πυρο-
βολήσει, για να σώσει το σύντροφο
του. Μά η άλλη αρκούδα που είχε
σκαρφαλώσει στη σκεπή, γλύστρη-
σε κάτω, για να τον καταπορεύσει.

Στο μεταξύ, ο Βούκ τηλεφωνούσε
στον υπολοχό για το φοβερό κιν-
δυνο που διέτρεχαν...

Η στιγμή ήταν κρίσιμη... Καθώς
όμως ο Μπράνκο σήκωσε το όπλο
του έπεσαν αλληπάλληλες ντου-
φεκιές. Κι' ο Γιόρνταν είδε τη μέ-
γλη αρκούδα που του είχε έπιτε-
θί, να πέφτει προς τα πίσω, βαφον-
τας το χιόνι με το αίμα της.

Είχαν φτάσει οι ενισχύσεις από
τη Μπερκοβίτσα, στην κατάλληλη
στιγμή για να διώξουν τα θηρία και
να σώσουν τους τρεις άντρες από
βέβαιο θάνατο.

Ο μουσικός: Δεν μπορεί να θεωρηθί
κλοπή η... περιουσία μου...!

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΩΣ ΔΕΝ ΜΕ ΒΛΕΠΕΙΣ;

Πως δεν με βλέπεις σάν περνάς
όταν έπιτήδεις προσμένω
το διάδα σου το φωτισμένο
και μία ματιά δεν με κερνάς;
Σέννοιαστη όταν περπατάς
και κάνεις τις καρδιές κομμάτια
τι βλέπουνε τα δυο σου μάτια
και μόνο έμένα δεν κοιτάς;

*

Είσαι περήφανη πολύ
κι' ενώ άλλου τον νου σου έχεις,
γοργολιπιδάς και δεν προσεχεις
σαν διαβατάριμο πουλί.

Κι' έτσι περνάς και καρτερώ
να μου χαρίσης ένα βλέμμα,
μά ή έλπιδα μου είναι ψέμμα
κι' άδικα τόσο λαχταρώ.

*

Πάντοτε ανάλαφρη γυνάς
κι' εγώ προσμένω μία ματιά σου,
προσμένω μήπως ή καρδιά σου
κάτι σου πη όταν περνάς.
Και πως αλήθεια δεν άκουεις
τα χτυποκάρδια μου ένα - ένα,
που σιγολένε πονεμένα
τους πόθους μου τους μυστικούς;

*

Κουράστηκα να σ' αγαπώ...
ναί, ναί... κουράστηκα σ' αλήθειμ,
να ψευτοζώ με παραμύθια,
χωρίς να βλέπω ένα σκοπό.
Κουράστηκα να καρτερώ
και πάντα να περνάς, μορφή μου
κι' εγώ να χάνω τον καιρό μου,
τόσον καιρό, τόσον καιρό!...

*

Ούτε μ' άκουεις, ούτε κοιτάς
στον πεζοδρομίου την άκρη,
που άρροσταλάζει κάποιο δάκρυ
κι' αδιάφορη έτσι το πατάς.
Μά με το πέραςμα γοργό
του χρόνου, κάποτε θ' αλλάξεις,
μονάχη σου θα με κοιτάξεις,
μα δεν θα σε κοιτάξω εγώ!...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΖΩΝΤΑΝΕΣ ΒΙΒΛΙΟΔΗΚΕΣ

Άνθρωποι που άποστηθίζουν
ολόκληρα βιβλία

Η μνήμη έπαιξε σημαντικό ρόλο
στους πρώτους ανθρώπους του πλανή-
του μας. Προτού έφευρεθί ή γραφή, οι
έθνικες και θρησκευτικές παραδόσεις,
οι νόμοι, οι ήρωικές άφηγησεις, τα ποι-
ήματα κτλ. μεταδίδονταν από τη μια
γενιά στην άλλη με μόνη τη βοήθεια
της μνήμης. Άλλή ή γραφή άχρηστεψε
σε μεγάλο βαθμό τη μνήμη. Από τη
στιγμή που οι άνθρωποι βρήκαν τον
τρόπο ν' αποτυπώνουν με ώρισμένα ση-
μεία πάνω στις πέτρες, το έξυλο ή το
χαρτί ό,τι έθεωρούσαν, για τον ένα ή
τον άλλο λόγο, ως άξιοσημείωτο, ή
μνήμη άρχισε να εκφυλίζεται γιατί δεν
ήταν πια απαραίτητη.

Κι' ωστόσο, σε μερικές θρησκείες, έ-
ξακολουθεί να παίζει πάντοτε πρωτεύ-
οντα ρόλο. Τα άγια βιβλία των βουδδ-
ιστών είναι άναγνώσιμα. Υπάρχει, ωστό-
σι, μία θειοτεμένη έγκυκλοπαίδεια, που
άποτελείται από 108 τόμους και που
κάθε βουδδιστής ιερέας τη γνωρίζει από
μνήμης. Κάθε μορφομένος Κινέζος, έξ
άλλου, ήξερε ως προχτές από μνήμης
τα πέντε βιβλία του Κομφουκιώ και
που μόνο τους άποτελούν μια ολόκλη-
ρη βιβλιοθήκη.

Άλλά και οι βραχμάνοι των 'Ινδών
έξερουν επίσης απ' έξω τους 10.000
στίχους της «Ριγκβέντα», που είναι το
αρχαιότερο ιερό βιβλίο των 'Ινδών.

Μεταξύ των χριστιανικών βιβλίων το
περισσότερο γνωστό είναι ή Βίβλος.
Και υπάρχουν άρκετοι άνθρωποι, έιως
μεταξύ των σφυλλοσσεύοντων λαών,
που έξερουν απ' έξω ολόκληρα κεφα-
λαία της. Άξιοσημείωτο π. χ. είναι ή
περίπτωση μιας Αμερικανίδας από
τη Βόρειο Καρολίνα, της ής Μαϊν Όυ-
έλλιας. Σε ηλικία 12 χρόνων πήρε
μέρος σ' έναν διαγωνισμό που είχε
οργανώσει ο πάτορ Μπρένελ και
κέρδισε το πρώτο βραβείο, άπαγγέλ-
λοντας άπνευστι 12236 στίχους από
την 'Αγία Γραφή.

Πολλοί άλλοι άνθρωποι βοσκοουν εύ-
χαρίστητα στο ν' άποστηθίζουν διάφο-
ρα κείμενα.

Άνάμεσα σ' αυτούς αξίζει ν' ανα-
φέρουμε τον Άντόνιο Μαλιαμπέκι, που
από μικρό παιδί είχε τη συνήθεια ν'
άποστηθίζει κάθε έντυπο που έπεφτε
χέρια του. Είχε γεννηθί το 1663 στη
Φλωρεντία από γονείς πολύ φτωχούς
και σε ηλικία έννεα χρόνων άρχισε να
δουλεύει σ' ένα βιβλιοπωλείο. 'Ο άφεν-
τών έμαθε να διαβάει και να γράφει.
Από τότε κατέτρωγε τα βιβλία που έ-
πεφταν στα χέρια του και το άξιοσημ-
είωτο ήταν ότι συγκρατούσε στη μνή-
μη του κάθε τι που διάβαζε.

Κάποια μέρα, ένας έπιστήμων του
έδωσε να διαβάσει ένα χειρόγραφο για
να του πη τη γνώμη του. 'Ο Μαλιαμπέ-
κι, αφού το διάβασε, του το έανα-
γύρισε. Έπειτα από λίγο καιρό, ή
συγγραφέας έαναπήνε περίληψη στο
βιβλιοπωλείο και είπε στο Μαλιαμπέκι
ότι είχε χάσει τα χειρόγραφα του.

—Μην ανησυχείτε, του άπάντησε
ο Μαλιαμπέκι. Το βιβλίο σας μου άρρεσε
τόσο πολύ, που το έχω συγκρατήσει
το έξανηράψω.

Και πραγματικά έγραψε ολόκληρο
το βιβλίο από την άρχή ως το τέλος.

Στις ήμερες μας, ένας Αμερικανός
δημοσιογράφος, ο Μάκλιν, μπορεί να
θεωρηθί σαν ζωντανή βιβλιοθήκη. Κα-
ποια μέρα, σε μία συγκέντρωση, κά-
ποια φίλο του να του διαβάσει δυ-
νατά μία από τις ήμερήσιες εφημερί-
δες της Νέας 'Υόρκης, διαλεγμένη στην
τύχη. 'Όταν τελείωσε ή ανάγνωση, ο
Μάκλιν έπανέλαβε από μνήμης όλο το
κείμενο της εφημερίδας χωρίς να πα-
ραλείπει ούτε συλλαβή. Θέλοντας να
δείξει πόσο το πράγμα αυτό του ήταν
εύκολο, είπε κατόπιν στους φίλους του
ότι θα έπαινελάμβανε τα κείμενα της
εφημερίδας... από την άναποδή. Η δη-
λωσί του έγινε δεκτή με ειρωνικά γε-
λια. 'Άλλή ή Μάκλιν παρακάλεσε έναν
άπο τους φίλους του να πάρη την εφη-
μερίδα στα χέρια του για να ελέγξει
την ακρίβεια εκείνων που θα έλεγαν.

Άρχισε, λοιπόν, από την τελευταία λέ-
ξη της τελευταίας στήλης και τελείωσε
στην πρώτη λέξη της πρώτης στήλης,
χωρίς να κάνει το παραμικρό λάθος
και χωρίς να διατάση ούτε στιγμή.

Ήτορίες της ζωής

«ΠΥΡ - ΓΥΝΗ - ΘΑΛΑΣΣΑ»

ΕΤΣΙ ΚΙ' ΕΤΑΙ ΚΑΘΕΣΑΙ ΠΟΥ ΚΑΘΕΣΑΙ, ΜΟΥ ΕΙΠΕ
Ο ΦΙΛΟΣ ΜΟΥ Ο 'ΟΔΥΣΣΕΑΣ, ΑΣΦΑΛΙΣΤΗΣ ΤΟ Ε-
ΠΑΓΓΕΛΜΑ, ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΑΣΧΟΛΕΙΣΑΙ ΜΕ ΑΣΦΑ-
ΛΕΙΕΣ.

Τι να κάνω, δηλαδή;
—Τόν πράκτορα ασφαλειών. Έχεις πολλούς γνω-
στούς, δεν έχεις;
—Όχι και τόσους. Άλλά, όσο νάνε έχω κι' εγώ
μερικές γνωριμιές.

—'Ωραία. Αυτές τις γνωριμιές θα εκμεταλλευθής. Θα
έπισκέπτεσαι τους γνωστούς σου και θα τους πής ν'
ασφαλισθούν. Η δουλειά μας θα σου φανή λιγάκι δύ-
σκολη στην άρχή, αλλά σιγά-σιγά θα σ' άφρσει. Για-
τί είναι δουλειά πνευματική, ψυχολογική και καλλιτε-
χνική.

—Πώς, δηλαδή;
—Δοκιμάσεις την πειστική σου ικανότητα, ψυχολο-
γική το θέμα σου... παρντόν, τόν πελάτη σου θέλω να
πώ, και τελειοποιείς το χάρισμα του λόγου. Κι' άμα
καταρθώσης να πής νέναν πελάτη ν' ασφαλισθί, αί-
σθανόσαι σάν στρατηγός που κέρδισε μεγάλη μάχη. Γι-
ατί ο πελάτης είναι έχθρος. Οι πιο πολλοί άνθρωποι,
δυστυχώς, δυσπιστούν στους ασφαλιστές, νομίζουν ότι
μας δίνουν τα λεφτά τους κοροϊδιστικά, ενώ δεν κά-
νουν τίποτ' άλλο παρά να πληρώνουν κάτι τι για να
χρησιμότην τους έναντιόν του κινδύνου. Γι' αυτό
χρειάζεται ή πειστικότητα, που σου λέω. Για να νικήσης την αντίδρα-
σή τους, να λυγίσης την αντίστασή τους και να τους κάνης να υπογράψουν
το χαρτί. Η με το λέγειν ή με κανένα κόλπο ή και με τα δυο μαζί,
που είναι και το καλύτερο.

—Σάν τι κόλπο;
—Θα σου το πώ, γιατί έχει άρκετη έπιτυχία. Έγώ συνηθίζω πρώτα
να παρουσιάζομαι ως πελάτης. Μπαίνω, άς πούμε, σ' ένα κατάστημα
και φωνίζω κάτι. Και με τρόπο φέρνω την κουβέντα στις ασφάλειες. 'Ο
καταστηματάρχης δεν μπορεί να μου τό κόψη άπότομα. Είναι κάπως ύ-
ποχρεωμένος που φωνάει από το μαγαζί του. Αυτό εκμεταλλεύομαι και
αρχίζω το λέγειν, με μεγάλες έλλειψεις. Έστ' μπορεί να σκεφτής κάτι
άλλο. Και θάχης ένα είκοσι ή εκατό ποσοστό από τα ασφάλιστρα.

Άντι να φάξω να βρώ δικό μου τρόπο ενεργείας, άποφάσισα ν' άκο-
λουθώ την τεχνική του 'Οδυσσέα. Να παρουσιάζω
σας για πελάτης, είναι το καλύτερο σύστημα που ύ-
πάρχει. Και πρό πάντων αν τυγχάνης και λίγο γνωστός
στον άνθρωπο, που θέλεις ν' ασφαλίσης, όπως π.χ. έ-
τύχωνα εγώ με τον έμπορο κύριο Παρασκευά 'Αλη-
σβερίση.

—'Ηθελα ένα ύφασμα για παντελόνι, κύριε Πα-
ρασκευά.
Μου άράδιασε μερικά ύφασματα, έκοψα ένα. Κι' έ-
πειτα ήρθα στο προκείμενο.

—Διαβάστε για το κατάστημα του Μπιμπιλόγλου
στις εφημερίδες; Έπιασε φωτιά προχτές.
—Τυχερός άνθρωπος! Είπε ο Παρασκευά.
—Τυχερός; Ξέρετε ότι το είχε άνασφάλιστο;
—Μα γι' αυτό λέω πως είναι τυχερός. Ξέφυγε πιά
από τους υπελάδες της δουλειάς μας. Γιατί σήμερα το
έμπρομα, δεν είναι δουλειά, άναπήτε μου Γιαννάκη, εί-
ναι βάσανο. Από το ένα μέρος έξωδα, νοίκια, μισθοί,
φόροι, ζημιές, από το άλλο ή κρίσις. Μία πυρκαϊά είναι
σωτηρία.

—Ναι, αλλά αν το είχε ασφαλίσει θάπαιρνε σήμερα
τη δέουσα άποζημίωσή και θα το ξανάνοιγε.
—Και γιατί να το ξανάνοιξη; Για να ξαναβάλει υπε-
λάδες στο κεφάλι του; Όχι... Γίτωνσε μία κα' καλή ή
Χριστιανός και τώρα θάχης την ήψυ-
χία του.

—Επιτρέψτε μου να νομίζω πως δεν
σκέπτεσαι όρθος.
—Όλα όρθος, σκέπτομαι. Με τη ζα-
λάδα που έχω, δεν μου κάνει καρδιά
καθώς να καρέκλα. 'Ορθός και βόλτες
πέρα-δώθε. Μία πυρκαϊά θα με σώση
και μένα... Άειντε, Γιαννάκη μου, με
γιά σου.

Κατάλαβα πως δεν ύπήρχε έδαφος να
συνεννοηθώ. 'Ο άνθρωπος είχε τη δική
του φωτιά στο κεφάλι του, δεν ήθελε να
του θυμίζω την άλλη. Πήρα το δέμα
μου, πλήρωσα ένα τρακοσάρι και άνα-
χώρησα. Η πρώτη άποτυχία, βέβαια,
δεν με άποκαρδίωσε, το παράπαν.

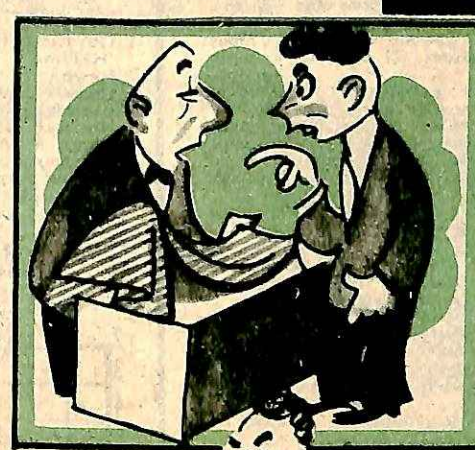
Άς πάμε τώρα για το δεύτερο ύπο-
ψήφιο, που τυγχάνει επίσης γνώριμος.
Κι' αυτός έμπορος άνδρικών ειδών —Τι-
ράντας και Σία. Διαπραγματεύομαι
μία γραβάτα και αντιλαμβάνομαι ότι
μέσα στο ύψιστο γραφείο του μαγα-
ζιού, πίσω από ένα ζυλίνο χωρίσμα, δι-
εξάγεται στιχόμυθος σε πολύ ζωηρό τό-
νο. Σε λίγο ένας κύριος με χαρτοφύ-
λακα από μάλης φεύγει νευρικά, δη-
λώνοντας ότι αυτή είναι ή τελευταία
εξόστισις και βγαίνει και ό.κ. Τιράν-
τας με ύφος άνδρώπου, που δεν είναι και πολύ οτά κέφια του.

Τόν χαϊρετώ, μου άπαντά με ψεύτικο χαμόγελο, εγώ άγορά-
ζω επιδεικτικά τη γραβάτα κι' έπειτα έρχομαι στο θέμα μου.
—Τα κατάστημα, έναντιόν πυρκαϊάς.

—Εναντιόν έφορίας, ασφαλίζεις; μου λέει άπότομα.

—Δεν έννοει. Τι έννοει;

—Έννοει να πληρώνω ένα ποσό το χρόνο και νάμαι ήσυ-
χος απ' αυτούς που μπαίνουν και βγαίνουν με τις τσάντες. Σάν
κι' αυτόν που είδες προ όλίγου. Δέν έξερουν τί ζητάνε. Κάθε
μέρα κι' ένα ένταλμα. Λοιπόν να δρίσουμε ένα ποσό. Νά σας
πληρώσω άς πούμε τριάντα ή σαράντα εκατομμύρια το χρόνο
και γάχετε σας να κάνετε με τους έφόρους. Άν σας βάλουν
λιγώτερα, κέρδους σας, αν σας βάλουν περισσότερα ζημιά σας.
Έγώ νάχω ήσυχο το κεφάλι μου. Ασφαλίζετε έναντιόν των
έφοριών, ή όχι; Αυτή είναι ή μεγαλύτερη φωτιά.

—Δυστυχώς δεν προβλέπει ή ασφαλι-
στική μας έταιρεία.

Νά της πής να προβλέψη. Θα κάνει
χρυσές δουλειές. Κι' άς άφιση τις πυρ-
καϊές, αυτές δεν είναι τίποτα.

—Εγώ λέω ν' ασφαλισθίτε πρώτα έ-
ναντιόν της πυρκαϊάς.
—Τι λές βρέ Γιαννάκη; Έγώ λέω να
του βάλω φωτιά ο ίδιος!...

Άλλο σόι ο κύρ -Χαράλαμπος, που
έχει το κατάστημα υαλινών της γειτο-
νιάς μου. Μόλις του μίλησα για ασφάλ-
εια έναντιόν της πυρκαϊάς, τινάχτηκε:
—Μην κακομελετάς βρέ!

—'Ο άνθρωπος όλα πρέπει να τα λα-
βαίνει υπ' όψη του, κύριε Χαράλαμπε.
Μαγαζί είναι, μπορεί μία μέρα να πιά-
σει φωτιά.

—Πως να πιάση; 'Ο διπλανός μου
άριστερος πουλάει πάγο. Πάνει ο πά-
γος φωτιά; Δέν πιάει. 'Ο άλλος βε-
αί, είναι μονάδες. Πάνουν οι άγιγι-
νάρες φωτιά; Δέν πιάουν. 'Ο παρακά-
τω πουλάει ταμμένα και τούδα. Πιά-
νουν τα ταμμένα φωτιά; Δέν πιάουν.

—Ναι, κύριε Χαράλαμπε, αλλά μπορεί να ένω-
θούν τα σύρματα του ήλεκτρικού.

—Μην κακομελετάς, βρέ! Δέν ασφαλίζομαι, τε-
λείωσε. Άει στο καλό...

Απευθύνομαι στον ιδιοκτήτη μου, έχει έφτα
σπίτια ο άθεόφορος. Και όλα άνασφάλιστα.

—Όλα, κύριε Ζαχαρία;

—Κάνετε πολύ άσχημα.

—Γιατί, παιδί μου; Νά σου κάνω το λογα-
ριασμό. Άν ασφαλίσω, θ' ασφαλίσω και τα έ-
φτα. Έτσι;

—Φυσικά.

—Και να πληρώνω κάθε χρόνο ασφάλ-
ιστρα για έφτα σπίτια. Μπορούν να
πιάσουν και τα έφτα φωτιά; μαζεμένα;
—Όχι, βέβαια. Το ένα θα πιάση. Και κά-
νω το λογαριασμό και λέω: Άν δεν ά-
σφαλίσω κανένα και βάλω τα ασφαλί-
στρα στη μπάστα, σε όγτώ-δέκα χρό-
νια θάχω άκόμη ένα σπίτι.

—Ναι, αλλά αν πιάση φωτιά το ένα;

—Θα μου μείνουν τ' άλλα έξη. Για-
τί κάνω το λογαριασμό και λέω: 'Ο
σας περισσότερα σπίτια έχει ένας άν-
θρωπος, τόσο περισσότερα δεν πρέπει
να τ' ασφαλίξω. Δεν συμφέρει, κατά-
λαες; Γιατί κάνω το λογαριασμό και
λέω...

Τόν άφησα να κάνει το λογαριασμό
και να λήξ' κι' εγώ ν' άρπάξω για τόν
κύρ -Σταμάτη, το φούρνισμα της γει-
τονιάς. Έχει ασφαλίσει το φούρνο του
ο κύρ -Σταμάτης; Όχι, δεν τόν έχει
ασφαλίσει.

Δέν είσαι προνοητικός κύρ-Στα-
μάτη. Έστ' έπρεπε να τόν είχες ασφα-
λίσει πρώτος-πρώτος. Φούρνος είναι, εί-
σαι μέσα στη φωτιά νύχτα -μέρα.

Και τότε ο κύρ -Σταμάτης μου λέει:

—Πόσο φούρνος είναι μέσα στην 'Α-

θήνα;

—Άμ δεν θάνε κομμάτια χιλιάδες;

—Έχεις άκούσει κανένα φούρνο να πιάση φωτιά;
Αυτή ή άπάντησι με άποτομώγει. Πραγματικά,
καθ' όσον φωνάζω... Βρέ κάτι άνάποδα πράγματα.
Μέσα στη φωτιά και να μην πιάουν ποτέ φωτιά!
Είναι να τρελλάινσαι. Κάτι άλλο μου λέει και
ο Μανώλης, που έχει την άποθήκη καυσοξείλων και
ελανθράκων.

—Τι φωτιά, κύριε Γιαννάκη. Προορισμός των καυ-
σοξείλων και των καρβονιών είναι να καίγονται. Τι
άλλο, τι έδω...

Τρέχω, ιδρώνω, άκονίζω τη γλώσσα μου,
αλλά δεν βλέπω να κατορθώνω τίποτα. Έχω
χτυπήσει κάποιο άγνόο άπότομα πόρτες, οι μισοί εί-
ναι ασφαλισμένοι, οι άλλοι μισοί δεν έννο-
ούν με κανέναν τρόπο ν' ασφαλιστούν. Σε το
μεταξύ, ως πελάτης, έχω αγοράσει δυο ύφα-
σματα, ένα ήλεκτρικό σίδερο, δυο ζευγάρια
παπούτσια, έφτα γραβάτες, τρία ζευγάρια
τιράντες, τρεις κορδέλλες γρα-
φομηχανής, δώδεκα μολύδια,
έναν τρίτη για τυρί, δυο μπου-
καλάκια άρώματα, ένα μπουκί-
νο, ένα σφυρί, ένα πατινι, πέντε
ντουζίνες μανταλάκια, έξη μπου-
καλάκια πεντικίλλιν και δυο
λουκέτα. Έχω έξοδέσει άρκετο
από το κεφάλαιό μου, επί πλέ-
ον οί κόποι. Άλλά δεν άπογοη-
τεύομαι. Κάθε άρχή είναι δύ-
σκολη. Φτάει ν' άρπάξω τόν
πρώτο πελάτη, για να νοιώσω τη
γλύκα της δουλειάς, όπως μου
είπε ο 'Οδυσσεύς. Κι' έπειτα το
κομπόλο δουλεύει.

Άς άφήσουμε για την ώρα
τις ασφάλειες για πυρκαϊά κι'

ας δοκιμάσωμε ασφάλειες ζωής. Πληρώνεις τόσο κάθε μήνα και, σου γράφουν παίρνεις το χρήμα σου πίσω με τόκο, ή, αν θέλουν ο Θεός και σε καλέσει κοντά του, αποζημιώνεται ή χήρα σου και ευλογημένης η ψυχή σου και ευλογημένης η ψυχή σου και ευλογημένης η ψυχή σου.

— Πολύ σωστά, παραδέχεται. — Και η καλύτερη φροντίδα είναι μια ασφάλεια ζωής. Έχεις σκεφτεί ποτέ να κάνης ασφάλεια ζωής;

— Γιατί να κάνω; ρωτάει. — Άνθρωποι είμαστε, κύριε Θεοδόση μου, κανείς δεν ξέρει τι γίνεται από μια στιγμή στην άλλη. Ένα αυτοκίνητο, μια συγκοπή, μια κεραμίδα στο κεφάλι... Τώρα ζούμε, την άλλη ώρα τα κλείνουμε. Πρό παντός εσύ, που έχεις και πένσι 27, είσαι στον πρώτο λυκό!

Ο κύριος Θεοδόσης τινάζεται: — Φτού! Φτού! Φτού! κάνει και φτύνει τρεις φορές και σταυροκοπείται άλλες τρεις και κλωτσάει στον αέρα άλλες τρεις. Τσακίσου από δώ, παληόπαιδο!

Ο κ. Θεοδόσης έχει γίνει κατακόκκινος σαν δατακός, οι φλέδες του έχουν φουσκώσει. Τώρα θυμώμαι πως είναι και προληπτικός.

— Με συγχωρείς, κύριε Θεοδόση μου, κανονικά βέβαια πρέπει να ζήσης. Αλλά είπαμε. Άνθρωποι είμαστε...

— Τσακίσου από δώ παληόμωτρο, να μη σε τσακίσω! φωνάζει και σηκώνει το μπαστούνι του. Έγώ θα ζήσω εκατό χρόνια! βροντοφωνεί.

— Με πένσι 27; Σαν πολύ δύσκολο! του λέω κι' εγώ και σκύβω για να γλυτώσω από τη μαγούρα που ίπταται πάνω από το κεφάλι μου.

— Ίσως ο κ. Άναστάσης να σκεφτεί πιο λογικά. Τον βρήκω στο γραφείο του, έχει κι' ένα κομματάκι λευκοπλάστ στο δεξί μάγουλο. Μ' ακούει προσεκτικά. — Και τι γίνεται μ' αυτές τις ασφάλειες ζωής; με ρωτά.

Του εξηγώ. Αν φτάσει σε μια ώριμη ηλικία, παίρνει κεφάλαιο και τόκο. Αν πάθει δυστυχία, πάλι αποζημιώνεται. Και τρίτον, άνθρωποι είμαστε, εκεί που καθόμαστε... η ζωή μας από μια κλωστή κρέμεται...

— Ναι, έτσι είναι, συμφωνεί. Και τι γίνεται τότε;

— Τότε το κεφάλαιο σ'ν τόκοι, το παίρνει η γυναίκα σου.

— Ένα πλατύ σαρκαστικό χαμόγελο απλώνεται στα χείλη του. — Τώρα μοιάνεις την καρδιά! λέει. Να κάνω ασφάλεια ζωής για να την εισπράξω ή κυρά Μαρίκα! Το βλέπεις αυτό; (μού δείχνει το λευκοπλάστ).

Δικό της καθόρθω, μα είναι. Και εσύ της άφησες και ασφάλεια, να την εξασφαλίσω; — Αμ δεν το τρώει τέτοιο κουφέτο, η κυρά Μαρίκα. Το σκέφτηκες πολύ πριν μου κάνης τέτοια πρότασι, Γιαννάκη;

— Πολύ, κύριε Άναστάση μου. — Νά μην το ξανασκεφής. — Τουλάχιστον για τα δικά σου γεράματα.

— Με την κυρά Μαρίκα δεν θα προφτάσω να γεράσω. Στο καλό, Γιαννάκη μου. Κύτταξε για κανέναν άλλον.

Ο άλλος είναι ο κύριος Δημητράκης. Αυτός ούτε με αποπαιρνει, ούτε ενθουσιάζεται. Σκέπτεται. Σιωπηλά και με σουφρωμένα φρύδια. Έπειτα τραβάει μια εφημερίδα και μου δείχνει.

— Διάβασε εδώ. Διαβάζω τον τίτλο: «Έδλη-ηθρσας τον συζυγόν της, διά να εισπράξω την ασφάλειαν ζωής».

— Τι λες τώρα; — Καλά, κύριε Δημητράκη μου, αλλά αυτή ήταν εγκληματική φύσι. Ενώ η δική σου γυναίκα είναι τύπος και υπογραμμός.

— Ναι, αλλά που ξέρω εγώ τι κρύβει μέσα της; Ξέρει κανείς πως σκέπτεται ή γυναίκα του; Αί-

γο άρσενικό στο φαί κάθε 1.30 και πάει ο Δημητράκης. — Όχι, Γιαννάκη μου. Καλύτερα στα σιγούρα. Γιατί να της βάλουμε ι-δέες; — Ας την εκεί που κάβεται, καλά είναι έτσι.

— Συμφωνώ, αλλά αν... άνθρωποι είμαστε. Τι θα γίνει η κυρία σου;

— Μη φοβάσαι. Οι γυναίκες δεν χάνονται ποτέ!

Ο άλλος είναι ο κύριος Λεωνίδας, ένας παχύς και εγκάρδιος και καλοζωισμένος τύπος.

— Γιατί, Γιαννάκη μου, να κάνω ασφάλεια ζωής; — Άνθρωποι είμαστε. Άν κλείσετε τα μάτια σας...

— Μην ανησυχής, γι' αυτό. Έγώ θα τη δάσω την Κατίνα, όπως έβαψα και τη Μερσέτη.

— Αυτό δεν είναι βέβαιον. — Βέβαιον είναι. Και θα θάψω και τρίτη. Έδώ είμαι κι' εγώ είσαι. Λοιπόν, γιατί ν' ασφαλίσω;

— Τουλάχιστον για τα γεράματά σου. — Ποια γεράματα; Έγώ δεν θα γεράσω.

Μούκανε έντονα η αυτοπεποίθησι αυτού του ανθρώπου. Αυτόπεποιθσι, απάνω που αρχισα να χάνω τη δική μου. Όταν ανάφερα τ' αποτελέσματα των ενεργειών μου στον Όδυσσεα, εκείνος μου είπε:

— Μην απογοητεύσαι. Αρχή είναι ακόμα. — Τι αρχή, Όδυσσεα, που έχω ρέψει στα πόδια μου κι' έχει στεγνώσει κι' η γλώσσα μου από το λέγε.

— Συνέχισε, που σου λέω. — Αμα θα νοιώσης την πρώτη γλύκα της δουλειάς... Το πάν είναι να κάνης την αρχή. Έπειτα θα ιδής πως θα κλείνης τις δουλειές τη μια άπάνω από την άλλη.

Συνέχισα δυο-τρεις βδομάδες ακόμα χωρίς να σημειώσω καμιά επιτυχία. Και τότε, στην απελπισία μου, μου ήρθε μια φωτεινή σκέψη.

Ο Όδυσσεας μου είπε ότι η αρχή είναι το πάλιν. Λοιπόν, θα κάνω την αρχή εγώ. Θα πάλιν να κάνω μια ασφάλεια ζωής για λογαριασμό μου. Δεν έχω κανένα πρόσωπο δικό μου για να κάνω πόδε σφαλές του την ασφάλεια, αλλά δεν πειράζει. Άν πεθάνω, θα εισπράξω ο ίδιος την ασφάλεια.

Πολύ άνακουφισμένος, πηγαίνω μ' αυτήν την απόφασι στα γραφεία της Ασφαλιστικής Εταιρείας «Πύρ - Γυνή - Θάλασσα». Αλλά, μόλις πλησιάζω, τι βλέπω; Τεράστιες φλόγες ξεπηδούν από το κτίριο, οι πυροσβέστες παλεύουν να τις σβύσουν. Η Ασφαλιστική Έταιρεία έχει πάρει φωτιά. Και υποπτεύομαι πως δεν θα είναι και ασφαλισμένη.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Ο γαμπρός του Τσώρτσιλ

— Έδώ και δέκα χρόνια ο Ουίνστον Τσώρτσιλ είχε αποκτήσει έναν γαμπρό, που δεν τον συμπα- θούσε διόλου. Ήταν όμως έκ- λογη της αγαπημένης του κόρης.

— Η ατία της αντιπαθείας αυ- τής του Τσώρτσιλ ωφείλετο κυρί- ως στο ότι ο γαμπρός του ήταν ήθοποιος. Φυσικά ο νεαρός γαμ- ητος είχε αντιληφθή τις διαθέ- σεις του πεθερού του και προσ- παθούσε με κάθε τρόπο να τον φέρη στα νερά του.

— Ένα γεμάτο, λοιπόν, στο Τρέκερ — το ερχικό κτήμα του Τσώρτσιλ — όπου παρακάθονταν πολλοί οικογενειακοί φίλοι, ο γαμπρός του Τσώρτσιλ ρώτησε το διάσημο πεθερό του:

— Ποιόν θεωρείτε, κύριε, ως τον πιο μεγάλο πολιτικό της ε- ποχής σας;

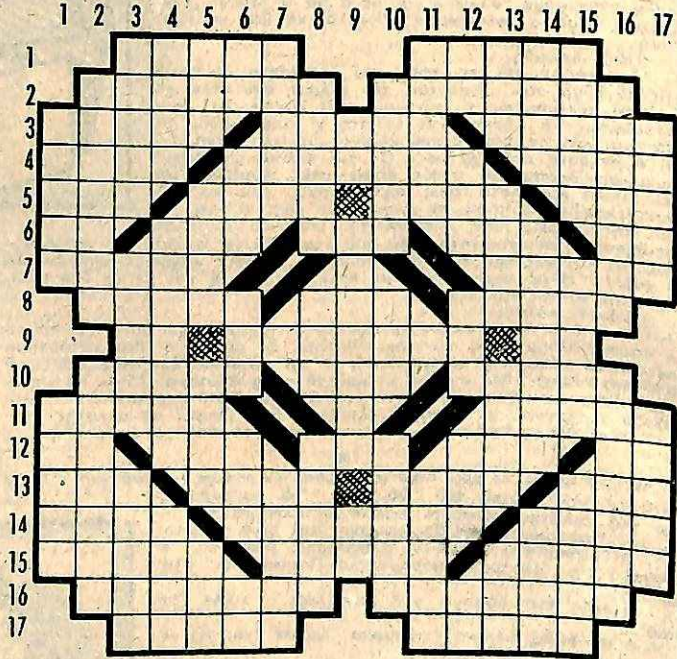
— Το Μουσσολίνι! απάντησε α- διστακτά ο Τσώρτσιλ. — Το Μουσσολίνι; τραύισε ο γαμ- πρός, αστισμένος. Γιατί;

— Απλούστατα, του εξήγησε ο Τσώρτσιλ. Ήταν ο μόνος από μας τους πολιτικούς, που είχε την εξυπνάδα να τουφεκίσω το γαμ- πρό του!

ΣΤΙΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 487

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Ποταμός της Β. Ιταλίας. —
- 2 Μεγάλος ποιητής μας — Μια μάρκα βενζίνης τον χρησι- μοποιεί για έμβλημα.
- 3 Ναυτική βάραις της Ν. Ιτα- λίας. — Διάσημος Γάλλος συγγραφέας και φιλόσοφος του περασμένου αιώνας. — Το μικρό όνομα Έλληνας τραγουδιστού.

- 4 Τουρκικό επίφωνημα. — Συ- φός βασιλέας της αρχαιότη- τος. — Η κυκλοφορία του έ- λασφαλίζει ζωή.
- 5 Γαλλικό κέντρο παραθερι- σμού (γαλλ.). — Μέρος του αυτοκινήτου. — Το μικρό ό- νομα Έλληνας οστάρ. — Πίνκερτον.

- 6 Ακαθάρμο ζω. — Έλαττω- ματικός σύνδεσμος. — Άνε- στραμμένος άφρικανικός τί- τλος. — Θάλασσα (άρχ.). — Νότα.
- 7 Μετακινείται μαζί με το σπι- τι του. — Περιήγησι όπερα.
- 8 Έθνικός ευεργέτης. — Κε- φαλή (γαλλ.). — Έπωνυμιον Έλληνας τραγουδιστού.
- 9 Τελικός σύνδεσμος. — Άλ- λη όνομασία του Σπερχειού. — Προτρέπει.

- 10 Φυτό που αποτελούσε την μοναδική τροφή ενός όμ- ρικού λαού. — Μία των Δω- δεκανήσων. — Μέρος του πο- διού.
- 11 Ανατολίτικος τίτλος. — Μα- λιάρη (καθαρ.).

- 12 Αυτά πρωτομαθαίνουμε. — Ποταμός της Β. Γαλλίας. — Ήρως του Σαίξπηρ. — Η όφλαδιούπολις των Βυζαντι- νών. — Όμοια σύμφωνα.
- 13 Θεά των αρχαίων. — Η βα- σίλισσα αυτής της χώρας έ- μεινε θρυλική. — Χρονικό διά- στημα. — Σημείον τρύ όρι- ζόντος (γαλλ.).
- 14 Μέρος του ματιού. — Πόλις της Πελοποννήσου. — Μο- χθηρά.

- 15 Κάτοικος ελληνικού νησιού (θλ.). — Διπρόσωπος θε- ός. — Μήνας του έτους.
- 16 Άσχολεται με τους νόμους. — Έλλην καπνοβιομήχανος.
- 17 Νησάκι της Άλβανίας. — Πολύτιμη για ένα ναυαγό.

ΚΑΘΕΤΩΣ

Κατά την σημερινή εποχή

- (έπιρρ.). — Θρυλικός άπα- γωνεύς.
- 2 Ποταμός της Μεσοησίας. — Ανακάλυψε το μικρόβιο της ελονοσίας.
- 3 Χρήμα. — Βασίλεψε στην Κρήτη. — Όροσειρά της Ν. Α. Ευρώπης.
- 4 ... Λάντ. — Πλανόδιος έμ- πορος του καλοκαιριού. — Κοντά.
- 5 Ωτίτιζε τους άρχαίους. — Χα-

- 15 Τυτικό γυναικείο όνομα. — Άνεξάρτητος μεγε- θους. — Αναφορικά άντωνυ- μία (αίτ. πληθ.).
- 6 Μισή όμάς. — Άγιος (ξεν.). — Προσωπική άντωνυμία (β' πρός.). — Χαρακτηρίζει τα σκατάζικά όνόματα. — Νη- σί του Αίγαίου (δημोट.).
- 7 Ποταμός της Μ. Ασίας. — Προσώζεται όστις έκκλησίας την Κυριακή πρό του Πάσχα.
- 8 Ένα μέρος από το περιοδι- κό μας. — Χτύπος. — Έλλην μουσικός, συνθέτης του «Μακεδονικού έμβατηρίου».
- 9 Ξενική άρννησις. — Άγριο- λούλοδο. — Αρχή υποθέ- σεις.

- 10 Όροπέδιον της Κεντρικής Ασίας. — Πρακτορείον είδη- σων. — Ένας από τους έ- δρυτάς της Ρώμης.
- 11 Όνομα δύο φιλοσόφων της αρχαιότητος. — Διάθεσις (με- ταφορ.).
- 12 Καλύπτουν μισό άγρό. — Δι- πλασιζόμενο περιποιείται μωρά. — Μπάμπας των Α- μερικανών. — Ράτος. — Βυ- ζαντινή νότα.
- 13 ... Χέφλιν: οστάρ του Χόλ- λυγουντ. — Πόδημα. — Αρ- χαία πόλις της Ηλείας. — Άγγλικό νησί.
- 14 Άγία. — Έλλην μουσικο- συνθέτης. — Κοινώς λέγε- ται ποτάσσα.
- 15 Άσερνον. — Γύρω-γύρω θά- λασσα. — Νύμφη των πηνών.
- 16 Κάτοικος χώρας της Α. Α- φρικής. — Νοτιοανατολικός άνεμος.
- 17 Άρχων του σκότους (ξεν.). — Πρωτεύουσα του γαλλικού νομού Πά-ντε-Καλαί.

- 15 Τυτικό γυναικείο όνομα. — Άνεξάρτητος μεγε- θους. — Αναφορικά άντωνυ- μία (αίτ. πληθ.).
- 6 Μισή όμάς. — Άγιος (ξεν.). — Προσωπική άντωνυμία (β' πρός.). — Χαρακτηρίζει τα σκατάζικά όνόματα. — Νη- σί του Αίγαίου (δημोट.).
- 7 Ποταμός της Μ. Ασίας. — Προσώζεται όστις έκκλησίας την Κυριακή πρό του Πάσχα.
- 8 Ένα μέρος από το περιοδι- κό μας. — Χτύπος. — Έλλην μουσικός, συνθέτης του «Μακεδονικού έμβατηρίου».
- 9 Ξενική άρννησις. — Άγριο- λούλοδο. — Αρχή υποθέ- σεις.

- 10 Όροπέδιον της Κεντρικής Ασίας. — Πρακτορείον είδη- σων. — Ένας από τους έ- δρυτάς της Ρώμης.
- 11 Όνομα δύο φιλοσόφων της αρχαιότητος. — Διάθεσις (με- ταφορ.).
- 12 Καλύπτουν μισό άγρό. — Δι- πλασιζόμενο περιποιείται μωρά. — Μπάμπας των Α- μερικανών. — Ράτος. — Βυ- ζαντινή νότα.
- 13 ... Χέφλιν: οστάρ του Χόλ- λυγουντ. — Πόδημα. — Αρ- χαία πόλις της Ηλείας. — Άγγλικό νησί.
- 14 Άγία. — Έλλην μουσικο- συνθέτης. — Κοινώς λέγε- ται ποτάσσα.
- 15 Άσερνον. — Γύρω-γύρω θά- λασσα. — Νύμφη των πηνών.
- 16 Κάτοικος χώρας της Α. Α- φρικής. — Νοτιοανατολικός άνεμος.
- 17 Άρχων του σκότους (ξεν.). — Πρωτεύουσα του γαλλικού νομού Πά-ντε-Καλαί.

- 15 Τυτικό γυναικείο όνομα. — Άνεξάρτητος μεγε- θους. — Αναφορικά άντωνυ- μία (αίτ. πληθ.).
- 6 Μισή όμάς. — Άγιος (ξεν.). — Προσωπική άντωνυμία (β' πρός.). — Χαρακτηρίζει τα σκατάζικά όνόματα. — Νη- σί του Αίγαίου (δημोट.).
- 7 Ποταμός της Μ. Ασίας. — Προσώζεται όστις έκκλησίας την Κυριακή πρό του Πάσχα.
- 8 Ένα μέρος από το περιοδι- κό μας. — Χτύπος. — Έλλην μουσικός, συνθέτης του «Μακεδονικού έμβατηρίου».
- 9 Ξενική άρννησις. — Άγριο- λούλοδο. — Αρχή υποθέ- σεις.

Ν. ΓΙΩΡΓΑΣ (Ρόδος)

Η λύσις του 486 στη σελ. 82

—Είπε δική μου επινόησις για τα...δυστυχήματα!

—Είδες τί εξέλιξι πήρε το έμποριο;...

Βεσπασιότητες.

—Τι να σου πώ, ποτέ δεν φανταζόμουνα πως με δυο «Βέσπες» θα πηγαίνω έλος ο σύλλογος έκ- δρημή!

ΠΩΣ ΘΑ ΕΧΕΤΕ ΩΡΑΙΑ ΠΟΔΙΑ

ΤΟ όνειρο κάθε γυναίκας είναι να έχει ωραία πόδια.

Αλλά, πρώτα - πρώτα, πότε λέμε για ένα γυναικείο πόδι ότι είναι ωραίο;

Οι αισθητικοί θεωρούν ως βασικό χαρακτηριστικό του πόδι να είναι ίσιο. Το πόδι που δεν είναι ίσιο δεν μπορεί να είναι ωραίο. Τέσσερα άλλα χαρακτηριστικά του ωραίου ποδιού είναι τα εξής: 1) Γαστροκνήμιο ψηλό. Ούτε πολύ παχουλό ούτε πολύ αδύνατο. 2) Αστράγαλος λείος και μικρός. 3) Γόνατο λείο και σφαιρικό. 4) Μηροί ψηλοί και αρμονικά φτιαγμένοι.

Αν έχετε ισχνές κνήμες, πρέπει να αρχίσετε αμέσως μια δίαιτα υπερσιτισμού με ζυμαρικά, κρέας, γλυκίσματα κτλ. Το ποδύλατο θα σας κάνει επίσης πολύ καλό. Πρέπει να γυρίζετε άρτια το πεντάλ του ποδύλατου. Με τον τρόπο αυτό, θα κάμψετε μια πρώτης τάξεως γυμναστική στους μύς του ποδιού.

Αν έχετε πολύ ψηλά πόδια, θα καταφύγετε στα μασάζ και τη γυμναστική, που θα τα διαμορφώσουν αρμονικά. (Δεν μπορείτε, βέβαια, να τα κοντύνετε).

Ας δούμε τώρα καθένα από τα χαρακτηριστικά του ωραίου ποδιού.

Καί, πρώτα - πρώτα, ας μιλήσουμε για τους άστραγάλους.

Αν το δέρμα γύρω στους άστραγάλους δεν είναι λείο, θα κάμψετε το εξής: Θα διαλύσετε μέσα σε ένα φλυτζάνι με νερό ένα κουτάλι της σούπας ξύδι. Θα βυθίσετε κατόπιν μέσα σε αυτό ένα κομμάτι βαμβάκι, που, αφού το στίψετε καλά, θα το βάλετε γύρω στον άστραγάλο. Θα το τυλίξετε ύστερα με γουαταπέκκα και θα το δέσετε με ένα μάλλινο ύφασμα. Αν κοιμηθείτε με αυτόν τον επίδεσμο, το βαμβάκι θα αυτοθερμανθεί και το πρωί, όταν τον βγάλετε, θα ιδίτε πως οι άστραγάλοι σας είναι τελείως λείοι. Αν αλόγουρα βρίσκεται συγκεντρωμένο λίπος, θα διαλυθεί επίσης με αυτό τον τρόπο.

Πολύ καλό θα σας κάνει επίσης το μασάζ. Τα χέρια σας πρέπει να διευθύνονται εκ των κάτω προς τα άνω.

Η ακόλουθη άσκηση, που μπορείτε να την κάμψετε οποιαδήποτε στιγμή της ημέρας, ακόμη και στο γραφείο σας, θα σας ωφελήσει πολύ. Καθιστή στην καρέκλα σας, τεντώστε τα πόδια σας προς τα εμπρός όσο πιο πολύ μπορείτε. Θα κάμψετε κατόπιν μια σειρά περιστροφικών κινήσεων με την άκρη των ποδιών, δέκα φορές προς τα έξω κι άλλες τόσες προς τα μέσα (Σχ. 1).

Ας έρθουμε τώρα στις κνήμες.

Δύο είναι τα κυριότερα μειονεκτήματά τους, το να είναι πολύ αδύνατες και το να είναι πολύ παχιές.

Αν είναι πολύ αδύνατες, θα κάμψετε την ακόλουθη άσκηση κάθε πρωί:

Ορθία, χωρίς κάλτσες και παπούτσια. Θα ρίξετε όλο το βάρος του σώματος στις φτέρνες και θα σηκώσετε τις μύτες προς τα επάνω. Θα ξαναγυρίσετε στην κανονική σας θέση και κατόπιν θα ανασπώσετε τις φτέρνες και θα σπληνίσετε στις μύτες των ποδιών (Σχ. 2). Αυτή την άσκηση θα την κάμψετε 10 - 20 φορές.

Αν, αντίθετα, έχετε πολύ παχιές κνήμες θα καταφύγετε στο μασάζ. Οι κινήσεις πρέπει να γίνονται εκ των κάτω προς τα άνω (Σχ. 3). Τις πρώτες ημέρες θα πονέσετε λίγο, αλλά σιγά - σιγά θα συνηθίσετε. Το μασάζ αυτό πρέπει να γίνεται πρωί και βράδυ.

Το μασάζ θα κάνει επίσης τα γόνατά σας λεία και αρμονικά. Πρέπει να έχετε, όμως, υπομονή και να μην λιποψυχίσετε από το ότι στην αρχή αυτό το μασάζ θα είναι

Τα τέσσερα σημεία που πρέπει να προσέξετε

πολύ δύσκολο. Δεν θα αργήσετε να συνηθίσετε.

Αν το δέρμα σας στο γόνατο είναι άγριο, θα το τρίβετε κάθε πρωί με αμυγδαλέλαιο. Κατόπιν θα πλυθείτε με ζεστό νερό και σαπούνι.

Δεν πρέπει επίσης να παραλείψετε το μασάζ των μηρών. Οι κινήσεις θα γίνονται εκ των κάτω προς τα άνω και με τα δύο χέρια (Σχ. 4). Μπορείτε να το κάμψετε ή με τάξη ή με βαελίνη στην οποία θα διαλύσετε καμφορά σε αναλογία περίπου 20 %.

Δύο εξαιρετικές ασκήσεις για τους μηρούς είναι οι ακόλουθες:

Άσκηση 1η. — Ξαπλωθήτε χάρω σε ύπτια θέση. Αφού γυρίσετε στο αριστερό πλευρό, θα σηκώσετε το δεξί πόδι, θα καβαλλήσετε το αριστερό και θα προσπαθήσετε να έγγισετε το πόδι με τα δάχτυλα. Αντίστοιχη θα είναι η κίνηση που θα κάμψετε με το αριστερό πόδι (Σχ. 5). Η άσκηση θα γίνει δέκα φορές στη σειρά από το κάθε πλευρό.

Άσκηση 2η. — Η ίδια θέση όπως και προηγουμένως. Μαζεύετε τα πόδια σας. Θα ακουμπάτε μόνον με τις μύτες στο πάτωμα. Θα αρχίσετε κατόπιν να γυρίζετε εκ δεξιάν προς τα αριστερά και αντίστροφα (Σχ. 6).

Η ακόλουθη γυμναστική άσκηση θα δώσει στις κνήμες σας το ωραίο άστρακτοειδές σχήμα που επιθυμείτε.

Άσκηση 3η. — Ξαπλωμένη στο πάτωμα σε ύπτια θέση. Τεντώστε καλά τα πόδια και σηκώστε τα σε ύψος 30 εκατοστών από το πάτωμα. Θα αρχίσετε κατόπιν να διαγράφετε μικρούς κύκλους με τις μύτες των ποδιών (Σχ. 7). Οι κινήσεις και των δύο ποδιών πρέπει να γίνονται ταυτόχρονα, με απόλυτο συγχρονισμό.

Η άσκηση αυτή είναι κουραστική, αλλά εξαιρετική για τις κνήμες.

Και μια τελευταία συμβουλή: Αν έχετε παχιές κνήμες, θα πάρετε κάλτσες με τη ραφή προς τα μέσα.

Αν έχετε αδύνατες κνήμες, θα πάρετε κάλτσες με τη ραφή προς τα έξω.

••

Τα άρωμα της ανοίξεως

Οι αναγνώστες της γερμανικής εφημερίδας «Μπραουνσβαϊγκερ Τσάιτουνγκ», δοκίμασαν μια πολύ ευχάριστη εκπληξη παίρνοντας το φύλλο της 1ης Μαΐου. Στην πρώτη σελίδα εικονίζονταν ένα θαυμάσιο μπουκέτο από ανοιξιότικες μimosές, που — και αυτό είναι το σημαντικότερο — ανέδιδαν ένα θαυμάσιο και διαπεραστικό άρωμα. Όπως εξηγούσε η εφημερίς στους αναγνώστες της, η εικόνα αυτή είχε τυπωθεί με ειδική μελάνη, στην οποία είχε αναμιχθεί και άρωμα μimosάς. Οι αναλογίες και ο τρόπος παρασκευής του μίγματος, κρατούνται μυστικά.

Το άρωμα αυτό ήταν αισθητό σε ακτίνα ενός μέτρου από εκείνον που κρατούσε την εφημερίδα στα χέρια του.

Οι τελευταίοι διειδυτοί!

Μικρές οι νύχτες έγιναν κι' οι μέρες πιο μεγάλες, ή ζέστη έγιν' αίσθητη και συντελεί, αγαπητοί,

στο να φυλλοροήσουνε των... σινεμά οι σάλλες, που χάσαν την προτίμησι αρρένων και θηλέων και δόξες χειμωνιάτικες αναπολούνε πλέον!

Ζέλος, λοιπόν, της εποχής! Δεν έλκει ακατανίκητα σαν πρώτα ή δόνη. Ήρθε η αίσθησι της εξοχής και κάθε νέος, εύτυχης δασκός ξενυαρώνει,

στο σινεμά δεν κλείνεται, μα πάραυτα, ντυγροῦ, τραβά προς αναζητήσιν ερημικού αγρού και μετά κατανύξεως ρουφάει ντιπ' ανέξοδα τα μύρα της 'Ανοίξεως!

(ο σινεμά δεν εξασκεί την πρώτη του σαγήνη, εν τούτοις, μερικοί πιστοί του έχουν απομείνει. Δίνοι πιστοί, μοναδικοί, άλλ' εύτυχως φαγατικοί

που για τους «σάτ» τρελλαινόνται, αισθάνονται τρεμούλα και μια Μονρόε δώσε τους και... πάρε τους τα ούλα!

Χάρις, λοιπόν, στους λιγοστούς που του απέμειναν, πιστούς, το σινεμά το δύστυχο τελείως δεν απαίρει και στα ταμεία γίνεται λιγάκι νταραβέρι!

Αλλ' όπως είν' εύνοητος κι' ο πάσα εις το ξέρει, προς τέρψιν πάντων και πασών γίνετ' έντός των αἰθουσών

ἀπείρως αισθητότερον αυτό το νταραβέρι! Διότι, όπως ετυχε συχνά να τ' αναφέρω, — τι συμπεράσματα ώμα! —

όλοι σχεδόν στο σινεμά δεν πάνε για το θέαμα, μα για τα περαιτέρω!

Μ' αυτό τον τρόπο εξηγεί που τόσες κουνιστιές από «σινεμαδόφιλους» παλύ... νομοταγείς

πηγαίνουνε σε δράματα, μα και σε κωμωδίες και τα φίλια τα πύρινα και στα μαλλιά τα χάρδια μέσα στη σάλλα αρχίζουνε που είναι μισοδύα. Και καταντάει, φίλοι μου — σ' αυτό λάθος δεν κάνω — το κάτωθι περίεργον συγγραμμάς να συμβαίνει: να βλέπουνε καταπληκτικοί δ... Κούπερ κι' η Μαγκάνο πως τα περνάν στην αἴθουσα ο Μήτσος κι' η Ελένη!

Μα έντός από τους εξυπνους που πάνε για ήσυχία, και στο σκοτάδι βρίσκουνε όλίγην εύτυχία, υπάρχουνε και μερικοί που μοναχοί τους πάνε.

Σ' ένα φωτειν' εαπλώνουνε, την πλάτη ακουμπάνε, λίγο πλαγίως γέρονον,

γλυκά τα μάτια κλείνουνε κι' ανάλαφρο ύπνο παίρνουν. Αυτό συμβαίνει, πρό παντός, τώρα το καλοκαίρι, μετά το μεσημέρι,

που τακτικώτατα άκουε κάποιον να ροχαλίζει, ενώ το «αἶρ κοντίσιον» έξοχος τόν δροσίζει.

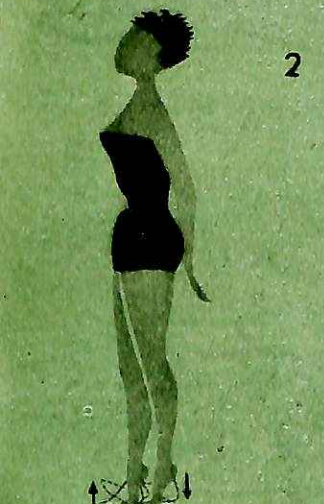
Μα τί κουτός που κάθεται και σ' ασ πολυλογώ! Πόσο γαζός θα φαίνωμαι στα μάτια όλων, πόσο! Πιστός σινεμαδόφιλος, αφού είμαι κι' εγώ,

με το «αἶρε» μου οδηγώ σπιδω σε κάποια αἰθόσα συντόμως να τρυπώσω!...

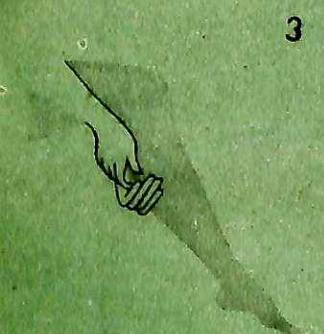
Εικονογραφηθείς
Jma. Jadda
Διονυσίου Γ.

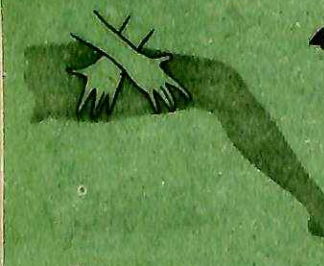
1

2

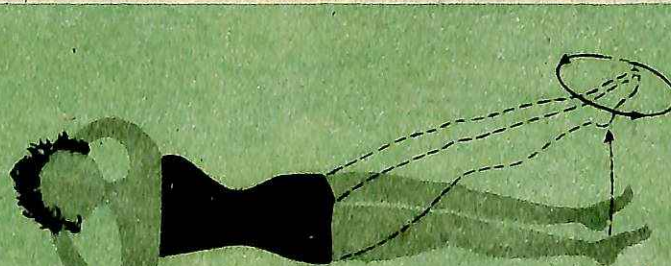
3

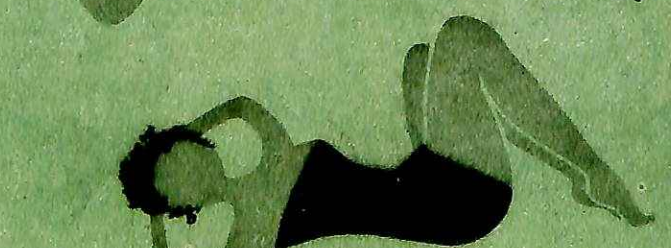
4

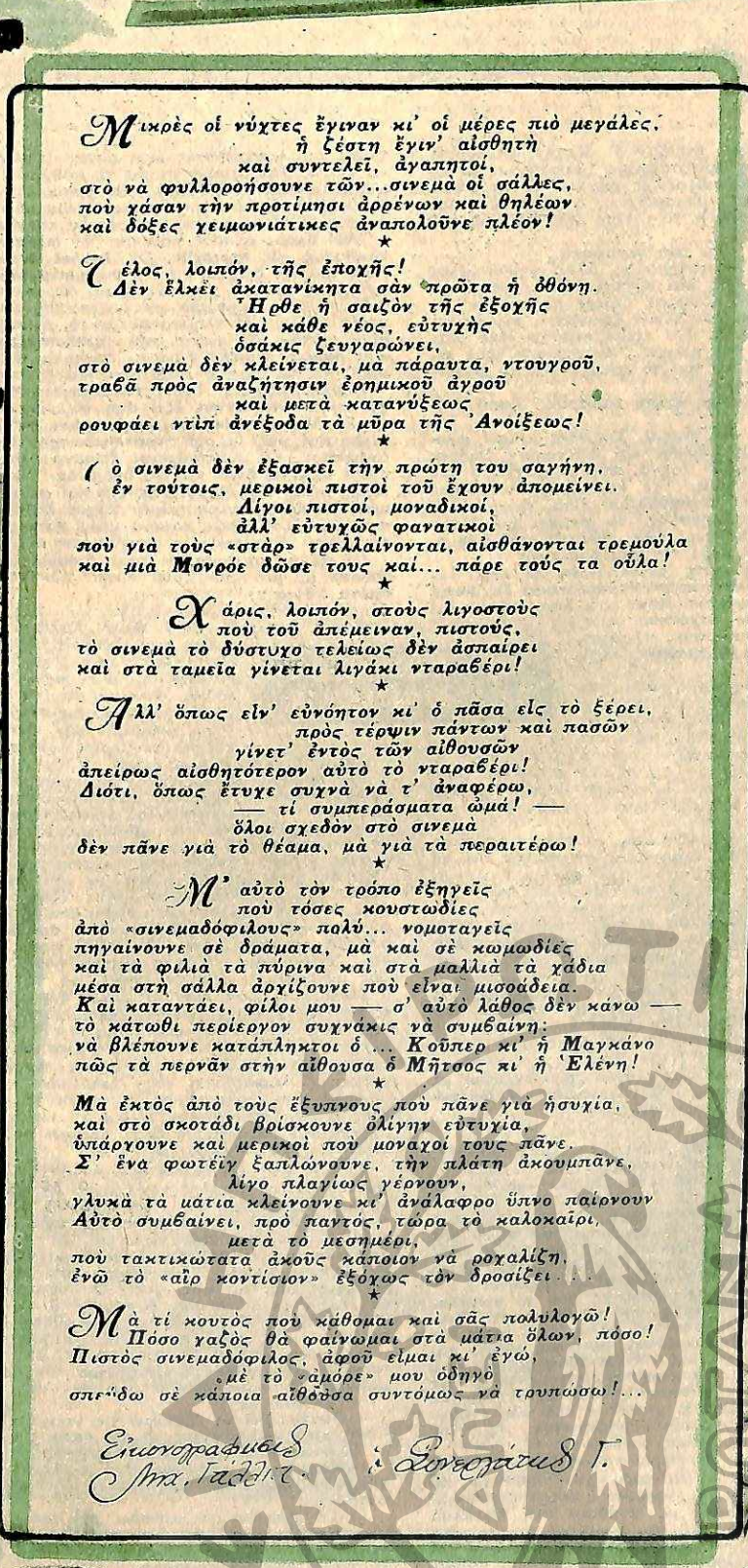
5

7

6

Η ΔΟΡΑΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ

ΦΥΣΙΟΜΑΝΟΥΣΕ ή άτμομηχανή, έτρεξαν οι άδρονες, στριφογύριζαν οι ρόδες και η μεγάλη άμαξοστοιχία γλιστρούσε με άπιστευτη ταχύτητα πάνω στις ουδερνές ράγες. Με τα μάτια καρφωμένα στο «καντράν» του μονομέτρου, ο μηχανικός του τριάνου παρακολουθούσε άγρυπνα το δείκτη της πιέσεως στο άτμο μέσο στο λέβητα.

— Ρίξε κάρβουνα στο καμίνι, Τίτο! είπε στο θερμαστή.
— Θερμαστής, ένας άντρας μετρίου άναστοίχας, αλλά γεροδεμένος σαν ταύρος, γύρισε το μοναδικό του μάτι και κύτταξε δυσανεσθημένος το μηχανικό. Ήταν κουρασμένος κι' ο ίδρώτας έτρεχε ποτάμι απ' το λερωμένο του μούτρου. Από την Άθινα που είχαν ξεκινήσει, δεν βρήκε ούτε πέντε λεπτά καιρό για ν' άναπαυθί. Κι' είχαν περάσει από τότε κάπου δώδεκα ώρες. Ο Τίτο ωστόσο δεν μίλησε. Άνασκήκωσε τους τετραγώνους ώμους του, άρπαξε στα χέρια του το φτυάρι και το βύθισε στα μαύρα σπλάχνα της κορδουναποθήκης.

— Έν τάξει! μουμούρισε πετώντας την πρώτη φτυαριά. Άφου διατάξεις, έμένα δέ με νοιάζει.

Το μαύρο κάρβουνο έπεσε με όρμη στη φωτιά. Χιλιάδες μικρές φλογίτσες άναπτήσαν από το σημείο της έπαφής και άμέτρητες ζώνηρες σπύδες ξεπεταχθηκαν μαζί με πυκνό μαύρο καπνό, από το φουγάρο της άτμομηχανής. Την έπομένη κιόλας στιγμή, το καινούργιο κάρβουνο φλεγόταν. Τότε τα πελώρια χέρια του μονόφθαλμου Τίτο, άρχισαν ν' ανεβόκατεβαίνουν σαν έμβολα ισχυρής μηχανής. Το φτυάρι βυθίστηκε με όρμη, έβγαλαν βαρφορροιαμένο με καυτήν ύλη, άβείαζε στο φλεγόμενο στόμιο του καμινιού και ξανάρχισε πάλι την ίδια δουλειά.

Τα χέρια του κοινούντουσαν με άπίστευτη μανία. Μέσα σε λίγα λεπτά το καμίνι ήταν κατακόκκινο. Μιά άνυπόφορη θερμοκρασία ξεχύθηκε τοιγύρω. Ο δείκτης του μονομέτρου ταλαντεύτηκε για λίγο ζωηρά κι' έπειτα άρχισε να περνά με ραγδαία ταχύτητα τους αριθμούς που ήταν χαραγμένοι στο «καντράν». Η πίεση του άτμου έντεινόνταν αδιάκοπα κι' ο θερμαστής εξακολουθούσε να ρίχνει κάρβουνο.

— Τίτο! φώναξε ο μηχανικός άπλυνώντας το χέρι του προς τη δεικνύσα άσφαλείας. Τρελλάθηκες!

Ο Τίτο άκούμπησε το φτυάρι όδοιο στο δάπεδο και στηρίχτηκε πάνω του με τα δύο χέρια του μπράτσα σταυρωμένα. Το πρόσωπό του ήταν κατάμαυρο από τη σκόνη κι' ο ίδρώτας που εξακολουθούσε να κυλά άφθονα, σχημάτιζε πολλαπλά ρυτίκια ίδια με ρευστή πίσσα. Μέσα στην άπαισία εκείνη μορφή — μορφή ανθρώπου κολλασμένου — το μοναδικό του μάτι έλαμπε παράξενα κι' άπίστευτα λευκά.

— Άκου, Τζίλλυ! είπε βαρεία. Έσύ μου ζήτησες να ρίξω κάρβουνο. Άν' ήτοι πιά λυντός, θα φροντίσεις να έλαττώσεις τη φωτιά και να μειώσης την ταχύτητα του τριάνου! Ξέρεις και συ κι' εγώ και όλοι οι έπιβάτες του τριάνου, πως από στιγμή σε στιγμή, μπορούμε να περάσουμε πάνω από καμιά άρκη ή να πέσουμε σε τίποτε κα'ατταμυρ σιδηροτροχιές. Θα έκτροχιαστούμε τότε και θα γίνουμε κομμάτια. Όλ' αυτά τα ξέρεις, Τζίλλυ! Κι' όμως μου λες να ρίξω κάρβουνο, αντί να πηγαίνεις με πέντε χιλιόμετρα την ώρα! Λοιπόν κι' εγώ δεν σου χαλάω το χατήρι. Ρίχνω κι' όποιον πάρη ο Χάρος!

Ο μηχανικός τόν κύτταξε άμילτος. Και το δικό του πρόσωπο ήταν μαύρο καλ σκετείν. Ίσως μάλιστα πολύ πιο μαύρο κι' από το συντρόφου. Φορούσε ένα παλιό πιλίκιο που κανείς δεν θα μπορούσε να προσδιορίση τί χρώμα είχε άλλοτε. Ή φανέλλα του κλεισμένη ως το λαιμό. Κι' όμως έκανε ζέστη, άνυπόφορη. Ήταν Ίουλίου τού 1943.

— Ξέρω καλά τόν κίνδυνο, έπε σε λίγο. Ξέρω όμως πως αν πάμε με πέντε χιλιόμετρα την ώρα, υπάρχει φόδος να μάς έπιτεθούν οι σαμποτέρ και οι άντάρτες με τα πολυβόλα τους. Και τότε;

Το μοναδικό μάτι του Τίτο άστράψε.
Τότε θα βαρέσουμε και μες κι' όπου βγάλλη η άρκη! φώναξε. Προτιμώ ν' άντιμετωπίσω ένα μυδραλλιοβόλο με το φτυάρι μου, παρά να έκτροχιαστώ και να γίνω φτυός στα φλεγόμενα συντρίμια της άμαξοστοιχίας!

Το χέρι του Τζίλλυ, πίεςε τη βαλβίδα άσφαλείας.
Δεν έχεις άδικο! άπάντισε. Καλύτερα να τρέχουμε πιά άφγά και με πιά μεγάλη προσηγή. Άλλωστε δεν πιστεύω να μάς έπιτέθη κανείς. Στο μεσαίο βαγόνι έχουμε έκαστο αχμαλώτους. Άν το έμαθαν αυτό οι άντάρτες, θα μάς άφήσουν άσφαλώς να περνούμε άνεόχλητοι...

Η ταχύτητα του τριάνου έλαττώθηκε. Οι έπιβάτες που το κατάβαν αυτό άνησυχούσαν. Ήταν όλοι τους Ίταλοί που πήγαναν στη Θεσσαλονίκη. Έκτός από τους αχμαλώτους, κανένας άλλος εκεί μέσα δεν ήταν Έλληνας. Με το τριάνο αυτό μεταφέρονταν μέσα σε ειδικό ταχυδρομικό σάκκο, έγγραφα ύμησης σημασίας. Όλοι τους ήξεραν πως τόν τελευταίο εκείνο καιρό, ο πόλεμος της ύπαθινης και καταπολεπτική δράση των άνταρτικών σωμάτων πάνω στα Ιταλικά και των γεωμικών μονάδων. Τριάντα άνατινάσαντες, γεφύρια γκρεμίζονταν, φάλαγγες δολοκλήρες έπεφταν σ' ένέδρες, πο έδον έπείσανε άντάρτες.

Βρεταννοί αξιωματικοί διευθύνουν τις έπινειρήσεις αυτές, πού ένιναν σκοπό να παρακλινούν τους Γερμανούς ότι έπρόκειτο συζητούνταν και καταστρόφονταν οι τελευταίες λεπτομέρειες γι' απόφαση στη Σικελία. Έπρόκειτο για ένα συντονισμένο σχέδιο, που την έκτέλεσι του την παρακολουθούσε προσωπικά ο άρχηγός της Μ. Άνατολής Ουίλσον και που έφαρμόστηκε σ' άνάλυση κλίμακα μ' έπιβέσεις, καταστροφές και σαμποτάζ σε όλα τα μετόπισθεν του έχθρου. Η έπαρτα των Γερμανοιταλών ήταν σημαντική. Οι άμαξοστοιχίες είχαν λάβει άσύστη έντολή να μη σταματούν ποθενά. Η ταχύτητά τους έπρεπε να διπλασιάζεται όταν πενούσαν από μέρη που μπορούσαν να έχθρουν έπίθεσι.

Γι' αυτό άνυπόχρησαν κι' οι Ίταλοί όταν είδαν την ταχύτητα του τριάνου τους να λιγοστεύει. Πληροαούν το πιο έκπινδυνο σημείο της διαδρομής τους : Στο Κούρνοβο, που πον από δυό μίλες περίπου είχε γίνει ο τάφος μιάς άλλης Ιταλικής άμαξοστοιχίας. Το Κούρνοβο είναι, όπως άσκετι θα έέρουν, το μεγαλύτερο από όλα τα Ίταλικά τρέιλερ που ύπάρχουν στον τόπο μας. Βρίσκεται στη σιδηροδρομική γραμμή Αθηνών-Θεσσαλονίκης, πιο πάνω από το Λιανοκάδι. Είναι στη περιφέρεια Φθιώτιδος, όγδόντα περίπου χιλιόμετρα από τη Λάρισα και σε ύψόμετρο 985 μ. Έχει μήκος 510 μέτρα. Στις 22 Μαΐου 1943, μία μεγάλη Ιταλική στρατιωτική άμαξοστοιχία που έρχόταν από την Άθινα, άνατινά-

χτηκε και συντρίφτηκε εκεί μέσα. Ήταν φορτωμένη με άφθονο πολεμικό υλικό. Την άμαξοστοιχία τη συνόδευε άνεακρίβωτη δύναμη από καταραμινιέρους, που παράλληλα φρουρούσαν και πενήντα Έλληνες καταδικασμένους από τα φασιστικά στρατοδικεία, που μεταφέρονταν από τις φυλακές Άδερωφ στο στρατόπεδο της Λάρισα.

Απ' όλους αυτούς κανένας δεν σώθηκε, πράγμα που καταλύτησε τόν πληθυσμό της περιοχής. Οι Ίταλοί ωστόσο κράτησαν περιέργη στάσι : Πότε έλεγαν ότι θα κάνουν άντίποινα και πότε πάλι πως δεν τους άπασχολούσε πιά το γεγονός αυτό. Ο σκοπός τους ήταν να διαδοθή παντού ότι δεν έπρόκειτο για σαμποτάζ, αλλά για άτύχημα που άφείλετο στους ίδιους. Η πληροφορία αυτή, η παρέλευσι τάσων ημερών και —κυρίως αυτό— ότι μέσα στην άμαξοστοιχία ήταν και πενήντα Έλληνες που βρήκαν φρικτό θάνατο, ένισχυσε σταθερά την άντίληψη του πληθυσμού ότι το ζήτημα αυτό είχε πιά ξεχαστή όπως τόσα άλλα.

Πλάνη τραγική. Γιατί τα έημερώματα της 5 Ίουνίου, μία Ιταλική φάλαγγα σταμάτησε έξω από το στρατόπεδο της Λάρισα. Ο έπι κεφαλής αξιωματικός προχώρησε μέσα στο προαύλιο μ' ένα κατάλογο στα χέρια και μαζί με το στρατοπεδάρχη, άρχισαν την έκφωνησι ώρισμένων όνομάτων. Οι κρατούμενοι άκούγαν σιωπηλοί. Αυτό κράτησε άρκεία γιατί άρκεία ήταν και τα όνόματα. Έκάτο. Μάντεψαν καθαρά οι μάρτυρες αταί της έλευθερίας για πού τους προδίδαν. Είχαν άποκτήσει σε κάτι τέτοια τραγική πείρα. Είχαν δη άλλους πριν απ' αυτούς να τους παίρνον έντσι, όπως κάποια μέρα άπαίρναν κι' αυτούς από άφηναν τώρα πίσω. Ένα πράγμα συνθησιμένο πού το περιέμεναν άργά ή γρήγορα. Οι άλλοι κρατούμενοι τους άγκάλιαζαν. Και εκείνοι τους άποχαίρετοσαν με μία φευγαλέα κίνησι των χεριών και με δυό άπλά, συνθησιμένα λόγια :

— Γεια σας, παιδιά!

Τίποτ' άλλο. Γαλήνη, και με τη βεβαιότητα πως η θυσία τους δεν θα ήγιναι χαμένη, μπήκαν στη γραμμή. Έπειτα από λίγο τους μετέφεραν στο σιδηροδρομικό σταθμό. Έκει παρέμειναν πολλές ώρες κλεισμένοι κι' όρθιοι, ενώ οι φασίστες φρουρούσαν άσπληνρά δη τη γύρω ζώνη, περιμένοντας να τους δώσουν οι Γερμανοί —που ρυθμίζαν την κίνησι των συρμών— άμαξοστοιχία για να τους μεταφέρουν στο Κούρνοβο. Έκει θα ήταν ο τόπος της έκτελεσεως τους.

Οι Γερμανοί όμως τελικά δεν τους παραχώρησαν τριάνο κι' έτσι άναγκάστηκαν να γυρίσουν πάλι στο στρατόπεδο. Κι' οι μελλοθάνατοι ήξεραν ότι τους έκαναν δώρο έίκοσι τεσσάρων ώρών άγωνία ακόμη. Την έπομένη, χαράματα πάλι, πήγε μία ισχυρή φάλαγγα και ξεκίνησαν από το στρατόπεδο. Τους φόρτωσαν γρήγορα στα καμινία και ξεκίνησαν για το τούννελ του θανάτου, κάπου όγδόντα χιλιόμετρα μακριά. Ένας Ίταλός στρατιώτης, τη στιγμή που έπρόκειτο να ξεκινήσουν από το στρατόπεδο, έντελώς αούδωρητα, έπες σ' ένα από τους μελλοθάνατους —το θανάσι Ζάρκο— να κατεβή από τ' αούτοκίνητο. Έκείνος ήπησης άμέσως, κρύφτηκε λίγη ώρα πίσω από κάτι τενεκές κι' όταν ξεκίνησαν τα καμινία, βγήκε από την κρυψώνα του και το έβαλε στα πόδια. Ο θανάσι Ζάρκος σώθηκε γιατί έτυχε μπροστά του ένας Ίταλός με άνδρωπινά αίσθημα.

Αυστυχώς όμως κανένας άλλος δεν σώθηκε στο Κούρνοβο, για να διηγηθή τις λεπτομέρειες της έκαστομής εκείνης. Μονάχα από άκριτομυθίες των έκτελεστών μαθεύτηκε ότι η ώρα ήταν έντεκα το πρωί όταν έγινε το φοβερό έγκλημα. Ότι ένας μελλοθάνατος έβγαλε λόγω γεμιάτο πατριωτικό παλιμό κι' ότι τέλος, άνήσθησαν να κατεβή από τα καμινία κι' οι φασίστες τους ξετέλεσαν πάνω σ' αυτά με όμαδικά πυρά. Έπειτα από λίγες μέρες ο στρατιώτης Μπενέλλι, διοικητής της μεραρχίας Άνιερόλο, έπρωτότηψε σ' έκδήςλωσι εγκληματικής διαστροφής. Δημοσίευσε τα όνόματα όλων εκείνων που θα διέταζε να έκτελεστούν σε περίπτωση καινούργιου σαμποτάζ.

Ο καθένας μπορεί να φανταστή την άγωνία των ανθρώπων αυτών που περιέμεναν μέρα με την ημέρα, ώρα με την ώρα, λεπτό με το λεπτό, τη μοιραία στιγμή πού θα άπλωνε το χέρι του ο θάνατος. Γιατί ο άνώνας της άντιστάσεως δεν ήταν δυνατόν να σταματήσει ή ν' άνακοπή. Κι' αυτό το γνώριζαν πολύ καλά οι Ίταλοί που ταξίδευαν τώρα μέσα στην άμαξοστοιχία εκείνη που άναφέραμε στην άρχή. Όταν μάλιστα είδαν να κδείται απότομα η ταχύτητά της, οι περισσότεροι πετόχτηκαν τρομαγμένοι από τη θέσι τους. Ο συνταγματάρχης Κάρλο Μτέ Ουστίνο, πού ταξίδευε κι' αυτός, έσκυψε από το άνοιχτό παράθυρο και κύτταξε έξω. Κανείς. Ο κάμπος πού πενούσαν ήταν έρημος. Κάλεσε έναν έπιλοχία και του έπες να πάη να ρωτήσει το μηχανικό τί συμβαίνει.

— Λιγότεψα την ταχύτητα, γιατί πρόκειται να περάσουμε το μεγάλο τούννελ, άποκρίθηκε εκείνος όταν τόν ρώτησε ο ύπαξιωματικός. Ίσως μάλιστα να σταματήσουμε έντελώς για μερικά λεπτά...

— Για ποιά λόγο;

— Θα κατεβώ να εξετάσω τις γραμμές μήπως είναι σαμποταρισμένες. Είναι κίνδυνος θανάτου να τις περάση κανείς στα τυφλά...

Ο ύπαξιωματικός έγινε κάτωχρος.

— Μα έχουμε μαζί μας αχμαλώτους. Ένα δολοκλήρο βαγόνι μ' Έλληνες κρατούμενους. Δεν πιστεύω να μη λογαριάσουν τη ζωή τους οι άντάρτες...

— Κι' εγώ δεν το πιστεύω. Μα έχουμε πόλεμο, κύριε έπιλοχία. Και σ' ένα πόλεμο δεν λογαριάζονται οι θυσίες. Πότε έμεις, πότε αυτοί. Πάντα πηγαίμε να ής στο συνταγματάρχη Ουστίνο να μνή άνησυχή. Πρώτο παρόν όλα πάνε περίφημα...

Έφηνε ο ύπαξιωματικός και ο Τζίλλυ γύρισε στον Τίτο. Ο θερμαστής κοιμόταν με τα χέρια διπλωμένα κάτω από το κεφάλι του. Και καθώς το τριάνο έμπαινε πιά μέσα στο δάλοιο και σκοτεινό στόμα της βαθείας σπράγγας, χαμογέλασε Ικανοποιημένος. Το χέρι του κατέθηκε στη βαλβίδα άσφαλείας και έλάττωσε άκόμη πιο πολύ την ταχύτητα. Η άμαξοστοιχία πηγαίνε τώρα με βήμα σημειωτόν. Οι ρόδες της μόλις γυρίζαν. Το σκοτάδι εκεί μέσα ήταν τόσο άσπρη. Έχωσε το χέρι του στην τσέπη και πού άπαγορευόταν άνα ήλεκτρικό μοκροσκοπικό φανάρι. Καθώς το άναψε, τών άκτινων τών σχηματίσε ένα φωτεινό κύκλο πάνω στις ράγες και στα λεκιασμένα από το λίπος των μηχανών χαλκικά.

Την ίδια στιγμή, από το βάθος του τούννελ, φάνηκε ένα άσπρο φως πού κράτησε μόλις ένα δευτερόλεπτο. Το χαμόγελο ξανάφάνηκε στα

χείλη του Τζίλλυ. Μα ο θερμαστής σαν να συνήλθε ξαφνικά από τόν ύπνο του, πετόχτηκε όρθιος και στάθηκε μπροστά στο μηχανικό.

— Καλά το κατάλαβα! του έπες. Άπ' την άρχή μου φάνηκες όποτος. Κι' αι τώρα πού σε πιάνω να κινής σήμα, α με το φανάρι σου!

— Είσαι τρελλός! του φώναξε ο Τζίλλυ. Για ποιά λόγο να κάνω όηματα;

— Αυτό έσύ το ξέρεις! μουγκρίσε ο μονόφθαλμος.

Η λεπίδα ενός μαχαιριού έκανε ένα τόφο στο σκοτάδι. Ο Τίτο γύρισε το μαχαίρι του, για να χτυπήσει κατάστηθα το μηχανικό, να τόν άρρώσει προτού προλάβη ν' άνησυχί. Μα ο Τζίλλυ ήταν άνθρωπος πού δεν μπορούσε να την πάθη εύκολα. Τινάχτηκε απότομα και τα πόδια του έβωσαν ένα γερό χτύπημα στην κοιλία του θερμαστή. Ξαφνιασμένος έκείνος απ' το άναπάντεχο χτύπημα, άφηση ένα ούρλιαχτο πόνου. Έκανε δυό βήματα προς τα πίσω μουγκρίζοντας σαν το πληγωμένο άγριμι. Όμως άμέσως σχεδόν συνήλθε και χύμηξε σαν λυσσασμένο σκυλί. Η λεπίδα του άσπαιλου του έκανε πάλι ένα καινούργιο κύκλο στον άέρα κι' έπες με δύναμη. Όμως ο Τζίλλυ με μία μελετημένη κίνησι τραδήςτηκε στο πλάι και το μαχαίρι τρύπησε το κενό. Ο Τίτο πιά είχε γίνει φοβερά έκπινδυνος. Το μοναδικό του μάτι άστράφτε άπειλητικό. Σίγουρα δεν ύπηρεξε έλπίδα για το Τζίλλυ...

Μα ξαφνικά έμεινε άκίνητος. Κάτι άκούσε πού τόν έάφνιασε. Κάποιος έτρεχε μέσα στην κατασκότεινη σπράγγα. Τα βασιστικά βήματα ήρθαν και στάθηκαν μπρος στην άτμομηχανή πού εξακολουθούσε να πηγαίνε με πολύ άργό ρυθμό. Του φάνηκε πως ο κάποιος αυτός σκαρφάλωσε πάνω στο τριάνο και ήπησης μέσα. Ναι, δεν έκανε λάθος. Ένας άντρας έσπρωξε με φούρια την πόρτα της μηχανής και στάθηκε στο άνοιγμα της. Κρατούσε στα χέρια του ένα ήλεκτρικό φανάρι. Το φωτεινό τόφο έκανε δυό τρεις βόλτες μέσα στο στενό εκείνο χώρο πού γινόταν ή θανάσιμη πάλι. Σταμάτησε στο πρόσωπο του Τζίλλυ κι' ύστερα έπες στο θερμαστή, πού άφηση μία κραυγή λύσσα.

— Ήσυχα, αν άγαπάς τη ζωή σου! τόν πρόταξε ο άγνωστος Ιταλός. Έμπρός, κάπταιν Τζε! έπες γυρίζοντας στο Τζίλλυ. Σταμάτησε τη μηχανή και ήπησης κάτω. Τα παιδιά είναι έτοιμα και περιμένουν το σινιάλο σου...

Άμילτος ο μηχανικός βγήκε έξω κι' άναψε τρεις άπανωτές φορές το φανάριό του. Η άπάντησι ήρθε άμέσως σχεδόν απ' την άλλη μεριά της σπράγγας. Μα την ίδια στιγμή άκούστηκε μία δυνατή φωνή μέσα από ένα βαγόνι :

Ο συνταγματάρχης Ουστίνο ρωτά τί τρέχει. Ποιάς είναι αυτού;

— Ήσυχα αν άγαπάς τη ζωή σου! πρόταξε τόν θερμαστή ο άγνωστος Ιταλός.

— Όλα πάνε καλά! άποκρίθηκε ο μηχανικός. Έκανα μία βόλτα για να δω τις ράγες. Σε λίγο θα ξεκινήσουμε...

— Βά μπένε!

Κι' όλα πιά ήσυχασαν γύρω.

Θα έπρεπε νάχη κανείς πολύ λεπτό αυτί για ν' άντιληφθή πως κάτι περιεργό γινόταν μέσα στο κατασκότεινο εκείνο τούννελ πού μωρίςε μαύλα και γυρσία. Άνάσφαρα βήματα ζύγισαν προς το μέρος του Τζίλλυ και χαμηλές προσηγές δόθηκαν σ' αυτούς που πηλασάν. Σαν αέλουροι τότε μερικές σκιές σκαρφάλωσαν στο τριάνο κι' έρποντας πάνω στη στέγη του έφτασαν στο βαγόνι των αχμαλώτων. Άλλες σκιές έτρεχαν για τα υπόλοιπα βαγόνια. Το τριάνο είχε κυκλώη από παντού κι' οι φασίστες δεν είχαν πάρει άκόμη είδησι. Μόνο ο συνταγματάρχης Ουστίνο αίσθανόταν κάποιο παράξενο ρίγος. Άσυναίσθητα έβγαλε το περίστροφο του και κύτταξε να δη αν ήταν γεμάτο. Μα την ίδια στιγμή ή πόρτα του βαγονιού πού όνοιαζε απότομα κι' ένας πανύψηλος Άγγλος αξιωματικός μπήκε μέσα μ' ένα τόνιμο χτύπημα στο χέρι.

— Άφήστε ήσυχο το περίστροφο σας, σινιόρε! του έπες ευγενικά. Δεν πρόκειται να σας ώφέληση σε τίποτε. Η άμαξοστοιχία σας αχίμα-

λωτίστηκε από Βρεταννούς κομάντος και κάθε άντίστασι θα ήταν μάταιη. Να σας συνιστώ : Κάπταιν Πήτερ Γκράντ, άρχηγός της έπιδρομής δύναμεις!

Το χρώμα του συνταγματάρχη έγινε κάτασπρο. Οι άλλοι τρεις αξιωματικοί και οι πέντε στρατιώτες πού ήταν στο ίδιο βαγόνι, σπώντας τα χέρια ψηλά και περιέμεναν την άπόφασι του Άγγλου λοχαγού, πού τους κύτταζε σθεσρός και άμילτος. Στο τέλος έκανε νόημα σε δύο κομάντος, πού στέκονταν πίσω του. Μπήκαν μέσα εκείνοι και τους έκαναν μία έπισταμένη σωματική έρευνα. Πήραν τα περίστροφα των αξιωματικών και τις χειροβομβίδες πού είχαν στις τσέπες τους οι στρατιώτες. Ο κάπταιν Γκράντ διέταξε τότε να πάρουν το σάκκο με τα έγγραφα, πού ήταν άκούμπησιμένοι πάνω σε τρία καθίσματα.

Ο συνταγματάρχης δεν μίλησε. Τι να ή άλλωστε για τα πολύτιμα εκείνα έγγραφα πού έφεφταν στα χέρια του έχθρου; Η αλήθεια είναι πως δεν ένδιαφερόταν και τόσο γι' αυτά. Σκεφτόταν περισσότερο τη ζωή του. Ήταν αχμαλώτοι κι' αυτός και οι αξιωματικοί του και οι στρατιώτες του. Αχμαλώτοι των Βρεταννών κομάντος. Μα πως κατάρωθώσαν να αχμαλώτισουν δολοκλήρη άμαξοστοιχία με τριακόσιους δέκα έφτά άντρες χωρίς να πέση ούτ' ένας πυροβολισμός; Βέβαια ο Ουστίνο δεν θα μπορούσε ποτέ να φανταστή πως ο μηχανικός του τριάνου, ο Βιττόριο Τζίλλυ, ήταν Άγγλος λοχαγός κι' ότι οι ίδιοι οι άντιφασίστες Ίταλοί τόν είχαν βοηθήσει να πιάση δουλειά στους σιδηροδρόμους. Πως οι ίδιοι πάλι άντιφασίστες είδοποίησαν τη Βρετανική Άποστολή της Θεσσαλίας ότι στο τριάνο ύπηρεχαν —έκτός από τόν πολύτιμο σάκκο με τα έγγραφα— και έκαστο Έλληνας αχμαλώτοι πού τους πηγαίναν στη Θεσσαλονίκη για έκτέλεσι.

Ο Ουστίνο κύτταζε γύρω του με άπόννησι. Ο κάπταιν Γκράντ πού κατάλαβε την ψυχική του άγωνία, τόν πηλασάσε. Τα μάτια του συνταγματάρχη κορφώθηκαν έντρομα πάνω στο τόνιμο χτύπημα του λοχαγού.

— Δεν υπάρχει λόγος να φοβάσαι! του έπες ο τολμηρός εκείνος αξιωματικός. Δεν πρόκειται να περάσουμε κανένα. Αυτό όμως που συνέβη σήμερα, είναι μία προειδοποίηση για το στρατιώτη Μπενέλλι. Σε περίπτωση πού θα βελήη να κάνει άντίποινα στον άμαχο πληθυσμό, το τούννελ αυτό θα γίνει ο τάφος όλων σας. Η έπιχειρήσι αυτή έγινε άποκλειστικά από Άγγλους. Έλπίζω να καταλαβαίνετε τί έννοιά, σινιόρε! Άποκλειστικά από Άγγλους. Έλπιζω να καταλαβαίνετε τί έννοιά, σινιόρε! Άποκλειστικά από Άγγλους. Έλπιζω να καταλαβαίνετε τί έννοιά, σινιόρε!

Την τελευταία αυτή φράσι την τόνισε έπιτήδες ο λοχαγός Πήτερ Γκράντ. Ήταν μία άπειλή για το Μπενέλλι σε περίπτωση πού θα έπι-

— Όλα εν τάξει, κάπταιν! έπες ο Γκράντ. Περιμένουμε τις διαταγές σας...

— Θ' άναχωρήσουμε άμέσως! Άριδενγέρται, σινιόρε! Το ίδιο έκαναν και οι άλλοι. Ο λοχαγός γύρισε προς τους κύτταζε για τρεις φορές. Μέσα στο μισόφοτο πού βαγονιού, τα πρόσωπά τους έπαλλά και βιαστικά βήματα άκούστηκαν ν' άπομακρύνονται. Και σιγά-σιγά οι φασίστες έσφηνε, ώπου έπαψε ν' άκούγεται έντελώς. Τότε μόνο μηχανή για να τη βαλουν μπροστά. Ο Βιττόριο Τζίλλυ ήταν άφαντος.

Στο βαγόνι μπήκε ένας νεαρός κομάντος.

— Όλα εν τάξει, κάπταιν! έπες ο Γκράντ. Περιμένουμε τις διαταγές σας...

— Θ' άναχωρήσουμε άμέσως! Άριδενγέρται, σινιόρε! Το ίδιο έκαναν και οι άλλοι. Ο λοχαγός γύρισε προς τους κύτταζε για τρεις φορές. Μέσα στο μισόφοτο πού βαγονιού, τα πρόσωπά τους έπαλλά και βιαστικά βήματα άκούστηκαν ν' άπομακρύνονται. Και σιγά-σιγά οι φασίστες έσφηνε, ώπου έπαψε ν' άκούγεται έντελώς. Τότε μόνο μηχανή για να τη βαλουν μπροστά. Ο Βιττόριο Τζίλλυ ήταν άφαντος.

Στο βαγόνι μπήκε ένας νεαρός κομάντος.

— Όλα εν τάξει, κάπταιν! έπες ο Γκράντ. Περιμένουμε τις διαταγές σας...

— Θ' άναχωρήσουμε άμέσως! Άριδενγέρται, σινιόρε! Το ίδιο έκαναν και οι άλλοι. Ο λοχαγός γύρισε προς τους κύτταζε για τρεις φορές. Μέσα στο μισόφοτο πού βαγονιού, τα πρόσωπά τους έπαλλά και βιαστικά βήματα άκούστηκαν ν' άπομακρύνονται. Και σιγά-σιγά οι φασίστες έσφηνε, ώπου έπαψε ν' άκούγεται έντελώς. Τότε μόνο μηχανή για να τη βαλουν μπροστά. Ο Βιττόριο Τζίλλυ ήταν άφαντος.

Στο βαγόνι μπήκε ένας νεαρός κομάντος.

— Όλα εν τάξει, κάπταιν! έπες ο Γκράντ. Περιμένουμε τις διαταγές σας...

— Θ' άναχωρήσουμε άμέσως! Άριδενγέρται, σινιόρε! Το ίδιο έκαναν και οι άλλοι. Ο λοχαγός γύρισε προς τους κύτταζε για τρεις φορές. Μέσα στο μισόφοτο πού βαγονιού, τα πρόσωπά τους έπαλλά και βιαστικά βήματα άκούστηκαν ν' άπομακρύνονται. Και σιγά-σιγά οι φασίστες έσφηνε, ώπου έπαψε ν' άκούγεται έντελώς. Τότε μόνο μηχανή για να τη βαλουν μπροστά. Ο Βιττόριο Τζίλλυ ήταν άφαντος.

Στο βαγόνι μπήκε ένας νεαρός κομάντος.

— Όλα εν τάξει, κάπταιν! έπες ο Γκράντ. Περιμένουμε τις διαταγές σας...

— Θ' άναχωρήσουμε άμέσως! Άριδενγέρται, σινιόρε! Το ίδιο έκαναν και οι άλλοι. Ο λοχαγός γύρισε προς τους κύτταζε για τρεις φορές. Μέσα στο μισόφοτο πού βαγονιού, τα πρόσωπά τους έπαλλά και βιαστικά βήματα άκούστηκαν ν' άπομακρύνονται. Και σιγά-σιγά οι φασίστες έσφηνε, ώπου έπαψε ν' άκούγεται έντελώς. Τότε μόνο μηχανή για να τη βαλουν μπροστά. Ο Βιττόριο Τζίλλυ ήταν άφαντος.

Στο βαγόνι μπήκε ένας νεαρός κομάντος.

— Όλα εν τάξει, κάπταιν! έπες ο Γκράντ. Περιμένουμε τις διαταγές σας...

— Θ' άναχωρήσουμε άμέσως! Άριδενγέρται, σινιόρε! Το ίδιο έκαναν και οι άλλοι. Ο λοχαγός γύρισε προς τους κύτταζε για τρεις φορές. Μέσα στο μισόφοτο πού βαγονιού, τα πρόσωπά τους έπαλλά και βιαστικά βήματα άκούστηκαν ν' άπομακρύνονται. Και σιγά-σιγά οι φασίστες έσφηνε, ώπου έπαψε ν' άκούγεται έντελώς. Τότε μόνο μηχανή για να τη βαλουν μπροστά. Ο Βιττόριο Τζίλλυ ήταν άφαντος.

Στο βαγόνι μπήκε ένας νεαρός κομάντος.

— Όλα εν τάξει, κάπταιν! έπες ο Γκράντ. Περιμένουμε τις διαταγές σας...

— Θ' άναχωρήσουμε άμέσως! Άριδενγέρται, σινιόρε! Το ίδιο έκαναν και οι άλλοι. Ο λοχαγός γύρισε προς τους κύτταζε για τρεις φορές. Μέσα στο μισόφοτο πού βαγονιού, τα πρόσωπά τους έπαλλά και βιαστικά βήματα άκούστηκαν ν' άπομακρύνονται. Και σιγά-σιγά οι φασίστες έσφηνε, ώπου έπαψε ν' άκούγεται έντελώς. Τότε μόνο μηχανή για να τη βαλουν μπροστά. Ο Βιττόριο Τζίλλυ ήταν άφαντος.

Στο βαγόνι μπήκε ένας νεαρός κομάντος.

— Όλα εν τάξει, κάπταιν! έπες ο Γκράντ. Περιμένουμε τις διαταγές σας...

— Θ' άναχωρήσουμε άμέσως! Άριδενγέρται, σινιόρε! Το ίδιο έκαναν και οι άλλοι. Ο λοχαγός γύρισε προς τους κύτταζε για τρεις φορές. Μέσα στο μισόφοτο πού βαγονιού, τα πρόσωπά τους έπαλλά και βιαστικά βήματα άκούστηκαν ν' άπομακρύνονται. Και σιγά-σιγά οι φασίστες έσφηνε, ώπου έπαψε ν' άκούγεται έντελώς. Τότε μόνο μηχανή για να τη βαλουν μπροστά. Ο Βιττόριο Τζίλλυ ήταν άφαντος.

Στο βαγόνι μπήκε ένας νεαρός κομάντος.

— Όλα εν τάξει, κάπταιν! έπες ο Γκράντ. Περιμένουμε τις διαταγές σας...

— Θ' άναχωρήσουμε άμέσως! Άριδενγέρται, σινιόρε! Το ίδιο έκαναν και οι άλλοι. Ο λοχαγός γύρισε προς τους κύτταζε για τρεις φορές. Μέσα στο μισόφοτο πού βαγονιού, τα πρόσωπά τους έπαλλά και βιαστικά βήματα άκούστηκαν ν' άπομακρύνονται. Και σιγά-σιγά οι φασίστες έσφηνε, ώπου έπαψε ν' άκούγεται έντελώς. Τότε μόνο μηχανή για να τη βαλουν μπροστά. Ο Βιττόριο Τζίλλυ ήταν άφαντος.

Στο βαγόνι μπήκε ένας νεαρός κομάντος.

— Όλα εν τάξει, κάπταιν! έπες ο Γκράντ. Περιμένουμε τις διαταγές σας...

— Θ' άναχωρήσουμε άμέσως! Άριδενγέρται, σινιόρε! Το ίδιο έκαναν και οι άλλοι. Ο λοχαγός γύρισε προς τους κύτταζε για τρεις φορές. Μέσα στο μισόφοτο π

ΤΑ ΖΩΑ-ΣΤΑΡ ΒΡΑΒΕΥΟΝΤΑΙ!!

Βραβεία... "Όσκαρ στα κα-
λύτερα Ζώα-στάρ του
Χόλλυγουντ.

ΑΣΦΑΛΩS μόνο στην 'Αμερική γί-
νονται τα πιο παράδοξα και πιο
περίεργα γεγονότα. Πριν λίγες
μέρες στο ράντζο Ντεβονσάιρ
Ντάουνς, που βρίσκεται στα πε-
ρίχωρα της πόλεως του κινηματογράφου,
σε μία μεγάλη συγκέντρωση ζώων-
στάρ, που πρωταγωνιστούν ή απλώς
παίρνουν μέρος σε ταινίες, έγινε η α-
πονομή των έτησιων βραβείων «Πάτνυ
1953», που αντιστοιχούν κατά ένα τρο-
πο με τα γνωστά χρυσά αγαλμάτια "Ό-
σκαρ, σε διάφορα ζώα-στάρ που διεκρί-
θησαν για τό... ταλέντο τους!

Φυσικά, κάτι τέτοιο... καλλιτεχνικές
«κρίσεις» προκαλούν την περιέργεια
και τα μέλια. 'Όστόσο, για τους πολυέρι-
θμους 'Αμερικανούς που παρευρέθηκαν
στην έφεσητη συγκέντρωση — ανάμεσα
τους βρίσκονταν και αρκετοί γνω-
στοί ηθοποιοί — η τελετή αυτή έγινε με
μεγάλη επισημότητα. Γενικός τελετώ-
ρχης της συγκέντρωσης ήταν ο γνωστός
σε δευτερευόντως ρόλους ηθοποιός του
Χόλλυγουντ Σιλ Γουίλ, που είναι και ο
μόνιμος («ντουμπλέρ») της φωνής του γνωστού μουλάρου 'Όραν-
οις που... μιλάει αγγλικά! 'Η φωνή του Σιλ είναι τόσο δυνατή,
ώστε μόνο μ' αυτήν μπορούσαν να ηουκάσουν κάπως τα διάφο-
ρα ζώα-στάρ που ανυπομονούσαν, συγκεντρωμένα σ' ένα ευ-
ρύχωρο κώλ του ράντζο Ντεβονσάιρ.

Η Καμπερ Μπλουμ, με τον νταβούλ... Μπ...

ριο επεφύλαχτο να εκδώσει άρτογέρα την απόφαση του. 'Μέχρι
τότε η Ντόροθυ κρατάει κοντά της το Μπόντζο, ενώ ο Μπρόντνυ
πληρώνει 300 δολάρια το μήνα ως διατροφή της πρώην νυναι-
κας του και του... χιμπάτζη τσι!

Ένα βραβείο «Πάτνυ» δόθηκε ακόμη και στο μεγαλοπρεπή
αφρικανικό λέοντα «Τζάκ», που δίπλα στη Τζίν Σίμμονς και
στο Βίκτορ Μάτσιουρ έπαιξε στο φιλμ «'Ο Άνδροκλής και το
Λιοντάρι».

Είναι ένα πραγματικά θαυμάσιο και μεγάλης αξίας ζώο. Μό-
νο που από καιρό σε καιρό έδωκε φοβερούς βρουχθμούς, που
σκορπίζουν τον τρόμο στα άλλα ζώα-στάρ. 'Ακόμα και στον ανυ-
ποτακτο Μπόντζο...

Υποψήφιοι για βραβεία ήταν ακόμη πολλά και διάφορα ζώα,
ήμερα και άγρια. 'Ανάμεσα σ' αυτά έκανε εξαιρετική εντύπωση,
αλλά χωρίς να πάρει κανένα βραβείο, ένα χαριτωμένο γαϊδου-
ρακι, ο Μπόμπυ, που συνοδεύονταν από την κυρία του, την γνω-
στή και «έκρηκτική» στάρλετ Μαρί Μπλανσάρ.

Το γαϊδουράκι αυτό πήρε μέρος σε 3 ταινίες κατά το 1953,
αλλά τό... ταλέντο του ως ηθοποιός θεωρείται πως είναι ακόμη
ακαλλίγητο.

Το ίδιο συνέβη και με μία άσπρη γατούλα από το Σιάμ, τη
Μιμ, που, βρίσκονταν διαρκώς φοβισμένη και κουλουριασμένη
στην αγκαλιά της κυρίας της, της καίνουργιας 'Αγγλίδας στάρ
Κλαίρης Μπλουμ.

Η Μιμ έχει παίζει ως σή-
μερα σε δυο αγγλικές και
δυο αμερικανικές ταινίες,
αλλά δεν κριθκε ικανή να
πάρει καμμία τιμητική διά-
κριση.

— 'Ισως σ' ένα χρόνο, εί-
παν όμοφωνα τα μέλη της
'Επιτροπής. 'Αλλά και τότε
έφ' όσον θα έχη βελτιώσει
στο μεταξύ τό... δραματικό
ταλέντο της!

Η συγκέντρωση τελείωσε
με μία γενική παρέλαση των
ζώων-στάρ ενώπιον της 'Ε-
πιτροπής και του κοινού, με
έπι κεφαλής τον άνεκδι-
γνπο Μπόντζο!...

Ο. ΠΕΝΝΥ

Η Μαρί Μπλανσάρ, με το γαϊ-
δουράκι της «Μπόμπυ» στο προ-
αύλιο του στούντιο.

Από μερικά χρόνια ο χιμπάτζης αύ-
τός είναι ιδιοκτήτης της Ντόροθυ Κρίν-
τερ, ηθοποιού, και του άντρα της Ρέτζι-
νάλντ Μπρόντνυ, σκηνοθέτου. 'Αλλ' έπει-
δή τό ζευγάρι μαλλώνει συνεχώς και
χωρίζει, ο δυστυχής Μπόντζο είναι α-
ναγκασμένος να ακολουθή πότε τον έ-
να και πότε τον άλλον απ' τους δυο κυ-
ρίους του. Τώρα τελευταία, μάλλον, η
διαφορά τους για τόν «σοφό» χιμπάτζη
έφτασε ως τα δικαστήρια της Καλιφορ-
νίας.

— 'Εγώ του τόν έδωσα για προίκα! βε-
βαιώνε τους δικαστές η Ντόροθυ.

— Τό παραδέχομαι υπό έναν όρο, ά-
παντούσε ο άντρας της. Αυτή μου τόν
έδωσε αλλά εγώ πληρώνω τα έξοδα
της... διατροφής της!

Τό δικαστήριο διέταξε να οδγήσουν
μπροστά του το Μπόντζο. Τόν έβαλε στη
μέση της αίθουσας και σε ιση απόσταση
απ' τους αντιδίκους. Σε μία ώριση στιγμή
και οι δυο μαζί θα έπρεπε να
φωνάσουν τό όνομα του ζώου. Σε όποιον
θα πηγαινε κοντά, αυτός θα ήταν και ο
πραγματικός ιδιοκτήτης του. 'Ετσι και
έγινε. 'Ο Μπόντζο, λοιπόν, έτρεξε ηπι-
δώντας κοντά στη Ντόροθυ. 'Όστόσο, έ-
πειδή οι νόμοι δεν παραδέχονται απο-
δείξεις αυτού του είδους, τό δικαστή-
ριο ή Ντόροθυ κρατάει κοντά της το Μπόντζο, ενώ ο Μπρόντνυ
πληρώνει 300 δολάρια το μήνα ως διατροφή της πρώην νυναι-
κας του και του... χιμπάτζη τσι!

Η Τζά-Τζά Γκαμπόρ

Τα νεώτερα
των άστέρων

Σύντομες ειδήσεις

★ 'Απληλαγμένοι από τα πο-
λυδύρα τραμ οι θερινοί κινη-
ματογράφοι της οδού Πατησίων
πρόκειται να παρουσιάσουν έφε-
τος σε πρώτη προδηλή πολλά
καινούργια φιλμ με ασυγκρίτως
μεγαλύτερες αξιώσεις απ' όσα
μας παρουσιάζουν μέχρι σήμερα.
Μεταξύ αυτών ξεχωρίζουν τα ά-
κόλουθα έργα του γραφείου
«Φράντς Κολλάρος»:

«'Ερωτας τα μεσάνυχτα» μία
εξαιρετική κωμωδία του 'Ιταλού
σκηνοθέτου Μάριο Ματόλι με τις
Συλβάνα Παμπανί, 'Υδόν Σαν-
σόν, 'Ιζα Μπαρζίτα και τους
κωμικούς Βάλτερ Κιάρι και Κάρο-
λο Καμπανί. Το φιλμ «Καταρα-
μένοι έραστές» είναι η τραγική ι-
στορία του έρωτος δυο αδελφών
για τόν ίδιο άνδρα. Πρωταγωνι-
στούν σ' αυτό η Φρανσουάζ 'Αρ-
νουλ, ο Ζάν-Κλωντ Παστάλ, ο
Μισέλ Ζουρντάν, η Σοφί Λεκλέρ
και ο Ζάν Μπροσάρ. 'Η ίδια η
Φρανσουάζ 'Αρνούλ πρωταγωνιστεί
και στο έργο «'Ερωτας και πάθος»
έμπνευσμένο από το ομώνυμο έργο
του Αλφόνσου του Μπαγού, που ο γνω-
στός σκηνοθέτης 'Ανρ Ντεκουέν
γύρισε στην 'Ισπανία. Συμπρωτα-
γωνιστούν σ' αυτό η Μαρτίν Καρ-
ρόλ, η Κάμεν Σεβίλλια και ο
Αντόνιο Βιλλάρ.

Η γνωστή νουβέλλα της Βίκυ
Μπάουμ «'Η κόκκινη βελόνα» γυ-
ρίστηκε σε φιλμ με πρωταγωνι-
στές τόν Μισέλ 'Ακλαίρ, την Μι-
σέλ Φιλίπ, τόν Ζάν Μαρσέλ, τόν
Μαργκό Λιού και τόν Ρενέ Ζενέ.
'Ο Μισέλ 'Ακλαίρ είναι ο πρωτα-
γωνιστής και το φιλμ «'Η λυ-
πάστε τις γυναίκες» με πρωταγόνι-
στην Σίμον Ρενάν και τόν Μαροσέλ
'Ερρν.

Στό δραματικό φιλμ «Μία γυ-
ναίκα πέρασε» πρωταγωνιστεί μία
διάδοξη έκλεκτων Γάλλων καλλιτε-
χνών: ο 'Ανρ Βιντάλ, η Μαρία
Μωμάν, η Ντόρα Ντόλ, ο Μαρ-
σέλ Ζενί, η 'Αννέτ Πουζόρ και η
Ζάν Μαρσέλ. «'Η φυγάς» είναι η
δραματική περιπέτεια μιας κοπέ-
λας της αριστοκρατίας, που έρω-
τεύεται και παντρεύεται έναν γκα-
γκωκάν. Πρωταγωνιστούν η Μισέλ
Μογκάν, ο Ρόμπερτ Κάμινγκς,
ο Πήτερ Λόρρε και ο Στήβ Κό-
χαν.

Υπάρχουν και τρία σουηδικά
φιλμ τού σκηνοθέτη Χάσσε 'Εκ-
μαν από τα πιο ρεαλιστικά που
μας παρουσιάζει μέχρι σήμερα ο
κινηματογράφος. Στό ένα, «'Οι
καταδικασμένοι πρωταγωνιστές
της Βιθέκα Λίντφορ», τα δε άλλα δυο,
«'Εσθρεμπίορ γυναικών» και «'Εθ-
λνκός διάβολος» έρμηνεύουν όμά-
δες από τους πιο δυναμικούς ά-
στέρες τού σουηδικού κινημα-
τογράφου.

★ 'Η Ντανιέλ Ντελδρμ
και ο Ντανιέλ Ζελέν απο-
φάσισαν να χωρίσουν ύριστικά,
Τρία πράγματα θα τούς συνδέουν
πιά στο μέλλον: ο γιος τού Σα-
θιέ, η ώραία έπαυλς τους στο
Γκαλλού και μία ελκρινής φίλια.

★ Τήν ίδια απόφαση πήραν και
ο Σέρζ Ρετζιάνι και η Ζα-
νίν Νταρσέ.

★ 'Ο Ρόντ Κάμερον έγ-
κατέλειψε την γυναίκα του Αντζέ-
λα 'Αλδς-Λίκο και έγκαταστά-
θηκε στο σπίτι της... πεθεράς του,
που δείχνει πολύ μεγαλύτερη κα-
τανόηση.

★ 'Ο Τζέιμς Μέησον
και η γυναίκα του Παμέλλα
Κελλίντο περιμένουν ένα δεύ-
τερο παιδί. Τήν είδοι την άνηγ-
γελις η κόρη τους Πόρτλαντ που
είνε μόλις τεσσάρων χρόνων.

★ Στό Χόλλυγουντ, η Λουέ-
λα Πάρσονς εκήρυξε τόν πο-
λεμο κατά της Σίμνόν Σουλ-
έά. 'Η έπίσημη αυτή δέν προημι-
νύει τίποτε καλό για την σταβι-
δρομία της «Νεράιδας τών Καν-
νών».

★ 'Αφού έσπασε τό πόδι του
παίζοντας με τα παιδιά του και
τό χέρι του γυρίζοντας τό φιλμ
«Σασκάτσεδαν», ο 'Αλν Λάντ
έσπασε τώρα και τό άλλο του χέ-
ρι βγαίνοντας από τό μπάνιο του.
Και στό φιλμ του, ο δυναμικός
'Αλν αντάλλαξε αμέτρητες
γροθιές χωρίς ποτέ να παθαίνει
τό παραμικρό.

★ 'Ο 'Ιταλός παραγωγός Σε-
ρίζο 'Σέρα θα γυρίσει ένα φιλμ
με θέμα τη ζωή της Βίλμα Μον-
τέζι, της ηρωίδας τού μεγαλύτε-
ρου κοινωνικού σκανδάλου που ξε-
σπασε ποτέ στην 'Ιταλία.

★ Για πρώτη φορά ένα γαλλι-
κό φιλμ θα ντουμπλαριστ στην
ερατική γλώσσα. Πρόκειται για
την τελευταία δημιουργία τού
Φερναντέλ «'Ο 'Αλφ Μπαμ-
πάς και οι 40 κλέφτες», που θα
μπορέσουν έτσι να δούν 450 έ-
κατομμύρια 'Αράβων, οι όποιοι
προτιμούν μέχρι σήμερα τα αλ-
γυπτιακά φιλμ.

★ 'Ο Φερναντέλ που υπο-
δύεται φυσικά τόν 'Αλφ Μπαμπα,
έπρόκειτο να γυρίσει τό φιλμ με
μοσλί. 'Ενώ γυρίζονταν όμως μία
μέρα στο Μαρόκο τα πρώτα έρω-
τερικά, πρόσεξε μερικούς θάγα-
νεις που τόν κυττάζαν και χαμο-
γελούσαν. Ζήτησε με τρόπο να
μάθει πού όφείλονταν τα χαμόγε-
λα αυτά και πληροφορήθηκε τότε
πως έφταιγε τό μοσλί του που δέν
ήταν πιά καθόλου της μόδας. 'Ο
Φερναντέλ τό πέταξε τότε λέγον-
τας:

— 'Θέλω να κάνω τόν κόσμο να
γελά. 'Οχι όμως και να... χαμο-
γελά!...

★ 'Η 'Ολβία ντέ Χάβιλ-
λάντ που γυρίσει τώρα ένα φιλμ
στό Λονδίνο, δέχτηκε μία μέρα
την έπίσκεψη ενός μέλους τού
βρετανικού κοινοβουλίου που της
είπε:

— Θά είμαστε εξαιρετικά εύ-
τυχεις αν την ημέρα που θα μιλή-
ση ο κ. Τσώρτσιλ στη βουλή βρι-
σκεσθε στη θέση που σας είνε
κληρονομικά προωριμένη.

★ 'Η ηθοποιός εξέπληξη και τό-
τε ο έπισκέπτης την πληροφορήσε
ότι υπάρχουν στη βουλή 4 θέσεις
προοριζόμενες για τους απογόνους
4 μεγάλων βρετανικών οικο-
γενειών μεταξύ των οποίων είνε
και η οικογένεια Ντέ Χάβιλλάντ,
της οποίας ένας μακρινός πρόγο-
νος ήταν γενναίος στρατηγός
τού Γουλιέλμου τού Κατακτητού.

★ 'Η 'Ολβία, της οποίας τό έ-
πώνυμο δέν είνε ψευδώνυμο, είνε
εξάδελφη τού Τζέφρεϋ ντέ Χά-
βιλλάντ τού κατασκευαστού των
περιφημών αεροπλάνων τύπου «Κο-
μήτης».

★ Τό είδύλλιο Τζά-Τζά
Γκαμπόρ — Παφφίρι Ρουμπι-
ρόζα είνε σήμερα εκείνο που κά-
νει να χύνεται τό περισσότερο με-
λάνι. Οι δημοσιογράφοι παρακο-
λουθούν κάθε τους κίνηση και οι
φωτογράφοι που τούς συνοδεύουν
έχουν φωτογραφήσει τούς δυο έ-
ρωτευμένους ακόμα και στις πιο
τροφερές στάσεις. 'Η Τζά-Τζά,
πού μέχρι σήμερα έπέδωκε με
κάθε τρόπο να γίνεται ρεκλάμα
γύρω από τό όνομά της, αρχίζει
τώρα να τούς βρίσκει όλους εν-
χλητικούς.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Ο προδότης της ανοίξεως

(«Εκείνος κι' 'Εκείνη προσπα-
θούν να περπατήσουν σ' ένα
έξοχικό μέρος, ενώ τα πόδια
τους τσαλαπατάνε στις λά-
σπες και τα κεφάλια τους μου-
σκεύουν από τό φιλόδροχο»).

ΕΚΕΙΝΟΣ (με συγκρατημέ-
νη αγανάκτηση): Δέν είναι δυνα-
τό να ονομάζεται Μάιος αυτός ο
γλυκανάλατος ρομαντικός, που
κλαίει και όδύρεται σάν απογο-
ητευμένη γεροντοκόρη!...

ΕΚΕΙΝΗ: Και μάς χαλάει
και τό ραντεβού μας!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μόνο τό ραντε-
βού μας; Και τό κέφι μας και
τα ρούχα που φοράμε, και την
υγεία μας!... 'Ο έρωας μας, ανυ-
ποπτος και συνεπής με την έπο-
χή, φόρεσε τ' ανοιξιάτικα του
πούπουλα. 'Θά τιμωρηθώ με
γρίππη και κρεβάτωμα! Οί κε-
ρασιές, οι βερυκοκκιές, οι ά-
χλαδιές φορτώθηκαν καρπούς
καλοκαιρινούς, και τώρα σταυ-
ροκοπιούνται και διερωτώνται
μήν κάνανε λάθος και με τα θε-
ρινά τους φρούτα φέρουν ανα-
στασία στα πράγματα τού έ-
περχομένου ιουλιανού χειμώ-
νος!...

ΕΚΕΙΝΗ: Φρίκη!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γύρισε τό κεφα-
λι σου προς τα πάνω... 'Ο ού-
ρανός είνε κατηφής και μεγα-
χολικός σάν στίχος τού Μιλ-
βουά, τα φύλλα όμως τών δέν-
τρων, καταπράσινα και όλόφρε-
σκα, δε δείχνουνε διάθεση καμ-
μιά να στροβιλιστούν μαρμενά
μέσα στο άπρόοπτο αυτό φθι-
νόπωρο τού Μαΐου!...

ΕΚΕΙΝΗ: Μά έπίμένεις να
τόν λες Μάιο!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δέν τόν λέω έ-

ΕΚΕΙΝΗ: Πώς να μην κου-
ώνης, που βρέχεσαι εδώ και δυο
ώρες!...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ιδέα όμως πού εί-
χες να βγούμε περίπατο μέσ'
στη βροχή!...

Τά... καλά τού άναγλωφου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὲ συγχωρεῖς ἡ βροχή ἰδέα ποῦχε νὰ βῇ πε-
ρίπατο μαζί μας!...
ΕΚΕΙΝΗ: Συμφωνῶ· ἀλλὰ
ποῦ νὰ βροῦμε τὸ δίκιο μας;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Πουθενά, φυσί-
κά... Στὰ ζητήματα αὐτὰ βλέ-
πεις, ἀνώτατος ρυθμιστὴς ἔμει-
νε κάποιος ἀγνωστος κ' ἀφανὴς
ἰδιότροπος, ποῦ κρυμμένος σὲ
κάποια γωνία τοῦ σύμπαντος,
ρυθμίζει τὰ πάντα σύμφωνα μὲ
τὸ ἀπόλυτο κέφι του... Κι' ἐστὶ
δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ τοῦ ὑπο-
βάλῃ κανένα ὑπόμνημα. Μπορεῖ
νὰ χιονίστῃ τὸν Ἰούλιο, ἢ νὰ δη-
μιουργήσῃ κυνικά καυμάτα ἀ-
πῶς καὶ μόνο γιατί ἐστὶ τοῦ ἀ-
ρέσει!...

ΕΚΕΙΝΗ (δειλά): Μήπως
φταίνε σ' όλα αὐτὰ τὰ ἀτομικά
πειράματα;... Κάτι τέτοιο διὰ
δασα προχτές στὴν ἐφημερίδα...
ΕΚΕΙΝΟΣ (νευριασμένος):
Αὐτὸ ποῦ μπορῶ νὰ σὲ βεβαιώ-
σω, εἶναι ὅτι δὲ φταίω ἐγώ!...
Ἡ μαγιάτικη κακοκαιρία ποῦ
μὰς τριγυρίζει, πάγως καὶ ἐρω-
τόλογα στὰ χεῖλιά μας καὶ μὰς
ἔκανε νὰ πούμε «σ' ἀγαπῶ!»
ἀνάμεσα σὲ δυὸ φταρνίσματα!
ΕΚΕΙΝΗ (τουρτουρίζει ἔλεει-
νὰ βρεμένη καθὼς εἶναι): Ἀγ-
κάλιασέ με πιὸ σφιχτά!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιὰ νὰ σοῦ ἀπο-
δείξω τὴν ἀγάπη μου;
ΕΚΕΙΝΗ: Κυρίως γιὰ νὰ μὲ
ζεστάνῃς...
ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴν ἀγκαλιά-
ζει): Ὅριστε κατὰστασις!... Δὲ
μνεῖται τώρα παρὰ νὰ βγάλουμε
τὰ παλτά μας ἀπὸ τὴ ναφθαλί-
νη, καὶ ν' ἀρχίσουμε νὰ τρώμε
καστανά!...
ΕΚΕΙΝΗ (σιγὰ μὲ δισταχτι-
κή γοητεία): Ἐμένα — τί νὰ
σοῦ πῶ; — μ' ἀρέσει νὰ κρυ-
νω καὶ νὰ μὲ ζεσταίνουνε τὰ χα-
δια σου...

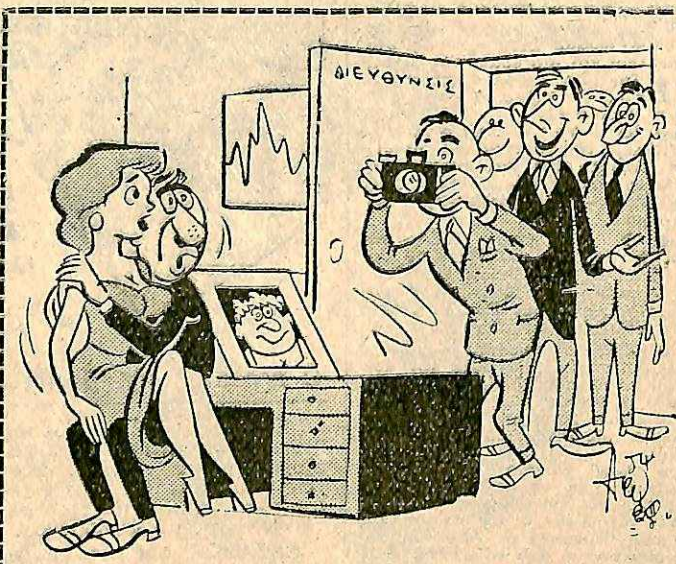
ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲ λέω, καλὸ εἴ-
ναι· ἀλλὰ γιὰ τὸ χειμῶνα... Κά-
ναι πράμα στὸν καιρὸ του κ' ὁ
κολιὸς τὸν Αὐγουστο... Μήπως
δὲν ὑπάρχει κολιὸς τοῦς ἄλλους
μήνες;... Ὑπάρχει, ἀλλὰ μόνο
τὸν Αὐγουστὸ εἶναι νόστιμος κ'
αὐγμένος, καὶ συναγωνίζεται
τὴ συναγρίδα σὲ γευστικὴ με-
γαλοπρέπεια... Τὸ ἴδιο συμβαί-
νει μὲ κάθε πράμα στὴ ζωὴ: Κα-
λὸς εἶν' ὁ ἔρως γιὰ όλους τοὺς
ἀνθρώπους, ἀλλὰ μόνο στοὺς νέ-
ους προσφέρει τὴν εὐτυχία·
στοὺς γέροντες χαρίζει ἀφειδῶς
τὴ γελοιοποίησι!... Καλὸ εἶναι
τὸ ποδῆλατο σὰ μέσο συγκοι-
νωσίας: ἂν δῇς ὅμως ἀπάνω του
ἕνα σεβάσμιο πρόσωπο μὲ γε-
νιόσδα καὶ ψηλὸ καπέλλο, θὰ
πέσεις χάμω ξερός ἀπὸ τὰ γέ-
λια... Καλὸ εἶναι τὸ ἄλᾳτι, ἀλ-
λά νὰ μὴ μπαῖνῃ στὸ κονταΐφι·
καλὴ εἶναι ἡ ζάχαρη, ἀλλὰ νὰ
μὴν τὴν κάνουμε σιρόπι γιὰ νὰ
περιχόσουμε τὸ μυϊτέκι... Κα-
λὴ εἶναι κ' ἡ κακοκαιρία, ἀλλὰ
ὄχι τὸ Μῆν!

ΕΚΕΙΝΗ: Τί νὰ κάνουμε ὁ-
μως;... Βρέχει... Ἀς γυρίσουμε.
ΕΚΕΙΝΟΣ (ἀναστενάζον-
τας): Ἀς γυρίσουμε!... Καὶ
ἂς περιποιηθούμε τὸν ἀνοϊστί-
κὸ ἔρωτά μας μὲ βεντοῦζες καὶ
φασκόμυλο!

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καρτοστάτου (Βόλον): Εὐ-
χαριστῶ γιὰ τὰ τόσο εὐγενικά
αἰσιθλήματα ποῦ μοῦ ἐκδήλωνε-
τε. Ἡ φαντασία σας μὲ ἐπλάσε σχεδόν
ὅπως εἶμαι... «Μὲ δὲν»· Αἰς
καὶ σας εὐχαριστῶ γιὰ τὰ εὐγε-
νικά σας λόγια. Ἀπὸ τὰ ἔργα μου
ἀρჩίζουν νὰ ἐγυρίζωνται πολὺ
γρήγορα τὰ «Κορίτσι τοῦ λιμανι-
οῦ» καὶ ἡ «Μικρὴ μαμά». Ἡ Μόνα
Αἰζα ἦταν τὸ μοντέλο τοῦ Λονάρ-
δου γιὰ Βίντσι γιὰ τὴ δημιουργία
τῆς «Τζοκόνδας».

— Κύριε διευθυντά, ἤρθαμε πάλι γιὰ ἐκκίνη τὴ δόλια
τὴν... αὐξήσει!... (Τὸς Ἀρχελαῶ)

Ἐπίκαιροι στίχοι

ἸΠΠΟΔΡΟΜΙΑΚΑ

Ἐξηγέρθησαν, δικαίως, ὅλοι οἱ φίλιπποι, ποῦ πᾶνε
κάποιον σύνθετο νὰ πιάσουν καὶ αὐγίνας τ' ἀκουμπᾶνε!
«Αἰσχός! ἀρχίσαν νὰ λένε. Αἰσχός, οὐνεὶδος κ' ἀπάτη»,
ὅταν εἶδαν, ἀνεπίστως, νὰ κερδίζουνε οἱ «πᾶτοι»!

Μά, παρ' ὅλες τίς φωνές τους καὶ παρὰ τὸν σαματᾶ,
τῶν ἐκτρόπων, ὑποθέτω, τὸ βιολὶ δὲν σταματᾶ...
Πάλιν οἱ «μεμνημένοι» θὰ τὴν βάλουν τὴν «οὐρίτσα»,
ἢ τὰ κόλπα κ' οἱ κομπίνες θάβαν πάντα φῶς-φανᾶρι,
ὅταν οἱ ἀρμόδιοι δὲν ἀπαίζουνε τὴν... βίτσα
καὶ δὲν βάζουν στὸν κυριό τους ὑπευθύνους χαλινάρη!

ΔΕΣΜΟΙ ΚΑΙ ΔΕΣΜΑ

Συνελήφθη κάποιος νέος ψευτανθυπολοχαγός,
ποῦ μίλουσε στίς κοπέλλες γιὰ παπᾶ καὶ γιὰ κουμπάρο
καὶ γινότανε λαγός,

μόλις ἔβαζε στὸ χέρι ἀραβῶνα καί... καπάρο!

Τὰ κατὰφερνε μὲ... βέρες νὰ γελᾷ τὰ κοπελλάκια,
νὰ γνωρίζῃ τὸ μπαμπά τους καὶ νὰ παίρνῃ ἀέριτα χοῖμα,
ὥσπου τοῦθαλαν μὴ μέρη κ' αὐτοῦν τοῦ... βραχιολάκια
καὶ δὲν τρώξῃσαν στὸ Τηῆμα!

ΘΥΜΑ ΤΩΝ ΤΡΟΧΩΝ

«Τέχνας πάντα, φίλιταί μου, κατεργάζετ' ἡ πενία»
κ' ὁ Σταθᾶκης ὁ ἀσιδῖας περὶ τὴν... πολυτεχνία,
ὥσπερ ἔρεσε καμπόσες ρόδες ἐξ ἐλαστικῶν.
ὅς γνωστός κ' ἀπεσταλμένος ἀρχηγῶν πολιτικῶν!

Μυρωδιά, ὅμως, τὴν πῆραν τὴν ἀπάτη τὴ μεγάλη
κ' ὁ λαμπρὸς ἀπεσταλμένος γ' ἀνακρίσεις... ἀπεστάλη!
Εἰς τὸν πρόεδρον, ἐν τέλει, θὰ σταλῇ σὲ κᾶνα μῆνα
γιὰ τὰ... λάστιχα ἐκείνα
καὶ ὁ Νόμος, ὡς εἰκός,

θὰ διστάσῃ ἀπέναντί του νὰ φανῇ... ἐλαστικός!

ΕΙΔΙΚΟΤΗΣ

Συνελήφθη τις προάλλες μιά Καρβούνη, δεσποινίς,
τετραπέρατη, ὥραία καὶ δεινὴ κλεπτομανίς,
πρὸς τὰ δαχτυλὰ τῆς τάξε εἰδικῶς ἐξησκηνενα
νὰ σοφροῦνουν τίς... πουργάδες καὶ τὰ ρούχα τ' ἂ.
(πλωμένα!)

Αυστυχῶς, ὅμως, ἀπὴ τῆς ἡ κλεπτορουχομανία,
τὴν ὡδήγησε τὴ δόλια τελικῶς στὴ φυλακή...
Καὶ διερωτᾶσαι πλέον: «Πῶς θὰ βῇ στὴν κοινωνία
καὶ σὲ δαῦτην ἡ... Καρβούνη πῶς θ' ἀποδοθῇ λευκή»;

ΕΚΚΛΕΚΤΕΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ

Ἀρκετὲς ντονατές, ἤδη, κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους,
εἰς μεγέθη κορομῆλων καὶ τιμὰς δὲ ἀπρόσιτους
καὶ τὴν ντοματοσαλάτα, γιὰ νὰ τὴν ἐξασφαλίσῃς,
τρεῖς καὶ τέσσερις... μισθοὺς σου πρέπει νὰ προέξο-
(φλήσης!)

Ὡς ἐκ τούτου — κόσμε — κ' ὅθεν
τίς κιντᾶς ἐκ τοῦ... μακρόθεν
καὶ θαρρεῖς πῶς οἱ ντονατές ὀρισμένων προθηκῶν
εἶναι εἶδος γιὰ φινιθῶνα καί... διακοσμητικόν!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Ἐρωτικές ΤΡΕΛΛΕΣ

Μερικὰ σκαρταριστὰ ἐπεισόδια

Κάποιος Μάρβιν Ρουμπέν, στὸ
Σάσεξ τῆς Ἀγγλίας, τὴν ὥρα
ποῦ πῆγαινε στὴ δουλειά του, δαγ-
κώθηκε ἀπὸ τὸ φίδι τῆς ζήλειας.
Μπήκε τότε σ' ἕναν τηλεφωνικὸ
θάλαμο, πῆρε στὸ ἀκουστικὸ τὴ
φίλη τοῦ Πέγκυ Μαρριάν καὶ τῆς
ἀνακοίνωσε τὴν ἀπόφασί του νὰ
παντρευτοῦν τὸ συντομότερο. Ἐ-
κείνη ὅμως ἀπέριψε τὴν πρότα-
σί του.

Ἐπειτα ἀπὸ πέντε λεπτὰ ὁ
Μάρβιν τῆς τηλεφώνησε πάλι. Τὸ
ἴδιο ἔκανε κ' ἄλλες, πολλές φο-
ρές... Ὅταν βγῆκε τέλος ἀπὸ τὸν
τηλεφωνικὸ θάλαμο, εἶχαν περάσει
δέκα ὥρες! Τὸ πρόσωπό του ὅμως
ἀκτινοβολοῦσε!...

Συνολικὰ τηλεφώνησε
Πέγκυ Μαρριάν ἐπὶ ἑντεκα ὥρες
καὶ τῆς εἶχε ἐπαναλάβει 140 φο-
ρές τὴν πρότασί γάμου! Ἐπειτα
ἀπὸ τὴν 140ῃ ἡ Πέγκυ ἀπεκρίθη-
κε! Ἐβλεπε ὅτι τὸ μοιραῖο ἦταν
ἀδύνατο νὰ τὸ ἀποφυγῇ.

— Μὲ τρέλλανε! τοῦ φώναξε.
Ἐν τάξει, Μάρβιν! Θὰ σὲ παν-
τρεψῶ!...

Πρὶν λίγες βδομάδες, στὴν Ἀγ-
γλία, ἕνας ἄλλος ἐρωτοκηπημέ-
νος, γιὰ νὰ δῇ τὴν ἀγαπημένην του
καὶ νὰ τῆς κάνει τὴν πρότασί τῆς...
αὐτοκαταδίκης του, διέτρεξε μιά
ἀπόστασι 270 χιλιομέτρων, μὲ...
παιτίνια! Ὁ τρελλὸς αὐτός, ποῦ
λέγεται Κλίφορντ Μάιντ καὶ εἶναι
ἡλικίας 34 χρόνων, πατινάρωσε ἀ-
πὸ τὸ Λίμης ὡς τὸ Μπράντφορντ
νὰ ἐξομολογήσῃ τὸν πόνο του καὶ
νὰ διατυπώσῃ τὴν πρότασί γάμου
στὴ Ρίτα Γουάρνερ, ἡλικίας 18
χρόνων. Ἡ ὁμορφὴ ὅμως τὸν ξαν-
θεῖα Ρίτα ἀρνήθηκε νὰ τὸν συνο-
δεύσῃ ὡς τὸ Δημοσχεῖο, ὅπου θὰ
γινόταν ὁ πολιτικὸς γάμος τους.

— Μὲ σκοτώνεις, Ρίτα! τῆς φώ-
ναξε ἀπελπισμένος ὁ Κλίφορντ.

— Ἀφοῦ ἀκόπειες νὰ μὲ παν-
τρεψῇς, τοῦ ἀπάντησε τότε θυμω-
μένα ἐκείνη, γιατί δὲν ἐρχόσουν
νὰ μοῦ τὸ πῆς μὲ τὸ τραῖνο ἢ τὸ
αὐτοκίνητο κ' ὄχι μὲ τὰ πατίνια!...

— Γιατί αὐτὴ ἦταν ἡ συμφωνία
μας! τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Ποιὰ συμφωνία; ἀπάντησε ἡ
Ρίτα.

Ὁ Κλίφορντ τότε ἐξήγησε στὴν
ἀγαπημένην του ὅτι οἱ φίλοι του
τὸν κατηγοροῦσαν πὺς δὲν τὴν ἀγα-
ποῦσε κ' ἐκεῖνος, γιὰ ν' ἀποδεί-
ξῃ τὸ ἀντίθετο, στοιχημάτισε μαζί
τους τριάντα λίρες, ὅτι θὰ πῆγαινε
νὰ τὴν συναντήσῃ καὶ τὴν παν-
τρεψῇ... μὲ τὰ πατίνια!

Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὴ τὴν συγκινη-
τικὴ τὸν ὁμολογία, ἡ Ρίτα συγ-
κατατέθηκε στὸ γάμο τους.

Ἐνας ἄλλος τρελλὸς ἀπὸ ἔρω-
τα, κατάρθανε νὰ κλέβῃ τὰ φιλιὰ
μιάς παντρεμένης, ποῦ ἀναποῦσε
καρὰφορα, μὲ τὴ μέθοδο τοῦ ὁ-
πλισμοῦ τοῦ συζύγου τῆς. Ὁ
ἀνθρώπος αὐτὸς λεγόταν Γκιουζέ-
πε Ἀμάντιο, ἦταν ἐρασιτέχνης ὁ-
πλιστὴς καὶ κάτοικος Τουρίνου.
Ἐπισκεπτόταν λοιπὸν, τακτικά στὸ
σπίτι του τὸν πλούσιον ἔμπορο Λά-
νια κ' ἐκεῖ τὸν ὑπνώτιζε, μὲ τὴ
θελήσι του, φυσικά καὶ τὸν φένη-
νε νὰ πιστεύῃ ὅτι μιλοῦσαν μὲ τὸ
στόμα του οἱ μεγάλοι ἀντρες τῆς
ἱστορίας, ὁ Ναπολεὼν, ὁ Δάντης,
ὁ Κολόμβος κλπ.

Στὴν πραγματικότητά ὅμως τὸ
θῶμα κοιμόταν τοῦ καλοῦ καιροῦ,
ἐνὸς ὁ ἔξυπνος ὑπνωτιστὴς ἔπαιρνε
τροφεὰ φιλιὰ ἀπὸ τὴ γυναῖκα
τοῦ ὑπνωτισμένου!...

Τὸ τέχνασμα αὐτὸ τραβοῦσε σὲ
μάκρος, ὅταν ἡ γυναῖκα του ἦ-
ταν κ' ὁ Γκιουζέπε παντρεμέ-
νος! — τὸν πῆρε εἰδησι καὶ τὸν κα-
τάγγειλε στὴν ἀστυνομία ἐπὶ ἀ-
πάτη!...

Κι' ὁ ἐρασιτέχνης ὑπνωτιστὴς
βρέθηκε στὴ φυλακή, δίχως νὰ τὸ
καταλάβῃ.

ἘΝΑ βράδυ σ' ἕνα καφενεῖο μερικοὶ φίλοι
παντρεμένοι, καθὼς κάπνιζαν κ' ἐπαίξαν
γιὰ νὰ σκοτώσουν τὴν ὥρα τους, ἀρχίσαν
νὰ συζητοῦν γιὰ πεθερές. Ὅλοι τῖς κακο-
λογούσαν. Ὁ ἕνας ἔλεγε ὅτι ἡ δική του τὸν
ἔκανε νὰ βγάλῃ ἄσπρα μαλλιά κ' ὁ ἄλλος
ὅτι καὶ ἀπὸ ζάχαρη νὰ τὴν εἶχαν κάνει τὴ
δική του πεθερά, πάλι θὰ ἦταν πικρὴ σὰν
φαρμάκι! Ὁ καθένας τέλος ὑπερεθεματίζε
γιὰ τὴ δική του πεθερά.

Σὲ μιὰν ἄκρη καθόταν κ' ἕνα νέος νεοί-
παντρος, ποῦ δὲν μιλοῦσε καθόλου.

— Κι' ἐσύ, ἀγαπητέ, δὲν λές τίποτε γιὰ
τὴν πεθερά σου; Τί σκέπτεσαι; τὸν ρώτη-
σαν περιέργοι.

— Τί νὰ πῶ, ἐγώ; ἀπάντησε. Μόλις παν-
τρευτήκα... Τὸν καιρὸ ποῦ ἔκανα κόρτε στὴ
γυναῖκα μου, ἡ πεθερά μου ἦταν ἀξιολά-
τρευτὴ! Πολλὲς φορὲς τῆς ἔλεγα: «Εἰστε
τόσο καλὴ, τόσο γλυκειά, ποῦ θὰ μπο-
ροῦσα νὰ σὰς πιῶ σ' ἕνα ποτήρι
νερό!...»

— Καὶ σήμερα;

— Σήμερα λυπάμαι γιατί δὲν τὸ ἔ-
κανα!...

Στὸ γκισὲ ἐνὸς ξένου σταθμοῦ:
— Ζοζέφ, λέει ὁ Ἀδόλφος στὸν ὑπάλ-
ληλο. Νὰ μοῦ δώσης τρία εισιτήρια γιὰ τὴν
Ὀστάνδη. Ἐνα γιὰ μένα, ἕνα γιὰ τὴν γυ-
ναῖκα μου κ' ἕνα γιὰ τὴν πεθερά μου.

— Μὰ σ' αὐτὸ τὸ ταξίδι θὰ πάρῃς καὶ
τὴν πεθερά σου;

— Γιατί;

— Μὰ δὲν μοῦ εἶπες, ὑποθέτω, ὅτι κά-
νεις ἕνα ταξίδι ἀναψυχῆς;...

Μεταξὺ φίλων:
— Τί ὠραῖο μπαστοῦνι! Δὲν μοῦ τὸ χα-
ρίζεις;

— Ἀδύνατον! Εἶνε τὸ μπαστοῦνι ποῦ μ'
αὐτὸ ὁ πεθερός μου ἔδερνε τὴν πεθερά μου!

Ἀπὸ ἕνα γράμμα γαμπροῦ στὴν πεθερά
του:

«Ἀγαπητὴ μου, ἐπὶ τὴ εὐκαιρία τῆς ἐ-
ροτῆς σας, σὰς στέλνω ὡς δῶρο τὴν ἀπόδει-
ξι τῆς πληρωμῆς μίας τηλεφωνικῆς ἐγκατα-
στάσεως. Ἐστὶ μὴ μπορῇτε νὰ μιλάτε μὲ
τὴν κόρη σας ὅσο θέλετε τηλεφωνικῶς γιὰ
νὰ μὴν κουράζεστε νὰρχεστε στὸ σπῆτι
μας!»

Ἐνας γαμπρός, ποῦ ἡ πεθερά του πέ-
θανε καὶ βάφτηκε τὴν προηγούμενη ἡμέρα,
δέχεται τὴν ἐπίσκεψιν ἐνὸς παλινοῦ φίλου
του, ποῦ τοῦ φωνάζει, ὁλίσ μπαίνει.
— Ἀγαπητέ μου, ἔμαθα αὐτὴ τὴν στι-
γμὴ μόνο τὸ θάνατό τῆς πεθεράς σου. Ἡ
εὐτυχία κάνει τὸν ἄνθρωπο γενναιοδωρο. Δά-
νεισέ μου λοιπὸν πεντακάσες χιλιάδες!...

Ὁ δὴγος τοῦ ἱστορικοῦ πύργου:
— Καὶ τώρα μπαίνουμε στὴν περίφημη
αὐτὴ αἰθουσα, ὅπου ἡ φωνὴ ἀντιλαλεῖ εἰ-
κοσιτέσσερις φορὲς! Πέρασιν στὴν αἰθουσα
αὐτὴ τρελλάθηκε ἕνας ἐπισκέπτης...

Μιὰ κυρία: Θεέ μου!... Καὶ πῶς ἔ-
γινε αὐτό;

Ὁ δὴγος: Ἀπλούστατα, τὸν φώνα-
ξε ἡ πεθερά του... Ὅταν, λοιπὸν, ὁ φτωχὸς
ἀκουσε νὰ τὸν φωνάζουν εἰκοσιτέσσερις πε-
θὲρες μαζί, ἔχασε τὰ λογικά του!...

Μετὰ τὴν εξέτασι ὁ γιατρός λέει:
— Τί νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου, ἡ πεθερά
σου δὲν μοῦ ἀρέσει καθόλου!...

Ὁ γαμπρός: Βλέπω, γιατρέ, πῶς
ἔχουμε τὰ ἴδια... γούστα!...

Μιὰ φορὰ εἶχε πεθάνει ἡ πεθερά κάποιου
δυστυχισμένου γαμπροῦ. Ὁ γιατρός ποῦ
διεπίστωσε τὸ θάνατό τῆς, τοῦ εἶπε γιὰ νὰ
τὸν παρηγορήσῃ:

— Μπορεῖ ὅμως νὰ ἔχῃ πάθει καὶ νεκρο-
φάνεια ἡ πεθερά σου καὶ νὰ συνέλθῃ σὲ λί-
γες ὥρες.

— Τί ἔκανε, λέει! φώναξε τρομοκρατη-
μένος ὁ γαμπρός. Νὰ τὴν θάψουμε ἀμέσως,
γιατρέ μου!...

Πένθος:

— Παίξεις πιάνο δυὸ μέρες μετὰ τὸ θά-
νατο τῆς πεθεράς σου;

— Ναι, ἀλλὰ μόνο... πένθιμα ἐμβατήρια.

— Ὡστε ἡ κηδεὰ τῆς πεθεράς μου θὰ
στοιχίσῃ δύομιση ἑκατομμύρια;

Ἡ πεθερά

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Χιούμορ, σατυρικά ἐπιγράμματα καὶ
παροιμίες γιὰ τὴν πεθερά

— Βέβαια...
— Μὴ μοῦ τὸ λές, βρε ἀδελφέ... Ὅα μὲ
κάνῃς νὰ λυπηθῶ ποῦ πέθανε!...

Στὸ δικαστήριο:
Ὁ πρόεδρος: Ντροπὴ σου! Δὲν
μετανοεῖς ποῦσπασες τὸν καθρέφτη στὸ κε-
φάλι τῆς πεθεράς σου;

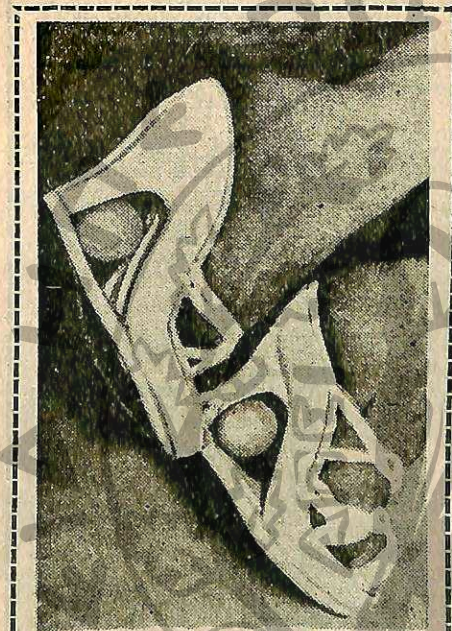
Ὁ κατηγορούμενος: Μετανοῶ,
κύριε πρόεδρε, γιατί ὁ καθρέφτης ἦταν δῶ-
ρο μίας θείας μου ἀπὸ τὸ Παρίσι!...

Στὸ σπῆτι:
— Μπαμπά, τί θὰ πῇ πεθερά;
— Δὲν σοῦ εἶπα, παιδί μου, νὰ μὴ λές...
ἀσχημα λόγια;...

Ὁ σύζυγος: Στὸ καλὸ! Καὶ ἂν
μπορέσω θὰ πάρω τὴ μαμὰ καὶ θάρω νὰ
σὲ συναντήσω...

Ὁ σύζυγος: Νάρθης, ἀγάπη μου, ἀλ-
λὰ νὰ... πάρῃς μόνο τὸ τραῖνο!

Ὁ ὑπάλληλος: Κύριε διευθυντά, θὰ
ἤθελα νὰ πῆγαινα στὴν κηδεὰ τῆς πεθεράς
μου.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΛΑΣ

Ἐνας Ἀμερικανὸς ὑποδηματοποιὸς ἐπι-
δεικνύει τὰ εἰκονιζόμενα παπούτσια, ποῦ
ὅπως λέει, εἶναι μοναδικὰ γιὰ τὴν πλάς.
Ἐνὸς ἔχουν ψηλὸ τακούνι ἐξασφαλίζουν
συγχρόνως καὶ ἀνετο βάδισμα. Ἡ πρω-
τοτυπία τους εἶναι οἱ μπαλλήτσες ποῦ
βρίσκονται σφηνωμένες κάτω ἀπ' τὴν κα-
μάρα τῶν τακουγιῶν.

Ὁ διευθυντὴς (ἀφρημένος): Κι' ἐ-
γὼ τὸ ἴδιο!...

— Ἐπὶ τέλους! Ὁ θάνατος χάρισε τὴν
αἰωνία εἰρήνην στὸν κακομοῖρὸν τὸν Παπαδό-
πουλο.

— Ἀ! πότε πέθανε;

— Ὅχι αὐτός, ἀλλ' ἡ πεθερά του!...

— Ποῦ πᾶς τόσο βιαστικός;

— Στὴν ἀστυνομία. Ἡ πεθερά μου κρε-
μάστηκε.

— Ἐ, καὶ δὲν τὴν ξεκρέμασες;

— Ὅχι, δὲν εἶχε πεθάνει ἀκόμη ἐντελῶς!

Ἐνας γαμπρός πῆγε νὰ συνοδεύσῃ στὴν
τελευταία τῆς κατοικία τὴν πεθερά του.

Ἀφοῦ τελείωσε τὸ θλιβερὸ καθήκον
του, οἱ προσκεκλημένοι ξεκίνησαν νὰ
φύγουν.

Τὴ στιγμή ὅμως ποῦ περνοῦσαν ἀ-
πὸ τὴν κεντρικὴ πόρτα τοῦ νεκροτα-
φείου μιά κεραμίδα ἔπεσε ἀπὸ ψηλά
ἐμπρός στὰ πόδια τοῦ γαμπροῦ.

Τότε ὁ δυστυχὴς σήκωσε φοβισμένος τὰ
μάτια του στὸν οὐρανὸ καὶ εἶπε τῆς γυναι-
κας του, ποῦ ἀκούμποῦσε ἀπάνω του χύ-
νοντας μαῦρά δάκρυα:

— Τώρα ἀρχίζω νὰ πείθωμαι ὅτι ἡ καὶ-
μένη ἡ μαμὰ βρίσκεται στοὺς οὐρανούς!...

Μεταξὺ γιατρῶν:
— Δὲν μοῦ λές, ἀγαπητέ μου, πῶς τὰ
βγάξεις πέρα μὲ τόσο λίγη πελατεία;
— Ἀπλούστατα, φίλε μου, Δὲν ἐπισκέ-
πτομαι παρὰ μονάχα... πεθερές. Ὅταν γι-
ατρευτοῦν, μὲ πληρώνουν οἱ κόρες τους κ'
ὅταν πεθαίνουν μὲ κα

ΟΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο 'Αρετίνος επωφελείται από το ζεπούλημα των πραγμάτων της 'Ιμπερία για να πάρει στην κατοχή του το πορτραίτο του Ρολάνδου Κανδιάνου. Αποφασίζει κατόπιν να το παρουσιάσει στον Δάνδολο. Ο πατέρας της Λεονώρας κυριεύεται από τρόμο οντισκρύνοντας αυτόν τον πίνακα και ετοιμάζεται να διώξει τον 'Αρετίνο. 'Αλλά, την τελευταία στιγμή, εμφανίζεται η Λεονώρα, που παρακαλεί τον πατέρα της να τον άγοραση. Μετά την αναχώρησή του 'Αρετίνου, ο Δάνδολος μιλάει στην κόρη του για τα γεγονότα που πρόκειται να συμβούν στην Βενετία και της κάνει γνωστό ότι πούλησε όλα τα υπάρχοντά της κι 'ότι μετέφερε τα χρήματά του στο Μιλάνο.

Αυτά τα δυο δωμάτια χωρίζονταν από ένα άλλο μικρότερο, που χρησιμοποιούσε για γραφείο. Μαζί με το σαλόνι, όπου είχε μπει ο 'Αρετίνος, κι' ένα άλλο δωμάτιο που χρησιμοποιούσε για τραπεζαρία, αποτελούσαν ένα ξεχωριστό διαμέρισμα μέσα στο μεγάλο 'Αλτιέρι. 'Εκει ζούσαν τώρα ο Δάνδολος κι' η κόρη του.

Ο Δάνδολος, όταν γύρισε στο δωμάτιό του, ψιθύρισε:

— Δεν μπορώ να φύγω χωρίς την κόρη μου... Κι' όμως!... Θα ήταν πολύ φρόνιμο ν' απομακρυνθώ μερικές ημέρες, αν ιδώ πως η κατάσταση χειροτερεύει...

Οι πράκτορες του Τζενάρου

Το πρωί εκείνο, κατά τις όχτρες, ο διευθυντής της αστυνομίας της Βενετίας, Γκουίντο Τζενάρου, δεχόταν τις αναφορές των σημαντικότερων από τους μυητικούς πράκτορές του.

Καθόταν κοντά σε μια καλή φωτιά κι' ήταν τυλιγμένος μέσα σ' έναν εύρυχωρο μανδύα.

Ο Γκουίντο Τζενάρου έκτελούσε ευσυνειδητά το επάγγελμά του. Κάθε πρωί συγκέντρωνε λογής-λογής πληροφορίες και κατόπιν έβγαζε τα συμπεράσματά του.

Το πρωί εκείνο της 27ης 'Ιανουαρίου, φαινόταν πολύ κακόκεφος κι' έκανε σ' όλους τους πράκτορές του μια έρωτησι, που έμενε πάντα χωρίς απάντησι.

— 'Εδιωχνε τότε με μια απότομη κίνησι τον πράκτορα που βρισκόταν μπροστά του και φώναζε:

— 'Ο έπόμενος!

Οι πράκτορες του διευθυντού της αστυνομίας, καμιά είκοσιν, περίμεναν σ' έναν μεγάλο προθάλαμο.

Δύο ή τρεις υπηρέτες του Γκουίντο Τζενάρου, που ήταν κατάσκοποι των κατασκόπων, πηγαίνονταν αδιάκοπα μέσα σ' αυτό τον προθάλαμο, προσπαθώντας ν' ακούσουν μια λέξη, να διακρίνουν έναν μορφασμό ή να προσέξουν μια κίνησι, για να τρέξουν άμεσα να κατατοπίσουν τον κύριο τους.

Οι μυστικοί πράκτορες, που ήταν όλοι μεταμφιεσμένοι, άλλες έτοι κι' άλλες αλλοίως, έμπαιναν ο ένας έπειτα απ' τον άλλον μέσα στο γραφείο του διευθυντού της αστυνομίας.

Τη στιγμή που μπαίνουν σ' αυτό το γραφείο, ο Τζενάρου, με τους αγκώνες στηριγμένους στο τραπέζι του και τα μάτια σπληνωμένα στο τζάκι, άκουγε έναν από τους πράκτορές του.

— 'Ερχώτατε, είπε αυτός, χτές τη νύχτα, έγινε διάρρηξι στο σπίτι του κοσμηματοπώλη Μολίνα, που μένει στο Ριάλτο. Οι κλέφτες που πήραν πολλά κοσμήματα. Οι τοξότες έφτασαν έπειτα από μισή ώρα, ακούγοντας τις φωνές του Μολίνα και της γυναίκας του.

— Καλά. Για να τους παρηγορήσετε, πέστε τους, ότι βρισκόμαστε σ' άγνη των κακοποιών κι' ότι θα τους πιάσουμε έφ'ετος ή του χρόνου.

— Μάλιστα, εξοχώτατε.

Ο Τζενάρου μουρμούρισε μερικές λέξεις που δεν άκουσε ο συνομιλητής του. 'Επειτα είπε δυνατά:

— Στ' αλήθεια, αυτοί οι έμποροι δεν έχουν το μυαλό τους! Και που θέλει να βρούμε τους κλέφτες του Μολίνα σου;... 'Ηταν, άλλωστε, πολύ πλούσιος κι' αυτό το ξαλάφρωμα έ'ε με το κάμη κακό... Πέστε μου τώρα: στις τρεις ή τέσσερις τελευταίες ημέρες, μπήκε στη Βενετία κανένα σημαντικό πρόσωπο;

— 'Οχι, εξοχώτατε. Μόνον έμποροι και ναυτικοί. Κανείς άλλος.

Ο Τζενάρου κατάπνε μια βλαστήμια που ανέθηκε σ' άγνη του.

— 'Ηταν ή τρίτη φορά που έκανε αυτή την έρωτησι και που έπαιρνε την ίδια απάντησι.

— 'Εδιωξε τον πράκτορα και φώναζε:

— 'Ο έπόμενος.

Μπήκε ένας άλλος.

— Τι νέα έχουμε; ρώτησε απότομα ο Τζενάρου.

— Χτές έκαμα ένα γύρο σ' άγνη καπηλιά του λιμανιού, εξοχώτατε.

— Είμαι βέβαιος πως θα μέθυσε!

— 'Οχι, εξοχώτατε.

— Τι άκουσε λοιπόν;

— 'Εκπληκτικά πράγματα, εξοχώτατε...

— Μπ! Σε άκούω.

— Έμαθα, ότι ο γυιός του παλπού δόγη Κανδιάνου βρίσκεται στη Βενετία κι' ότι ετοιμάζεται να καταλάβη το δογικό άνακτορο και να πιάση τον Φόσκαρι.

— Δεν είχα άδικο, ψιθύρισε ο Τζενάρου. Θα ήσουν σίγουρα μεθυσμένος...

— 'Οχι, εξοχώτατε. Παντού φώναζαν: «Ζήτω ο Ρολάνδος Κανδιάνο!». Τον άποκαλούν κιόλας «δόγη του λαού», γιατί πιστεύουν, ότι θα τους ελευθερώση από την τυραννία του Φόσκαρι...

— Άνοήσιες!

— 'Ερχώτατε, σ' άς βεβαιώνω...

— Άρεκέ! 'Ενας καλός πράκτορας της αστυνομίας δεν πρέπει να μεθ'η... Κράτησε καλά στο μυαλό σου αυτό που σου είπα... Θα ξανακάμης απόψε έναν καινούργιο γύρο κι' αύριο το πρωί θα μου πής τί άκουσε.

— Άκόμη κι' αυτά που άκούω όταν κάνω το μεθυσμένο;

— Πρό παντός αυτά.

Ο Τζενάρου τότε έκαμε κατόπιν τη συνήθειά του έρωτησι:

— Μπήκε στη Βενετία κανένα σημαντικό πρόσωπο;

— 'Οχι, εξοχώτατε.

— 'Ο έπόμενος! φώναξε ο Τζενάρου.

Ο καινούργιος πράκτορας στάθηκε άκίνητος μπροστά στο τραπέζι και περίμενε να του δώση ο προϊστάμενός του την άδεια να μιλήσ'η.

— Έμπρός! φώναξε ο Τζενάρου. Τι έχεις να μου πής;

— Χτές τη νύχτα, σκέφτηκα να πάω να δω τί γίνεται στη «Χρυσή Άγκυρα».

Ο Τζενάρου ανατρίχισε. 'Οπως θυμούνται οι αναγνώστες μας, το προηγούμενο βράδυ, είχε έπισκεφθ' ην Μπάρτολο.

— Είδα τί είδες; ρώτησε ζωηρά.

— Είδα το Μπάρτολο να βγαίνει με κάποιον.

— Τ'ον αναγνώρισε;

— 'Οχι, εξοχώτατε.

Ο Τζενάρου άπνευσσε.

— Κρίμα! είπε. Δεν είσαι καλός για τίποτα!

— Άκούστε με πρώτα, εξοχώτατε... 'Ενώ ο Μπάρτολο συζητούσε στην αποβάθρα μ' αυτό τον άγνωστο, ένας άνθρωπος γλίστρησε από την πλαγιή πόρτα μέσα στο καπηλιό...

— Κάποιος κλέφτης σίγουρα...

— 'Οχι, εξοχώτατε. Δεν φαινόταν κλέφτης. 'Εγώ τους κλέφτες τους καταλαβαίνω από έκατό μέτρα!

— Ναί, ξέρω την ικανότητά σου. Συνέχισε...

Ο Μπάρτολο ξαναγύρισε σ' άγνη. Βγήκα τότε από τον κρυψώνα μου, πήγα κοντά στο καπηλιό και κόλλησα το αυτί μου στην πόρτα... Μέσα φιλονεικούσαν και νομίζω πως αναγνώρισα τη φωνή του άγνωστου...

— Λοιπόν;

— Όπως σ' άς είπα, μέσα φιλονεικούσαν. 'Επειτα ήρθαν σ' άγνη χέρια... Πέρασαν κάμποσα λεπτά κι' ύστερα άπλώθηκε ή σιωπή... Περίμενα ακόμη λίγο κι' είδα τότε τον άγνωστο που βγήκε από το καπηλιό.

— Τ'ον παρακολούθησε;

— Καί βέβαια.

— Μου είπες πως είχες αναγνωρίσει τη φωνή του...

— Η έξοχότης σ' άς θα τα μάθ'η όλα. Τ'ον παρακολούθησα όχι μόνον γιατί ή φωνή του μου φάνηκε γνώριμη, αλλά και γιατί ή κορμοστασιά και το βάδισμά του δεν μου ήταν άγνωστα. 'Ο άνθρωπος αυτός πήγε σ' άγνη νήσο του 'Ολιόδολο.

Ο διευθυντής της αστυνομίας τινάχτηκε όρθιος.

— Ποίος ήταν; ρώτησε.

— 'Ο Σκαλαμπρίνο, εξοχώτατε. Ξέρω

ωρα που μένει κι' όποτε θελήσετε, μπορούμε να τ'ον πιάσουμε...

— Δεν θα πής λέξι σ' ά κανένα για όλα αυτά. Άκουσε; φώναξε ο Τζενάρου.

— Μάλιστα, εξοχώτατε... Μ' άς δ'εν σ' άς τα είπα όλα. Άναρωτήθηκα, φυσικά, τί είχε πάει να κάμη ο Σκαλαμπρίνο στη «Χρυσή Άγκυρα»... Έρχομαι από κει!

— Κατί τί έμαθες; ρώτησε ο Τζενάρου με ζωηρό ενδιαφέρον.

— Όταν πήγα σήμερα το πρωί εκεί, το καπηλιό ήταν κλειστό. Μερικοί από τους πελάτες ήταν μαζεμένοι απ' έξω και κάθε τόσο χτυπούσαν με τις γροθιές τους την πόρτα, νομίζοντας πως ο Μπάρτολο κοιμόταν ακόμη. Άλλά δεν έπαιρναν καμιά απάντησι...

— Είπα τότε σε έναν απ' αυτούς, πως ίσως είχε γίνει κάποιο έγκλημα κι' ότι έπρεπε να σπάσουμε την πόρτα. Τα λόγια μου διαδόθηκαν άστραπιαία στο μικρό όμιλο κι' όλοι έμειναν σύμφωνοι, ότι δεν έπρεπε να περιμένουμε περισσότερο. Κάποιος, λοιπόν, πήγε να φωνάξ'η τους τοξότες και σ' άγνη σπάσαμε την πόρτα και μπήκαμε στο καπηλιό. Δεν παρατηρήσαμε τίποτα το ύποπτο μέσα στη μεγάλη αίθουσα. Όλα εκεί μέσα βρισκόταν στη θέση τους. Στο διπλανό δωμάτιο, όμως, ύπήρχε μια άνοιχτή καταπακτή...

— Κατέβηκα άμέσως και τί βλέπω! Τό πάτωμα του Μπάρτολο ήταν βυθισμένο ως τη μέση μέσα στο νερό!...

— Σκότωσαν το Μπάρτολο;

— Τ'ον σκότωσε ο Σκαλαμπρίνο, εξοχώτατε!

Ο Γκουίντο Τζενάρου σηκώθηκε από τη θέση του κι' έκαμε μερικά βήματα μέσα στο δωμάτιο. 'Επειτα πήγε κοντά στον Μπάρτολο.

— Μίλησε σε κανένα γι' αυτήν την ύποθεσι; ρώτησε.

— Σ' άς κανένα άλλον εκτός από σ' άς, εξοχώτατε.

— Καλά. Δεν πρέπει να μιλήσης σ' ά κανένα... τουλάχιστον ως τις 2 Φεβρουαρίου. Θ' άς π'ω τότε τί πρέπει να κάμης. Κατάλαβε;

— Μάλιστα, εξοχώτατε...

Ο κατάσκοπος έφυγε.

— 'Επειτα μπήκαν κι' άλλοι. 'Ο Τζενάρου άκουσε, χωρίς ενδιαφέρον τις αναφορές τους.

Μ' όλο που ήταν όλοι μεταμφιεσμένοι, όπως άπαιτούσε το επάγγελμά τους, αναγνώρισε τ'ον καθένα με την πρώτη ματιά.

Μ' άς π'ω τότε τί πρέπει να κάμης. Κατάλαβε;

— Μάλιστα, εξοχώτατε...

Ο κατάσκοπος έφυγε.

— 'Επειτα μπήκαν κι' άλλοι. 'Ο Τζενάρου άκουσε, χωρίς ενδιαφέρον τις αναφορές τους.

Μ' όλο που ήταν όλοι μεταμφιεσμένοι, όπως άπαιτούσε το επάγγελμά τους, αναγνώρισε τ'ον καθένα με την πρώτη ματιά.

Μ' άς π'ω τότε τί πρέπει να κάμης. Κατάλαβε;

— Μάλιστα, εξοχώτατε...

Ο κατάσκοπος έφυγε.

— 'Επειτα μπήκαν κι' άλλοι. 'Ο Τζενάρου άκουσε, χωρίς ενδιαφέρον τις αναφορές τους.

Μ' όλο που ήταν όλοι μεταμφιεσμένοι, όπως άπαιτούσε το επάγγελμά τους, αναγνώρισε τ'ον καθένα με την πρώτη ματιά.

Μ' άς π'ω τότε τί πρέπει να κάμης. Κατάλαβε;

— Μάλιστα, εξοχώτατε...

Ο κατάσκοπος έφυγε.

— 'Επειτα μπήκαν κι' άλλοι. 'Ο Τζενάρου άκουσε, χωρίς ενδιαφέρον τις αναφορές τους.

Μ' όλο που ήταν όλοι μεταμφιεσμένοι, όπως άπαιτούσε το επάγγελμά τους, αναγνώρισε τ'ον καθένα με την πρώτη ματιά.

Μ' άς π'ω τότε τί πρέπει να κάμης. Κατάλαβε;

— Μάλιστα, εξοχώτατε...

Ο κατάσκοπος έφυγε.

— 'Επειτα μπήκαν κι' άλλοι. 'Ο Τζενάρου άκουσε, χωρίς ενδιαφέρον τις αναφορές τους.

Μ' όλο που ήταν όλοι μεταμφιεσμένοι, όπως άπαιτούσε το επάγγελμά τους, αναγνώρισε τ'ον καθένα με την πρώτη ματιά.

Μ' άς π'ω τότε τί πρέπει να κάμης. Κατάλαβε;

— Μάλιστα, εξοχώτατε...

Ο κατάσκοπος έφυγε.

— 'Επειτα μπήκαν κι' άλλοι. 'Ο Τζενάρου άκουσε, χωρίς ενδιαφέρον τις αναφορές τους.

Μ' όλο που ήταν όλοι μεταμφιεσμένοι, όπως άπαιτούσε το επάγγελμά τους, αναγνώρισε τ'ον καθένα με την πρώτη ματιά.

Μ' άς π'ω τότε τί πρέπει να κάμης. Κατάλαβε;

μπορώ να σε αναγνωρίσω! Ποιος είσαι;

Ο έπισκέπτης έβγαλε άμέσως τη γενειάδα που πλασίωνε το πρόσωπό του.

— 'Ελπίζω πως θα μ' αναγνωρίσετε τώρα, είπε.

Ο διευθυντής της αστυνομίας δεν μπορούσε να πιστέψ'η τα μάτια του.

— Αούθεντα Κανδιάνο! είπε τέλος, με πνιγμένη φωνή.

— Λέγοντας το όνομά μου, παρατήρησε ο Κανδιάνο, θα βρεθήτε στην ανάγκη να με συλλάβετε. Έκτός αν με υποχρεώσετε να σ' άς συλλάβω εγώ!

Ο Γκουίντο Τζενάρου ξαναδρόμισε γρήγορα την ψυχραιμία του.

— Συχωρέστε με, αούθεντα, είπε. Δεν περίμενα, ότι θα μου κάνατε την τιμή να με έπισκεφθήτε εδώ...

— Μήπως δεν έχουμε κοινά συμφέροντα; απάντησε ο Ρολάνδος. Και δεν είναι λογικό να βλεπώσαστε κάποιον-κάποιον; Αυτή τουλάχιστον είναι ή δική μου γνώμη. Γι' αυτό, μόλις γύρισα στη Βενετία, έτρεξα να σ' άς δω. Άν ή πρόθεσί σας είναι να με συλλάβετε, νομίζω πως δεν θα μπορούσατε να βρ'ητε πιο κατάλληλη ευκαιρία...

Ο Γκουίντο Τζενάρου κούταζε με άμνηχανία το συνομιλητή του. Τί έσήμαινε, λοιπόν, αυτή ή έπίσκεψι; Και ποιά θα ήτο η απάντησι;

— Άν ήθελε, θα μπορούσε να συλλάβ'η χωρίς μεγάλη δυσκολία τον Ρολάνδο. 'Ετσι θα έσωζε τον Φόσκαρι. 'Από τ' άλλο μέρος, ή έκτελεσι του Κανδιάνου, που θα γινόταν με τρόπο πολύ θεαματικό, θα σκόρπιζε τον τρόμο στην ψυχή των Βενετιανών, που για πολύν καιρό δεν θα τολμούσαν να σηκώσουν το κεφάλι τους. Αυτό, ο Τζενάρου, θα έφανιζόταν τότε σαν σωτήρας της δημοκρατίας και θα κέρδιζε άξιώματα, τιμές και πλούτη.

— Άλλ' αυτό άρα γε ήταν το συμφέρον του;

Μιαλο πρακτικό και θετικό, ο Τζενάρου δεν δυσκολεύτηκε ν' απαντήσ'η σ' αυτή την έρωτησι.

— 'Οχι, σκέφτηκε. Για τη στιγμή, το συμφέρον μου δεν είναι να τον συλλάβω. Δεν του χρειάστηκαν περισσότερα από μερικά δευτερόλεπτα για να καταλήξ'η σ' αυτό το συμπέρασμα. 'Εκαμε τότε μια βαιθεία υπόκλισι και απάντησε με σταθερό τόνο:

— Αούθεντα, δεν έχω την πρόθεσι να σ' άς συλλάβω.

— Θα ήμουν περίεργος να μάθ'η τί σ' άς κάνει να παραμελήτε τα καθήκοντά σας, είπε ο Ρολάνδος.

— Πρώτα-πρώτα, δεν μπορώ να ξεχάσω ότι σ' άς χρωστάω τη ζωή, απάντησι

Ο έπισκέπτης έβγαλε άμέσως τη γενειάδα, που πλασίωνε το πρόσωπό του.

13^{ον} — Θέλετε να φύγετε; — Ναί, θέλω να φύγουμε μαζί. — Άκούσε με. Μια γρήγορη γόνδολα βρίσκεται από όκτω ημέρες μπροστά στο μέγαρο. Τρεις ναύτες, που μου είναι άφοσιωμένοι, μάς περιμένουν πάνω σ' αυτήν.

— Άν θέλεις, μπορούμε να φύγουμε και απόψε. Έχω προνοήσει για όλα... Δεν χρειάζεται να φύγουμε από την πόρτα. Προμηθεύτηκα μια γερή σκηνίονια σκάλα που μπορεί να μάς εξυπηρετήσ'η θαυμάσια. Κατά τις έντεκα, όταν όλοι θα κοιμούνται, μπορούμε να κατεβούμε αθόρυβα, χωρίς να ύποπτευθ'η κανείς το παραμικρό... Η γόνδολα βρίσκεται μπροστά στο μέγαρο... Η φυγή μας είναι πολύ εύκολη...

— Ναί, πολύ εύκολη.

— Είσαι σύμφωνη, λοιπόν, να φύγουμε απόψε;

— 'Οχι, πατέρα μου.

— Αύριο τότε;... Όρισε σ' άγνη ή μέρα...

— Πότε.

— Πότε; ρώτησε ο Δάνδολος σατισμένος. Δεν καταλαβαίνεις, λοιπόν;

— Η Λεονώρα σηκώθηκε από την πολυθρόνα.

— Πατέρα μου, απάντησε, αν νομίζετε πως για την προσωπική σας ασφάλεια πρέπει να φύγετε, καμείτε το, χωρίς να φοβάσαστε ότι θα σ' άς κατηγορήσω. Έχω αρκετό θάρρος για να ύπερασπισθ'ω μόνη μου τον εαυτό μου. Κι' άλλωστε τί έχω να φοβθ'ω; Είτε ο 'Αλτιέρι θριαμβεύσ'η, είτε όχι, τίποτε δεν πρόκειται ν' αλλάξ'η στη ζωή μου.

— Δεν συλλογίζεσαι, όμως, έμένα;...

Οι συνωμότες με θεωρούν ως προδότη... Είτε ο Φόσκαρι, είτε ο 'Αλτιέρι πετ'χουν, θα με χτυπήσουν άλύπητα.

— Έχετε δικήν, πατέρα μου, συμφώνησε ή Λεονώρα. Πρέπει να φύγετε.

— Χωρίς έσένα;

— Μην φοβάσαστε τίποτε για μένα, πατέρα μου, απάντησε ή νεαρή γυναίκα. Θ' άς μιλήσω καθαρά... Πρέπει να ξέρете πως κι' εγώ λογ'άριαζα να σ' άς μιλήσω γι' αυτά τα πράγματα... 'Ηθελα να σ' άς π'ω να φύγετε από τη Βενετία, αλλά δισταξα, γιατί φοβόμουν πως θα μου ζητούσατε να σ' άς συνοδεύσω... Αυτό, όμως, πατέρα μου, είναι άνώτερο από τις δυνάμεις μου. Ποτέ δεν θ' άποφασίσω να φύγω από δω. Είναι πολύ και τί ότι ζω μακριά από τη νήσο του 'Ολιόδολο. Σεις, όμως, νομίζω πως θα είσαστε πολύ πιο ήσυχος και πιο ασφαλίσμενος μακριά από τη Βενετία.

Μιλούσε με συμπόνια και συγκατάβασι. Με κάποια περιφρόνησι ίσως για τον πατέρα της. Τα αισθήματά της για τον πατέρα της είχαν αλλάξ'η πολύ, τα τελευταία χρόνια. Τ'ον άνεχόταν κοντά της και προσπαθούσε να τ'ον κάμη να πιστέψ'η, πως τα είχε ξεχάσει όλα, αλλά τίποτε πια δεν τ'ον έκανε μαζί του.

— Άν κάποιος κίνδυνος άπειλούσε τον πατέρα της μακριά από τη Βενετία, θα ήσαν πρόθυμη ίσως να τρέξ'η κοντά του,

Με το συγγνώμην, αδερφός, που όμιλ'ω τριουτοτρόπως και δεν ξηγήθηκα σαφώς, γιατί δεν με χωράει ο τόπος... Μ' ά υποθέτω και φρονώ ότι γνωρίζεις κι' ή («μιαρίδα»), πως άφειδώς το κοί (πανώ) και πάντα γίνονται (...σταφίδα)!

ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

δ Τζενάρο. 'Η εὐγνωμοσύνη μου, λοιπόν... — Μὰ ἐξωφλήσατε καὶ μὲ τὸ παραπάνω μάλιστα τὸ χρέος σας. Δὲν μοῦ χρωστᾶτε τίποτε πιά!...

— Κι' ἐπειτα, γιατί κατάλαβα πὼς ἡ δικαιοσύνη βρίσκεται μὲ τὸ μέρος σας... — 'Ο λόγος αὐτὸς δὲν εἶναι σοβαρὸς, εἶπε ὁ Ρολάνδος. 'Ενας ἄνθρωπος σὰν καὶ σὰς δὲν πολυσκοτίζεται νὰ μάθῃ ἂν οἱ πράξεις του εἶναι δίκαιες ἢ ἀδίκες. 'Οχι, ὁ λόγος πού σας κάνει νὰ μὴν θέλετε νὰ με συλλάβετε, δὲν εἶναι αὐτός. 'Αφοῦ, ὅμως δὲν ἀποφασίζετε νὰ μοῦ μιλήσετε με εὐλικρίνεια, θὰ τὸ κάμω ἐγὼ γιὰ λογαριασμό σας...

— Σὰς ἀκούω, αὐθέντα, ἀπάντησε μὲ ψυχρὸ τόνο ὁ Τζενάρο.

Μ' ὅλο πού προσπαθοῦσε νὰ φανῇ ἡρεμὸς, εἶχε ἀρχίσει νὰ φοβάται. «Δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ τὰ βάλῃ κανεὶς μαζὶ του, σκεφτόταν. Γιὰ νὰ τολμῇ νάρθῃ ἐδῶ, αὐτὸ σημαίνει πὼς αἰσθάνεται πὼς εἶναι πιὸ δυνατὸς ἀπὸ μένα».

— Θὰ σὰς πῶ ἐγώ, λοιπόν, συνέχισε ὁ Ρολάνδος, γιὰ πῶς λόγο δὲν διατάσσετε τοὺς ἀνθρώπους σας νὰ με συλλάβουν. Προσέξτε... 'Αν με συλλάβετε σήμερα τὸ πρωτὶ, προτοῦ περάσουν δυὸ ὥρες, ὁ Φόσκαρι θὰ σὰς ἔχῃ ὀνομάσει Μεγάλου 'Ιεροεξεταστή, πράγμα πού εἶναι τὸ όνειρο τῆς ζωῆς σας!...

— Βλέπετε, λοιπόν, αὐθέντα, ὅτι μόνον ἡ πεποίθησί μου ὅτι ὁ ἀγώνας σας εἶναι δίκαιος με ὁδηγεῖ στὴν ἀπόφασί μου, εἶπε ὁ Τζενάρο.

— Φανταζοῦμαι πὼς εἴχατε μεγαλύτερη ὑπομονή, ἀπάντησε ὁ Ρολάνδος. 'Αν, ἡλοιπόν, με συλλάβετε, θὰ γίνετε ἀμέσως Μεγάλος 'Ιεροεξεταστής. Τί θὰ ἐπακολουθῇ σ' αὐτό; Δεδομένου, ὅτι θὰ βιασθῇτε νὰ μ' ἐκτελέσετε, δὲν θὰ παίξω κανένα ρόλο τὴν 1η Φεβρουαρίου κι' ἡ μάχη θα διεξαχθῇ μόνο μεταξύ τοῦ Φόσκαρι καὶ τοῦ 'Αλτιέρι. 'Υποθέτω, ὅτι με παρακολουθεῖτε...

— Μάλιστα, αὐθέντα... — Ξέρετε, λοιπόν, ὅτι οἱ περισσότερες πιθανότητες βρίσκονται μὲ τὸ μέρος τοῦ 'Αλτιέρι, γιατί ἡ Βενετία μισεῖ τὸν Φόσκαρι... 'Ετσι ὁ 'Αλτιέρι θὰ θριαμβεύσῃ κι' ἡ πρώτη του φροντίδα θὰ εἶναι νὰ ρίξῃ μέσα στὰ «πηγάδια» τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Φόσκαρι καὶ πρώτον ἀπὸ ὅλους τὸν ἐξοχώτατο Γκουίντο Τζενάρο. Νὰ γιατί, ἀγαπητὲ φίλε, δὲν βιαζόμαστε νὰ με συλλάβετε. Τί ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε;

— Μὲ ἀφωπλίσσατε, αὐθέντα, ἀπάντησε ὁ Τζενάρο, κάνοντας μιά καινούργια ὑπόκρισι.

— Ἐπρεπε ν' ἀρχίσετε ἀπὸ ἐκεῖ, εἶπε ὁ Ρολάνδος. Γιὰτὶ μὲ τὸν τρόπο πού φερθήκατε κινδυνεύετε νὰ με κάνετε νὰ πι-

στέψω πὼς δὲν ἔχετε τὰ δυὸ βασικὰ προσόντα πού εἶναι ἀπαραίτητα σ' ἕναν καλὸ διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας, δηλαδὴ τὴν ἀνεξάντλητη πανουργία καὶ τὴν ἰκανότητα νὰ προσαρμόζεσθε ἀμέσως στὶς περιστάσεις.

— Εἶναι ἀργά, αὐθέντα; — Παραδίνετε στὴ διάθεσί μου; — Ναι, αὐθέντα, ἀπάντησε ὁ Τζενάρο χωρίς τὸν παραμικρὸ δισταγμό.

— Παραδίνετε χωρίς ἐπιφυλάξεις; — Ναι, αὐθέντα... Θὰ σὰς παρακαλέσω μόνο νὰ σκεφθῇτε μιά μέρα, ὅτι θὰ μπορούσα, ἂν ἤθελα, νὰ εἶμαι ἕνα σοβαρὸ ἐμπόδιο γιὰ σας.

— Πράγμα πού σημαίνει ὅτι μοῦ ζητᾶτε τὴ θέσι τοῦ Μεγάλου 'Ιεροεξεταστοῦ;

— 'Ο Τζενάρο ἔκαμε μιά καινούργια υπόκρισι.

— 'Αγαπητὲ μου φίλε, ἀπάντησε ὁ Ρολάνδος, σὰς ἀναγγέλλω με λύπη μου, ὅτι ἔχω τὴν ἀπόφασιν νὰ καταργήσω αὐτὸ τὸ ἀξίωμα.

— 'Ο διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ἔχασε τὸ χρώμα του. — Τὸ πλῆθος ἦταν σκληρὸ γι' αὐτόν. Εἶχε τὴν ἐντύπωσιν πὼς ὅλα τὰ όνειρά του γκρεμίζονταν. Καί, γιὰ μιά στιγμή, αἰσθάνθηκε τὴν ἐπιθυμία ν' ἀντιδράσῃ. Τὰ μάτια του γύρισαν πρὸς τὴν πόρτα.

— 'Ο Ρολάνδος τὸν παρακολουθοῦσε με προσοχή καὶ μάντεψε τὶς προθέσεις του. Πῆγε, λοιπόν, κοντὰ του καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύριε Τζενάρο, καταλαβαίνω τί σκοπεύετε νὰ κάμετε καὶ θέλω νὰ σας προφυλάξω ἀπὸ μιά ἀνοησία, πού μπορεί νὰ ἔχῃ ἀπρόοπτες συνέπειες. Προτοῦ φωνάξετε τοὺς ἀνθρώπους σας, καμετὲ μου τὴ χάρι νάρθῃτε ὡς τὸ παράθυρο...

— Αὐθέντα, τραύλισε ὁ Τζενάρο, κάνετε λάθος ἂν νομίζετε, ὅτι...

— Δὲν ἔχει σημασία, τὸν διέκοψε ὁ Ρολάνδος. Ἐλάτε στὸ παράθυρο...

— 'Ο διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας συμμορφώθηκε μὲ τὴν ἐπιθυμία του.

— Κυττάξτε, τοῦ εἶπε ὁ Ρολάνδος. Τί βλέπετε;

— 'Ο Τζενάρο κύτταξε στὴν προκυμαία, πού ἀπλώνονταν κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό του.

— Πόσους ἀνθρώπους μπορεῖτε νὰ διαθέσετε γιὰ νὰ με συλλάβετε; τὸν ξαναρώτησε ὁ Ρολάνδος.

— 'Αν φωνάξω, ἀπάντησε ὁ Τζενάρο, θὰ ἔχω ἔπειτα ἀπὸ τρία λεπτὰ ἑκατὸ ἀστυνομικούς καὶ τοξότες στὴ διάθεσί μου. Μὰ δὲν σκοπεύω νὰ τὸ κάμω.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ φρονιμώτερο γιὰ σας, εἶπε ὁ Ρολάνδος. Αὐτοὶ οἱ βαρκάρηδες πού πηγαίνονται στὴν προκυμαία, εἶναι ὅλοι ἀνθρώποι μου. Ξεπερνᾶνε τοὺς

τριάκσιους. 'Αλλοι τόσοι βρίσκονται στοὺς γειτονικοὺς δρόμους. 'Αν θέλετε νὰ δώσετε μάχη, φίλε μου Τζενάρο, εἶμαι στὴ διάθεσί σας.

— Αὐθέντα, ἀπάντησε ὁ Τζενάρο, σὰς εἶπα, ὅτι παραδίδομαι...

— Χωρὶς ὄρους; — Χωρὶς ὄρους! Εἰσάστε ὁ ἰσχυρότερος.

— Ἐμπιστεύομαι τὸν ἑαυτὸ μου στὴ δικαιοσύνη καὶ τὴ μεγαλοψυχία σας...

— Θaumasia. Κάμετέ μου τότε τὴ χάρι νὰ καθῆσθε. Θὰ χρειαστῇ νὰ κουδεντιάσουμε κάμποση ὥρα. Θέλω νὰ σας κάμω μερικὲς ἐρωτήσεις, σχετικὰ μὲ τὴ γιορτὴ τῆς 1ης Φεβρουαρίου...

— Ποιὰ ὥρα ὁ δόγης θὰ βγῇ ἀπὸ τὸ ἀνάκτορο;

— Στὶς ἑννὰ ἀκριβῶς.

— Θὰ μοῦ δώσετε τὸ δρομολόγιο πού θ' ἀκολουθήσῃ ἡ πομπὴ γιὰ νὰ φτάσῃ ὡς τὸ Λίντο. 'Απὸ ποιοὺς θὰ ἀποτελεῖται ἡ φρουρά;

— Ἀπὸ τοὺς λοχοφόρους τοῦ ἀνακτόρου. Οἱ τοξότες κι' οἱ τυφεκιοφόροι θὰ ἐπιβιβασθοῦν ἀπὸ ἑνωρίς στὴ ναυαρχίδα.

— Πού θὰ βρίσκεται ὁ ἀρχιστράτηγος;

— Πλαίϊ στὸ δόγη.

— 'Η πίστι κι' ἡ ἀφοσίωσί του δικαιολογοῦν αὐτὴ τὴν τιμὴ, εἶπε εἰρωνικά ὁ Ρολάνδος. 'Αναγνωρίζω σ' ὅλα αὐτὰ τὸ χέρι σας καὶ σὰς ἐκφράζω τὰ συγχαρητήριά μου. Πέστε μου τώρα τί καινούργιο ξέρετε γιὰ τοὺς συνωμότες;

— Τίποτα περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι ξέρετε καὶ σεις, ἀπάντησε ὁ Τζενάρο. Οἱ λεπτομέρειες τοῦ σχεδίου σας εἶναι γνωστές. Τὸ μόνο πού ἔχω νὰ προσθέσω εἶναι ὅτι ὁ ἀρχιστράτηγος δέχτηκε πρόθυμα νὰ ἐπιβιβασθῇ τοὺς τοξότες καὶ τοὺς τυφεκιοφόρους στὴ ναυαρχίδα.

— Σύμφωνα με τὸ σχέδιό των συνωμωτῶν, ὁ δόγης θὰ συλληφθῇ πᾶν σ' αὐτὸ τὸ πλοίο. Στὸ μεταξύ, ἄλλα τμήματα θὰ καταλάβουν τὸ ἀνάκτορο, πού θὰ εἶναι ἔρημο σχεδὸν ἐκείνη τὴν ὥρα. Οἱ καμπάνες τοῦ Ἁγίου Μάρκου θὰ δώσουν τὸ σῆμα τὴν ὠριμένη στιγμή. Θ' ἀρχίσουν ταυτόχρονα νὰ χτυπᾶνε καὶ οἱ καμπάνες ὅλων τῶν ἄλλων ἐκκλησιῶν. Οἱ τοξότες κι' οἱ τυφεκιοφόροι θ' ἀποβιβασθοῦν ἀμέσως γιὰ νὰ καταλάβουν διάφορα ἐπικαίρα σημεῖα.

— Ἄς δοῦμε τώρα ποιὰ θὰ εἶναι ἡ ἀντίδρασις τοῦ Φόσκαρι; ρώτησε ὁ Ρολάνδος.

— Εἶναι πολὺ ἀπλῆ. Μόλις ἡ πομπὴ φτάσῃ στὸ Λίντο, ὁ δόγης, ἀντὶ νὰ ἐπιβιβασθῇ στὴ γόνδολα πού θὰ τὸν μεταφέρῃ στὴ ναυαρχίδα, θὰ διατάξῃ τὴ σύλληψιν τοῦ 'Αλτιέρι καὶ τῶν κυριωτέρων ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς τῆς συνωμοσίας. 'Εμπιστοὶ ἄνθρωποι τοῦ παλατιοῦ θ' ἀναλάβουν αὐτὸ τὸ ἔργο. 'Όσο γιὰ τὴ ναυαρχίδα, θὰ εἶναι ἀδύνατον ν' ἀντιδράσῃ. Δυὸ πλοῖα θὰ τὴν περικυκλώσουν κατ'ἀλλήλην στιγμή καὶ θ' ἀναγκάσουν ἐκείνους πού θὰ βρίσκονται πᾶν σ' αὐτήν, νὰ μείνουν ἀκίνητοι.

— Τὸ σχέδιό σας εἶναι ἀπλό, ὅπως ὅλα τὰ καλὰ σχέδια. 'Αλλὰ δὲν μοῦ μιλήσατε γιὰ τοὺς ἀστυνομικούς...

— Οἱ ἄνθρωποι μου θὰ εἶναι σκορπισμένοι παντοῦ σχεδόν. Θὰ πρέπει νὰ φωνάξουν «Ζήτω ὁ Φόσκαρι!» καὶ νὰ προσπαθῇσιν νὰ συμπαρασύρουν τὸ λαό. Ἀλλὰ μπορεί νὰ ζητωκραυγᾶσιν ὅποιον ἄλλον τοὺς ὑποδείξω.

— Εἶναι περιττό, εἶπε ψυχρὰ ὁ Ρολάνδος. 'Αφήστε τοὺς νὰ ζητωκραυγᾶζον ὅσο θέλουν γιὰ τὸ Φόσκαρι. Δὲν χρειάζεται ν' ἀλλάξετε τίποτα στὸ σχέδιό σας... 'Ελπίζω πὼς κι' οἱ συνωμότες δὲν θ' ἀλλάξουν τὸ δικό τους...

— Πρέπει, λοιπόν, νὰ περιμένω με σταυρωμένα τὰ χέρια τὴν 1η Φεβρουαρίου; ρώτησε ὁ Τζενάρο.

— Εἶναι τὸ καλύτερο πού ἔχετε νὰ κάμετε, ἀπάντησε ὁ Ρολάνδος. Τὸ ἴδιο θὰ κάμω κι' ἐγώ.

— 'Ο Ρολάνδος σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα.

— Μιά τελευταία λέξι, αὐθέντα, εἶπε ὁ Τζενάρο, προχωρῶντας πρὸς τὸ μέρος του. 'Αν συμβῇ κατὶ ἀπρόοπτο, πού πρέπει νὰ σὰς εἰδοποιήσω;...

— Στὸ σπῆτι τῆς νῆσου τοῦ 'Ολιβόλο, ἀπάντησε ὁ Ρολάνδος, χωρὶς τὸν παραμικρὸ δισταγμό.

— 'Αυτόχρονα, ὅμως, κύτταξε τὸ συνομιλήτῃ του μ' ἕνα βλέμμα πού τὸν ἔκαμε νὰ χάσῃ τὸ χρώμα του.

— 'Ο Ρολάνδος πρόσθεσε:

— Εἶμαι ἐκεῖ μόνος μου κάθε βράδυ.

— Μόνος, αὐθέντα! εἶπε ὁ Τζενάρο. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σας πῶ πὼς αὐτὸ εἶναι πολὺ ἀπερίσκεπτο...

— Μόνος μαζί μὲ τὸν τυφλὸ καὶ τρελλὸ πατέρα μου, συνέχισε ὁ Ρολάνδος, πού ἡ φωνὴ του εἶχε γίνῃ σκληρὴ καὶ βραχνή. 'Ο διευθυντὴς ἔκαμε μιά βαθεῖα υπόκρισι.

— Ὅταν σήκωσε τὸ κεφάλι του, εἶδε τὸν Ρολάνδο πού ἀπομακρυνόταν.

— Μόνος, μαζί μὲ τὸν τρελλὸ καὶ τυφλὸ πατέρα του!, ψιθύρισε συλλογισμένος.

Τὰ σχέδια τοῦ Τζενάρο

— 'Ο Γκουίντο Τζενάρο εἶχε ξαναγυρίσει ἔωρα στὴν πολυθρόνα του. Τὸ ὄψος του φαίνονταν σκεπτικόν. 'Αν κανεὶς βρισκόταν κοντὰ του ἐκείνη τὴ στιγμή, θὰ τὸν ἀκούγε νὰ ψιθυρίζει:

— Γιὰτὶ θέλει νὰ καταργήσῃ τὴ θέσι τοῦ Μεγάλου 'Ιεροεξεταστοῦ;... Τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτόν!... Ναι, ἀλλ' εἶναι βέβαιο, πὼς βρίσκεται μόνος του θὰ βράδυναι σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι;... Πρόσεξε, φίλε μου Τζενάρο, ἡ ἀπόφασί πού πρόκειται νὰ πάρῃς, εἶναι πολὺ σοβαρὴ!

— Ἐπειτα ἀπὸ κάμποση ὥρα, σηκώθηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του κι' ἀρχισε νὰ βηματίζει μέσα στὸ δωμάτιο.

Φάνηκε, ξαφνικά, πὼς εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασίν του, γιατί χτύπησε πᾶν σὲ τραπεζί μ' ἕνα μικρὸ σφυράκι.

— 'Ενας ὑπέρτης ἐμφανίστηκε ἀμέσως.

— 'Ο Τζενάρο τὸν κύτταξε μερικὰ λεπτὰ, σὰν νὰ ἤθελε νὰ βεβαιωθῇ, ὅτι μπορούσε νὰ τοῦ ἐχῇ ἐμπιστοσύνη.

— Θὰ πᾶς... ἀρχισε.

Μὰ σταμάτησε ἀμέσως.

— 'Οχι, εἶπε ἔπειτα ἀπὸ λίγο. Δὲν σὲ χρειάζομαι τίποτα... Μπορεῖς νὰ φύγῃς.

— 'Ο ὑπέρτης βγῆκε ἀμέσως.

— 'Ο Τζενάρο ἀρχισε τότε νὰ μεταμφιέζεται με τὴν ξεχωριστὴ τέχνη πού ἦταν μιά ἀπὸ τίς ἰκανότητές του.

— Μόνο ἐγὼ μπορῶ νὰ τὰ καταφέρω, ψιθύριζε κάθε τόσο, ἐνῶ κυττάζονταν στὸν καθρέφτη του.

— Ἐνῶ συμπλήρωνε τὴ μεταμφιέσί του, κατέστρωνε σιγὰ-σιγὰ τὸ σχέδιό του.

Νὰ πᾶς σκεφτόταν ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας:

— 'Αν ἀφῆνε τὰ πράγματα ν' ἀκολουθήσουν τὸ δρόμο τους, ὁ Ρολάνδος Κανδιάνο θάδωνε νικητῇ. Δὲν χωροῦσε ἀμφιβολία πᾶν σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. 'Ο Κανδιάνο, ὅμως, τοῦ εἶχε κάμει γνωστὴ τὴν ἀπόφασίν του νὰ καταργήσῃ τὴ θέσι τοῦ Μεγάλου 'Ιεροεξεταστοῦ. Κι' ὁ Τζενάρο ἤθελε νὰ γίνῃ Μεγάλος 'Ιεροεξεταστής.

Γιὰ νὰ φτάσῃ σ' αὐτὸ τὸ ἀξίωμα, θὰ μπορούσε νὰ τὸ ἀνταλλάξῃ μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ δόγη. Καί θὰ ἔκανε μὲ κρῆα καρδιά. Γιὰτὶ ἡ ἐξουσία πού παρείχε τὸ πρώτο, ἦταν πιὸ οὐσιαστικὴ, πιὸ ἀπόλυτὴ καὶ πιὸ μεγάλη.

— 'Ο Γκουίντο Τζενάρο δὲν ἦταν κακὸς. Ὅτε παρασυρόταν ἀπὸ τὴ φιλοδοξία του. Μὰ εἶχε πάθει μιά ἐπαγγελματικὴ αὐτοδηλητηρίασι. Στὰ μάτια του, ἕνα κράτος χωρὶς ἕναν παντοδύναμο καὶ ἀνεξέλεγκτο ἀστυνόμο, ἦταν κατὰ τὸ ἀκάτανότο.

— 'Ο στρατὸς, τὸ ναυτικόν, οἱ ὑπάλληλοι, μπορούσαν νὰ καταργηθοῦν. 'Αλλ' ἡ ἀστυνομία ποτέ! Κολακευόταν νὰ πιστεῖται, ἄλυστε, ὅτι, ἀπὸ τὴ στιγμή πού θὰ γινόταν Μεγάλος 'Ιεροεξεταστής, ἡ ἡμερία κι' ἡ ἀσφάλεια θ' ἀπλώνονταν στὴ Βενετία.

— Κι' ὁ Ρολάνδος Κανδιάνο ἤθελε νὰ καταργήσῃ αὐτὸ τὸ ἀξίωμα!

Γιὰ νὰ προληφθῇ αὐτὴ ἡ ἀνεπανόρθωτη καταστροφὴ, ἕνας μόνος τρόπος ὑπῆρχε: νὰ λείψῃ ὁ Ρολάνδος Κανδιάνο!

— Ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτό, ὅμως, τὰ πράγματα μπερδεύονταν μέσα στὸ μυαλό του.

— 'Αν ἀποφάσιζε νὰ χτυπήσῃ ὁ ἴδιος τὸν Ρολάνδο, τὸ χτύπημά του θάπρεπε νὰ εἶναι ἀποτελεσματικόν. 'Αλλοίμονο του ἂν ἀστοχοῦσε!...

— 'Ο Ρολάνδος δὲν θὰ τοῦδινε τὸν καιρὸ νὰ ξαναρχίσῃ.

— 'Αλλὰ α' ἕναν ἀντίπαλο σὰν τὸν Ρολάνδο, πὼς θὰ μπορούσε νὰ εἶναι βέβαιος γι' αὐτό;

— Τὸ συμπέρασμα ἦταν, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ τολμῇ μιά τέτοια ἀπόπειρα. 'Αλλὰ ποῖον, λοιπόν, θὰ παρακινούσε νὰ χτυπήσῃ τὸν Ρολάνδο; Σὲ ποῖον θὰ ἐμπιστευόταν αὐτὸ τὸ βαρὺ ἔργον;

— Ἐνα ὄνομα πέρασε, ξαφνικά, ἀπὸ τὸ μυαλό του.

— 'Αν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος σκοτώσῃ τὸν Ρολάνδο, ψιθύρισε, ὅλα θὰ πᾶνε καλά. 'Εγὼ θὰ τὸν καταποτίσω καὶ θὰ τὸν καθοδηγήσω πού θὰ τὸν βρῇ. Μπορῶ, λοιπόν, νὰ ὑπολογίζω στὴν εὐγνωμοσύνη του. 'Αν ἀποτύχῃ, ὁ Ρολάνδος δὲν θὰ μάθῃ ποτὲ τὴν ἀλήθεια.

— 'Ο ἄνθρωπος, πού ὁ Τζενάρο εἶχε διαλέξει γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸν Κανδιάνο, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν 'Αλτιέρι.

— 'Αν ὁ 'Αλτιέρι θριάμβευε στὸν ἀγῶνα του ἐναντίον τοῦ Φόσκαρι, ὁ Τζενάρο θὰ μπορούσε πολὺ εὐκόλα νὰ τοῦ ἀποδείξῃ, ὅτι ἦξερε ἀπὸ καιρὸ τὴ συνωμοσία κι' ὅτι τὸν εἶχε βοηθήσῃ κρυφὰ, ἔκτος ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία πού τοῦ εἶχε προσφέρει στὸ ζήτημα τοῦ Κανδιάνο.

— 'Αν, ἀντίθετα, ὁ Φόσκαρι ξαναγύριζε θριαμβευτὴς στὸ δοκιμὸ ἀνάκτορο, ὁ Τζενάρο δὲν θὰ εἶχε παρὰ νὰ τοῦ ὑπενθυμίσῃ τὴν ὑπόσχεσί του.

— 'Ετσι, ὅποιαδήποτε ἐξέλξῃ κι' ἂν ἔπαιρναν τὰ πράγματα, αὐτὸς θὰ ἦταν κερδισμένος.

Οἱ ὑπερίεις τοῦ 'Αλτιέρι

— Ἐπειτα ἀπὸ μιά περίπου ὥρα, ὁ Τζενάρο βρισκόταν στὸ μέγαρο τοῦ ἀρχιστράτηγου τῆς Βενετίας.

Χάρης στὴ μεταμφιέσί του, δὲν τὸν ἀναγνώρισε κανεὶς. 'Ο προθάλαμος τοῦ 'Αλτιέρι ἦταν γεμάτος κόσμο. Κι' ὁ Τζενάρο, ἀνοίγοντας τὰ μάτια του καὶ τεντώνοντας τ' αὐτιά του, κατάφερε νὰ μάθῃ πολλὰ πράγματα. Δὲν τοῦ διέφυγε κανένας ψιθύρος, καμμία κίνησι, κανένα χαμόγελο.

— Οἱ ἀξιωματικοί, πού βρισκόνταν ἐκεῖ, συζητοῦσαν γιὰ τὴν τελετὴ τῆς 1ης Φεβρουαρίου. 'Ο Τζενάρο, πού ἦξερε τὰ πάντα, καταλάβαινε τὰ ὑπονοούμενα κι' ἐρμηνεύε ὅπως ἔπρεπε τὰ χαμόγελα καὶ τοὺς μορφασμούς. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ κόρδωναν τὰ κορμιά τους καὶ χτυποῦσαν στὸ πάτωμα τὰ σταθιά τους με τὴν ἀναίδεια ἐκείνη πού ἔχουν οἱ στρατιωτικοί, ὅταν προσεφλοῦν μέσα στὴ σκέψιν τους ἕναν μελλοντικὸ θρίαμβό τους.

— Στὴ δημοκρατία τῆς Βενετίας, ὁ Φόσκαρι ἀντιπροσώπευε τὸ πολιτικὸ στοι-

χεῖο. Εἶχε ἴσως μὲ τὸ μέρος του τοὺς ἀνώτερους κρατικούς λειτουργούς, τοὺς μεγαλεμπόρους, τοὺς ἐφοπλιστές, τοὺς τραπεζίτες. 'Αλλ' ὁ στρατὸς ἦταν ἀφωσιωμένος στὸν 'Αλτιέρι.

— 'Ο λαός, ὅπως συμβαίνει πάντα, δὲν λογαριαζόταν. 'Ο λαός δὲν λογαριάζεται παρὰ μόνο ὅταν ἀρχίσῃ νὰ βρυχάται καὶ νὰ δείχνῃ τὰ δόντια του. Στρατὸς, ὑπάλληλοι, μεγιστάνες τοῦ πλοῦτος, ὅλοι πέφτουν τότε μπροστά του. 'Αλλ' αὐτὲς οἱ ἐξεγέρσεις δὲν παρουσιάζονται συχνά.

— 'Η ἱστορία τίς καταγράφει καὶ συνεχίζει κατόπιν τὸ δρόμο τῆς σὴν νὰ μὴν συνέβῃ τίποτε.

— 'Ενας ὑπέρτης πρόσθεξε τέλος τὸν Τζενάρο, πού εἶχε ἀποτραβηχθῇ σὲ μιά γωνία καὶ τὸν ρώτησε μὲ βίαιο τρόπο τί ζητοῦσε.

— 'Ηρθα γιὰ νὰ ἐκτελέσω μιά παραγγελία τοῦ ἀφέντη μου, ἀπάντησε ὁ Τζενάρο.

— Καὶ ποῖος εἶναι ὁ ἀφέντης σου;

— 'Ο διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας Γκουίντο Τζενάρο.

— Καλὰ. Περιμένε.

Μιά ὥρα ἀργότερα, ὁ Τζενάρο ἔμπαινε στὸ γραφεῖο τοῦ ἀρχιστράτηγου τῆς Βενετίας.

— Ἐρχόσαστε ἀπὸ τὸν Τζενάρο; ρώτησε ὁ 'Αλτιέρι ὅχι χωρὶς κάποια ἀνησυχία.

— Δὲν θέλω νὰ σας κουράσω με ἄσκοπα λόγια, ἐξοχώτατε, ἀπάντησε ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας. Εἶμαι ὁ ἴδιος ὁ Τζενάρο.

— 'Α! ναι... ἀναγνωρίζω τώρα τὴ φωνή σας... 'Αλλὰ γιατί...

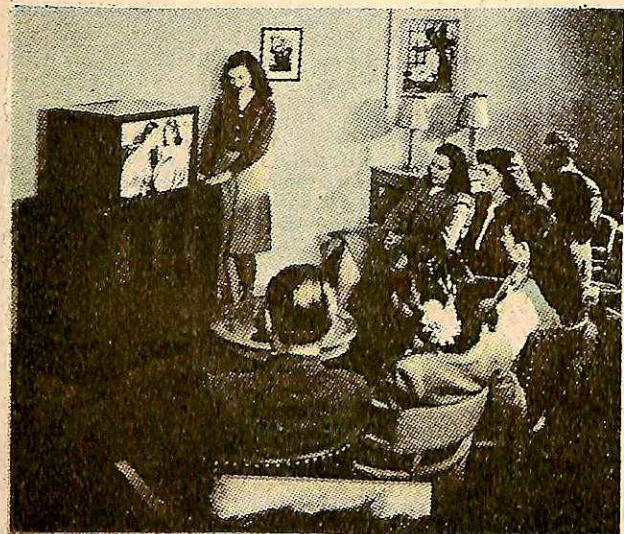
— Θέλετε νὰ πῆτε γιατί αὐτὴ ἡ μεταμφιέσις;... Παλὰ συνήθεια, ἐξοχώτατε... Κι' ἔπειτα δὲν ἤθελα νὰ με δοῦν νὰ μπαίνω ἐδῶ... 'Εχω κάποιο μυστικὸ νὰ σας ἀνακοινώσω...

— Σὰς ἀκούω, εἶπε ὁ 'Αλτιέρι, δείχνοντας τοῦ ἕνα καθίσμα.

— 'Εβγαλε ταυτ'... τὸ ἐγχειρίδιό του κι' ἀρχισε νὰ παίξῃ μὲ τὴν γυαλιστερὴ λεπίδα του.

— 'Ο Τζενάρο χαμογέλασε. Κι' ὅστόσο, καταλάβαινε πὼς ὁ 'Αλτιέρι δὲν ἔκανε μιά μάταιη ἐπίδειξι. Στὴν παραμικρὴ ὑπόνοιαν, θὰ τὸν μαχαίρωνε.

—

Οι εικόνες στη συσκευή αυτή της τηλεόρασης μεταδίδονται με το τηλεφωνικό καλώδιο...

Η «τηλεφωνική τηλεόρασις»

Περίεργες εμπνεύσεις για να κερδίζουν χρόνο οι Αμερικανοί

Οι μεγαλύτερες αμερικανικές εμπορικές επιχειρήσεις και βιομηχανίες θα χρησιμοποιούν στο εξής για τις συναλλαγές τους με τους χονδρεμπόρους και τους μεταπράτες ή λιανοπωλητές των προϊόντων τους, ένα νέο σύστημα τηλεόρασης, που θα μεταδίδεται με το τηλεφωνικό σύρμα.

Το νέο αυτό «οικογενειακό» σύστημα τηλεόρασης, όπως χαρακτηρίσθηκε, θα διευκολύνει τους επιχειρηματίες να έρχονται σ' επαφή χωριστά με τον κάθε συνεργάτη τους.

Οι Αμερικανοί, ως γνωστόν, προσπαθούν με κάθε δυνατό τρόπο να επιταχύνουν τον ρυθμό της ζωής και ν' αποκτήσουν όσο το δυνατό μεγαλύτερες ευκολίες, για τις δουλειές τους καθώς και ανέσεις για τις ώρες της οχλήσεως τους.

Ετσι το καλοκαίρι συνηθίζουν να πηγαίνουν και να μπαίνουν στον κινηματογράφο με το αυτοκίνητό τους, μέσα από το οποίο παρακολουθούν την ταινία που προβάλεται. Τα κινηματοθέατρα αυτά είναι γνωστά ως «Ντραϊβ Ίν» που σημαίνει «κώλησες μέσα!». Δεν φαίνεται λοιπόν σε κανένα παράξενο το θέμα δεκάμενων αυτοκινήτων, τοποθετημένων σε μία ωρισμένη τάξη, όπου δεν υπάρχουν καθίσματα!

Οι Αμερικανοί όμως είναι πολύ βιαστικοί. Γι' αυτούς κάθε λεπτό είναι πολύτιμο και για να το γλυτώσουν σφίζονται ένα σωρό πράγματα.

Όταν ο βιαστικός οδηγός ενός φορτηγού ή μιας λιμουζίνας π.χ. θέλει να επιβιβαστεί μία βλαβή του αυτοκινήτου ή να πάρει βενζίνη, πηγαίνει άμεσα στο πλησιέστερο γκαράζ, όπου την ώρα που του νεμίζουν το τεπόζιτο ή του αλλάζουν το λάδι, μία ώρα αργότερα του φέρνει μέσα στο αυτοκίνητό ένα δίσκο με ζεστό φαντό και πιότο. «Αν οδηγός θέλει, μπορεί να κατεβεί και να καθίσει για λίγο στο «μπάρ» του σταθμού βενζίνης, να φάει και να πιει και ν' ακούσει τη μουσική της άρεσκειας του. Έφ' άλλου οι Αμερικανοί, ειδικοί στα ζητήματα της σχολαστικής στατιστικής, οι

επίτιωσαν ότι κάθε πολίτης έκανε αδικώς ένα αριθμό λεπτών της ώρας κάθε μέρα, με το να σταματά με το αυτοκίνητό του σ' ένα δρόμο, να κατεβαίνει και να πηγαίνει στον εφημεριδοπωλή για ν' αγοράσει την εφημερίδα του. Ετσι, οι πρακτικοί εφημεριδοπώλες, αποφάσισαν να τοποθετήσουν στις άκρες των πεζοδρομίων ένα είδος αναλογίων, πάνω στα οποία υπάρχουν οι εφημερίδες.

Ο οδηγός πλευρίζει στο μέρος αυτό με το αυτοκίνητό του, αφίνει σ' ένα κουτί που βρίσκεται δίπλα στο αναλόγιο το αντίτιμο και διαλέγει την εφημερίδα που θέλει.

Οι περισσότεροι Αμερικανοί είναι πολύ φιλόδοξοι και πριν ανακαλυφθεί η τηλεόρασις, κατέκλυζαν τις εκκλησίες. Αργότερα, όμως, σκέφθηκαν ότι μπορούσαν να παρακολουθούν τη λειτουργία καθημερίως σε μία αναπαυτική πολυθρόνα μπρός στη συσκευή της τηλεόρασης του σπιτιού τους, μιας λέσχης ή μιας καφετερίας. Οι πάστορες, όμως, βρήκαν έναν εξυπνό τρόπο να φέρνουν τους περισσότερους πιστούς πίσω στην εκκλησία. «Εκτίσαν ή μετέτρεψαν τις εκκλησίες τους σε «Ντραϊβ Ίν». Ετσι, οι Αμερικανοί θα μπορούσαν να πηγαίνουν στην εκκλησία, να μπαίνουν με το... αυτοκίνητό τους και να παρακολουθούν τη λειτουργία.

Ένα άλλο σύστημα, που επινοήσαν από καιρό οι Αμερικανοί για να κερδίζουν χρόνο, είναι το περίφημο «οοκίλετορ», γνωστό και στην Ευρώπη. Πρόκειται για ένα είδος σκάλας με κανονικά σκαλοπάτια τα οποία όμως, δεν είναι υποχρεωμένους κανείς ν' ανέβει για να σκάσει σ' ένα πάτωμα. Επειδή τα περισσότερα μεγάλα καταστήματα είναι κάθε μέρα γεμάτα από κόσμο και επειδή τα διάφορα τμήματά τους βρίσκονται σε διαφορετικά πατώματα, πολλοί πελάτες ήταν υποχρεωμένοι να περιμένουν επί πολλά λεπτά να τους παραλάβουν από τις σκάλες. Οι τεχνικοί λοιπόν σκέφθηκαν να αντικαταστήσουν τις ακίνητες κουραστικές σκάλες με κινητές. «Ετσι εκείνος που έ

λει ν' ανέβει σ' ένα πάτωμα περιμένει ένα δευτερόλεπτο να φθάσει στο ύψος του παπουτσιού του το σκαλοπάτι, και... μεταφέρεται προς τα πάνω δίχως κόπο. Ας ξαναγυρίσουμε όμως, στο νέο σύστημα τηλεόρασης.

Την αναμετάδοσι της τηλεόρασης, που θα εξυπηρετεί αποκλειστικά τους εμπορευόμενους, έχει αναλάβει το τμήμα «μακρών γραμμών» της Αμερικανικής Εταιρείας Τηλεφώνων και τηλεγράφων. Το νέο σύστημα παρέχει στους θεατές τα ίδια ακριβώς πλεονεκτήματα που προσφέρουν τα προγράμματα της τηλεόρασης, που προορίζεται για τους δέκτες των σπιτιών, με μόνη τη διαφορά ότι αντί η αναμετάδοσι της εικόνας να γίνεται δια μέσου ενός σταθμού έκπομπης, γίνεται απ' ευθείας στην αίθουσα που έχει οριοθί ως τόπος συγκεντρώσεως των εμπορών.

Για να γίνει αυτό πιο κτηνοποτό, αναφέρουμε το εξής παράδειγμα:

Τον περασμένο Ιανουάριο οι διευθυντές της Εταιρείας «φόρντ» θέλησαν να επιδείξουν στους αντιπροσώπους τους, σε 32 διαφορετικές πόλεις των Ηνωμένων Πολιτειών, ένα νέο μοντέλλο αυτοκινήτου τύπου Σπώρτ 1954.

Οι αντιπρόσωποι αυτοί λοιπόν ειδοποιήθηκαν να βρίσκονται μία ωρισμένη ώρα μπρός από τις «τηλεφωνικές συσκευές τηλεόρασης». Ετσι, οι 32 αντιπρόσωποι του φόρντ παρακολούθησαν την επίδειξη του μοντέλλου, που έπαιρνε η μηχανή λήψεως της τηλεόρασης μέσα σε μία αίθουσα εκθέσεων του φόρντ. Η εικόνα που έπαιρνε η μηχανή λήψεως, μετεδιδότο την ίδια στιγμή μέσω των τηλεφωνικών καλωδίων στις συσκευές τηλεόρασης των 32 αντιπροσώπων.

Ο τρόπος αυτός απάλλαξε τους εμπόρους αυτών από το να υποβληθούν σε έξοδα να ταξιδέψουν μακριά από την πόλη τους, για να παρακολουθήσουν την επίδειξη του νέου μοντέλλου του φόρντ.

Η ζάχαρη και το γάλα

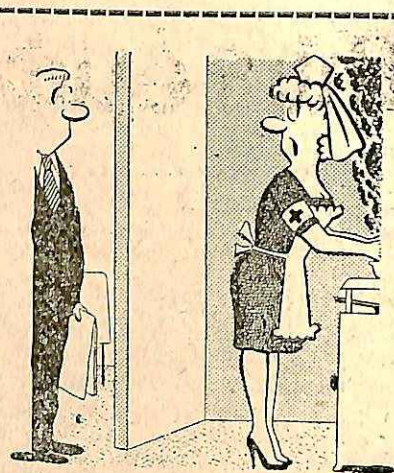
Λίγο μετά τον πόλεμο κι' ενώ ίσχυαν ακόμη οι περιορισμοί για τα τρόφιμα στην Αγγλία, μία νεαρή κοπέλλα προσέληθη σε μία δέξια της αμερικανικής πρεσβείας.

Φυσικά, όλα τ' αγαθά που είχαν στερηθεί οι Αγγλοι τότε, είχαν ήδη φέρει στην Αγγλία. Είχαν όμως φέρει και την ζάχαρη σε καραμέλλες, που γέμιζε ένα ολόκληρο δοχείο. Δεν μπόρεσε ν' αντισταθεί στον πειρασμό και μία στιγμή, που πείρασε κανείς, αρπάξεν την φούχτα καραμέλλες και τις έφαγε στον κόρφο της.

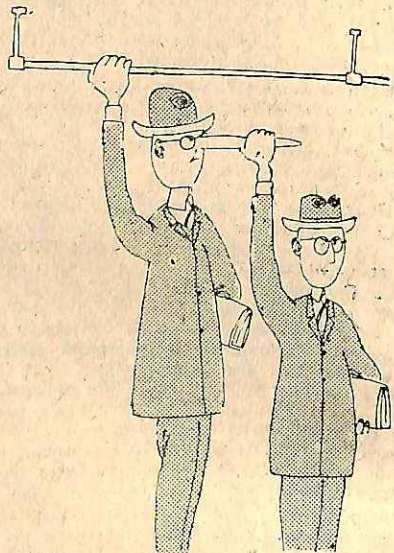
Γυρίζοντας σπίτι βρήκε εκεί τον πάστορα της ενορίας. «Θέλω να σας πω,» τον ρώτησε: «Θα πάρετε ένα ή δυο κομμάτια ζάχαρη στο τσάι σας;»

«Κομμάτια ζάχαρη;» είπε κατάπληκτος ο πάστορ. Πρώς Θεού, που να βρεθούν; «Η κοπέλλα χωρίς να πηλέξει κανένα, βγάλε δύο κομμάτια ζάχαρη και τα ρίχνει στο τσάι του πάστορα. «Επειτα σκύβοντας, μ' ένα χαριτωμένο χαμόγελο, τον ρώτησε: «Θα πάρετε τώρα και λίγο γάλα;»

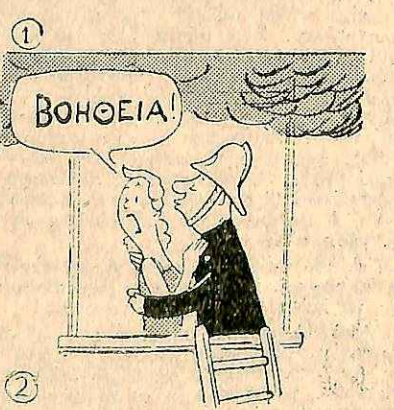
Κατατρομαγμένος τότε, ο πάστορ απάντησε: «Ω, όχι, προς Θεού, όχι!..»

— Δεν θα αργήσω ο λαγός, Κλέαρχε! Τού περιποιούμαι λίγο τα εγκαύματα!..

Ομμοστασία στο τράμ.

Χωρίς λόγια.

Πως εμφανίστηκε

Ο άνθρωπος του Νεάντερταλ

Αλλά ποιος ήταν ο πρώτος κάτοικος της γηραιάς ήπειρου μας; Δεν κατέχουμε παρά το κάτω σαγόνι του, το περίφημο σαγόνι της Χαϊδελβέργης. Άνηκει σ' έναν άνδρα, που μοιάζει με τον άνθρωπο-πίθηκο της Γιάβας, αλλά που παρουσιάζει ολοκλήρα τα σημεία της εξέλιξης.

Το σαγόνι αυτό ανακαλύφθηκε το 1908 σε βάθος 24 μέτρων, μέσα στις προσχώσεις των εκβολών του Νέκαρ, ενός ποταμού της νοτιοδυτικής Γερμανίας.

Στην ίδια περιοχή, βρέθηκε αργότερα και δεύτερος Ευρωπαίος. Το 1933, κοντά στο χωριό Στενχάιμ, σε απόσταση 60 χιλιομέτρων από τη Στουτγάρδη, ανακαλύφθηκε το επάνω μέρος ενός κρανίου, που ανήκε πιθανότατα σε μία γυναίκα, που έζησε πριν από 300.000 - 400.000 χρόνια. Το κρανίο αυτό είναι αρχαιότερο από τον άνθρωπο του Νεάντερταλ, που μπορεί να θεωρηθεί σαν ο δημοφιλέστερος κι' ο πιο γνωστός από τους προγόνους μας.

Κατανομή της εργασίας

Ο άνθρωπος του Νεάντερταλ χρωστάει το όνομά του σε μία μικρή κοιλάδα που βρίσκεται ανάμεσα στο Ντύσσελτορφ και το Έλτερφελντ. Αυτή η κοιλάδα είχε βαπτισθεί έτσι προς τιμήν του θρησκευτικού μουσικού Νεάντερ, που είναι ο συνθέτης του περίφημου ύμνου: «Γυνίτε τον παντοδύναμο Θεό». Εκεί βρέθηκαν το 1850 τα υπολείμματα μιας ισχυρής φυλής που είχε εξαπλωθεί σ' όλη την Ευρώπη.

Οι νεώτερες έρευνες απέδειξαν, ότι ο άνθρωπος του Νεάντερταλ, εκτός από την Ευρώπη, ζούσε επίσης στη Μικρά Ασία, την κεντρική Ασία και τις βόρειες ακτές της Αφρικής. Υπολογίζεται, ότι εμφανίστηκε στον πλανήτη μας πριν από 100.000 - 300.000 χρόνια. Είναι το πρώτο όν που αξίζει το όνομα του ανθρώπου, μ' όλο που είχε ακόμη μεγάλη ομοιότητα με τον πίθηκο.

Φαίνεται πιθανόν, ότι απ' αυτόν αναπτύχθηκαν διαδοχικά διάφορες φυλές κι' έτσι με το πέρασμα των αιώνων και των χιλιετηρίδων, φτάσαμε στο σημερινό άνθρωπο.

Χάρis σε διάφορες ανακαλύψεις, μπορούμε, μάλιστα, να σχηματίσουμε κάποια ιδέα για τον πολιτισμό των ανθρώπων αυτής της εποχής.

Είναι η πρώτη φορά που βρίσκουμε ίχνη χειροτεχνικής εργασίας μέσα σε πραγματικά εργαστήρια.

Οι προϊστορικοί άνθρωποι έφτιαναν μόνοι τα όπλα των. Ο άνθρωπος του Νεάντερταλ, όμως, είχε καταναίμει την εργασία και υπήρχαν την εποχή εκείνη εργαστήρια, που οι ιδιοκτήτες των εξακούσαν ένα ωρισμένο επάγγελμα.

Ο θρύλος του Ήφαιστου

Είναι πιθανόν, ότι κάθε φυλή, είχε το λιθοξόο της που κατεσκεύαζε όλα τα λίθινα εργαλεία και όπλα της φυλής. Ένα τέτοιο εργαστήριο βρέθηκε στο σπήλαιο του Λόνεταλ. Ο κάτοχός του θα πρέπει να πληρωνόταν από τους συντρόφους του που τους έφωδιζε με εργαλεία και όπλα. Η πληρωμή θα γινόταν με την παροχή ωρισμένων μερίδων τροφίμων και θηραμάτων.

Μπορούμε να υποθέσουμε, ότι οι πρώτοι τεχνίτες ήταν άνθρωποι, που ή φυσική κατάσταση των τους έμπόδιζε να πάνε στον πόλεμο ή στο κυνήγι. Άρκει να θυμηθούμε την ελληνική και ρωμαϊκή μυθολογία που παρίσταναν τον Ήφαιστο, το σιδηρουργό των θεών, κουτσό και κακοφτιαγμένον.

Αντίθετα με τους άλλους προϊστορικούς προγόνους μας, ο άνθρωπος του Νεάντερταλ χρησιμοποιούσε όχι μόνον λίθινα, αλλά και ξύλινα εργαλεία.

Κατά το 1947, κοντά στο Λερίνγκεν, στην περιοχή του Λούμπεργκ, βρέθηκε ο σκελετός ενός προϊστορικού ελεφάντος, που ο θάνατός του είχε διαπεραστεί από τη λόγχη ενός ανθρώπου του Νεάντερταλ. Η λόγχη αυτή ήταν ξύλινη και είχε μήκος 2 μ. 40. Η αιχμή της είχε σκληρυνθεί στη φωτιά.

Αυτή η ανακάλυψις δείχνει, ότι ο άνθρωπος του Νεάντερταλ ήταν ικανός να σκοτώσει ένα παχύδερμο μεγάλο αναστήματος. Εγνώριζε, εξ άλλου, τη φωτιά.

προσαρμογή στο σωμα του.

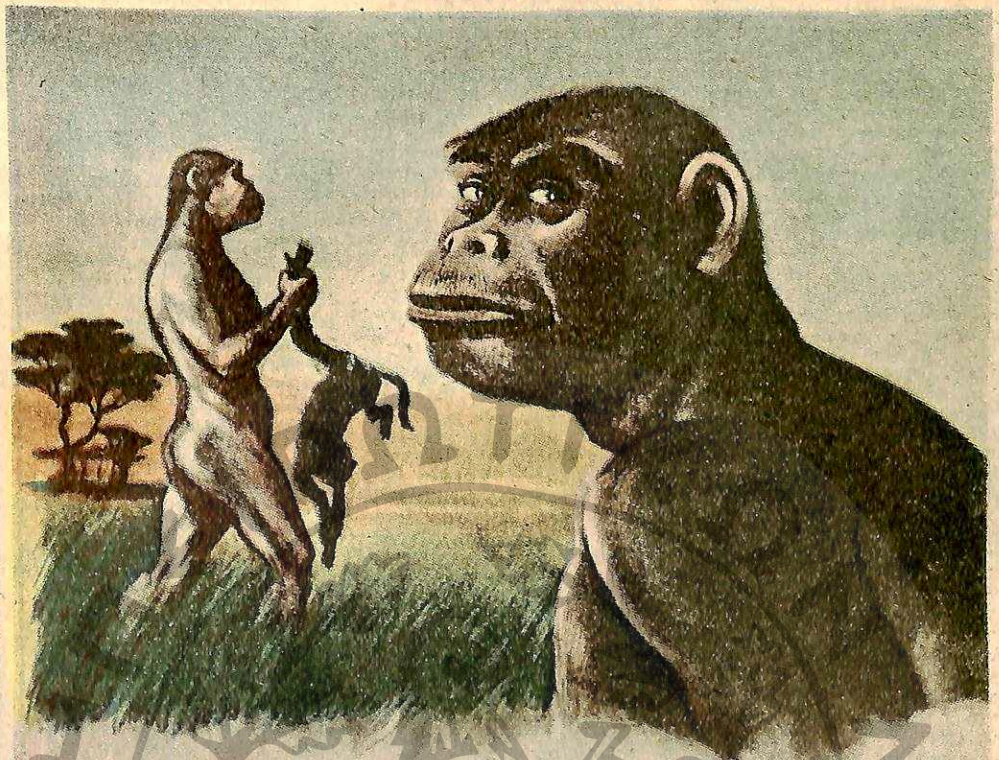
Πνευματική ζωή

Κατά τα τέλη της περιόδου που ήκμασε ο άνθρωπος του Νεάντερταλ, συναντούμε τα πρώτα ίχνη πνευματικής ζωής. Κατά την εποχή αυτή αναπτύχθηκε η μαγεία, που για πολύ καιρό πήρε τη θέση της θρησκείας.

Κατά το 1936, μερικοί Ιταλοί εργάτες που άνοιγαν μία τάφρο στους πρόποδες του όρους της Κίρκης, ανακάλυψαν ένα ανοίγμα που οδηγούσε σ' ένα σπήλαιο. Στο εσωτερικό αυτού του σπηλαίου, βρισκόταν ένα κρανίο ανθρώπου του Νεάντερταλ, στη μέση ενός κυκλού από πέτρες.

Το σπήλαιο δεν είχε παραδιασθή επί 100.000 περίπου χρόνια. Εκείνοι που είχαν αποθέσει εκεί το κρανίο, είχαν κλείσει κατόπιν το ανοίγμα και δεν είχαν ξαναμπει ποτέ πια μέσα σ' αυτό.

Οι έπιστημονες έχουν τη γνώμη, ότι ο άνθρωπος που το κρα

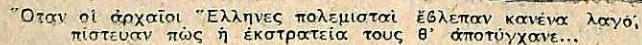

Οι άνθρωποι-πίθηκοι της προϊστορικής εποχής ήταν περίφημοι κυνηγοί και τρέφονταν πι

νίσ του βρέθηκε μέσα στο σπήλαιο, είχε φουεωθεί κατά τη διάρκεια μιας μαγικής τελετής. Επρόκειτο, δηλαδή, για ένα είδος θυσιάς. Οι δημιοί του έκοφαν κατόπιν το κεφάλι του κι' έφαγαν πιθανόν το μυαλό του, όχι για να καταστρέψουν την πείνα τους, αλλά για ν' αποκτήσουν τη δύναμη και τη ρώμη του νεκρού. Υστερα απ' αυτή την ιεροτελεστία, έβαλαν το κρανίο μέσα στο σπήλαιο και έκλεισαν την είσοδό του.

Ποιες ήταν οι ιδέες του ανθρώπου του Νεάντερταλ για το θάνατο και το υπερπέραν; Δεν μπορούμε να ξέρουμε τίποτε γι' αυτό το ζήτημα. Εκτός απ' αυτό το σπήλαιο, οι έπιστημονες βρήκαν επίσης οκτώ ή έννέα σκελετούς μέσα σ' έναν τάφο στη Γαλιλαία. Αυτά είναι τα μόνα τεκμήρια που κατέχουμε και που, φυσικά, δεν μας επιτρέπουν να βγάλουμε ασφαλή συμπεράσματα για τις θρησκευτικές αντιλήψεις των μακρινών προγόνων μας. Δείχνουν, ωστόσο, ότι ο άνθρωπος του Νεάντερταλ είχε ξεπεράσει τη ζωάδη κατάσταση κι' είχε αρχίσει να δημιουργεί έναν δικό του πνευματικό κόσμο, που, όσο κι' αν μάς φαίνεται πρωτόγονος, δεν ήταν, όμως, χωρίς ενδιαφέρον. Απ' αυτή την ταπεινή αρχή, ο άνθρωπος ξεκίνησε για τις μελλοντικές κατακτήσεις του, που προκαλούν σήμερα την έκπληξη και το θαυμασμό μας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συγγένεια του ανθρώπου για τον πίθηκο.

Ποιά είναι η ιστορία τους

Στην άρχαία Ρώμη υπήρ-
χε μιá θρησκευτική αίρεσι,
που την αποτελούσαν ιερείς
απίσται για καταποσί. Οι ιε-
ρείς αúτοι ζούσαν μέσα σε
στοκτείνες και ύπόγειες τρύ-
φες. Χειμώνα καλοκαίρι
περπατούσαν γυμνί, έβαλ-
λαν ύμνους παράδοξους και
ώπλισμένοι με χοντρά ρα-
βδιά, χτυπούσαν τους δια-

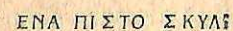
Ὁ λαγὸς ἦταν ἀνέκαθεν
 σύμβολο τῆς δειλίας.
 ὁ πῦρ τὸ Βῦγκαν οἱ φρά-
 ρεις «λαγοκάρδης», «τὸ βάλε
 τὰ πόδια σὰν λαγὸς» ἢ «ἔ-
 ναν λαγός». Ἀλλ' ἔκτος
 τῆς δειλίας, τοῦ ἀποδιδοῦν
 ἕνα σωρὸ ἄλλες κακίες ἰ-
 σότητες. Οἱ ἀρχαῖοι «Ἑλλη-
 νς» πολεμιστὰς π.χ., ὅταν ἔ-
 ρειπαν κανένα ἀπὸ τ' ἄθῳ
 αὐτὰ τετραπόδα σὺν δρόμῳ
 ὡς, πῆτασαν πὼς ἢ ἐκ-
 ρατεία τοὺς θὰ εἶχε ἀπο-
 ρύει. Ἐκάναν τότε δεήσεις
 οὐς θεοὺς καὶ ξαναγυρι-
 ν στὰ στίπια τους. Αὐτὸ
 νέβαινε ἐπειδὴ εἶχαν τὴν
 ὑπόψιν πὼς οἱ λαγοὶ δὲν
 τρικοῦσαν στὴ γῆ, ἀλλ'
 ὄντουσαν ἀπὸ τὸν «κάτω»
 γόνι, γιὰ νὰ τοὺς δεῖξουν
 δρόμῳ τοῦ ὀρθήσαντος στὸν
 ἑρ. Γι' αὐτὸ ἀλλάστε οἱ
 πνοι ἀπέφειγαν νὰ τοὺς

σκοτώνουν. Τὸ ἴδιο περὶ τοὺς
πιστῶν καὶ οἱ ἀρχαῖοι
Ρωμαῖοι. Ὅταν πληγαῖν
στον πόλεμον καὶ ἦταν ἀναγ-
κασμένοι νὰ περάσουν ἀπὸ
βουνα καὶ δάση, ἐστελναν
υποστράτη μίαν διὰδὸν σκλα-
βῶν γιὰ νὰ διώκουν μακριὰ
τοὺς λαοὺς, ποὺ τυχόν θά
συλλαμβάνουν. Αὐτὸ τὸ ἔκα-
ναν γιὰ νὰ μὴν τοὺς δοῦν
οἱ στρατιῶτες καὶ δειλιὰς
σοῦν. Στὸ μεσαίωνα πάλι,
ὅταν ἐπιτιμῶν κανένα μάγο,
προτοῦ τὸν κάψουν, τοῦ χά-
ραζαν στὸ μῆτωπο ἓνα κε-
φάλι λαοῦ. Ἔτσι νόμιζαν
πὺς ἔκαιαν τὸν ἴδιο τὸ διά-
βολο, ἐπεὶδὴ πίστευαν πὺς
ὁ λαὸς ἦταν ὁ σατανᾶς με-
ταμορφωμένος. Κάποτε με-
ρικοὶ καταδιωκόμενοι Ἰε-
δραῖοι, ἀναγκάστηκαν ἀπὸ
τὴν πείνα νὰ φάει ἓνα λαγὸ.
Ὅταν μαθεύτηκε τὸ φοβερὸ
αὐτό... ἀσάφημα, τοὺς ἐπι-
σσαν καὶ τοὺς ἐξορίαν ζων-
τανούς στὴν πυρὰ. Ὅσοσο
ἀπὸ τὴν ἀνότητα αὐτὴ πρό-
λπι βγῆκε ἡ παροιμία κά-
να δὲς λαγὸν ἐμπρός σου,
τρὲς φορές κάν' τὸ σταυρὸ
σου».

ἡ ἀρχαία ἀρχὴ
 σκέπεται μὲ τὸ ὄρος Αἴτνα.
 Οἱ ἀρχαῖοι μυθογράφοι,
 συμπληρώνοντας τὴν παρά-
 δοξιν, ἔλεγον ὅτι ὁ Ἑγκέλα-
 δος ποῦ εἶχε καταπληκθῆ
 ἀπὸ τὴν «πυρίπνοον» Αἴτνα,
 ὅταν γυρίει καὶ ἀνάπνευε, τὸ
 ζουρὸν ἔπρεπε καὶ τρανάζου-
 σαι ἀπὸ τὸν κρατήρα
 τοῦ ἐβαίνει φωτιά, καπνὸς
 καὶ λάβα. Φαίνεται ὡστόσο
 ὅτι, ὅποτε γίνεται μιὰ μεγά-
 λη καταστροφή ἀπὸ σεισμό
 ὑπὸ τὴν οὐρανὸν, οἱ ἀνθρώποι θυμολο-
 οῦν τὸν καταπληκνόμενον γί-
 ναντα. Πολλὰ βυζαντινὰ κεί-
 νεναι καὶ χρονικά ἀναφέρουν
 τὴν «ὁ Ἑγκέλαδος θῆσκει
 αὐτὸν μυριοστὴν φορὰν καὶ
 ὑπὸ τὸν πόλεμον διεξέρχεται ἀμεί-
 λητον πόλεμον κατὰ τὴν τοῦ
 κρακτινομένου φλοιοῦ τῆς
 ἡσυχίας». Ἀς ἐλπίσουμε ὅμως
 ὅτι γρήγορα θὰ πεθάνῃ γιὰ
 πάντα.

Η "Άλις Πένφορντ δὲν εἶναι μόνο ἡ πύ-
ραια κοπέλα τοῦ Μπάρου (Σάσσερ
"Άγγλιας) ἀλλά καὶ ἡ πιο δυνατὴ. Στὴ
φωτογραφία μας ἡ μὲν Πένφορντ σηκώ-
νει μὲ τοὺς γαῖτες της δυὸ βάρη τῶν 25
κιλών ποὺ εἶναι βεβηνα στὶς ἄκρες ἐνός
σχαινοῦ. Ἡ μὲν Πένφορντ μπορεῖ ἐπι-
τρέψασθαι νὰ χερίσθαι τὰ ἐνὰ χον-
τὰ τηλεφωνικὰ κατὰλογο καὶ νὰ σηκώ-
σῃ μὲ τὰ δούτια της ἕνα βάρος 60 κι-
λῶν ἢ ἕνα βαρελὶ γεμάτο μύρα.

Ὁ Φραντσέσκο Παλαντίνο, ἰδιοκτήτης ἑνὸς σιδηρεπιτηρίου στὸ Μπάρνι τῆς Ἱταλίας, εἶχε ἓνα σκυλάκι, τὸ Φιορίνο, ποὺ τὸ πούλησε μᾶλλον μὲς σὲ μῆα κυρία ποὺ ἔφευγε γιὰ τὴν Βολωνία ἣ ὅποια ἀπέχει περίπου 600 χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ Μπάρνι. Φωντάσθηκε τότε τὴν ἐκπληξὶ τοῦ Παλαντίνο ὅταν, ὕστερα ἀπὸ καιρὸ, εἶδε ἕνα πρῶτὸν Φιορίνο νὰ διασχιμαίνει στὴ μαγαζιά του! Ὁ πιστός του σκύλος εἶχε ἀναγνωρίσει κοινὰ στὸν ἀφέντη του, ποὺ δήλωσε ὅτι δὲν τὸν ἀποχωρίζεται πιά ἀκόμη κι' αὐτὸν ποὺ προσηρῆν 20.000 χρυσὲς λίρες!...

Πρῶτες βοήθειες ἐν γένει

4) Ἀσπράδια 3—5 ὥμων αὐγῶν σὲ διάλυσι μὲ λίγο νερό. Μαλακτικά. Ἀντιδοτο τοῦ σουμεπλιμέ.

Καταπραϋντικά
(Μαλακτικά)

Μέτρα ἀναρρώσεως

Τ' αποτελέσματα του δηλητηρίου και οι προσπάθειες που καταβάλλονται για να σωθῇ τὸ θύμα, εἶναι ἐπόμενο να τὸ ἐξαντλήσουν. Ὅταν, λοιπόν, οὖν κίνδυνος ἐχρ περὰς πιά, γὰρ ἐπ' ἀποφάσεως τῆς δύναμεις του, ν' ἀναστυλῶσθε τὸ ἥθικόν του καὶ νὰ προλάβετε ἐστὶν ἐκδόλῃσι σοφῶς, πρέπει νὰ κρατήσετε τὸ θύμα ἐξοτὶ καὶ ἐξαπλωμένο. Ἄν μπορῇ νὰ καταπιῇ, ὥστε του ἕνα διεγερτικόν (καφέ, τσιγά). Ἄν δὲν ἀνταντῇ, θ' ἀρχίσετε ἀμέσως τεχνητὴ ἀναπνοή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 1α διάφορα δηλητηρία.

☆☆
Τὸ ἔλκος θεραπεύεται μὲ ἐνέσεις
στον ἐγκέφαλο

άντοπιζόνταν οι πόνοι που εξαφανίζονταν από το στομάχι, εισήγαγαν στην περιοχή αυτή 15 γραμμάρια νοβοκαΐνης. Οι πόνοι έπαψαν άμεσα. Έπειτα από μερικές ημέρες, έκαναν και δεύτερη ένεση. Μαζί με τους πόνους, εξαφανίσθηκαν και όλα τα άλλα δυσάρεστα συμπτώματα. Η ραδιογραφική εξέταση, έξέ άλλου, απέδειξε, ότι η έστια του έλκους είχε αρχίσει να έπουλωται. Η θεραπεία μπορεί, λοιπόν, να θεωρηθή ριζική.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΧΗΜΕΙΑ

Η πνευμονία κατατροπώθηκε

Αλλά δεν έπαψε να είναι συχνή

Το πρόσωπο του αρρώστου από την «κοφτή» κι η αναπνοή του «κοφτή» κι η γρήγορη.

— Διόρωνε το φράχτη χέες, μέσ' στο κρύο! έξηγησε η γυναίκα του στο γιατρό. Δεν θέλησε να μ' άκουση, όταν του είπα πως ένας άνθρωπος μεσόκοπος πρέπει να φυλάγεται, με τέτοιο παλινόκαιρο!

— Πότε έπεσε άρρωστος; ρώτησε ο γιατρός.

— Είχε ρίγη σήμερα το πρωί, ένωρίς. Το μεσημέρι, άρχισε να βήχει και να πονάει στο δεξιό μέρος του στήθους. Θάρσω πως έχει και λίγο πυρετό.

— Είχε καθόλου πύρετα;

— Ναι, λίγο, με χρώμα σαν της σκουριάς. Μά, τις περισσότερες φορές, ο βήχας του είναι ξερός.

— Ο γιατρός εξέτασε προσεκτικά τον άρρωστο.

— Έχει 39½ βαθμούς πυρετό, είπε. Και παρουσιάζει συμπτώματα πνευμονίας στο στήθος. Πρέπει ν' άκτινοσκοπηθεί, για να δούμε καλύτερα την κατάστασή του.

Πραγματικά, η άκτινοσκόπηση απέδειξε πως είχε προσβληθεί ο ένας λοβός του δεξιού πνεύμονος. Ο γιατρός διάταξε ισχυρή δόσι πενικιλίνης και άνάπαυσι στο κρεβάτι επί άκοκετές ημέρες. Ο πυρετός υποχώρησε σ' 24 ώρες, και σ' δύο βδομάδες ο άρρωστος είχε ξαναγυρίσει στη δουλειά του.

Αυτό είναι το σημερινό... κατάνημα της φοβερής και τρομερής άλλου πνευμονίας! Δεν έχει λείψει η ασθένεια αυτή. Έξακολουθεί και τώρα να είναι κοινή όσο και άλλοτε. Άλλά την άναχαίττει και την κατατροπώνει η πενικιλίνη, έφ' όσον χρησιμοποιηθεί έγκαιρος.

Η εξέλιξη της πνευμονίας είναι συνήθως άστραπιαία. Στις περισσότερες περιπτώσεις, τα μικρόβια της έγκυβανται στη μήτη ή στο λαιμό, κρύβονται εκεί μια-δύο μέρες κι' ύστερα προχωρούν ραγδαία προς τους πνεύμονες. Μία μικροσκοπική εξέταση άποκαλύπτει την παρουσία τους στο αίμα, εύθως μόλις νοιώσει τα πρώτα ρίγη ο άρρωστος. Η μόλυνσι δ' των πνευμόνων έπεκτείνεται, τόσο γρήγορα, ώστε μέσα σ' λίγες ώρες μόνο παρέχουν θολή άκτινοσκοπική εικόνα.

Πρέπει να σημειωθεί ότι τα περισσότερα συμπτώματα που παρατηρεί ο γιατρός, δεν όφείλονται στα ίδια τα μικρόβια, αλλά στην πάλη του οργανισμού εναντίον τους.

Το σώμα παράγει 'άφθονα λευκά αίμοσφαίρια, για την καταπολέμησι της μόλυνσης, κι' ο γιατρός τα μετράει με το μικροσκόπιο και τα βρίσκει αύξημένα. Το σώμα άνοίγει περισσότερο τα αίμοφόρα άγγεία των πνευμόνων, για να φτάσουν εύκολότερα τα λευκά αίμοσφαίρια στο πεδίο της μάχης, και ξεχνάει ύγρό για να κινηθούν μέσα σ' αυτό τα αίμοσφαίρια

κι' ο γιατρός βρίσκει τους πνεύμονες πλημμυρισμένους με ύγρο και την άκτινογραφία τους θολή. Το σώμα ανεβάει τη θερμοκρασία του, με την έλπιδα να σκοτώσει με τη θερμότητα τα μικρόβια, κι' ο γιατρός βρίσκει πυρετό.

Μ' άλλα λόγια, ο γιατρός άνακαλύπτει την πνευμονία άπο την πάλη που διεξάγει ο οργανισμός κατά των μικροβίων της. Όταν, κάποτε γίνεται δύσκολη η διάγνωση, ιδίως σ' ηλικιωμένους και σ' άτομα με έλαττωμένη ικανότητα άντιστάσεως.

Ένας άρρωστος π. χ. φαινόταν πολύ άσχημα, άλλ, οι ι-τρικές εξέτασεις δεν έδειχναν άλλο από διαβήτη. Δεν παρουσίαζε τίποτε άκρως ασυνήθιστο, αλλά σ' άκτινες. Όταν, άφου καταπολεμήθηκε ο διαβήτης κι' αύξήθηκε η ικανότης του οργανισμού του να πολεμά με τα μικρόβια, παρουσιάσθηκαν άμέσως τα συμπτώματα της πνευμονίας σ' τέσσερες άπο τους πέντε λοβούς των πνευμόνων του.

Άλλος πάλι ένοιωσε άδιαθεσία επί μία βδομάδα. Δεν είχε πυρετό, ούτε πόνους στο στήθος, άλλα μόνο λίγο βήχα. Τα λευκά αίμοσφαίριά του δεν ήσαν αύξημένα. Το στήθος του όμως παρουσίαζε σημεία έρεθισμού, κι' η άκτινοσκόπηση δεν άφησε καμμία άμφιβολία πως είχε πνευμονία.

Τα πράγματα δυσκολεύονται έπίσης όταν προσβληθεί ο κάτω λοβός του δεξιού πνεύμονος. Τα νεύρα στο σημείο αυτό είναι τόσο μπλεγμένα, ώστε ο άσθενής νοιώθει τον πόνο άναστασιακά στο κάτω μέρος της κοιλίας του! Άρκετοι άπο τους καλύτερους γιατρούς του κόσμου έκαναν άδίκως έγχειρήσεις σκοληκοειδίτιδος, ενώ έπρόκειτο πραγματικά για πνευμονία!

Όστόσο, τις περισσότερες φορές, η πνευμονία άνακαλύπτεται και θεραπεύεται κανονικά. Η πενικιλίνη είναι το καλύτερο φάρμακο εναντίον της. Κάποτε, συνδυάζεται και με σουλφamidες. Τα νέα αντιβιοτικά — χρυσόμυκίνη, γλωμομυκίνη, τετραμυκίνη — είναι έπίσης άποτελεσματικά, δεν ένεργούν όμως με την ταχύτητα της πενικιλίνης.

Άλλα θεραπευτικά μέσα είναι: άνάπαυσι στο κρεβάτι, κατάραινα για τους πόνους κι' ένα κλύσμα κάθε μέρα, για να φύγουν τα άέρια που συγκεντρώνονται στο έντερο και δυσκολεύουν άκόμα περισσότερο την άνάπνοή.

Άν ύπάρχει δύσπνοια, γίνονται έσπινος οξύγονο. Φυσικά, ο γιατρός προσέχει μήπως έμφανισθούν έπιπλοκές — αυτές όμως είναι σπάνιες, όταν άρχισι ένωρίς η θεραπεία.

Ποίν άπο το 1936, η θνησιμότης στην πνευμονία έφθασε

τά 40%. Σήμερα, πεθαίνουν μόνο τα 2% των άρρώστων — ως έπί το πλείστον δ' ηλικιωμένοι, διαβητικοί ή άνθρωποι που υπεβλήθησαν σ' έσθραπεία, άφου πιά είχαν σχηματισθή κύστεις με πύον στους πνεύμονες και είχαν έμφανισθή διάφορες έπιπλοκές.

Θά έχετε άκούσει ίσως το άνέκδοτο του Άγγλου γιατρού, που, όταν ένας συναχωμένος πελάτης του τον ρώτησε πως να γίνει καλά, αυτός άπάντησε:

— Μιά μέρα με δυνατό κρύο, θά γδυθήτε, θά βραχήτε με παγωμένο νερό και θά σταθήτε μπροστά σ' ένα άνοιχτό παράθυρο.

— Μά έτσι θ' άρπάξω πνευμονία! διαμαρτυρήθηκε εκείνος.

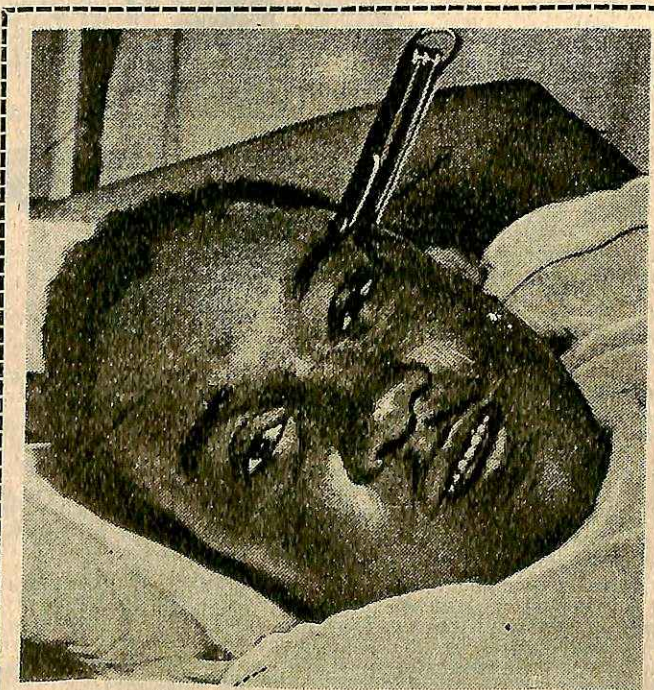
— Αυτό ακριβώς θέλω κι' έγώ, έξηγησε ήσυχά ο γιατρός. Γιατί θά μπορούσώ τότε να σας κάνω καλά άπ' την πνευμονία, ενώ για το συνάχι είμαι τελείως άνίσχυρος!

Βέβαια, δεν είναι τόσο άσημαντη η πνευμονία. Δεν σκοτώνει όμως πιά τα θύματά της, όπως άλλοτε.

□ □

Ο χυμός του λάχανου στο έλκος

Ο χυμός του λάχανου περιέχει μία «βιταμίνη U», που προφύλασσει τα έσωτερικά τοιχώματα του στομάχου και άλλα όργανα άπο τη δράσι της πεψίνης. Η πεψίνη είναι ένα συστατικό του γαστρικού ύγρου, άπαραίτητο για την πέσι της τροφής. Η ίδια όμως κατατρώγει τους ιστούς του στομάχου και προκαλεί τα έλκη. Πρό καιρού λοιπόν, είχε δοκιμασθή ο χυμός του λάχανου σ' έλκοπαθείς, για την εξουδετέρωσι των αποτελεσμάτων της πεψίνης. Τώρα συνιστάται γι' αυτό το σκοπό ένας συμπυκνωμένος χυμός λάχανου.

Μ' ΕΝΑ ΣΟΥΓΙΑ ΣΤΟΝ ΚΡΟΤΑΦΟ

Σ' ένα νοσοκομείο του Σαν Φρανσίσκο μετέφεραν έσχάτως ένα νέγρο, τον Έντο Τζένινγκς, μ' ένα σουγιά σφηγιμένο στον κροτάφο! Παρ' όλον ότι το θέαμα που ήταν τραγικό, ο ίδιος έλεγε ότι δεν αισθανόταν παρά έναν έλαφρό πονόκραλο! Οι γιατροί χρειάσθηκαν δύο ώρες για να του άφαιρέσουν το σουγιά, που ως εκ θαύματος, όχι μόνο δεν τον σκότωσε, άλλα και δεν του προέβησε καμμία σοβαρή βλάβη. Λίγο μετά την άφαίρεσι του σουγιά, ο Έντο άπεκάλυψε ότι τον είχε χτυπήσει ο συμπαικτης του, σ' ένα παρτίδα μπυλιάρδου, ύστερα άπο ένα σοβαρό καυγά μεταξύ τους.

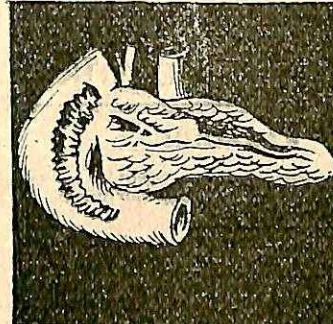
σε δόσι σχετικώς μικρή: 3 κουταλιές της σούπας μόνο. Τα πειράματα έγιναν άρχικά σ' έζωα, κι' ύστερα σ' 100 άνθρώπους. Ο πόνος έλειψε μέσα σ' 5 ημέρες, στις περισσότερες δ' περιπτώσεις έπουλώθηκαν τα έλκη σ' 13-14 ημέρες, κι' οι άρρωστοι μπορούσαν πιά να φάνε ό,τι ήθελαν. Με την κλασσική θεραπεία, απαιτούνται 50 ημέρες περίπου για την έπούλωσι του έλκους.

Οι ψεύτικες μασέλες

Άν χρειαστή να βάλετε ψεύτικη μασέλα, φροντίστε να μη φαίνεται τελεία, άλλα να έχουν τα δόντια της κάποια «καλλιτεχνική άνωμαλία». Κι' αυτό, γιατί έλαττωμένοι άνθρωποι έχουν τελείως άψογα φυσικά δόντια. Μία τόσο τελεία λοιπόν δοντοστοιχία θά φαίνεται άμέσως πως είναι ψεύτικη. Ένας δοντογιάτρος της 'Ιντιάνα, που δίνει αυτή τη συμβουλή, προσθέτει ότι, με τα νέα δοντοιατρικά υλικά και τις προόδους της δοντοτεχνίας, μπορεί να κατασκευασθούν δόντια όμοια με τα φυσικά. Το ψεύδισμα, που προκαλούν σ' έρωσμένους άνθρώπους οι ψεύτικες μασέλες, όφείλεται σ' μία συνήθεια που μπορεί εύκολα να διορθωθεί.

Πότε κουράζονται τα μάτια

Πόση ώρα μπορείτε να διαβάσετε συνεχώς, δίχως να νοιώσετε κουρασμένα τα μάτια σας; «Οι περισσότεροι άνθρωποι έπί ένα έξωρο» άπάντα σ' αυτό το έρώτημα ένας Άμερικανός οφθαλμίατρος. Προσθέτει ωστόσο ότι, όταν διαβάζουμε κάτι άγισρό, μας φαίνεται πως κουρασθήκαμε πιο γρήγορα. Στην πραγματικότητα όμως, είναι μία δικαιολογία άπέναντι του έαυτού μας, για να διακόψουμε το διάβασμα. Το σύμπερσμα αυτό έγνηκε άπο πειράματα που έγιναν σ' σπουδαστές κολλεγίων, με τη χρησιμοποίησι ειδικών ηλεκτρικών συσκευών. Άπεδείχθη δηλαδή, ότι η ικανότης τους να διαβάζουν και να καταλαβαίνουν δεν έλαττώθηκε καθόλου πριν περάσει το έξωρο, όσο κι' άν παραιπονόνταν πως είχαν κουρασθή.

Το πάγκρεας βρίσκεται σ' συνάφει με το στομάχο, το δωδεκαδάκτυλο, τους χοληφόρους άγωγούς κλπ.

ΟΙ ΑΣΘΕΝΕΙΕΣ του παγκρέατος

Η «σταχτομετώτα των ένδοκρινών αδένων»

Ποίν άπο μερικά χρόνια, οι γιατροί άποκαλούσαν το πάγκρεας «σταχτομετώτα των ένδοκρινών αδένων». Άλλά κανείς πιά δεν τολμάει να μιλήσει γι' αυτό με τόση περιφρόνησι. Μετά τον πόλεμο ιδίως, ο αδένας αυτός μάς υπενθύμισε με άρκετά έντονο τρόπο το ρόλο του και σ' τέτοιο βαθμό, μάλιστα, ώστε δύο ιατρικά συνέδρια άπασχολήθηκαν ειδικά μ' αυτόν.

Το πάγκρεας παράγει, ως γνωστόν, την ίνσουλινη, την πολύτιμη αυτή αντιδιαβητική όρμηση, που η έλλειψή της άπο τον οργανισμό φαίνεται ότι ένε ή κυριώτερη αίτια αυτής της ασθένειας.

Το πάγκρεας παράγει έπίσης το καλούμενο παγκρεατικό ύγρο, που έκνυεται μέσα στα έντερα κατ' έπαίρει σημαντικό ρόλο στην έπεξεργασία των τροφών.

Ο αδένας αυτός, λόγω της άνατομικής θέσεώς του, που τον φέρονε σ' συνάφει με τον στομάχο, το δωδεκαδάκτυλο, τους χοληφόρους άγωγούς, την σκοληκοειδή άπόφυσι και το περιτόναιο προσβάλλεται εύκολάτα άπο διάφορους παθογόνους μικροοργανισμούς.

Η φλόγωσι του παγκρέατος, που καλείται παγκρεατίτις, έγινε μία ασθένεια πολύ συχνή στις ημέρες μας. Συμπτώματα διαταραχής του παγκρέατος παρατηρήθηκαν, έξ άλλου, στις μισές τουλάχιστον των περιπτώσεων τύφου, στο ένα τρίτον των περιπτώσεων μελταιάου πυρετού, στην άστραπιακή, στην ίλαρα, στους ρευματισμούς, στη γρίπη, στη διφθερίτιδα και σ' άλλες διάφορες μολυσματικές ασθένειες.

Η παγκρεατίτις παρατηρείται έπίσης στην παχυσαρκία, τον άλκοολισμό, τις δηλητηριάσεις, σε διάφορες άλλεργικές εκδηλώσεις κλπ.

Το πάγκρεας μπορεί να έπηρεάσει και αυτή την καρδιά, όπως άποδεικνύει η καλούμενη καρδιακή παγκρεατίτις. Στην περίπτωση αυτή, ο άσθενής αισθάνεται πόνους στην καρδιά, παλμούς, δύσπνοια κλπ. Οι πόνοι έπεκτείνονται και στις μασχάλες και είναι δυνατόν να κάμουν το γιατρό να υποθέσει ότι πρόκειται για κρίσι στηθάγχης. Κι' όμως, δεν φταίει η καρδιά, άλλα το πάγκρεας. Έκει βρί-

σκεται στην πραγματικότητα η αίτια του κακού.

Οι γιατροί μάς μιλούν άκόμα για το «παγκρεατικό δράμα» ή για την «τρομακτική διαταραχή». Με τις φράσεις αυτές υποδηλώνει μία κρίσι που όφείλεται στην άνικανότητα του παγκρέατος να εκπληρώσει την άποστολή του και που είναι πιο έντυπωσιακή κι' άπ' αυτήν άκόμη τη διάταρσι του γαστρικού έλκους. Ο άσθενής αισθάνεται έναν βιαϊάτο πόνο που συγκλονίζει όλο το είναι του και που τίποτε δεν μπορεί να τον σταματήσει ή να τον μετρίσει.

Υπάρχει άκόμη η «χρόνια παγκρεοπάθεια», που χαρακτηρίζεται συνήθως άπο διαταραχές λιγώτερο σοβαρές. Σ' αυτές περιπτώσεις, όμως, η ασθένεια αυτή παίρνει δραματική μορφή. Οι τροφές βγαίνουν άγλυευτες, πράγμα που σημαίνει ότι ο οργανισμός δεν κατάρθωσε να πάει άπ' αυτές τα στοιχεία που του χρειάζονται κι' ο άσθενής άδυνατεί βραθυμιαία.

Η θεραπευτική άγωγή σ' αυτές τις παθήσεις του παγκρέατος συνίσταται πρωτίτως στην άνάπαυσι αυτού του όργανου, πράγμα που θά έπιτευχθή με μία άσπληροτατη δίαιτα. Πρό πάντως, πρέπει να καταργηθούν τα λίπη και γενικά οι βαρείες τροφές άπο το φαγητό.

Έτσι το πάγκρεας δεν κουράζεται και ξαναγυρίζει βραθυμιαία στην κανονική λειτουργία του. Παράλληλα, ο αδένας αυτός πρέπει να ενισχυθή με διάφορα παγκρεατικά έκχυλίσματα.

Η σημερινή έπιστήμη γνωρίζει ότι το πάγκρεας παίζει σημαντικότατο ρόλο στην πέσι των τροφών. Όταν, λοιπόν, ο αδένας αυτός δεν λειτουργεί κανονικά, ο οργανισμός δεν μπορεί ν' άφομοιώσει τα χρήσιμα στοιχεία, που περιέχονται στις τροφές και συνεπώς εξαντλείται βραθυμιαία.

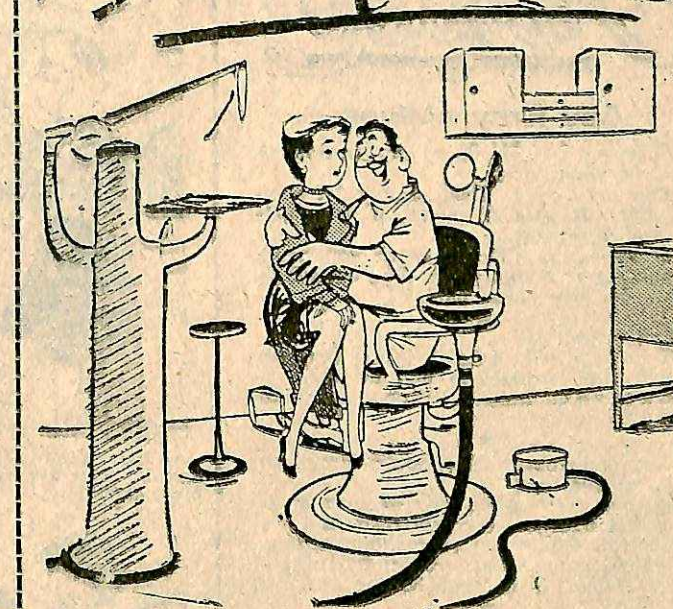
Αυτό είναι το πιο δυσάρεστο σημείο όλων των παθήσεων του παγκρέατος.

Άλλά γιατί οι παθήσεις του παγκρέατος είναι τόσο συχνές στις ημέρες μας, ενώ άλλοτε άπασχολούσαν σπανιότατα τους γιατρούς;

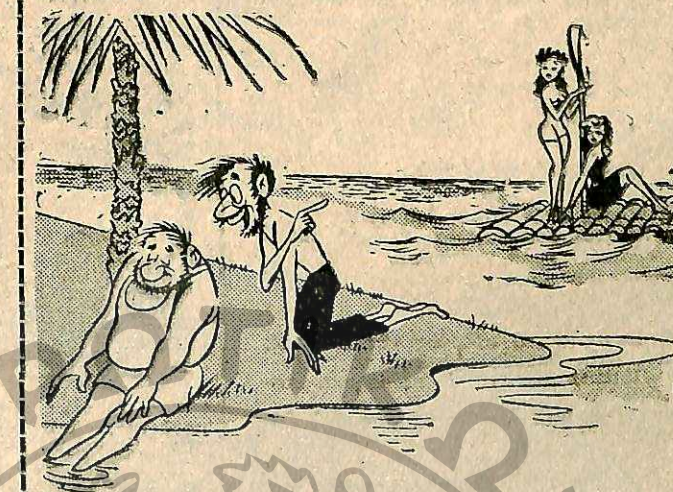
Οι έπιστήμονες άποδίδουν αυτό το φαινόμενο στις στερήσεις των πολεμικών έτών. Κατά την περίοδο αυτή, οι άνθρωποι στην Ευρώπη τρέφονταν στοιχειώδως. Ο οργανισμός τους συνήθισε, λοιπόν, σ' αυτές τις στερήσεις. Η πλουσιότερη τροφή, ιδίως σ' λιπαρές ουσίες, κατά τα μεταπολεμικά χρόνια, έπέφερε, όπως ήταν φυσικό, μία άναστάτωση. Ο οργανισμός μας, που είχε συνηθισι στη λιτή διαίτα, δεν μπορούσε να προσαρμοσθή εύκολα στις νέες συνθήκες. Το πάγκρεας ειδικότερα, που ήταν συνυψισμένο σ' σχετική έδραση, βρέθηκε σ' άδυναμία να προσφέρει τις ούσιες που άπαιτούντο άπ' αυτό για την πέσι των τροφών.

Έτσι διασαλεύθηκε η ίσορροπία του οργανισμού. Οά χρειαστή τώρα μία νέα προσαρμογή. Στο μεταξύ, όμως, η άνθρωπότης είναι υποχρεωμένη να πληρώνη για καιρό άκόμη τις συνέπειες αυτής της διαταραχής.

Γελωτοθεραπεία

— Και τώρα θά σας έξηγήσω πως θά σας βγάλω το δόντι!...

— Έρχεται επί τέλους βοήθεια; — Κατι καλύτερα, Κωστά!...

— Εύχαριστώ πολύ, κύριε διαιρητή. Δεν σ' χρειάζομαι άλλο.

Δέν ήταν ήλίθιος

Ο νεαρός: Ήρθα να σας ζητήσω τὸ χέρι τῆς κόρης σας.
Ο πατέρας: Πολὺ ἀργά! Ἡ κόρη μου τῶσκασε χτές τὴ νύχτα, μ' ἓναν ήλίθιο καὶ ἀπένταρο...
Ο νεαρός: Ὅσο γιὰ τὸ χρηματικὸ ζήτημα, ἔχετε δίκιο, κύριε. Σὰς βεβαιῶ όμως... ὅτι δέν εἶμαι ήλίθιος!

Στὴν πλάζ:
Ἐκείνη: Οἱ φιλενάδες μου βρόηκανε θαυμάσιο τὸ καινούργιο, μου μαγιό.
Ἐκείνος: Μπᾶ! Ἀπορῶ πῶς τὸ βρόηκανε!

Ενας σύγχρονος Μυγχάουζεν διηγείται στοὺς φίλους του:
—Τοὺς τρεῖς μῆνες πού πέρασα σ' ἐκεῖνο τὸ ἐρημόνησο, ἀναγκάστηκα νὰ ψῶ καὶ νὰ φᾶω ἀκόμα καὶ τὰ παπούτσια μου.
—Καὶ τὰ κορδόνια; ρωτᾷ ἓνας ἀκροατής.
Ἦταν... ἡ μακαρονάδα τοῦ ψητοῦ;

Ἐκείνος: Λυποῦμαι πολὺ πού σὲ πάντρεψαν!
Ἐκείνη: Ἐχεις δίκιο. Ἐμπόδιες ἔνα ὁμορφο κορίτσι νὰ κάμῃ ἓνα γάμο τῆς προκοπῆς!

—Ξέρεις, ἡ Τίνα ἄφισε τὸν Παῦλο καὶ θὰ παντρευτῇ μὲ τὸ Γιώργο.
—Τὸν καὶμένο τὸν Παῦλο! Πῶς τὸν λυπάσαι!...
—Ἐγὼ λυπάμαι τὸ Γιώργο...

Ο κύριος στὸν καμαριέρη του:
—Κώστα, μὴ φαίνεται πῶς τὸ κρασί μου τελειώνει πολὺ γρήγορα...
—Νὰ μὴν ξεχνάτε, κύριε, ὅτι πίνετε καὶ σεῖς!...

Ο Ζαχαρίας, ὁ σύζυγος τῆς Χοντῆς, ρωτᾷ, στὴν ἀκροθαλασσιά:
—Πότε ἀνεβαίνει ἡ παλίρροια, παρακαλῶ;
—Μόλις μῆτ' ἡ γυναίκα σας στὴ θάλασσα!

Ἡ σύζυγος: Δέν σοὺ φαίνεται πῶς ἡ κόρη μας κάνει καταπληκτικὲς προδόους στὸ τραγοῦδι;
Ο σύζυγος: Ἀσφαλῶς! Στὴν ἀρχή, παραπονιόνταν μόνο οἱ διπλανοὶ μας. Τώρα γκρινιάζει ὁλόκληρη ἡ γειτονιά!

—Αὐτὸς ὁ Γιάννης ὑποφέρει πολὺ ἀπ' τὴ μυωπία του...
—ἔτσι ἔ...
—Φαντάσου πῶς προχτές κύτταξε μισὴ ὥρα συνεχῶς μιά κουψή γυναίκα πού-παίρνε τὸ μπάνιο τῆς, κι' ὕστερα ἀντελήφθη πῶς ἦταν... ἡ γυναίκα του!

Τὸ ἀντρώγυνο κάνει ἓνα περίπατο στὴν ὁδὸν Ἐρμού. Κι' ἡ κυρία σταματᾷ γιὰ πολλή ὥρα σὲ κάθε βιτρίνα. Τέλος, ὁ κύριος χάνει τὴν ὑπομονή του καὶ διαμαρτύρεται:
—Μὰ δέν εἶναι δυνατόν νὰ στεκώμαστε, ὡρες ὁλόκληρες ἔξω ἀπὸ κάθε μαγαζί!
—Δίκιο ἔχεις, ἀγάπη μου... ἀπαντᾷ ἀμέσως ἡ κυρία. Ἀς μπαῖνουμε λοιπὸν μέσα...

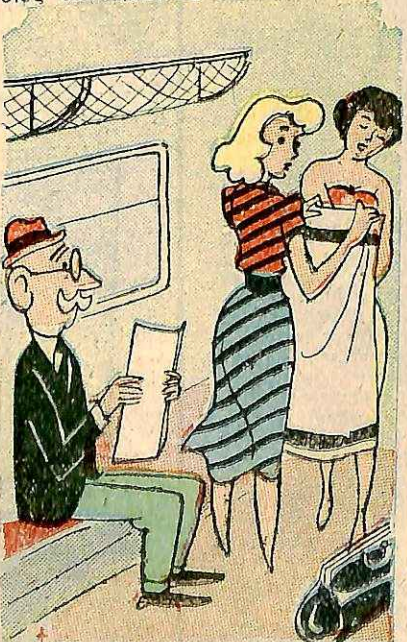
Ο πελάτης τοῦ ρεστωράν λέει στὸ γκαρσόνι:
—Πολὺ θάθελα νὰ μάθω πόσων χρονῶν ἦταν τὸ βῶδι, ἀπ' τὸ ὁποῖο προέρχεται αὐτὴ ἡ μπιριζόλα...
Καὶ τὸ γκαρσόνι:
—Ἐδῶ, κύριε, ὁ κόσμος ἐρχεται γιὰ νὰ φάῃ, κι' ὄχι γιὰ νὰ λύσῃ τίς ἀπαιρίες του!

—Πολὺ πρακτικὸ τὸ καπέλλο σου, Καίτη. Ἐτσι ὅταν βρέχῃ, ἔχεις τὰ χέρια ἐλεύθερα!...

—Ε, λοιπόν, δέν τὸ φανταζόμουν ποτέ πῶς θὰ μούπερτε στὰ χέρια τέτοιες θεοκράματες!...

—Νὰ μας συγχωρετῇ, κύριε... θὰ φορέσουμε ἀπὸ τώρα τὰ μαγιὼ μας, γιατί στὴν πλάζ δέν θὰ βρούμε ἀσφαλῶς καμινία ἐλεύθερη!

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τίς γυναῖκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Γιὰ νὰ λιγοστεύουν οἱ διαστάσεις ἐνὸς στήθους πολὺ ἀνεπτυγμένους, δοκιμάστε τὴν ἑξῆς ἀλοιφή:
Ἰωδιούχον κάλιον 3 γραμ.
Ἰώδιον 2 »
Βαζελίνη 30 »
Ἀφού τὴν ἀφίσετε νὰ ἐπιδράσῃ ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας, βάζετε πάνω στὸ στήθος πολὺ ζεστὲς κομπρέσες, βουτηγμένες στὸ ἑξῆς ὑγρὸ:
Οἰκὸς μολύβδος 5 γραμ.
Ἀπεισταγμένον ὕδωρ 100 »
Σκεπάζετε δὲ μ' ἓνα μούσαμά, γιὰ νὰ διατηρηθῇ περισσότερο ἡ ζέση.
Πρέπει πάντως νάχετε ὑπ' ὄψιν ὅτι χρειάζεται ὑπομονὴ κι' ἐπιμονή, γιὰ νὰ ἔχετε καλὸ ἀποτέλεσμα.

Τὸ ἀμυγδαλόλαδο γιὰ τὰ χέρια

Στὴν ἐξοχή, ὁ ἥλιος, ὁ ἀέρας καὶ τὰ σπορ χαλᾶνε κάπως τὸ δέρμα τῶν χεριῶν. Βουτᾷτε τα λοιπὸν κάθε πρωί, ἐπὶ ἀρκετὲς ἡμέρες, σὲ χλιαρὸ ἀμυγδαλόλαδο, τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο, ἀφινόντάς τα ἐπὶ 10 λεπτά τὸ καθένα. Τὸ ἴδιο λάδι μπόρει νὰ χρησιμεύῃ γιὰ πολλὰς ἡμέρες, ἀρκεῖ μόνο νὰ προσθέτετε κάθε φορὰ τὸ λίγο πού λείπει.
Ἐχετε ἐξ ἄλλου πάντα στὴν τουαλέτα σας ἓνα μπουκαλάκι μὲ μίγμα ἀπὸ ἴσες ποσότητες ζουμι λεμονιοῦ καὶ γλυκερίνης, κι' ἀλείφετε μ' αὐτὸ τὰ χέρια σας ἐπείτα ἀπὸ κάθε πλύσιμό τους. Νὰ ἐτοιμάζετε ὁμῶς μικρὴ ποσότητα ἀπ' τὸ ὑγρὸ αὐτό, γιατί δέν διατηρεῖται πολὺς μέρες.

Ο ὕπνος στὴν ἐξοχή

Γιὰ νὰ σας ὠφελήσῃ ἡ ἐξοχή, πρέπει πρωτίστως ν' ἀναπαύεστε. Νὰ κοιμάσθε πολὺ, γιὰ ν' ἀναλάβουν τὰ κλονισμένα νεύρα σας, ὁ κουρασμένος ὁργανισμός σας, ἐπομένως δὲ κι' ἡ καλλονὴ σας. Ἄν υποφέρετε ἀπὸ ἀσπνία, πινετε κάθε βράδυ, πρὶν πλαγιαῖσατε, ἓνα τίλλιο ἢ ἓνα χαμομήλι. Σὺνηθίστε νὰ πλαγιαῖζετε πρὶν τὴν ἰδία ὥρα καὶ νὰ σηκώνεστε σὲ ὁρισμένη ὥρα, τὸ πρωί. Ἐτσι, λειτουργεῖ τέλεια ὁ μηχανισμός τοῦ ὕπνου.
Συνηθίστε νὰ κοιμάσθε στὸ δεξιὸ πλευρό, ὥστε τὸ βῆθος τοῦ σπυοτιοῦ σας νὰ στηρίζεται στὸ κρεβάτι κι' ἡ καρδιά σας νὰ μὴν ἐλευθερῇ. Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ πέψετε ἀνάσκελα, ἀν τὸ προτιμάτε. Πάντως, ἀποφεύγετε τὸ πολὺ ψηλὸ μαξιλάρι, πού συντελεῖ στὸ διπλοῦν καὶ στὶς ρυτίδες τοῦ λαιμοῦ. Προτιμώτερο μαξιλάρι, ἀν μπόητε, νὰ μὴ μεταχειρίζεσθε καθόλου μαξιλάρι.

Ο μεσημεριανὸς ὕπνος εἶναι ἀπαραίτητος στὴν ἐξοχή. Δέν χρειάζεται ὅμως νὰ διαρκῇ πάνω ἀπὸ μισή ὥρα. Ὑστερὰ διαθέτετε ἄλλη μισὴ ὥρα γιὰ τίς φροντίδες τῆς καλλονῆς σας: μιά «μάσκα» ἀπὸ αὐγὸ, κομπρέσες μὲ τριανταφυλλόνηρο ἢ τσάι στὰ μάτια, περιποίηση τῶν χεριῶν καὶ τῶν νυχιῶν.

Τὸ γυάλισμα τοῦ «παρκῆ»

Τὰ εὐλινὰ «παρκῆ» εἶναι ὠραία καὶ κομψά, ἀλλὰ μόνον ὅταν δέν ἔχουν λεκέδες καὶ λάμπουν ὡς καθρέφτες. Ἀλλοίως, ἀποτελοῦν μιά κατηγορία γιὰ τὴ νοικοκυρά...

Γιὰ νὰ καθαρίσετε τέλεια τὸ παρκέ, τρίψτε το μὲ τὸ λεπτὸ ἐκεῖνο «σύρμα» πού χρησιμοποιεῖται καὶ γιὰ τὸ νεροχύτη. Τὸ πιέζετε μὲ τὸ χέρι ἢ μὲ τὸ πόδι καὶ τρίβετε κάθε σανίδα χωριστά, ἀκολουθώντας τὴ διεύθυνσι τοῦ μῆκους τοῦ εὐλοῦ.

Ὑστερὰ σκουπίζετε καλὰ ὁλόκληρο τὸ πάτωμα καὶ τὸ περνάτε μὲ μιά φανέλλα ποτισμένη μὲ λίγο κερί. Περιμένετε μισὴ ὥρα, γιὰ νὰ εἰσχωρήσῃ καλὰ τὸ κερί στὸ εὐλο. Ἐπειτα ἀρχίζετε νὰ γυαλίζετε τίς σανίδες, κατὰ μῆκος. Φροντίζετε νὰ βρῖσκεσθε σὲ τέτοια θέση, ὥστε νὰ βλέπετε ἀν τὸ γυάλισμα γίνεται παντοῦ ὁμοιόμορφο. Στὸ τέλος, τρίβετε μὲ μιά καθαρή καὶ στεγνὴ φανέλλα.

Κάθε μέρα, περνάτε ὅλο τὸ πάτωμα μ' ἓνα μάλλινο ὕφασμα, πού παίρνει ὅλη τὴ σκόνη. Ὅπου χρειάζεται, τὸ γυαλίζετε τοπικά, ἀφού καθαρίσετε μὲ τὸ «σύρμα» κάθε λεκὲ ἀπὸ μὲλάνι ἢ κάψιμο τσιγάρου.

Οἱ βουρτσες τῶν μαλλιῶν

Θέλετε νὰ καθαρίσετε τίς βουρτσες τῶν μαλλιῶν; Μὴ τίς σκουπίζετε ποτέ. Θὰ πετύχετε πολὺ καλύτερο ἀποτέλεσμα, ἀν βουτήξετε μόνο τίς τρίχες τους σὲ βραστὴ διάλυσι σόδας. Ἀφού καθαρίσουν ἔτσι τελείως, τίς ἀφινετε στὸν ἀέρα νὰ στεγνώσουν.

Γιὰ τ' ἀσημικά

Γιὰ νὰ καθαρίσετε τ' ἀσημικά σας, ὅταν ἔχουν λερωθῇ ἀπὸ ὀξέα, βουτήξτε τα σὲ μιά κατσαρόλα ἀπὸ ἀλουμίνιο, μὲ νερό, πού τὸ βράζετε μερικὰ λεπτά. Ἐτσι, τ' ἀσημικά ἐκναπαίρνουν ὅλη τὴ λάμψη τους.

Ἰγκόρια ντε Χάβερ

Η ηρωοδιδούδα μας

ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΚΥΡΑ-ΚΑΛΛΙΟΠΗ, ΚΥΡΑ-ΤΑΣΙΑ, ΚΥΡΑ-ΣΤΑΥΡΑΙΝΑ, ΚΥΡΑ-ΜΑΤΙΝΑ, ΚΥΡΑ-ΓΛΥΚΕΡΙΑ, ΚΥΡΑ-ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΙΝΑ: νοικοκυρές αντίκες, που κατοικούν, ζούν και... τσακώνονται στην ίδια αυλή. ΚΥΡ-ΠΑΝΤΕΛΗΣ: φίληρχο γεροντοπαλλήκαρο.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στην αυλή)

ΚΥΡΑ-ΚΑΛΛΙΟΠΗ (μολογώντας δήθεν): 'Αμ, κάποτε θα ξεχειλίσει το ποτήρι! Καί τότε θα τ'απο-με-άπ' την καλή!

ΚΥΡΑ-ΣΤΑΥΡΑΙΝΑ (δένει αδιάφορα): Μίλησες, κυρά-Καλλιόπη;

ΚΥΡΑ-ΚΑΛΛΙΟΠΗ: Ναι, κάτι είπα.

ΚΥΡΑ - ΣΤΑΥΡΑΙΝΑ: Μπιά! Πώς τόπαδες; 'Εσύ στόμα έχεις και μιλάει δεν έχεις!

ΚΥΡΑ-ΚΑΛΛΙΟΠΗ: Νά σου λείπουν οι εξυπνάδες και να κυττάξεις να καθαρίσεις την αυλή από τις βρωμιές σου.

ΚΥΡΑ - ΣΤΑΥΡΑΙΝΑ: Ποιές βρωμιές;

ΚΥΡΑ-ΚΑΛΛΙΟΠΗ: Νά, αυτά τα μπουγαδόνερα.

ΚΥΡΑ - ΣΤΑΥΡΑΙΝΑ: Δεν έβαλα εγώ μπουγαδά.

ΚΥΡΑ - ΚΑΛΛΙΟΠΗ: 'Αμ, ποιά έβαλε που να την πάρει και να την σηκώσει; 'Ε, Ποιά τσαπατσούλα έβαλε μπουγαδά;

ΣΚΗΝΗ 2η

ΚΥΡΑ - ΤΑΣΙΑ (μπαίνοντας): 'Εγώ! Γιατί δηλαδή; Απαγορεύεται;

ΚΥΡΑ - ΚΑΛΛΙΟΠΗ: Δεν απαγορεύεται να βάζεις μπουγαδά. Απαγορεύεται όμως, να χύνεις τα μπουγαδόνερα στην αυλή.

ΚΥΡΑ - ΤΑΣΙΑ: Δεν ξέρω για ποιά μπουγαδόνερα μου μιλάς.

ΚΥΡΑ - ΚΑΛΛΙΟΠΗ: Καλέ, δεν τ'αβλέπεις; 'Η μού παρασταίνεις τη στραβή;

ΚΥΡΑ - ΤΑΣΙΑ: Αυτά τα μπουγαδόνερα δεν είναι δικά μου. Γιατί πρώτα-πρώ-

τα τὰ δικά μου άστρά-φτουνε.

ΚΥΡΑ - ΚΑΛΛΙΟΠΗ: 'Εμ' τότε ποιανής είναι;

ΚΥΡΑ - ΤΑΣΙΑ: Δεν τὸ κατάλαβες ακόμα από τη μαυρίλα τους; Μιά πεντακάθαρη την έχουμε στην αυλή!

ΣΚΗΝΗ 3η

ΚΥΡΑ - ΜΑΤΙΝΑ (βγαίνοντας το κεφάλι της από το παράθυρο): Τὸ καλὸ που σου θέλω να πάψης να πετάς πόντους, γιατί θα σε κοφμεσιάζω! Φαρμακομύτα!

ΚΥΡΑ - ΤΑΣΙΑ: Σὰ δὲ ντρέπασαι! Τσόκαρο!

ΚΥΡΑ - ΜΑΤΙΝΑ: Θὰ σου κάνω μῆνυση!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Βγαίνουν ἡ κυρά-Γλυκερία καὶ ἡ κυρά - Παναγιώτα).

ΚΥΡΑ - ΓΛΥΚΕΡΙΑ: Καλὲ τί φωνὲς εἰν' αὐτές;

ΚΥΡΑ - ΜΑΤΙΝΑ: Τὴν ἀκουσες, κυρά-Γλυκερία, πὺ με εἶπε τσόκαρο;

ΚΥΡΑ - ΓΛΥΚΕΡΙΑ: Τὴν ἀκουσα.

ΚΥΡΑ - ΜΑΤΙΝΑ: Κί' εἰς, κυρά-Παναγιώτα;

ΚΥΡΑ - ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΙΝΑ: Κί' εἰς τὴν ἀκουσα.

ΚΥΡΑ - ΜΑΤΙΝΑ: 'Ω-ραία! Θὰ ἐρθετε μαρτύροι στὸ Δικαστήριο!

ΚΥΡΑ - ΚΑΛΛΙΟΠΗ: 'Εγώ, ὅμως, ἀκουσα τὴν κυρά-Ματίνα πὺ εἶπε τὴν κυρά - Τασία «φαρμακομύτα»!

ΚΥΡΑ - ΣΤΑΥΡΑΙΝΑ: Κί' εἰς τὸ ἴδιο.

ΚΥΡΑ - ΤΑΣΙΑ: Τ' ἀκούς, κυρά-Ματίνα; 'Εχω κί' εἰς μαρτύροι! Καί θὰ

βρῇ τὰ δικά μας ὁ Πρόεδρος!

ΣΚΗΝΗ 5η

(Ἐξω ἀπὸ τὰ Δικαστήρια)
ΚΥΡΑ - ΣΤΑΥΡΑΙΝΑ: Καλέ, ἀκούς πράματα! Νὰ τὴς βάλῃ τὴς χριστιανὴς πέντε μέρες φυλακή!

ΚΥΡΑ - ΤΑΣΙΑ: 'Αμ, εἶσι πὺ τὰ εἶπες, χρυσόστομη!

ΚΥΡΑ - ΚΑΛΛΙΟΠΗ: Καλὰ σοὺ λέει, κυρά-Σταύραϊνα. Θάλασσα τᾶκανες!

ΚΥΡΑ - ΤΑΣΙΑ: Ναι, εἰς βλέπεις τὰ κατάφερες καλύτερα!

ΚΥΡΑ - ΚΑΛΛΙΟΠΗ: 'Ωρες εἶναι νὰ ρίξης τὰ βάρητὰ σὲ μένα!

ΚΥΡΑ - ΓΛΥΚΕΡΙΑ: 'Αμ, πὺ νὰ τὰ ρίξῃ; Τὴν ἔκανες τὴ γυναῖκα!

ΚΥΡΑ - ΚΑΛΛΙΟΠΗ: 'Εσὺ νὰ κυττάς τὴν τύφλα σου!

ΚΥΡΑ - ΓΛΥΚΕΡΙΑ: Κί' εἰς νὰ κυττάς τὴς πομπές σου!

ΚΥΡΑ - ΚΑΛΛΙΟΠΗ: Ποιὲς πομπές μου, βρε γλωσσόκοπᾶνα;

ΚΥΡΑ - ΓΛΥΚΕΡΙΑ: 'Εμένα εἶπες γλωσσόκοπᾶνα, βρε ἀντὶμ παπαντᾶ;

ΚΥΡΑ - ΚΑΛΛΙΟΠΗ: Τὴν ἀκούσατε; Μὲ εἶπε ἀντὶμ παπαντᾶ!

ΚΥΡΑ - ΤΑΣΙΑ, ΚΥΡΑ-ΣΤΑΥΡΑΙΝΑ: Τὴν ἀκούσαμε!

ΚΥΡΑ - ΚΑΛΛΙΟΠΗ: Θὰ τὴς κάνω μῆνυση!

ΚΥΡΑ - ΜΑΤΙΝΑ: Καί δὲν τὴς κάνεις; 'Εσὺ τὴν ἔδρισες πρώτη!

ΚΥΡΑ - ΚΑΛΛΙΟΠΗ: 'Εγὼ τὴν ἔδρισα;

ΚΥΡΑ - ΜΑΤΙΝΑ: Ναι!

Τὴν εἶπες γλωσσόκοπᾶνα!

ΚΥΡΑ - ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΙΝΑ: Ναι, τ' ἀκουσα κί' εἰς.

ΚΥΡΑ - ΓΛΥΚΕΡΙΑ: Τ' ἀκούς, κυρά - Καλλιόπη;

Τοὺς μαρτύρους σου, καί τοὺς μαρτύρους μου!

ΣΚΗΝΗ 6η

(Τὰ δημερώματα τὴς ἀλλης μέρας στὴν αυλή.)

ΚΥΡΑ - ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΙΝΑ: Θάπρεπε νὰ ντρέπωνται μερικὲς - μερικὲς ἐδῶ μέσα!

ΚΥΡΑ - ΣΤΑΥΡΑΙΝΑ: 'Ασφαλὲς. Καί πρώτη ἀπ' ὅλες εἰς!

ΚΥΡΑ - ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΙΝΑ: 'Εγώ; Γιατί νὰ ντραπῶ ἐγώ;

'Εγὼ τῶν καὶ! (Χτυπάει τὸ καυτελὸ τῆς).

ΚΥΡΑ - ΣΤΑΥΡΑΙΝΑ: Ναι, ἀλλὰ μόλις βρῆς σφέ-ρο, τρέχεις γιὰ ψευτομάρτυ-ρας!

ΚΥΡΑ - ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΙΝΑ: Νὰ χαθῇ, νὰ χαθῇ! Λυσσασμέν!

ΚΥΡΑ - ΣΤΑΥΡΑΙΝΑ: Οὐστ! Ξεδιάντροπη!

ΚΥΡΑ - ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΙΝΑ: 'Ακούτε, χριστιανοί;

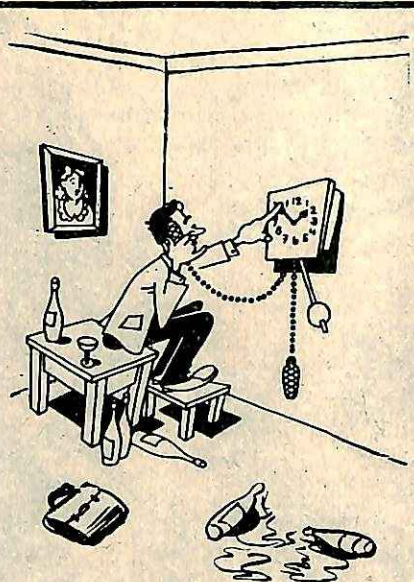
Μὲ ρίξει! Καλέ, δὲν ὑπάρχει γιὰ μένα ἕνας μάρ-τυρας;

ΚΥΡ - ΠΑΝΤΕΛΗΣ (προβάλλοντας τὸ ἀγουροξυπη-μένο πρόσωπό του ἀπὸ τὸ παράθυρο): 'Υπάρχω ἐγώ!

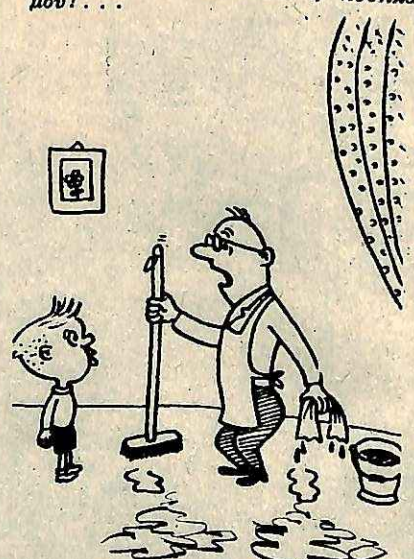
Καί ὅχι μάρτυρας, ἀλλὰ... μεγαλομάρτυρας!...

(Αὐλαία)

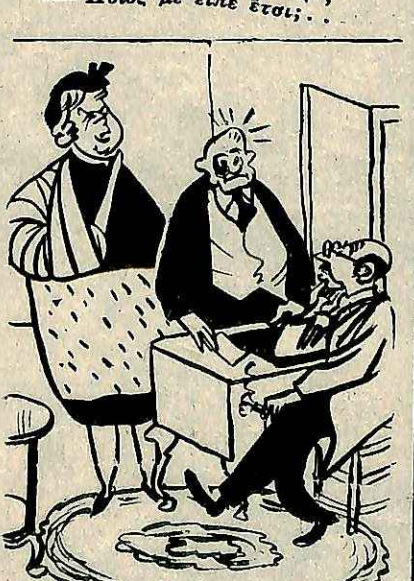
Γ. ΓΙΑΝ.—

— Καί τώρα... ἄς τηλεφω-νήσω νὰ δῶ τί κάνει ἡ κούκλα μου!...

— Μπαμπά, γιὰ πὲς μου τί θὰ πῇ «ἥρωας τῆς παντόφλας»;
— Ποὺς με εἶπε εἰς;

— 'Εσὺ γράφεις τὸ ὠροσκό-πιο, πὺ εἶπε αὐτὴ τὴ βδομάδα πὺς ὅσοι γεννήθηκαν κάτω ἀπὸ τὸν ἀστερισμὸ τοῦ 'Υδροχόου, θὰ ζήσουν ἀρμονικά;...

Θ. ΔΡΑΚΟΥ

Τὰ θύματα

ΤΗΣ ΝΤΑΜΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΒΑΛΕ

Δανεικὰ ἀπὸ τὸν Κάϊζερ!...

Ο αὐτοκράτορας τῆς Γερμανίας Γουλιέλμος, εἶχε αγοράσει, ὡς γνωστὸν, τὸ ἀνάκτορο τῆς αὐτοκρατείας 'Ελισάβετ, στὴν Κέρκυρα, τὸ περίφημο 'Αχιλλεῖον, γιὰ νὰ περνᾷ ἐκεῖ τοὺς θερινοὺς μῆνες. Στὸ μαγευτικὸ «Δάσος τῶν Νεραϊδῶν», ἦταν στῆμένο τὸ ἀγαλμα τοῦ μεγάλου ποιητοῦ Χάινε. Ὁ Κάϊζερ τὸ πέταξε στὴ θάλασσα κί' ἔστησε στὴ θέσι του τὸ ἀγαλμα τῆς πονεμένης αὐτοκρατείας τῆς Αὐστρίας 'Ελισάβετ. Ἐστησε ἐπίσης, στὸ μεγάλο ἐξώστη τῶν κήπων, ἕνα τεράστιο χάλκινο ἀγαλμα τοῦ 'Αχιλλεὺς θριαμβευτοῦ, πὺ ἀκόμη καί σήμερα, ξεχωρίζει ἀπὸ τὸν κόλπο τῆς Γαρίτσας. Ἀναφέρουμε ἀκόμη, ὅτι ὁ Γουλιέλμος Β' εἶχε στὸ γραφεῖο του μιά σέλλα γιὰ κάθισμα! Πάνω σ' αὐτὴν, καθόταν, ὅταν συζητοῦσε με τοὺς ἐπιτελεῖς του καί τοὺς ὑπουργοὺς του.

Αὐτόν, λοιπόν, τὸν «φοβερό καί τρομερό» αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας, πὺ συνεκλό-νησε τὴν Εὐρώπη καί προκάλεσε τὸν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο με τὰ κατακτητικὰ σχέδιά του, δὲν δίστασε νὰ τὸν ἀντιμετω-πίσῃ ἕνας μανιώδης «Ἑλληνας χαρτοπαί-χτης. Θέλησε νὰ τὸν ἐξαπατήσει, γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ ἕνα τεράστιο χρηματικὸ ποσό!...

Ἡ ἱστορία εἶναι ἐκπληκτικὴ κί' ἀξίζει νὰ τὴν ἀναφέρουμε, γιὰ νὰ δῇ κανεῖς τί μπορεῖ νὰ κάνει ἕνας χαρτοπαίχτης στὴν ἀπελπισία του.

Πρόκειται γιὰ ἕναν γνωστὸ Ἀθηναῖο, τὸν Χ. Χ., πὺ ἦταν μανιώδης λάτρης τῆς ντάμας καί τοῦ βαλέ. Τὸ πάθος του αὐτό, ὅμως, δὲν ἦταν γνωστὸ στὸν ἀριστοκρα-τικὸ κύκλο τῶν φίλων του. Ὁ Χ. Χ. ἤ-ξερε νὰ κρύβῃ με προσοχὴ τὴν ἰδιαιτέρη ζωὴ του. Κί' εὗρισκε πάντα τὴν εὐκαιρία νὰ ἀπολαμβάνῃ τὴς συγκινήσεις τοῦ παι-χνιδίου.

Στὸ πράσινο τραπέζι, εἶχε σκορπίσει ὅλη τὴν πατρικὴ περιουσία του. Μὰ δὲν μπόρεσε νὰ βάλῃ μυαλό καί νὰ συνέλθῃ. Ἡ τρέλλα τὸν παιχνιδιό τὸν παρέσυρε διαρκῶς στὸν κατήφορο.

Στὴν ἀρχή, ἀγωνίστηκε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ αὐτὸ τὸ πάθος, μιά καί δὲν εἶχε πιά δικά του χρήματα. Δυσκόλη ὥστόσο ἕνας χαρ-τοπαίχτης μπορεῖ νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἑαυ-τό του.

Γιὰ κακὴ τοῦ τύχῃ, ὁ Χ. Χ. ἐθεωρεῖτο ὡς ἐμπιστος ἑνὸς προσώπου με μεγάλο ἀξίωμα καί ἦταν διαχειριστὴς τῆς περιου-σίας του. Ἐστὶ εἶχε πάντα στὴ διάθεσί του ἕνα πλούσιο ταμεῖο, με τὸ ὅποιο κα-νόνιζε ὅλους τοὺς λογαριασμούς. Ἀλλὰ τὸ ξένο χρήμα ἦταν μεγάλος ἰπτασμός γιὰ τὸ χαρτοπαίχτη. Κί' ὅπως οἱ περισ-

σότεροι συνάδελφοί του ἔχουν τὸ σύστη-μά τους, εἶχε κί' αὐτὸς τὸ δικό του, τὸ περίφημο «κόλπο» του, με τὸ ὅποιο λο-γάριαζε νὰ «τινάξῃ», μιά μέρα τὴ μπάνκα!...

Μ' αὐτὴ τὴν ἰδέα, δὲν δίστασε, λοιπόν, νὰ πάρῃ χρήματα ἀπὸ τὸ ξένο ταμεῖο καί νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχη του. Κί' ὅπως ἦ-ταν φυσικό, ἔχασε. Μὰ τώρα πιά δὲν μπο-ροῦσε νὰ σταματήσει. Ἐπρεπε, με κάθε θυσία, νὰ κερδίσῃ, γιὰ νὰ βάλῃ στὴ θέσι τοὺς τὰ λεπτὰ πὺ εἶχε πάρει.

Μὰ ἔχασε καί πάλι κί' ἀναγκάστηκε νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ ταμεῖο κί' ἄλλα λεπτὰ.

Τὸ παιχνίδι αὐτὸ τοῦ... διαδόλου, κρά-τησε ἀρκετὸ καιρὸ. Μιά ἡμέρα, τέλος, ὁ Χ. Χ. εἶδε με τρόμο, ὅτι πλησίαζε νὰ τε-λειώσῃ τὸ οικονομικὸ ἔτος. Ἐπρεπε νὰ ξε-καθαρίσῃ τοὺς λογαριασμούς του καί νὰ κλείσῃ τὸ ταμεῖο του... Ἀλλὰ πὺς νὰ τὸ κλείσῃ; Πὺς νὰ δικαιολογήσῃ ὅλα αὐτὰ τὰ τεράστια χρηματικὰ ποσὰ πὺ εἶχε σκορ-πίσει στὸ χαρτοπαίγνιο;

Δυὸ λύσεις ὑπῆρχαν: Ἡ νὰ βρῇ με κάθε τρόπο τὰ χρήματα, ἢ ν' αὐτοκτονή-σῃ. Προτίμησε τὸ πρῶτο. Καί τότε ἔθεσε σ' ἐφαρμογὴ τὸ ἀκόλουθο σατανικὸ σχέ-διο:

Ἐφυγε βιαστικά γιὰ τὴ Γερμανία καί, μόλις ἔφτασε ἐκεῖ, ζήτησε νὰ παρουσιασθῇ στὸν Κάϊζερ, ὡς ἑκτακτος ἀπεσταλμένος τοῦ προσώπου, πὺ τὸν εἶχε στὴν ὑπηρε-σία του... Ὁ αὐτοκράτορας τῆς Γερμα-νίας τὸν δέχθηκε καί τὸν ἀκούσε με με-γάλο ἐνδιαφέρον.

Ὁ χαρτοπαίχτης, οὔτε λίγο, οὔτε πο-λύ, ζήτησε χρήματα γιὰ κάποιον πρόσωπο, πολὺ γνωστὸ τοῦ Κάϊζερ. Ἦταν μεγάλη ἀνάγκη... Ἐπρεπε νὰ καλυφθῇ ἕνα πο-σόν...

Ὁ Γουλιέλμος, καλὸς ψυχολόγος, κα-τάλαβε τὸ λακκό πὺ εἶχε ἡ φάβα. Μὰ διατήρησε τὴ σοβαρότητά του.

— Καλὰ, τοῦ εἶπε, θὰ φροντίσω νὰ ρυ-θμίσω αὐτὸ τὸ ζήτημα...

Καί τὸν ἔστειλε πίσω με ἄδεια χέρια.

Σὲ λίγο τότε ἔεσπασε τὸ σκάνδαλο καί οἱ καταχρήσεις τοῦ Χ. Χ. ἐγίναν γνωστές. Ἐχασε, λοιπόν, τὴ θέσι του καί, χάρις στὴν καλὴ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου, πὺ ὑ-πηρετοῦσε, δὲν στάλθηκε στὴ φυλακή. Ἐ-μεινε, ὥστόσο, χαρτοπαίχτης ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

1 Ὁ Αὐστριακὸς ηλεκτρομηχανικὸς Φρίτς Τσέρνικ, πὺ μένει σ' ἕνα μικρὸ σπιτάκι κοντὰ στὰ σύνορα Ἰταλοσλοβενίας καί Αὐ-στρίας, πῆγε μιά μέρα στὸ σπῆτι του μ' ἕνα μετρητὴ ἐγκάτερο, ὅργανο δηλαδή με τὸ ὅποιο ἀνακαλύπτεται ἡ ραδιενέργεια. Ὁ κ. Τσέρνικ παρατήρησε ξαφνικά, πὺς ὁ δείκτης τοῦ μετρητοῦ ἐκινεῖτο με ἀσυμβίβητο τρόπο. Ἀρχισε τότε νὰ ἐρευνᾷ καί ἀνακάλυψε πὺς οἱ πέτρες με τίς ὁποῖες εἶχε χτίσει τὸ σπῆτι του περιείχαν μεγάλη ποσότητα οὐρανίου! Τώρα ὁ κ. Τσέρνικ θὰ μείνῃ ἄστεγος, θὰ εἰσπράξῃ ὅμως γιὰ κάθε πέτρα τοῦ σπιτοῦ του 50 χρυσὲς λίρες!...

2 Με τὸ πλοῖο μου, πὺ ἄρρεται ἀπὸ και-ρὸ γιὰ ν' ἀναποκριθῇ στὴς ἀπαιτήσεις τοῦ νέου του φίλμ, ὁ Τζέιμς Μέσον ἄφησε πρὸ ἡμερῶν τὰ ἀποτυπώματα τῶν χειρῶν καί τῶν ποδῶν του πάνω στὴς τοιμενένιες σπλά-κες τῆς ἀθανάσιας τοῦ κινεζικοῦ θεάτρου τοῦ Χόλλυγουντ. Ἡ τελετὴ, πὺ λαμβάνει χώραν πάντοτε με μεγάλη ἐπισημότητα, ἔ-γινε με ρογδάτα βροχή, παρευρέθηκαν δὲ ν' αὐτὴ ἡ στὰρ Τζένιφερ Λή, ὁ Βίκτωρ Μάκ Λάγκλεν καί ὁ παραγωγὸς κ. Σπύρος Σκούρας.

3 Ὁ Γερμανὸς φαρμακοποιὸς Ἦντε ἀπὸ τὴ Στουτγάρδη ἔχει τὴ μεγαλύτερη στὸν κόσμο συλλογὴ σιδηροδρομικῶν εἰσιτηρίων, ταξιδιωτικῶν χαρτῶν, σημάτων καί πινακί-δων τῆς τραχιάς. Ἡ παράθεσις συλλογῆς του, γιὰ τὴν ὁποῖαν ἐργάζεται ἐπὶ τριάντα χρόνια, πᾶσι πρὶν δαμῆται τοῦ σπιτοῦ του καί κοστίζει δυὸ χιλιάδες λίρες χρυσῆς. Τὴν τιμὴ αὐτὴ τὸν τὴν προσέφερε ἕνας ἄλλος ἐκ-κεντρικὸς συλλέκτης, ἄλλ' ὁ κ. Ἦντε ἀρ-νήθηκε νὰ τοῦ παραχωρήσῃ τὴ συλλογὴν τοῦ δεδομένου ὅτι τὴ θεωρεῖ πολὺ μεγαλυτέ-ρας ἀξίας.

4 Ἡ Ὑμα Σουμάκ, ἡ γυναῖκα με τὴν πο-λύ καταπληκτικὴ φωνὴ τῆς ἐποχῆς μας, κά-νει τώρα μιά περιοδεία στὴς εὐρωπαϊκὲς με-γαλοπόλεις. Οἱ κάτοικοι τῆς Ρώμης τῆς ἐπεφύλαξαν πρὸ ἡμερῶν ἐνθουσιώδη ὑποδοχὴ καί τὴν ἀνέμασαν «Ἀφροδίτη τῶν Ἀνδρών». Ἡ Ὑμα Σουμάκ περνᾷ τίς ἐλευθερες ὥρες τῆς μ' ἐπισκέψεις στὰ ἀξιοθέατα τῆς ἰταλι-κῆς πρωτεύουσας.

ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο Κώστας άρπαξε ξαφνικά τη Λένα και τη φίλησε

Κι' ο γέρος κύριος πρόσθεσε:
— Έσύ νά είσαι καλά...
Τόση ευγένεια δεν την περίμενε ή μικρή. Και προσπάθησε νά δείξη κι' εκείνη... την αξιοπρέπειά της!
— Νά μου το κρατήσετε απ' το μισθό μου ψιθύρισε.
— Καλά, καλά! είπε ο νεαρός και γέλασαν δλοι δυνατά.

Κάθε απόγεμα έφευγαν οι κύριοι κι' έμενε μόνο ο Κώστας, πού «μελετούσε». Η μεγαίρια καθόταν κάτω στα δωμάτια της ύπνου, με τα μάτια ο Κώστας, κι' αυτή χαμήλωνε τα δικά της ντροπαλά. Μιά μέρα της τώπε και με τα χείλη:
— Σ' αγαπώ, Λένα!
Τό περίμενε, μά ταράχτηκε φοβερά. Απάντησε με κόπο:
— Σεις... είσαστε κύριος. Κι' εγώ μιά καμαριέρα...
— Είμαστε δυο νέοι πού αγαπιόμαστε, ελπ' εκείνος. Όλα τ' άλλα είναι κοινωνικές ασήδίες!
Και την άρπαξε ξαφνικά και τη φίλησε.

Απ' αυτό το πρώτο «φίλι», σε λίγους μήνες ένοιωσε μέσα της νά σκιρτά μιά άσώα ζωή. Έκείνος την καθησυχάζε. «Αύριο» — «μεθαύριο» θα πάλγε στους γονείς του... Μά το ατύριον γινόταν σήμερας και περνούσε πάντα γεμάτο αγωνία... κι' ο Κώστας αδεν εύρισκε την κατάλληλη εύκαιρία νά τή...
— Ένα βράδυ — επί τέλους — «τό είπε». Δηλαδή... της είπε πώς τό είπε. Την κάλεσαν στο γραφείο του κυρίου και της μίλησαν αούτηφά, μα με «πολλή καλωσύνη». Φέρθηκε άσχημα, της είπαν. Αλλά τη συγταν άδύνατο νά παντρευτή τό γυίο τους! Αν πήγε νά τόν «πυλίξη» θα παλλάξουν απ' τό βάρος πού έχει — «βάρος» ήταν τό παιδί της! — γιατί δεν περνούν, βέβαια, τέτοιοι έκείασμοι στα χρόνια, πού ζούμε και θα της δώσουν ύστερα κι' ένα καλό ποσό...

Ελπ' ένα ξερό, υπέρφανα ειρωνικό «εύχαριστώ» κι' έφυγε γιά νά κλύη μήνη της στην κάμαρά της...
Τ' άλλο πρωί, στις πέντε και τέταρτο, έδωανε απ' την πόρτα της ύπνου με τό φτωχό μπουγαλάκι της και τό ζωντανό βάρος μιάς ά- Αυτοκτονίας. Τό σκέφτηκε. Μά ήταν, άραγε, δικαίωμα της νά σκοτώση και τό παιδί;... Έσπινε τά βήματά της σαν ύπνωσμένη στο έρημο πλακόστρωτο του χιονιάτικου πρωινού... Τό μυαλό της είχε

Λένα

— Ως σε λένε;
— Ελένη.
— Θά σε λέμε Λένα. Μουρχεται καλύτερα.
— Όπως θέλετε, κυρία.
Τό μικρό παιδικό προσωπάκι της πήρε ένα χρώμα ρόζ. Έν- νουώθε νά τη βαρύνη τό βλέμμα της μεγάλης αυτής κυρίας πού θάμ- παινε στο σπίτι της καμαριέρα. Μά ή κυρία, χαμογέλασε με καλωσύνη.
— Έννοια σου, της είπε και θά περάσης καλά έδω. Θά σ' αγαπώ σαν κόρη μου. Μά πρέπει κι' έσύ νά είσαι καλό κορίτσι και νά φρον- τίσης νά μάθης γρήγορα τη δουλειά. Φαίνεσ' έξυπνη και δέ θα δυσκο- λευτής νά τά καταφέρης.
Έτσι άρχισε ή καινούργια της ζωή έπειτ' απ' την ξαφνική ορφα- νία. Ήταν μόλις δεκάξη χρόνια. Τη μητέρα της την είχε χάσει μι- κρή, μά ο πατέρας πού ζούσε, ή λατρευέ, Καπετάνιος σέ φορτηγά, έλειπε σχεδόν όλο τόν καιρό απ' τό νησί τους κι' ή μικρή Έλένη έμενε με τη θεία της — αδελφή του καπετάνιου — πού της φερόταν στοργικά και τρυφερά, σαν δεύτερη μητέρα.
Μά όταν ο καπετάνιος πνίγηκε σ' ένα μοιραίο ταξίδι, και δέν άφησε καμιά περιουσία, γιατί είχε άνακατευτή σέ κάποιες επικίνδυνες δου- λειές, ή στοργή της θείας άρχισε λίγο-λίγο νά κουράζεται και σέ δυο μήνες κι' όλας είχαν πάμει τά τρυφερά χάδια κι' οι αίσθηματι- κές έκδηλώσεις.
Τώρα της φερόταν απότομα και ψυχρά κι' όταν εκείνη παραπονέθηκε μιά μέρα πού τη μάλωσε άσχημα γιατί έσπασε μιά μπουκάλια, ή θεία της άπάντησε παγερά:
— Τώρα πιά μεγάλωρες. Και πρέπει νά δής τη ζωή απ' την άληθινή της όψη.
Έκείνο τό ίδιο πρωί, της είπε καθαρά και ξάστερα πώς δέν είχε χρήματα νά την τρέφει. Και δέ δυσκολεύτηκε νά της άναγγείλη τό μικρό νέο: «Έπρεπε νά μνη σέ σπiti! Πολλά γράμματα δέν ήξερε και μπορούσε νά έλπιξη τίποτ' άλλο, απ' τό νά βρη μιά θεία καμαριέρα». Όχι, βέβαια στο νησί, πού την ήξεραν και θά ν' υπερόταν, μά στην οτή άνάμεσα σ' άγνώστους...
Αυτά της είπε. Κι' ή Έλένη, κατάπιε με νευρικό κουράγιο τό γε- ροδεμένο κόμπο του πόνου, πού της έφραζε τό λαιμό...
Σέ δεκαπέντε μέρες τό «καλό σπίτι» τό είχαν βρη. Κι' ένα πρωί τό μικρό, φτωχό πλάσμα, χαϊρετούσε με βουρκωμένα βλέμματα τό πα- τρικό σπιτάκι του και τ' όμορφο νησί του, παίρνοντας μαζί του γι' άνάμνησι της χαμένης εύτυχίας ένα χρυσό ρολόι δώρο του πατέρα και μιά παλιά φωτογραφία του πνιγμένου ναυτικού...
Με την καρδιά θρύφαλα, μπήκε στο βαπόρι... Την άλλη μέρα βρι- σκόταν στο βαρύ κι' επίθλητικό άρχοντικό της κυρίας Βεγγάλης.
Τ' άφεντικά της ήταν τρία: Ο κύριος, ή κυρία κι' ο ακύριος Κώ- στας, ο νεαρός γιός. Ευγενικός κι' όμορφος, την κούταζε άμέσως απ' την πρώτη μέρα μ' ένα βλέμμα λαιμαργό, σχεδόν άσχηφό, πού εκείνη τό πέρασε γιά ματιά έρωτικού θαυμασμού. Ο ακύριος Κώστας είπε στη μαμά του:

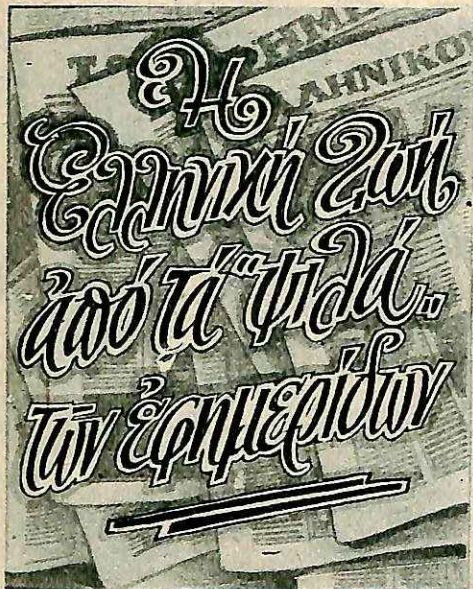
σταματήσει... Και μόνο ή καρδιά της χτυπούσε γοργά, πολύ γοργά, νά νάδελε νά δουλέψη διπλά γιά νά σώση και τίς δυο ζωές πού κιν- δύνευαν...
Τότε θαμήθηκε τόν Πέτρο, έναν τρίτο της ξάδερφο, πού έργαζόταν στην Αθήνα κι' έμενε στο Παγκράτι.
Θά πήγαινε και θά τού ζητούσε άσυλο. Θά τού ζητούσε νά τη βοή- θηση, νά τη σώση. Κι' ύστερ' απ' τη γέννησι του παιδιού, αυτή θά δουλεύε σά σκλάβος... Ίσως κάτι νά γινόταν.
Πήγε και τόν πρόφτασε μόλις ήταν έτοιμος νά βγη. Την άκουσε σο- θαρός κι' αμήλως. Κι' όταν εκείνη τέλειωσε της είπε:
— Μή σέ νοιάζει. Θά μείνης έδω. Έχω δυο δωμάτια και μάς χω- ράνε. Μή σέ νοιάζει γιά τίποτα.
Δέν είπε λέξη άλλη κι' όταν ή Λένα πήγε νά τόν εύχαριστήσει, της άπάντησε με συγκινημένο γέλιο:
— Α, δέν θέλω εύγνωμοσύνη... γιατί θά σέ διώξω!
Απάνω στο μίνα, ή γειτονιά είχε άρχισει τό κουτασομπολιό. Μιά μέ- ρα την είπαν «αυτεφάνωτη» και κάτι άλλο πού βαρύ άκόμα. Κι' οι πε- ρισσότερες γειτονισσες άπέφειναν νά την καλημερίσουν. Με κόπο τώπε τού Πέτρου. Κι' εκείνος άδίστακτα της έδωσε τό βράδυ την άπάντησι:
— Είπα σ' όλους στην ταβέρνα, πώς είχα κάνει τό άμάρτημα νά σέ πλανέψω. Κι' ότι τώρα πού τοιμάζεις και παιδί, πήρα την άπόφασι νά παντρευτούμε. Την άλλη Κυριακή, πρώτα ο Θεός, παντρευόμαστε!
Πήγε νά τη κάτι, μά την έκοψε:
— Δέ γίνεται άλλωδς. Και μη νομίζης πώς... σου ζητώ νά γίνης γυναίκα μου πραγματική. Αργότερα, όποτε θέλεις, χωρίζουμε. Στό μεταξύ... θά ζούμε σαν αδέρφια.
Και γύρισε τό πρόσωπό του γιά νά μη δη τά βουρκωμένα του μάτια, πού φώναζαν τό μεγάλο του έρωτα.
Έπεσε στην άγκαλιά του με δάκρυα...

Σέ πέντε χρόνια, γύρισε απ' την Εύρώπη ο κ. Κώστας Βεγγάλης. Και κάποια μέρα πού μιά εύτυχισμένη μαμά, χτένιζε στο ήρεμο σπι- τάκι της ένα γλυκό, ξανθό άγοράκι, χτύπησε ή πόρτα κι' έμφανίσθηκε, τάχα ντροπαλός, τάχα δειλός, τάχα μετανοιωμένος.
— Θά ήθελα νά δώ τό παιδί! ψιθύρισε.
Τού έκλεισε την πόρτα στα μούτρα. Ξαναχτύπησε. Τ' άνοίξε και τού άπάντησε απότομα:
— Φύγε!
Και πριν προλάβη νά ξανακλείση, πετάχτηκε πίσω της ο μικρός:
— Φύγε! τό φώναζε κι' αυτός...
Έσκυψε τό κεφάλι ο ένοχος κι' άπομακρύνθηκε. Δείλιασε, και πειθάρ- χησε μπροστά στο «φύγε» του παιδιού του, πού ποτέ δέν θά τ' άντά- λιαζε και ποτέ δέ θ' άκουγε απ' τά χείλια του άλλο λόγο έκτός απ' αυτή τη σκληρή, την έχθρική λέξι:
— Φύγε!
ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Μ. ΓΑΛΛΙΑΣ

— "Αχ!... Ο άντρας μου...
— "Ασε τὰ κόλπα, Λιλιάν... Δέν με ξανατρομάξεις!...

«ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΘΑ ΤΗΝ ΕΠΙΕΙΚΕΙΑΝ...»

Η μανία της αναζητήσεως κρυμμένων θησαυρών είχε καταλάβει πολλούς Έλληνες από την εποχή της ανεξαρτησίας. Μυστηριώδεις θρύλοι κυκλοφορούσαν περί άμυθτου θείας θησαυρών, που είχαν κρυφεί σε διάφορα μέρη της Ελλάδας οι παλαιοί κουραδόροι, ή οι πασάδες που κυβερνούσαν τον τόπο επί αιώνες. Κατά τους πρώτους μήνες του 1882 πλήθος ανθρώπων ανέσκαπταν διάφορες γωνίες της ελληνικής γης — στα νησιά, στο Γύθειο, στη Μονεμβασία, στην Εύβοια — αναζητώντας φλουριά, διαμάντια κτλ. Και, φυσικά, δεν εύρισκαν παρά πέτρες. Γράφει σχετικά η «Ωρα» της 18 'Απριλίου 1882:

«Επιανήλθεν ό πυρετός των κεκρυμμένων θησαυρών. Πρό τιων ημερών εδεάθησαν έν τινη παραλία της Στερεάς άνθρωποι τινες επίτηδες έλθόντες έξ 'Ηπειρου και σκάπτοντες μυστηριωδώς τό μέρος όπου καθ' υπόδειξιν γηραιού τινος Αλβανού, υπήρχε κεκρυμμένος θησαυρός από της εποχής της Έπαναστάσεως. Νυν αναγινώσκουμεν και εις της «Εύνομιας» της Λαμίας, ότι και εκεί μετέβησαν ένοι τινές έκ Κωνσταντινουπόλεως και έπιχειροῦσιν άνασκαφάς εντός της Ακροαίας προς άνεύρεσιν κεκρυμμένου θησαυρού. Συνέταξαν μάλιστα αυτοί μετά της Κυβερνήσεως συμβόλαιον, παρעυρίσκαται δέ κατά τας άνασκαφάς και αντίπροσώπος του δημοσίου. Η άνωτέρω έφημερίς προσεπιλέγει ότι διηγούνται τεράστια περί του θησαυρού τούτου. Αλλά τό σιδηρόχορτον; Τίς θα τους δώση τό σιδηρόχορτον;»

Σιδηρόχορτον είναι αυτό που λέμε κοινοτέρα κουτόχορτο. Παρά ταύτα οι θησαυροθήραι δεν έβαλαν γνώση. Άλλωστε και σήμερα ακόμα εξακολουθούν να αναζητούν την τύχη τους στα βάθη της γης, ψάχνοντας για κρυμμένους θησαυρούς.

Στό ίδιο φύλλο περιγράφεται και μία άπαγωγή, όχι από τις πολύ κοινές:

«Κακοποιοί τινές εισήλθον, ώπλισμένοι διά της βίας υκνάρ εντός της οικίας του Αθ. Μαυρου εν Πατραις και άναρπάσαντες έκ της κλίνης την κοιμωμένην σύζυγον του άπήγαγον αυτήν. Άλλ' ως έκ των κραυγών της άπαγομένης και του συζύγου, προσέδραμον τινες, οίτινες την ήλευθέρωσαν. Είς των προσδραμόντων όμως έπιλήσθη καιρίως κατά την κεφαλήν υπό σφαίρας, πυροβολήσαντος ενός των κακούργων».

Άλλοι κακοποιοί την έπαθαν χειρότερα στο χωριό Κολοκυθιά, χάρις στη γενναϊότητα, αλλά και στη σταθερότητα χαρακτήρος του έκεi στρατιωτικού... διοικητού, λοχία Θεοφιλοπούλου, που έννοούσε να έκτελή πάντοτε με εύσυνειδησία τά ύ-

πηρεσιακά του καθήκοντα. Ίδου πώς περιγράφει τά συμβάντα ή «Εφημερίς»:

«Εν τώ χωριώ Κολοκυθιά του δήμου Όμηλείων, συνελήφθησαν υπό του λοχίου Δημ. Θεοφιλοπούλου οι τών τρώμον εις τους αυτόθι κατοικούντας έμπνεόντες φυγάδικοι άδελφοί Περικλής και Γεώργιος Παπακωστόπουλοι. Οι περιδρόμτοι ούτοι φυγάδικοι έκρύπτοντο έν τη οικία του Θεοφ. Τζέλη, όστις κατά την ώραν της συλλήψεως άπεπειράθη να δωροδοκήση τον λοχίαν, προσφέρον αυτό 500 φράγκα, ίνα άπολύση τους κακούργους, άλλ' ό γενναίος στρατιώτης άπήντησεν εις την μυσσάραν ταύτην πρότασιν διά της συλλήψεως και τούτου, δούς άριστον μάθημα εις τους φρονούντας ότι διά του χρήματος αύτών δύνανται να διαφθείραι τους μετά ζήλου και άφοσίσεως έκπληρούντας τά καθήκοντα αύτών. Είς τον λοχίαν τούτον εξέφράσθη ή ύπουργική ευαρέσκεια».

Τό μέγα θέμα της τομής του Ίσθμου της Κορίνθου κρατεί σέ συγκίνηση τον πληθυσμό ολόκληρου της Πελοποννήσου, αλλά και των Αθηνών και πάσης Ελλάδος. Κάθε μέρα οι έφημερίδες αναδημοσιεύουν τις λεπτομέρειες των σχετικών προετοιμασιών. Πολλοί Αθηναίοι αποφασίζουν να κάνουν τό περιπετειώδες και κουραστικό μέχρι Κορίνθου ταξίδι, για να παρευρεθούν στα έγκαίνια των έργων. Γράφει ή «Εφημερίς»:

«Αφίκετο ό στρατηγός Τύρρ μετά της συζύγου αυτού, όπως παρευρεθούν εις τά τελεσθησόμενα την προσεχγή Πέμπτην. Έγκαίνια της τομής του Ίσθμου. Η τελετή προμηνύεται λαμπροτάτη. Διενεμήθησαν ήδη τά προσκλητήρια έκ μέρους του στρατηγού Τύρρ».

Και κάτι άλλο σχετικό με τά συγκοινωνιακά προβλήματα:

«Μετά χαράς αναγγέλλομεν ότι χθές ύπεγράφη υπό του πρωθυπουργού κ. Τρικούπη και του διευθυντού της Πιστωτικής Τραπέζης κ. Δούμα ή σύμβασις περί κατασκευής των σιδηροδρόμων Πειραιώς, Κορίνθου, Πατρών και Κορίνθου, Άργους Ναυπλίου. Η αυτή Τραπέζα έλαθεν έκλεκτικούς τό δικαιώμα να αναλάβη και τον σιδηρόδρομον Πατρών, Πύργου και Μεσολογγίου, Άγρινίου, Άρτης. Η παραχώρησις έδόθη επί αποχρήςμωσι 20.000 δραχμών νέων κατά χιλίον, παραχωρουμένων υπό της Κυβερνήσεως όλων των γαιών τη Έταιρία. Ούτως οι σιδηρόδρομοι παραχωρούνται επί τη βάσει περίπου της τιμής, ήν ήθελε πληρώσει ό Έθνός δι' άπλην όδοποίησιν. Χαιρετίζομεν εύφροσύνως τό μέγα έργον και εύχόμεθα, ίνα από τούδε των κυβερνώντων σύμπασα ή μέριμνα, καταλείπουσα τάς άγόνους φαρμακτικές αλληλομαχίας, στραφή συνήθως εις την προστασίαν των τούτων πρακτικών έπιχειρήσεων, έν αίς έγκνεται ή όληής πρόοδος και ή όλική ευημερία της χώρας».

Ορθότατα. Να και άλλα δείγματα της καλπαζούσης προόδου:

«Από του προσεχούς Σαββάτου θα έχωμεν έν πλήρη ενεργεία τους εντός των Αθηνών Ιπποσιδηροδρόμους. Η διεύθυνσις έπικαλείται την έπιείκειαν του κοινού εις περιπτώσεις άνωμαλιών κατά τάς πρώτας ήμέρας, άλλ' ήμείς έλπίζομεν ότι άπ' άρχής άπρσκόπως θα λειτουργή ή ύπηρεσία, χάρις εις τάς άόκνους προσπάθειας της διευθύνσεως».

Και μία είδησις του αστυνομικού δελτίου:

«Η σκηνή έν τώ θεωρείω των άνωτέρων υπαλλήλων έν τη Βουλή!! Τό θύμα εις Ίγυόμενος έκ Θεσσαλίας. Και ή ύπόθεσις; Κλοπή 6.000 δραχμών εις χρυσόν και εις άργυρον. Διά τον ήρωα άπευθυντέον εις την άστυνομίαν, ήτις δέχεται και πληροφoρία περί τούτου».

Καταλαβαίνουμε τη φοβερή στενοχωρία του Ίγυομένου. Ποίος τού φταίει όμως; Έπιτρέπεται να σέρνι μαζί του κανείς τό άστυνομικό ποσόν των 6.000 δραχμών και μάλιστα «εις χρυσόν και εις άργυρον»;...

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Ο ΤΕΛΕΙΟΣ ΓΑΜΟΣ

Τό ντύσιμο στην έγγαμη γυναικα

ΤΟ μεγαλύτερο έλάττωμα των γυναικών είναι ότι δεν κατορθώνουν ποτέ να έχουν την αίσθησι του μέτρου. Ρεπουν προς τις υπερβολές. Και στο ζήτημα της ένδυμασίας έπίσης δεν ξεφεύγουν από την τάσι στην υπερβολή. Δεν εινε μακριά ή έποχή που οι γυναίκες έδωζαν ψευτικό στήθος και ψευτικές περιφέρειες για να προσελκύουν περισσότερο τά άνδρικά βλέμματα. Από κεί έπεσαν στην άλλη υπερβολή. Έδωσαν στα φορέματά τους μία αντισταθμητική απλότητα και τάκαμαν να μοιάζουν με ράσα. Ταυτόχρονα, όμως, τά ανέβασαν πάνω από τό γόνατο. Κι όταν κατάλαβαν πώς τό είχαν παρακάνει, τά κατέβασαν ως τον αστράγαλο. Η ίδια τάσι τις έκαμε να περάσουν από τά έφαρμοστά φορέματα στα πολύ φαρδεία, από τά οποία ξαναγύρισαν κατόπιν στα πρώτα.

Αν ρωτήσετε οποιαδήποτε γυναίκα γιατί τά κάνει όλα αυτά, θα σας άπαντήσει ότι δεν φταίει ή ίδια, άλλ' ή μόδα. Η μόδα, ώστόσο, δεν κάνει τίποτ' άλλο από τό να έξυπηρετή ή, άν προτιμάτε, να έκμεταλλεύεται αυτή την τάσι που έχουν οι γυναίκες να ρεπουν προς τις υπερβολές.

Οι γυναίκες δεν ξέρουν να κρατήσουν τό μέτρο ούτε μέσα στο σπίτι τους. Και τό κακό εινε πώς ή συζυγική ζωή δεν συγχάφει τά κατρίτσια τους. Άλλοτε κουράζουν τον άντρα τους με την μοιάζουν με κόκκους. (Άλλοίμονο του άν τολήμηση να σπρώξει τό χέρι του για να τους χαιδέψει τά μαλλιά!) Άλλοτε τον άπογοτεύουν με την άτημέλητη εμφάνισί τους. Κι άλλοτε τον έκνευρίζουν με τη γύμνια τους.

Κάνουν τη σκέψη ίσως πώς ό άντρας εινε ύποχρεωμένος να τις θαυμάζει και να τις λατρεύει, όπως κι αν έφανητό μεγάλο λάθος τους. Ο άντρας, όσο σμένες αντίληψεις πάνω στα ζητήματα της όμορφιάς και της γυναικείας γοητείας. Και δεν ξεφεύγει ποτέ άπ' αυτές.

Έργο της γυναίκας εινε, λοιπόν, να γοητεύη πάντοτε. Η φυσική και να τον φτιά θα παίξη, βέβαια, σπουδαίο ρόλο στο ζήτημα αυτό. Αλλά δεν θα εινε λιγώτερο σημαντικός και ό ρόλος της ένδυμασίας. Και τώρα να μερικές της βουλές που θα σας εινε μερικές συμβουλές πρώτα - πρώτα, καλά στο τά μέσα που διαβέτετε, κι αν εινε τότε να είσαστε καλά ντυμένη. Η πανλύτεια κι ή άφθονία των φορεμάτων να ειναι καθαρά, καλοβαλμένα.

2) Ο άντρας σας έχει έναν ώρισμένο προϋπολογισμό. Θα προσαρμόσετε τις αξιόσεις σας στα πλαίσια του. 3) Ζωντανέψτε τό φορέμα σας. Μην περιμένετε άπ' αυτό να σας ζωντανέψη.

4) Μην εμφανίζεσθε ποτέ άτημέλητη μπροστά στον άντρα σας. Η φιλαρέσκεια, δεν πρέπει να σας έγκαταλείπη ποτέ. Ακόμη και στις πιο τρυφερές στιγμές.

5) Όταν πρόκειται να βγίτε έξω, σπαταλάτε ώρες ολόκληρες μπροστά στον καθρέφτη σας. Γιατί θέλετε εκείνου που θα σας ίδούν, άντρες και γυναίκες, να σας βρουν γοητευτική. Δεν αξίζει, λοιπόν, ν' αφιερώσετε μερικά λεπτά και για τό συζύγ σας;

6) Θα ήταν πολύ καλό ό άντρας κι ή γυναίκα να ζούν σε χωριστά δωμάτια. Έτσι θα βρίσκονταν πολύ κοντά, αλλά και ταυτόχρονα σε κάποια απόσταση ό ένας από τον άλλον. Αν αυτό δεν εινε δυνατόν, φροντίστε με την περιποιημένη εμφάνισί σας να εξαφανίσετε τά μειονεκτήματα που δημιουργεί ή συνεχής και άδιάκοπη έπαφή της συζυγικής ζωής. Προσπαθήστε τό βράδυ να βρεθείτε πριν από τον άντρα σας στο κρεβάτι. Και τό πρώι σπκαθήτε πρώτ' για να σας βρή συγυρισμένη και περιποιημένη όταν θα ζυγνήση.

7) Μην ξεχνάτε ποτέ να χτενισήτε μόλις σπκαθήτε από τό κρεβάτι σας. 8) Δεν πρέπει να ντύνεσθε ή να γδυνεσθε με βιαστικές, άσυνάρτητες και αντισταθμητικές κινήσεις. Ίδιως όταν ό άντρας σας εινε μπροστά.

9) Μην έπιδεικνύετε τη γύμνια σας. Τό άποτέλεσμα θα εινε αντίθετο από εκείνο που επιδιώκατε.

10) Πρέπει να έχετε ένα ιδιαίτερο ένδυμα για τις δουλειές του σπιτιού, π. χ. μία φόρμα, που, με την απλότητά της, ταιριάζει πολύ καλά στο γυναικείο σώμα. Δεν ύπάρχει, όμως, κανείς λόγος να την φορήτε κι όταν ό άντρας σας γυρίση από την εργασία του. Αντικαταστήστε την μ' ένα φόρεμα, με μία ρούπα κτλ.

11) Μην αφήνετε τις κάλτσες σας να πέφτουν, τά κομπιναιζόν σας να κρεμάνε και τά φορέματά σας να εινε τσαλακωμένα, με τη δικαιολογία ότι βρισκόσαστε στο σπίτι σας. Μάθετε να ντύνεσθε και μέσα στο σπίτι σας.

12) Όταν είσαστε άρραβωνιασμένη, δεν ρωτούσατε τον μνηστήρα σας για τό κάθε τι σχετικό με τό ντύσιμό σας; Η γνώμη του είχε τότε άποφασιστική σημασία για σας. Γιατί δεν κάνετε τό ίδιο και τώρα, ως παντρεμένη;

Αλλά θα πητε: τί αξία μπορεί να έχουν όλες αυτές οι μικρολεπτομέρειες για τη συζυγική ευτυχία; Μάθετε, όμως, ότι κι ό πιο εύτυχισμένος γάμος κρέμεται πάντοτε από μία πολύ λεπτή κλωστή. Άρκεί ένα τίποτε για να καταστρέψη την ευτυχία σας.

Και τώρα κάτι άλλο. Χωρίς τό μυτήριό της ή γυναίκα δεν θα ήταν τό γοητευτικό εκείνο πλάσμα που συνήθισαν να βλέπουν οι άντρες. Αυτό τό μυτήριό πρέπει να τό διατηρήσετε και στη συζυγική σας ζωή. Τό κατάλληλο ντύσιμο θα σας έξυπηρετήσει πολύ σ' αυτό. Μην παραγνωρίζετε την αξία του.

Δόκτωρ ΠΟΛ ΒΕΡΙΕ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ο γάμος και τό κοινωνικό περιβάλλον.

ΟΛΑ τά άπογεύματα των εργασιών ήμερών της εβδομάδος, τό τεράστιο (Σπόρτ Χώλ) του Λονδίνου, που περιλαμβάνει 11.000 θέσεις για τους θεατές, ειναι γεμάτο από κόσμο. Η μεγάλη πλειοψηφία άποτελείται από ήλικιωμένες κυρίες, δεν λείπουν, όμως, και οι νέες κοπέλλες, καθώς και οι άντρες άπο το ισχυρού φύλου. Ο λόγος, που συγκεντρώνεται εκεί αυτό τά πλήθος, ειναι ή έπιθυμία να δούν και ν' ακούσουν έναν ιδιόρρυθμο Αμερικανό, που ήρθε στην Εύρωπη με την άπόφασι να προκαλέση στους άπιστους κατοίκους του γηραιού ήμισφαιρίου την άναγέννησι του θρησκευτικού τους αισθηματος. Πρόκειται για τον Ιεροκήρυκα Μπίλλυ Γκράχαμ, τον (Μπίλλυ με τη Βίβλο), όπως τον ονομάζουν οι περισσότεροι.

Όποιος συναντήσει τυχαία τον Μπίλλυ στον δρόμο, τό τελευταίο πράγμα, άσφαλώς, που θα φαντασθή, ειναι πώς ό άνθρωπος αυτός έχει ως άσχολία του να κηρύττει, τον λόγο του Θεού. Ψηλός, ξανθός, με άθλητικό παράστημα και τετράγωνους ώμους, ό Μπίλλυ Γκράχαμ μοιάζει με Σκιντίνου στάρ και ειναι περίφημος παίκτης του μπέιζ-μπώλ και του μπάσκετ.

Τά θεολογικά προβλήματα άρχισαν να τον άσασκούν από την ήλικία των 18 χρόνων, όταν έτυχε ν' ακούση έναν Ιεροκήρυκα, που περιώδευε στην Βόρειο Καρολίνα. Ο νεαρός Μπίλλυ ένθουσιασθηκε μαζί του και άποφάσισε από τη στιγμή εκείνη ν' ακολουθήσει κι αυτός τό ίδιο στάδιο.

Λίγα χρόνια άργότερα, παντρεύτηκε. Έκείνο, που τον ένωσε με τη μέλλουσα συζύγόν του, τη Ρουθ Σμιθ, κέρη ενός έφημερίου και δασκάλου των θρησκευτικών, ήταν ή κοινή άγάπη τους για την Βίβλο. Η Ρουθ τού έδωσε τρεις κόρες κι έναν υιό και τον ακολουθεί από τότε πιστά στις Ιεραποστολικές του περιοδείες.

Γρήγορα, ό Μπίλλυ κατέκτησε στην χώρα του την φήμη του πιο μοντέρνου και πρωτότυπου Ιεροκήρυκα. Σ' αυτό, τον βοήθησαν δύο, κυρίως, πράόντα. Η μοναδική έκ έντασι και πλούτο άποκρώσεων φωνή του και ή καταπληκτική μικτή του.

Κάθε φωνή που έδυαν από τό στόμα του — έγραφε ένας ξένος δημοσιογράφος, που τον άκουσε — άντηκούσε σαν έκτυποσκόρπιο περιστρόφου. Όσο για την μικκή του, μπόρ να πω πώς ειναι ανώτερη κι από την μικκή του Ντάνυ Κέι. Θα ήταν δυνατό να είχε γίνει ένας λαμπρός ήθοποιος.

Ο Μπίλλυ Γκράχαμ, όμως, έκανε κάτι καλύτερο. Συνδυάζοντας, στο πρόσωπό του, τον ήθοποιό με τον Ιεροκήρυκα, βρήκε τό κομψί των συμπαιγνιών του, που ειναι τόσο φιλοθεάμονες, όσο και φιλόθρησκοι.

Τό άποτέλεσμα ήταν ένας άαθηδός θρίαμβος. Δέκα εκατομμύρια άκραστά άκούσαν σήμερα την καθημερινή έκπομπή του από τό ραδιόφωνο, ενώ άλλα δέκα εκατομμύρια παρακολουθούν την έπίσης καθημερινή έκπομπή του από την τηλεόρασι. Έξ άλλου, 73 έφημερίδες, με 30 εκατομμύρια αναγνωστικό κοινό, τού έχουν παραχωρήσει μία ειδική στήλη.

Η (Ευαγγελική Έταιρεία), την οποία ίδρυσε, χρησιμοποεί διακόσιους υπαλλήλους και έχει έτήσιο προϋπολογισμό 700.000 δολλαρίων. Τά κέρδη ύπόκεινται σε κρατικό έλεγχο και διατίθενται σε φιλανθρωπικούς σκοπούς.

Όταν κατέκτησε την Αμερική, ό (Μπίλλυ με την Βίβλο) σκέφθηκε πώς ήταν καιρός να κατακτήσει και την Εύρωπη, που παρουσίαζε ακόμη μεγαλύτερη χαλάρωσι του θρησκευτικού αισθηματος. Και άποφάσισε ν' άρχισι από την Αγγλία.

Τό ποσό, 50.000 χάρτινες λίρες, που χρειαζόταν για να νοικήσει για τρεις μήνες τό (Σπόρτ-χώλ) του Λονδίνου, συγκεντρώθηκε, κατά τό μεγαλύτερο μέρος, με έρανο μεταξύ των Αμερικανών φίλων του και τό υπόλοιπο συμπληρώθηκε από τους Αγγλους θαυμαστάς του.

Η έπιτυχία του ξεπέρασε κάθε προγνώμηση. Οι Αγγλοι είδαν ένα θέαμα, που δεν μπορούσαν ποτέ να φαντασθούν πώς θα τό έδλεπαν σε μία θρησκευτική συγκέντρωσι. Η (πρεμιέρα) του Μπίλλυ Γκράχαμ ήταν ένα κοσμικό γεγονός.

Ο δέσμες των προβλέπων φώτισαν στον στίβο ένα πλήθος από 2.000 τραγουδιστές και τραγουδίστριες, που είκε έπιστρατεύσει ό Μπίλλυ για να έκτελούν τους θρησκευτικούς ύμνους του. Οι γυναίκες φορούσαν άσπρες μπλούζες με ψηλά γιγκα και γαλάζια φούστα, ενώ οι άντρες ήταν ντυμένοι με τά καθημερινά ρούχα της δουλειάς τους. Ειδική εξέδρα είχε στήσει για τους άντρωσώπους του τύπου, ενώ στους φωτογράφους ή είσοδος ήταν άυτοπρόστα άπαγορευμένη.

Όταν ή παράστασι ήταν έτοιμη ν' άρχισι, έκαναν την εμφάνισή τους ό διευθυντής της χορωδίας Κλιφ Μπάρροου και οι

Ο Μπίλλυ Γκράχαμ με την σύζυγό του Ρουθ Σμιθ.

Ο «Μπίλλυ με τη Βίβλο»

Ένας Αμερικανός σταυροφόρος του Εικοστού Αιώνα.

σολίστες με άνοιχτόχρωμα κοστούμια και κυτυπητές αμερικανικές γραβάτες. Άντικειμενα ένα έκκωφαντικό σάλπισμα και κατόπιν να μεγάφωνα συστήσουν ήσυχία.

Ότι έπακολούθησε, ήταν — όπως έγραφε ό αγγλικός τύπος — αντίδιο των καλύτερων παραδόσεων του αμερικανικού μιούζικ-χώλ! Δεν έλειπε ούτε ό άπαραιτήτος κονφερανσιέ — κάποιος Τζωρτζ Μπέρλυ Ση — που έκανε μία σύντομη εισαγωγή πριν από κάθε μέρος του προγράμματος και τραγουδούσε και ό ίδιος έναν θρησκευτικό ύμνο.

Πρώτος εμφανίσθηκε ό κάου-μπόυ Ρέι Χάρμπερ με την κιθάρα του κι έξετέλεσε ένα τραγούδι με γοργό και χαρμυρικό ρυθμό, σε αυθεντικό στυλ κάου-μπόυ. Έπειτα, έπακολούθησαν κατά σειρά ένα σόλο άρμόνιο, ένα σόλο πιάνο και ένα σόλο τρομπέτα. Οι έκτελεσται, άς σημειωθή, ήταν άριστοι.

Κατόπιν, μίλησε για δύο λεπτά ένας Ιεροκήρυκας του Λονδίνου, έξεφωνήσε έναν λόγο κάποιος άπόστρατος στρατηγός και τό πρώτο μέρος του προγράμματος τελείωσε με τους θρησκευτικούς ύμνους, που έξετέλεσε ή μικτή χορωδία των δύο χιλιάδων προσώπων!

Αλλά τό (κλώυ) της μουσικο-θρησκευτικής παραστάσεως ήταν τό δεύτερο μέρος, όποτε εμφανίσθηκε στην σκηνή, κρατώντας την Βίβλο στο χέρι, ό Μπίλλυ Γκράχαμ. Άκούμπησε τη Βίβλο στο τραπέζι και βρισκόταν μπροστά του και άρχισε τό κήρυγμα του.

Τί κήρυγμα ήταν αυτό; Οι λέξεις άντηκούσαν από τό στόμα του σαν σάλπισμα, ξεφωνίζε, χοροπόδουσε. Τά άκίνητα χέρια του άλλοτε ύψωνονταν κάθετα σε δέσι και άλλοτε στρέφονταν προς τους θεατές, σαν καννες όπισθοβολών. Οι καρέκλες για την άπιστη ανθρωπότητα και οι φοδρές προγνώσεις για τό μέλλον της ενάλλασσανταν με τις έκκλησεις προς την φιλευσπλαχνία του Θεού. Και κάθε φράσι του άρχισε με τό στερεότυπο: «Η Βίβλος λέγει...» Μερικές γρήγες τις έπιασε ύστερία, ενώ οι άδιόρθωτοι σκεπτικιστάι άπολάμβαναν τό θέαμα και μακάριζαν την στιγμή που ό Μπίλλυ άποφάσισε να έπισκεφθή την Εύρωπη...

Τό πρόγραμμα της (πρεμιέρας) παρέμεινε άναλλοίωτο και σ' όλες τις επόμενες παραστάσεις, που θα διαρκέσουν ως τό τέλος Μαΐου. Ο Αμερικανός σταυροφόρος ειναι έξαιρετικά ίκανοποιημένος από την υποδοχή που τού έκανε τό αγγλικό κοινό.

—Τον Ιούνιο, άλλωστε, θα έχη άπλαιοιστή ό άριθμός των πιστών, που θα προσέρχωνται στις εκκλησίες.

Στό μεταξύ, γίνεται κάποια κίνηση, για να άποτελέσθ ή Δυτική Γερμανία τον δεύτερο σταθμό της Ιεραποστολικής περιοδείας του. Τό πράγμα, όμως, προσκομίζει στην αντίδρασι ώριωμένων έκκλησιαστικών κύκλων, που ίσχυρίζονται — και όχι άδικα, ίσως... — πώς οι Αμερικανοί του (Μπίλλυ με τη Βίβλο) άκι μόνο δεν θα ένισχύσουν, αλλά ύπάρχει φόβος και να πληγώσουν έπικίνδυνα τό θρησκευτικό αίσθημα των Γερμανών.

ΕΙΧΕ ειδικότητα στα λουλούδια. Βγαίνουν από τα χέρια της τόσο φυσικά, που νόμιζες ότι ήταν αληθινά, κι' όχι χάρτινα, χωρίς άρωμα, με άπατλα χρώματα και ψεύτικη όμορφη... Πραγματική καλλιτέχνης ή Μαρίνα, είχε δώσει όλη την ευαισθησία της στα λουλούδια. Αυτή τη λεπτή γυναικεία της ευαισθησία, που δεν είχε βρή ποτέ ευκαιρία, τόσα βαρειά κι' άγωνα χρόνια, ν' αγκαλιάσει κανέναν άντρα... Γιατί, μάταια ή Μαρίνα είχε διψήσει τόσο καιρό για έρωτα και τον είχε ζητήσει με απλήστη λαχτάρα... 'Ο έρωτας δεν την είχε ποτέ καταδεχτεί! 'Ετσι, ή φτωχιά, είχε στερηθεί το μεγάλο προορισμό της ζωής, κι' είχε καταδικαστεί στη βαρειά μοναξιά, χωρίς ν' αγαπήσει κανένα και χωρίς να την αγαπήσει κανένας!... Δηλαδή όχι: 'Αγαπούσε τα λουλούδια της!... Τα ψεύτικα χάρτινα λουλούδια της, που βγαίνουν από τα χέρια της με άπατλη δροσιά, με άπατλα χρώματα... 'Απ' αυτά ζούσε. Δεν τα περιποιόταν όμως γιατί αποτελούσαν το μόνο της εισόδημα, αλλά γιατί προσωποποιούσαν την ψυχή της, την ευαισθησία της, αντικαθιστούσαν τον έρωτα που την είχε περιφρονήσει τόσο σκληρά κι' επίμονα ως τώρα...

Τα άσημα είχαν ζώσει πια τα καστανά της μαλλιά. 'Η ζωή είχε αρχίσει να την αφήνει πίσω... Φίλες δεν είχε: ούτε φίλους — εκτός από τον κύριο Εύτυχιο, το γείτονα της στο διπλανό δωμάτιο της μεγάλης αulής στο τέρας Πετραλώνων. 'Ηταν ένας γεροντάκος αδύνατος, σκυφτός, με σκαμμένα μάγουλα. Το μικρό του δωμάτιό το είχε κάνει ατελεί. 'Επιτιανε αμπαζούρ. Και με πόση τέχνη! Ζωγράφιζε απάνω στο διαφανές κερόχαρτο ένα σωρό πραγματικά και φανταστικά πράγματα: Τοπεία, δάση, ακρογιαλιές, λουλουδιασμένους κάμπους, πουλιά κι' ακόμα γοργόνες, δράκους, νεράιδες, υπερφυσικά θηρία που ξερονούσαν φωτιές από τα φρικαλέα τους στόματα!... Κι' ύστερα, όλ' αυτά τα πουλούσε για ένα κομμάτι ψωμί στα καταστήματα ηλεκτρικών ειδών. Είχε πια την τακτική του πελατεία που του έσφαλιζε ένα μικρό μεροκάματο — αρκετό για την άσκητική του συντηρηση...

'Η Μαρίνα κι' ο κύριος Εύτυχιος ζούσαν, είπαμε, στο βάθος μιας μεγάλης αulής, με πλύστρες, παραδουλεύτρες, καθαρίστριες. Δεν είχανε καμιά συνάφεια με τους άλλους γείτονους, που τους φωνάζανε ψηλότες κι' ακαταδεχτούς. Μόνο οι δυο τους διατηρούσαν μια φιλία ανάμεσα σ' όλον αυτό τον άνομοιογενή συρφετό, που τους τριγύριζε. Συχνά, ή Μαρίνα γλιστρούσε στο δωμάτιο του κυρίου Εύτυχιου και θαύμαζε τα αμπαζούρ του, και, καμιά φορά, ο κύριος Εύτυχιος περνούσε στην καμαρούλα της Μαρίνας για να κοιμηλιμενάρη κάποιο καινούργιο μπουκέτο τριαντάφυλλα, χρυσάνθεμα, ή ντάλλιες, με φυσικά χρώματα, γεμάτα πιστικότητα... Κι' ο άμοιβαίος θαυμασμός τους ήταν γι' αυτά τα δυο πλάσματα ή πιο μεγάλη τους ίκανοποίηση, ή πιο θετική τους καλλιτεχνική ευτυχία...

*
'Ενα κομμάτι έφημερίδα βρέθηκε μια μέρα στα χέρια της. Τα μάτια της πέσανε σε μιαν άγγελια, κι' εκεί μαγνητιστήκανε ανεξήγητα: «Νέος μόνος ζητεί άλληλογραφία με νέα μόνη. Σκοπός της άλληλογραφίας αυτής θάνατο το αλάφρωμα της διπλής τους μοναξιάς». Τη διάβασε δυο-τρεις φορές την άγγελια ή Μαρίνα, και, ξαφνικά, βγήκε με βία και με προφύλαξη, έτρεξε στο περίπτερο της γωνίας, αγόρασε φάκελλο και χαρτί — γαλάζιο και τα δυο — και γύρισε για ν' αμπαροκλειδωθεί στην καμαρούλα της... 'Εκεί, βούτηξε την πένα της στη λεπτή γυναικεία της ευαισθησία πουχε μείνει τόσα πικρά χρόνια άχρησιμοποίητη, και γέμισε τέσσερις σελίδες με τρυφερά λόγια: «Είμαι μόνη μου, όπως έσείς... Δέχομαι χαρούμενη να ενώσουμε τις μοναξίες μας, με την ελπίδα ότι θα πηδήσει μέσα από την ένωση μας λίγη ευτυχία και για τους δυο μας...» 'Ο νέος απάντησε γρήγορα. 'Η «νέα» του ξανάγραψε χωρίς αργοπορία κι' αυτή. Κι' ο έρωτας άρχισε να ξεχειλίζει όρμητικός στα γράμματά τους! Μόνο που, καμιά φορά, ή Μαρίνα ένοιωθε τυφεί, που κοροϊδευε τον αγαπημένο της: Αυτός, «νέας» είχε ζητήσει, και εκείνη για νέα τουχε παρουσιάσθη, ενώ δεν ήτανε παρά μια μεσόκοπη γεροντοκόρη, πουχε αρχίσει να γλιστράει ακάθεκτα προς την άβυσσο του όριστικού κι' αμετάκλητου τέλους!... Καί, τι θάκανε αν ο έπιστολογράφος της της ζητούσε να τη γνωρίσει;... Εύτυχως που έκείνος απέφυγε να της το ζητήσει, και άρkiότανε στα γράμματα. Τα φλογερά γράμματα της άσυγκράτητης έρωτικής λατρείας τους, που πηγαινάνε κι' έρχόντουσαν στο πόστ-ρεστάντ... Κι' όμως, ήθελε τόσο να τον γνωρίσει! Χωρίς να τη δει, φυσικά, εκείνος... Πώς θα γινότανε;... Κι' ή Μαρίνα αποφάσισε να μεταχειριστή μια πονηριά: Θα πήγαινε να στήση κορτέρι στο πόστ-ρεστάντ, να δει πιας θάπαιρνε το γράμμα της!

'Ενα πρωί, διευθύνθηκε με προφύλαξη στο ταχυδρομείο. Την προηγούμενη είχε ταχυδρομήσει γράμμα της. Κανονικά, τη μέρα εκείνη θάπρεπε να πάη να το πάρη ο άνωστός αγαπημένος της... 'Εκατσε κοντά στη θυρίδα του πόστ-ρεστάντ, κι' άρχισε να περιμένει, ενώ ή καρδιά της χοροπηδούσε γεμάτη λαχτάρα.

Σε μια στιγμή, κρύφτηκε πίσω από το περίπτερο των γραμματοσήμων... Είδε να ζυνώνη ο γείτονας της, ο κύριος Εύτυχιος! Με προφύλαξη έφτασε μπροστά στη θυρίδα του πόστ-ρεστάντ, και ρώτησε τον υπάλληλο με συγκίνηση:

— Νίκος Παλίνης, παρακαλώ, έχω τίποτα;...
'Η Μαρίνα ένοιωσε ένα παράξενο σφίξιμο στην καρδιά: «Νίκος Παλίνης»! 'Ο υπάλληλος έμαζε στην αντίστοιχη θυρίδα και τράβηξε ένα γαλάζιο φάκελλο — το δικό της! Τον έδωσε στο παράξενου γεροντάκου, που τον άρπαξε με λαχτάρα, τον έχωσε στην από μέσα τσέπη του, κι' απομακρύνθηκε με γρήγορα βηματάκια, σά να έλεγε να μείνη όσο πιο γρήγορα γινότανε μόνος του με το όνειρό του!... 'Απότομα, ή γεροντοκόρη ένοιωσε να καταρρέουν όλα μέσα της! 'Ωστε, αυτός

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ήταν ο «νέος» με την άβάσταχτη μοναξιά, πουχε γυρι τη συντροφιά της;... Καί, ξαφνικά, τη σκληρή της απογοήτευση, διαδέχτηκε ο φοβερός θυμός! 'Επρεπε να τον έκδικηθαι αυτόν που την είχε γελάσει! Θα τούαφε ένα σκληρό γράμμα, που μέσα του θα του άναγγελλε τους άρραδώνες της... 'Επρεπε, όμως, το πράμα νάρθη φυσιολογικά, ώστε από το γράμμα το δικό του σ' αυτήν. Γι' αυτό, ύστερ' από δυο-τρεις μέρες, έβγαλε να το πάρη το γράμμα του αυτό. Φτάνοντας στο πόστ-ρεστάντ, διευθύνθηκε στον άρμόδιο υπάλληλο — που την ήξερε πια — και τον ρώτησε απότομα, με θυμό:

— Νέλλη Μαρκά;...
'Ο υπάλληλος έπιασε έναν πράσινο φάκελλο και της έδωσε. Προτού τον πάρη όμως ή Μαρίνα, ένα γέλιο στεγνό ακούστηκε πίσω της... Γύρισε απότομα, έκπληκτη, και βρέθηκε μπροστά στον κύριο Εύτυχιο!...

*
Καθώς περπατούσαν, κάπου-κάπου γυρίζανε και κούζανε κλεφτά ο ένας τον άλλον. Στην αρχή, οι ματιές τους ήτανε γεμάτες περιέργηση. 'Από καιρό σε καιρό, ο κ. Εύτυχιος μονολογούσε, με το όζερο γέλιο του:

— Μά, είναι πολύ άστείο! Πάρα πολύ άστείο...
Σε μια στιγμή, ή Μαρίνα γύρισε και τον κούταξε μαγγολικά:

— Κάνετε λάθος: Είναι πάρα πολύ τραγικό!...
— Τραγικό; Γιατί;

— Δεν το καταλαβαίνετε;... Τί μας μένει, ύστερ' από το ξέφτισμα του τελευταίου μας όνειρου;...

'Ο στεγνός γεροντάκος έπιασε το πηγούνι του κι' έμεινε συλλογισμένος και σιωπηλός.

Ξαφνικά, σαν να το βρήκε:

— Τί μας μένει;... Ξανάπε θριαμβευτικά. Να παντρευτούμε!...

— Να παντρευτούμε; φώναξε ή Μαρίνα με φρίκη.

— Ναί... είπτε ο κ. Εύτυχιος με πυρετό. Τί διάβασες τότε στην άγγελία της έφημερίδας; «Νέος μόνος ζητεί άλληλογραφία με νέα μόνη...» Μόνοι δεν είμαστε;...

— Δεν είμαστε όμως νέοι... του άποκρίθηκε δειλά.

— 'Ε, δέ μπορεί να τάχουμε όλα! Θα ενώσουμε τις δυο μοναξίες μας, με την ελπίδα πως θ' αλάφρωςουμε λίγο τα γερατειά μας... Είναι το πιο καλό που μας μένει να κάνουμε...

Γύρισε και τον είδε για μια φορά ακόμα. Είδε τα μικρά ματάκια του, που ήτανε πνιγμένα στις ρυτίδες, να πετάνε παράξενες φλόγες...

Χωρίς να το θέλη, τούδωσε το χέρι της. Κι' εκείνος το πήρε και τσούφιξε...

— Δεσποίνης Νέλλη Μαρκά... της μουρμούρισε μ' ένα τρυφερό χαμόγελο.

— Κύριε Νίκο Παλίνη... του άποκρίθηκε.

Και παντρεύτηκανε.

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Αυτός, «νέας» είχε ζητήσει και εκείνη για νέα τουχε παρουσιάσθη, ενώ δεν ήτανε παρά μια μεσόκοπη γεροντοκόρη...

ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΣ της Νικαίας Θεόδωρος ο Λάσκαρις, ψυχρογόοι. Από το πρωί ακόμη, διέταζε να του βγάλουν την αυτοκρατορική πορφύρα και να του φορέσουν το σεμνό και ασημένιο ράσο του καλόγερου. Κοιμήθηκε κατόπι, φίλησε, με συντηρή τον Έστωρμένο και διπλώσε τα χέρια του στο στήθος, περιμένοντας το θάνατο.

Αν και είχε προετοιμαστή για τη μεγάλη αυτή στιγμή, αν και είχε εξομολογηθεί ειλικρινά πριν τον μεταλάβουν τ' Αχραντα Μυστήρια, κάποια κρυφή ανησυχία τον βασάνιζε από ώρες: Θα μπορούσε άραγε το τρυφερό κεφαλάκι του εννιάχρονου γιου του και διαδόχου του ν' αντέξει το βάρος των ευθυνών ενός τόσο πολυτάραχου αυτοκρατορικού στέμματος; Θα μπορούσε ο ανήλικος και ανατημένος του Ιωάννης να τα βγάλει πέρα με τόσους φαντατικούς προσωπικούς εχθρούς του;

Δάκρυα ανέβηκαν στα μάτια του ετοιμοθανάτου αυτοκράτορα. Θυμήθηκε τον περίφημο στρατηγό του Γεώργιο Ακροπολίτη, που κάποτε — σε στιγμή παραφοράς — είχε διατάξει να τον μαστιγώσουν άτιμωτικά, σαν τον τελευταίο δούλο. Θυμήθηκε τον λυγρό πολιτικό του συμβούλο Μουσαλίωνα, που τον είχε απαλλάξει περιφρονητικά από τα καθηκόντά του. Θυμήθηκε το Μιχαήλ Παλαιολόγο, άλλον Ικανότατο στρατηγό του, που κάποια νύχτα... Αλλά, προς Θεού, γιατί να τη θυμάται την τραγι-

Η Ευδοξία σκούπισε τα μάτια της και βγήκε περίλυπη να εκτελέσει τη διαταγή του. Σε λίγο ξαναγύρισε φέρνοντας μαζί της το στρατηγό. Ήταν νύχτα πιά κι η σκηνή του αυτοκράτορα φωτιζόταν από ένα λαδούλνι. Μόλις αντίκρισε τον Παλαιολόγο, ο Θεόδωρος έκανε νόημα στην Ευδοξία ν' αποτραβηχτεί. Έπειτα μουρμούρισε σιγαλά:

— Μιχαήλ, με μισείς;

— Ναι...

Ο Θεόδωρος Λάσκαρις ταράχτηκε από το κρυφό φαρκάκι της αμείλικτης εκείνης απαντήσεως του στρατηγού του. Δυσόμοξα ξαναμουρμούρισε:

— Και όμως, στην υπέρτατη αυτή ώρα, θα σου ζητήσω μία χάρη...

— Μου τη ζητάς από μένα, γιατί ξέρεις πως κανείς άλλος δεν θα θελήσει να σ' ακούσει...

— Μην είσαι σκληρός, Μιχαήλ! Αν κάποτε σ' έδωσα πολύ, παρασύρθηκα σαν άνθρωπος. Λυπήσου με τώρα. Δέξου να γίνης κηδεμών του άποσταμένου και ανήλικου γιου μου και διαδόχου μου, μαζί με τον Μουσαλίωνα, Δέχουσαι;

— Δέχομαι, άποκρίθηκε με κρυφό σαρκασμό εκείνος.

— Και όρκίζεσαι στο Θεό και μπρός στο νεκρικό μου κρεβάτι, ότι θα είσαι νιά το παιδί μου ένας φιλόδοξος πατέρας;

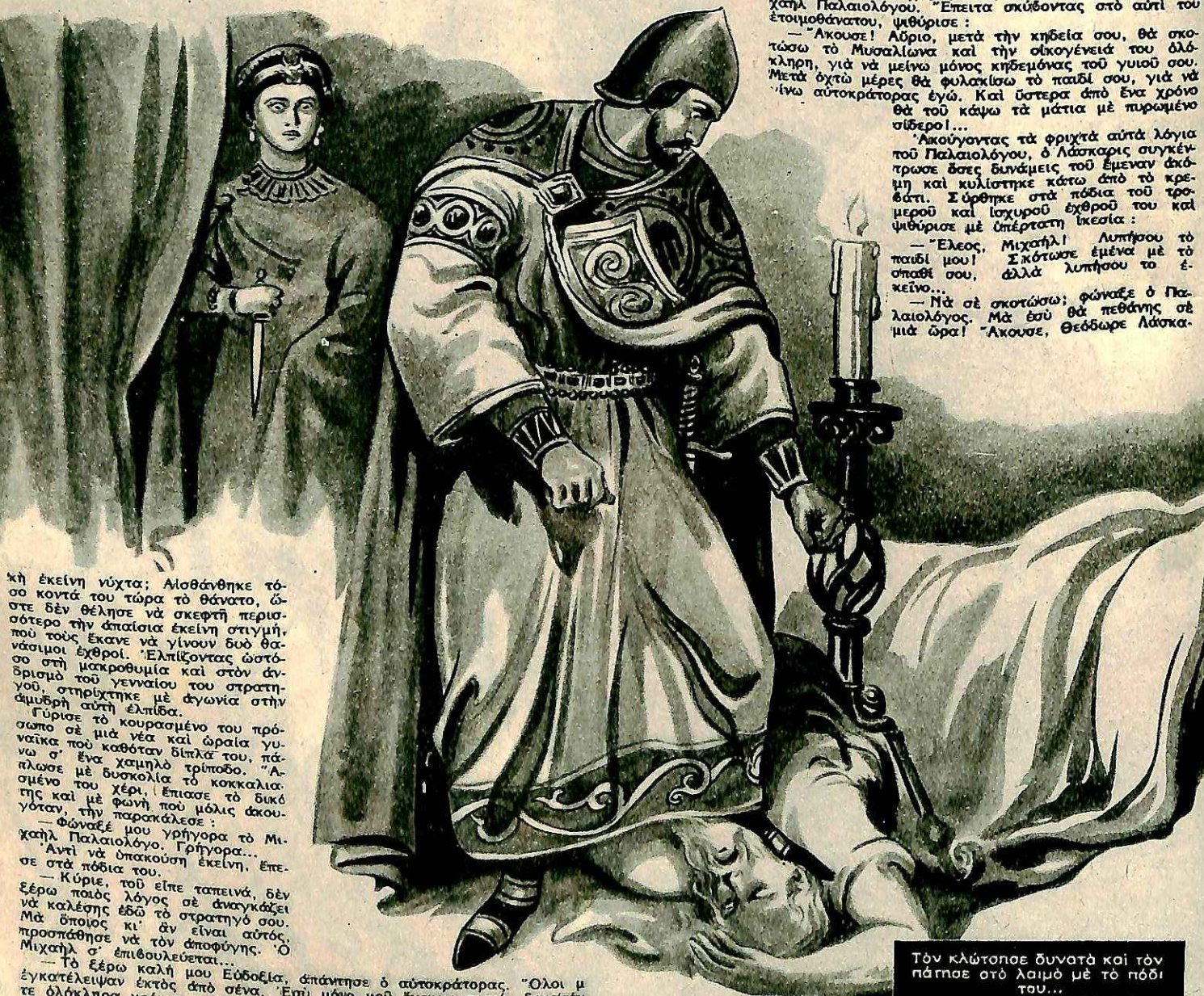
Ένα σατανικό χαμόγελο φάνηκε στα χείλη του Μιχαήλ Παλαιολόγου. Έπειτα σκούποντας στο αυτί του ετοιμοθανάτου, μούρμυρε:

— Άκουσε! Αδριό, μετά την κηδεία σου, θα σκοτώσω το Μουσαλίωνα και την οικογένειά του ολόκληρη, για να μείνω μόνος κηδεμόνας του γιου σου. Μετά όχτώ μέρες θα φυλάκισω το παιδί σου, για να 'ίνα αυτοκράτορας έγώ. Και ύστερα από ένα χρόνο θα του κόψω τα μάτια με πυρομένο νιφέρο!...

Άκουγοντας τα φριχτά αυτά λόγια του Παλαιολόγου, ο Λάσκαρις συγκέντρωσε όλες δυνάμεις του έμμεναν άκόμη και κυλίστηκε κάτω από το κρεβάτι. Σύρθηκε στα πόδια του τρομερού και λυγρού εχθρού του και ψιθύρισε με υπέρτατη ίκεσία:

— Έλεος, Μιχαήλ! Λυπήσου το παιδί μου! Σκότωσε έμένα με το σπαθί σου, αλλά λυπήσου το έκείνο...

— Μα σέ σκοτώσω; φώναξε ο Παλαιολόγος. Μα εσύ θα πεθάνης σε μία ώρα! Άκουσε, Θεόδωρε Λάσκα-

κή εκείνη νύχτα; Αισθάνθηκε τόσο κοντά του τώρα το θάνατο, ώστε δεν θέλησε να σκεφτεί περισσότερο την άπαισία εκείνη στιγμή, που τους έκανε να γίνουν δύο θανάσιμοι εχθροί. Έλπιζοντας ωστόσο στη μακροθυμία και στον άνδρισμό του γενναίου του στρατηγού, στήριχτηκε με αγωνία στην άμυδρή αυτή έλπιδα.

Γύρισε το κουρασμένο του πρόσωπο σε μία νέα και ωραία γυναίκα που καθόταν δίπλα του, πάνω σ' ένα χαμηλό τρίποδο. "Απλώσε με δυσκολία το κοκκαλιόσμένο του χέρι, έπιασε το δικό της και με φωνή που μόλις άκουγόταν, την παρακάλεσε:

— Φώναξέ μου γρήγορα το Μιχαήλ Παλαιολόγο, Γρήγορα...

Αντί να άπακούση εκείνη, έπεσε στα πόδια του.

— Κύριε, του είπε ταπεινά, δεν ξέρω πιας λόγος σε αναγκάζει να καλέσης εδώ το στρατηγό σου. Μα όποιος κι' αν είναι αυτός, προσπάθησε να τον άποφύγης. Ο Μιχαήλ σ' επιβουλεύεται...

— Το ξέρω καλά μου Ευδοξία, άπάντησε ο αυτοκράτορας. "Όλοι μ' εγκατέλειψαν έκτος από σένα. Έσύ μόνο μου έμεινες πιστή, δεκαπέντε ολόκληρα χρόνια, από τότε που σ' έφερα από τη Βιθυνία. Σε ταπεινώσα πολλές φορές, σε πλήγωσα, μα στάθηκες στο πλευρό μου όποιοι να σου προσφέρω το στέμμα, σε πότισα χολή και ξύδι...

Η Ευδοξία Ξηρού, φίλησε τα χέρια του και έξωπασε σ' ένα μικρό βουβό αναφυλλίτο. Ο Θεόδωρος Λάσκαρις της χάιδεψε τρυφερά τα 'ράτια μαλλιά της.

— Τώρα πιά είναι άργα για να επιστορθώσω τα σφάλματά μου, της έπτε. Πολύ άργα. Αλλά θα πεθάνω εντυχιμένος, κυριότατος στο γλυκό χαμόγελό σου. Πήγαινε να καλέσης το Μιχαήλ. Ου σκληρός και αν είναι, ίσως αλλάξει την τελευταία αυτή στιγμή. Ο θάνατος είναι καλός συμφιλιότης...

Τον κλώτπησε δυνατά και τον πάγωσε στο λαιμό με το πόδι του...

— Ο Θεός είναι δίκαιος. Πρό καιρού με φυλάκισες σ' ένα απαίσιο κάτεργο επί τρία ολόκληρα χρόνια. Την άδελφή μου την έκλεισες σ' ένα δωμάτιο μαζί με αγριόγατες κι' οι δήμιοί σου τις έρέθιζαν με πυρηνία τους. Σπαράχτηκε ζωντανή η άδελφή μου από μανιασμένες γάτες, Θεόδωρε Λάσκαρι, άκουσε! Και τώρα κωδόνια αντί δόνητος...

— Μα το παιδί μου είναι άθωο! τραυλίζει ο δυστυχιμένος αυτοκράτορας.

— Κι' η άτυχη άδελφή μου ήταν άθωα! φώναξε ο Παλαιολόγος. Πιό ήταν το έγκλημα που έκανε; Έπειδή δεν θέλησε να δώσει την κόρη της για σύζυγο στον έγκυλο εδνοούμενό σου;

— Καλά τότε! έπτε βραχνά ο Λάσκαρις. Έχω άκόμη τη δύναμη να

καλέσω τους φύλακες...

Ο Μιχαήλ αισθάνθηκε τον κίνδυνο που τον άπειλούσε, γιατί ο Λάσκαρις αν και έτοιμοθάνατος, εξακολουθούσε να είναι άκκλη εύστοχός κράτωρ. Μπορούσε να τον παραδώσει στους δήμιους, τώρα ακριβώς που όλοι ήταν με το μέρος του.

Με άπιστευτη ψυχραιμία τότε, τον κλώτπησε δυνατά, τον άποδογύρισε και πατώντας τον άγρια στο λαιμό με το πόδι του του φώναξε βραχνά:

— Σώπα, πτώμα! Οι νεκροί δεν βασιλεύουν...

Την ίδια όμως στιγμή, το βαρύ παραπέτασμα της σκηνής άνασηκώθηκε άπτόματα και πράδαλε η Ευδοξία Ξηρού. Ήταν κατάγλυπη και στα χέρια της κρατούσε ένα μακρύ έγχειρίδιο. Η κοφτερή του λεπίδα στρατοκοπούσε παράξενα μέσα στο μισοσκόταδο της σκηνής.

Την είδε ο Μιχαήλ, την άναγνώρισε κι' άνατρίχιασε ολόκληρος. Η γυναίκα αυτή, η ευνούσημένη του αυτοκράτορα, θα είχε άκούσει άσφαλώς και θα είχε δη όλα όσα γίνανε.

Ήταν η μοναδική μάρτυς και θα μπορούσε σίγουρα να καταγγείλει στο λαό την άπαισία πράξη του. Κι' ο λαός θα είχε κάθε λόγο να την πιστέψει, γιατί τον μισούσε από χρόνια, ενώ αυτή τη λάτρευε και την έκτιμούσε.

Μ' ένα πήδημα βρέθηκε δίπλα της, εξαγριωμένος, άπειλητικός.

— Καταραμένη! Έκανε άνάμεσα στα δόντια του. Πώς βρέθηκες εδώ;

Άμυλητη εκείνη, σήκωσε έσφηνικά τ' όπλισμένο της χέρι και το κατέθεσε με δύναμη στο στήθος του πολλές φορές. Μα ο λεπτός θώρακας που φορούσε από μέσα, τον προφύλαξε.

Ο Μιχαήλ Παλαιολόγος ώρμησε τότε καταπάνω της και τα δάχτυλά του γαντζώθηκαν σαν κανάλιες γύρω στο λαιμό της. Τρελός σχεδόν από μισος, άρχισε να τη σφίγγει με μανία, ώπου την άφησε να πέση στα πόδια του μισοπεθαμένη. Την άρπαξε τότε από τα μαλλιά και την έσυρε γρήγορα πίσω από το παραπέτασμα για να μη φαίνεται. Ύστερα γύρισε πτόν αυτοκράτορα, που εξακολουθούσε να βρίσκεται κατάχαμα έσπλωμένος, άκίνητος, και τον πάτησε βαρεία στο στήθος, για να τον άποτελειώσει.

Ένας έπιθανάτος ρόγχος, άνέκφραστης άγωνίας άκούστηκε για λίγο. Ένας σπασμός κατόπιν συγκλόνισε το έξαντλημένο από την άρρώστεια κορμί του Λάσκαρι κι' άμέσως κατόπιν ησύχασαν όλα. Στυγνός και χλωμός σαν το θάνατο, ο Μιχαήλ Παλαιολόγος τράβηξε το πόδι του από το μελανιασμένο πτώμα του Λάσκαρι. Έπειτα το σήκωσε το έάπλωσε μισόξεστο άκόμη στο κρεβάτι, κι' έβγαλε από τον κόρφο του το αυτοκρατορικό διάδηγμα του διορισμού του ως κηδεμόνος του ανήλικου διαδόχου.

Παίρνοντας ύστερα το πιο περίλυπο ύφος του κόσμου, βγήκε από τη σκηνή και άνάγειλε:

— Στρατιώτες! Ο αυτοκράτοράς μας πέθανε! Έπίτροπος του κράτους της Νικαίας θα είμαι έγώ!

— Ζήτω ο Μιχαήλ Παλαιολόγος! φώναξαν άπειρες φωνές άπ' όλα τα σημεία του άπέραντου στρατοπέδου.

Άτάραχος, αλλά με τη λύσσα της έδικής-σεως κορυφωμένη μέσα του, έδωσε γρήγορες διαταγές για την έτοιμασία της αυτοκρατορικής κηδείας και πρόταξε να φυλάκισουν άμέσως την Ευδοξία με την κατηγορία της άναρχικής. Και για να μην προλάβει να μιλήσει, έβαλε και της έκοψαν τη γλώσσα. Παρ' όλα αυτά εκείνη κατώρθωσε να στείλει μήνυμα στο Μουσαλίωνα ότι ο Μιχαήλ είχε σκοτώσει τον αυτοκράτορα. Μα το μήνυμά της έπεσε πώ να μην άποδοκιμάσει. Έτσι ο πολιτικός σύμβουλος του αυτοκράτορα Θεόδωρου, σφάχτηκε άμειλικτα μαζί με ολόκληρη την οικογένειά του.

Ο σκληρόκαρδος εκείνος στρατηγός, έμεινε μόνος πιά κηδεμών του ανήλικου αυτοκράτορα Ιωάννη, κρατώντας στα χέρια του και την πραγματική κυβέρνησή του κράτους της Νικαίας.

Πέρασε ένας χρόνος. Στο διάστημα αυτό, ο ικανώτατος αλλά κι' άπάνθρωπος έκούστας έπίτροπος, στερώντας την έξουσία του. Με τη φωτιά και το μαχαίρι και με άκαταπνήτη δραστηριότητα, έξόντωνε όλους τους εχθρούς του, τοποθετώντας συγχρόνως στις έμπιστευ-

τικώτερες θέσεις, πρόσωπα της άπόλυτης έμπιστοσύνης του. Και στο τέλος του ίδιου έκείνου χρόνου, όταν ένοιωσε τρομερή ωμένη τη δύναμή του, όταν ένοιωσε τρομερή την παντοδυναμία του, έξετέλεσε την φοβερή άπειλή του, που είχε ψιθύρισει στα αυτιά του ετοιμοθανάτου αυτοκράτορα: Διέταξε δηλαδή την καθάρση του ανήλικου αυτοκράτορα Ιωάννου και τη φυλάκισή του σ' ένα άπαισιο παραθαλάσσιο φρούριο, όπου είχε κλεισμένη και την Ευδοξία. Τον έριξε στο ίδιο κελλί μαζί της.

Το δυστυχισμένο αγοράκι βρήκε κοντά της κάποια παρηγοριά. Οι φύλακες τους άναπούσαν και τους δού και μία νύχτα, ένας άπ' αυτούς, τους είδοποίησε με τρόπο να είναι έτοιμοι.

Κάποιος άξιωματικός της φρουράς, ο Νικόλαος Έξαρχος, —της έπτε— έτοιμάζε την άπόδρασή τους.

Η Ευδοξία τον θυμήθηκε. Ήταν ο γιός της πατρικής Έλένης Έξάρχου, που κάποτε της είχε εξομολογήσει τον φλογερό έρωτά του.

Μά εκείνη τον άπέκρουσε εύγενικά κι' ο Νικόλαος δεν την έαυσε νύχτα πιά από τότε. Ικάι να που τώρα, ύστερα από τόσον καιρό, έρχόταν να της προσφέρει τις υπηρεσίες του, διακινδυνεύοντας τη ζωή του για χάρη της, για να τη σώσει.

Πραγματικά, δύο μέρες άφρότερα, μπήκε ο τολμηρός έκείνος νέος στο κελλί τους κι' έπειτα από λίγο κατώρθωσε να τους βγάλει μέσα από το τρομερό φρούριο.

Δεν πρόλαβαν ώστόσο ν' άπομακρυνθούν. Κάποιος φρουρός τους πήρε είδηση και χτύπησε συναγερμό. Άμέσως τότε τους κύκλωσαν άπ' όλα τα σημεία στρατιώτες με κράνη και έλξη.

Ο Νικόλαος άμύνθηκε σαν λεοντάρι, σκότωσε μερικούς, μα στο τέλος έπεσε νεκρός. Ο Ιωάννης και η Ευδοξία ξαναβρέθηκαν πάλι μέσα στην άπαισία φυλακή τους, άπειπνόμενοι.

Και μία νύχτα μπήκαν μέσα δύο δήμιοι, έσυραν έξω το μικρό αυτοκράτορα, του πέσαν μπρός από τα ώραία του μάτια ένα πυρμένο σίδερο και τον τύφλωσαν.

Κατόπιν ήρθε η σειρά της Ευδοξίας Ξηρού. Η πεντάμορφη και πιστή ευνούσημένη του αυτοκράτορα Θεόδωρου Λάσκαρι στάθηκε με ύψωμένο το μέτωπό της μπρός σ' ένα ανθρωπόμορφο έκείνα τέρατα, που ύστερα από λίγο τη βύθισαν για πάντα στο σκοτάδι της τυφλώσεως.

* Ήταν 2 Δεκεμβρίου 1260...

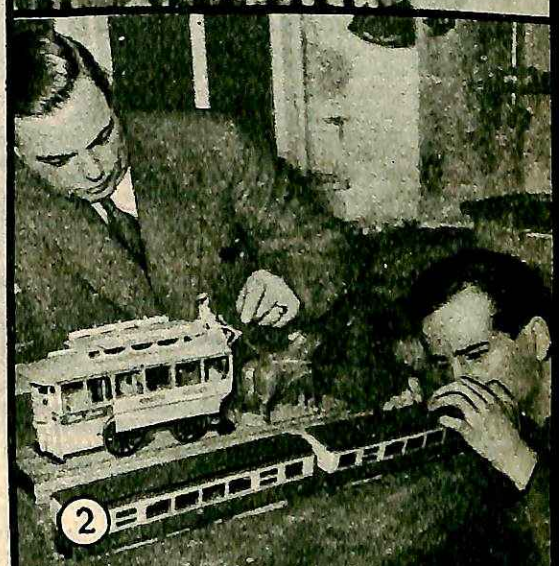
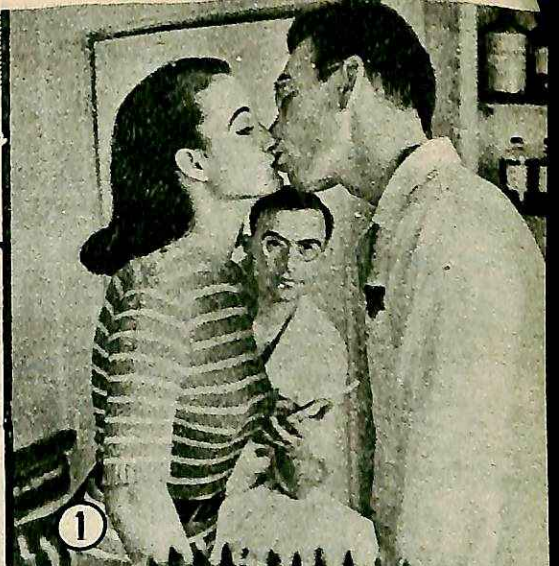
ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

1 Μία άμερικανική βιομηχανία καλλυπτικών έχει στα έργαστήριά της μία ώραία καπέλλα, την Τζέιν Μάκ Κάλ, ηλικίας 23 χρόνων, την όποία χρησιμοποιεί για να δοκιμάζει έπάνω της όλα τα καλλυπτικά, που φτιάχνει. Ση τη φωτογραφία μας ο χημικός των έργαστηρίων εξακρίβώνει άποπροσώπως κατά πόσον είνε άνεξίτηλο ένα νέο ρούζ των χειλιών, ενώ ο βοηθός του κρατάει σημειώσεις.

2 Το τμήμα συγκοινωνιών του Ιστορικού μουσείου του Άμδούργου της Γερμανίας, το έπιμελείται ένα έρασιπέτης, ο Γερμανός καλλιτέχνης Χένντεν, που διακρίνεται άριστέρα στη φωτογραφία μας. Ο Χένντεν πλούτισε το μουσείο με πολλές άριστουργηματικές μικρογραφίες μεταφορικών μέσων παλαιότερων εποχών, που κινούν τον θαυμασμό τόσο των μεγάλων όσο και των μικρών έπισκεπτών του Μουσείου.

3 Τους κοσμικούς κύκλους του Χόλλυγουντ κατέπληξε πρό ήμερών η άπόφαση της γνωστής στάρ Πέννυ Έντουαρνς να έγκαταλείψει την πόλη των άστέρων και την κινηματογραφική της καριέρα για να γίνει λεροκτρικός. Η Πέννυ δήλωσε, πως ένα χρόνο τώρα παίρνει ειδικά μαθήματα και ότι έλπίζει να φέρη σε πέρας το δύσκολο έργο της.

4 Η Μιρέτυ Βιτρώ, ηλικίας 17 χρόνων έξελέγη στο Παρίσι έπιν-άπ-γκέρλ του 1954. Πήρε μέρος στο διαγωνισμό φορώντας μάσκα, γιατί οι κριτάι έλάμβαναν όπ' όμα τους μόνο τις σωματικές άναλογίες. Η μίς Βιτρώ είνε μία έξαιρετική πιανίστα και πρωταθλήτρια του πατινάζ.

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΜΟΝΑΧΗΣ

Ο αιδεσιμώτατος Χάρου Στρόνγκ μου έδειξε με το χέρι του τα έρειπια, που υψώνονταν στην πλαγιά του βουνού.

— Νά, ό,τι απόμεινε από την παλιά γυναικεία μονή του Μπόρλεϋ, που ήταν το καύχημα της Αγγλίας κατά τον 17ον αιώνα και που ή φήμη της απλωνόταν σ' όλη την Ευρώπη, μου είπε.

Παραμέρισε με το πόδι του μερικά ξερά χόρτα που σκέπαζαν το μονοπάτι που ακολουθούσαμε και πρόσθεσε :

— "Έτσι τιμώρησε ο Θεός την κακία και την αγριότητα των ανθρώπων.

"Όταν γυρίσαμε στο σπίτι του, έβγαλε από ένα ντουλάπι ένα χοντρό βιβλίο, το ξεφύλλισε μερικές σελίδες και, σταματώντας σε μία σελίδα, μου είπε :

— "Εδώ είναι γραμμένη η ιστορία της Μαρίας Λαίρ από τον προκατόχό μου Τζων Γκόστ, που ήταν έφημος της εκκλησίας του Άγιου Ιακώβου στα τέλη του 17ου αιώνα.

Σταμάτησε λίγο κι' έπειτα συνέχισε :

— "Η Μαρία Λαίρ δεν ήταν Άγγλιδα. Καταγόταν από τη Χάρντ. Δεν είχε κλείσει ακόμη τα δεκαοχτώ της χρόνια, όταν οι γονείς της την ώδηγησαν στο μοναστήρι της Αγίας Μαγδαληνής και την υποχρέωσαν να φορέσει το ράσο της μοναχής.

»Σας είπα την υποχρέωσαν, γιατί η Μαρία δεν αισθανόταν κλισί για τη μοναχική ζωή. Την εποχή εκείνη, άλλωστε, αγαπούσε παράφορα τον Ραούλ Βαλντεγκράβ, που ήταν γιός του χωροδεσπότη της περιοχής. Κι' αυτός την ελάντευε.

»Αλλά ο πατέρας Βαλντεγκράβ ούτε ν' άκούση ήθελε για το γάμο του γιου του με τη Μαρία. Κι' ο πατέρας Λαίρ, από τ' άλλο μέρος, είχε καταδικάσει από καιρό την κόρη του στη μοναχική ζωή.

»Οι Λαίρ κατάγονταν από παλιά άριστοκρατική οικογένεια κι' ήταν περήφανοι για τους τίτλους και τα προνόμιά τους. Όπως συνήθιζαν, λοιπόν, οι ευγενείς της εποχής, ο πατέρας της Μαρίας είχε αποφασίσει να αφήσει όλη του την περιουσία στο γιό του και να κλείσει τα κορίτσια του — είχε και δεύτερη κόρη — σε μοναστήρια. Αξιοδρήνητη συνήθεια! Την εποχή εκείνη, όλα τα μοναστήρια της Ευρώπης είχαν γεμίσει από νέες άριστοκρατικές καταγωγής, που οι γονείς τους τα υποχρέωναν ν' ακολουθήσουν τη μοναχική ζωή, για να μπορούν ν' αφιερώνουν όλες τους τις φροντίδες στα αγόρια τους.

»Όπως σας είπα, όμως, ο Ραούλ έλάτρευε τη Μαρία κι' είχε βρει τον τρόπο να την ένοχλη και μέσα στο μοναστήρι.

»Οι γονείς της σκέφτηκαν τότε να

την στείλουν στην Άγγλία, όπου είχαν συγγενείς, και διάλεξαν για την κόρη τους το μοναστήρι του Μπόρλεϋ.

»Μία μέρα, δυο Άγγλιδες μοναχές παρέλαβαν τη Μαρία από το μοναστήρι της Αγίας Μαγδαληνής κι' επιβιβάστηκαν σ' ένα πλοίο που θα τις έφερνε στην Άγγλία.

»Αλλά ο Ραούλ δεν ήθελε να χάσει την αγαπημένη του. Και να τί έκανε. Μπήκε μαζί με μερικούς φίλους του σ' ένα άλλο πλοίο, παρακολούθησαν εκείνο όπου βρισκόταν η Μαρία και στο πέρασμα από τη Μάγχη την άπηγαν.

»Οι σύντροφοί του αποβίβασαν κατόπιν τους δυο έρωτευμένους στις αγγλικές ακτές κι' ύστερα ξαναγύρισαν στη Γαλλία, όπου κανείς δεν τους ένώλησε.

»Με το Ραούλ και τη Μαρία, όμως, δεν έγινε το ίδιο. Οι δυο έρωτευμένοι έζησαν κάμποσον καιρό με ψεύτικα όνόματα πηγαίνοντας από τη μία κοιμητέα στην άλλη.

»Η εύτυχη τους, όμως, αν υποθέσουμε πως την γνώρισαν σ' αυτό το διάστημα, ήταν πολύ σύντομη. Γιατί οι αγγλικές αρχές δεν είχαν πάψει να τους αναζητούν και, μία μέρα, ανακάλυψαν το κρησφύγετό τους και τους έπιασαν.

»Η δυστυχισμένη Μαρία ώδηγήθηκε τότε στη μονή του Μπόρλεϋ, ενώ τον Ραούλ τον έρριξαν σε μία άπαισία και σκοτελη φυλακή.

»Έπειτα από λίγον καιρό, έγινε η δίκη και των δυο τους.

»Η Μαρία πέρασε από εκκλησιαστικό δικαστήριο, που είχε την αγριότητα να την καταδικάσει σε θάνατο. Και ποιόν θάνατο! Η απόφαση, που θα την ζήλευε κι' αυτός ακόμη ο περίφημος Τορκουμάδας, ώριζε πως θα την έκλειναν μέσα στο κελλί της και θα έχτιζαν την πόρτα και τα παράθυρα.

»Έτσι το κελλί αυτό θα γινόταν ο φριχτός τάφος της!

»Ο Ραούλ Βαλντεγκράβ καταδικάστηκε ως πειρατής στην ποινή του απαγχονισμού. Έπειδή, όμως, ήταν ευγενής, του έκαμαν την χάρι να μη τον κρεμάσουν σαν κοινό κακούργο, αλλά να τον αποκεφαλίσουν.

»Ο αποκεφαλισμός έγινε μπροστά στην είσοδο της μονής του Μπόρλεϋ κι' η δυστυχισμένη Μαρία υποχρεώθηκε να παρακολουθήσει από την αρχή ως το τέλος τη φρικαλέα σκηνή.

»Οι μοναχές την παρέλαβαν κατόπιν και ψέλνοντας τη νεκρώσιμη ακολουθία, την ώδηγησαν ως το κελλί της, όπου επρόκειτο να τη θάψουν ζωντανή.

»Εκεί απ' έξω την φίλησαν η μία έπειτα από την άλλη και, στο τέλος, την άφησαν να μπη μέσα σ' αυτό μόνη. Οι χτίστες άρχισαν άμέσως να χτίζουν την πόρτα και το μοναδικό παζάθυρο του κελιού.

»Τις δυο πρώτες μέρες δεν άκούστηκε τίποτα.

»Τις άλλες δυο, όμως, οι μοναχές δεν μπόρεσαν να βρουν ήσυχία και τις νύχτες δεν έκλειναν μάτι.

»Σπαραχτικές κραυγές έφταναν σ' ατιά τους από το κελλί που είχε γίνει τώρα ο τάφος της Μαρίας.

»Το πρωί της πέμπτης ημέρας κάθε θόρυβος έπαψε. Κατάλαβαν τότε ότι η Μαρία δεν ζούσε πια.

»Πέρασε από τότε ένας χρόνος. Την ημέρα που η Μαρία είχε ένταφιαστη ζωντανή μέσα στο κελλί της, η ήγουμένη διέταξε να γίνει ένα μνημόσυνο για την ψυχή της. Ενώ, λοιπόν, οι μοναχές βρισκόταν στην εκκλησία, ξέσπασε μία τρομερή θύελλα κι' ένας κεραυνός έπεσε μέσα στο ήματιοφυλάκιο του μοναστηριού.

»Από κεί η φωτιά μεταδόθηκε γρήγορα σ' όλο το κτίριο.

»Το πύρ του ούρανού, σημειώνει ο αιδεσιμώτατος Γκόστ, κατέφαγε τα πάντα. Έπειτα από δυο ώρες δεν είχε απομείνει τίποτα από το παλιό μοναστήρι του Μπόρλεϋ. Η ήγουμένη και δέκα μοναχές βρήκαν το θάνατο μέσα στις φλόγες. Πολλές άλλες έπαθαν εγκαύματα ή τραυματίστηκαν. Έτσι ο Θεός τιμώρησε την κακία των ανθρώπων, που είχαν καταδικάσει μία δυστυχισμένη νέα στον πιο φριχτό θάνατο.

ΜΑΡΙΚΟΛΜ ΝΤΙΕΡ

Οι μοναχές ψέλνοντας τη νεκρώσιμη ακολουθία την ώδηγησαν ως το κελλί της...

Γιατί αυξήθηκαν οι καρδιακοί

ΕΝΩ οι έπιστήμονες ξέρουν σήμερα τόσα πράγματα για τις ασθένειες και το θάνατο, εξακολουθούν ν' αγνοούν γιατί γερνάει ο άνθρωπος. Χάρης στην καταπολέμηση των μολυσματικών νόσων και τη βελτίωση των όρων υγιεινής, έχει αυξηθεί πολύ η μέση διάρκεια της ανθρώπινης ζωής. Η συνέπεια ήταν να μεγαλώσει σημαντικά η αναλογία των γέρων στο σύνολο του πληθυσμού.

Γι' αυτό άλλωστε, δημιουργήθηκε ο ειδικός έπιστημονικός κλάδος της «γεροντολογίας». Ωστόσο, μένει πάντοτε μυστήριο το τί ακριβώς συμβαίνει στον ανθρώπινο οργανισμό που γερνάει. Έχουν γίνει μόνο μερικές σποραδικές παρατηρήσεις, που υποσχονται να ώδηγήσουν κάποτε στη λύση αυτού του προβλήματος. Σπανίως τα γεράματα φθάνουν ξαφνικά. Οι περισσότεροι άνθρωποι γερνάνε χωρίς να το καταλάβουν. Άλλοι άρχίζουν από τα 40, κι' άλλοι όχι πριν από τα 70.

Για να είμαστε ακριβέστεροι, πρέπει να πούμε ότι άρχίζουμε να γερνάμε από τη στιγμή που θα γεννηθούμε. Ο χημισμός της ζωής είναι άχώριστα συνδεδεμένος με τον άκατάλυτο χημισμό του θανάτου.

Ενώ όμως στην αρχή επικρατεί μία ισορροπία μεταξύ φθοράς και άντικαταστάσεως, αργότερα δεν μπορεί πια ο οργανισμός ν' άντικαταστήσει όλους τους φθειρομένους ιστούς με καινούργιους. Ο άνθρωπος εξασθενεί τότε, οι τρίχες γίνονται λεπτές, το υποδόριο λίπος έλαττώνεται, έτσι που το δέρμα γίνεται χαλαρό και ζαρωμένο. Μ' άλλα λόγια, φθάνουν τα πραγματικά γεράματα.

Άλλοτε, πίστευαν οι άνθρωποι, ότι γερνούσαν από κούραση της καρδιάς. Αργότερα επικράτησε η θεωρία, ότι κάποια τοξίνη,

ΤΟ ΕΛΙΞΗΡΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

μένει όνειρο

είτε μικροβιακής προελεύσεως, είτε βαλερο προΐον του ανθρώπινου μεταβολισμού, δηλητηριάζει σιγά-σιγά τους ιστούς και κάνει τις αρτηρίες να χάσουν την ελαστικότητά τους.

Τώρα όμως υπάρχουν στοιχεία που δείχνουν, ότι τα γεράματα οφείλονται στους ένδοκρινείς αδένες, στα μικρά αλλά πολύπλοκα αδένες αυτοί είναι λίγοι και άσημαντοι σε μέγεθος, σπουδαίοι-έκκρίσεις τους εξαρτάται το αν θα γίνει κανείς ψηλός ή κοντός, κρυσία, ο χαρακτήρας, όλα είναι ζήτημα αδένων. Η ίδιουσγ-πρόερχεται από την καρδιά, άλλ, από τους αδένες. Το αίμα που κυκλοφορεί στις αρτηρίες, ύπακούει σ' αυτούς. Το στομάχι εκτε-λεί τις διαταγές τους.

Οι όρμόνες των αδένων αυτών, ρυθμίζουν την ανάπτυξη των δευτερευόντων χαρακτηριστικών του φύλου. Μία γυναίκα με άρ-πολλές άνδρικές όρμόνες. Το αντίθετο δε συμβαίνει μ' έναν άν-γυναικείο πρόσωπο ή η ανάπτυξη του στήθους στους άνδρες, οφείλονται σε τέτοιες όρμονικές άνωμαλίες.

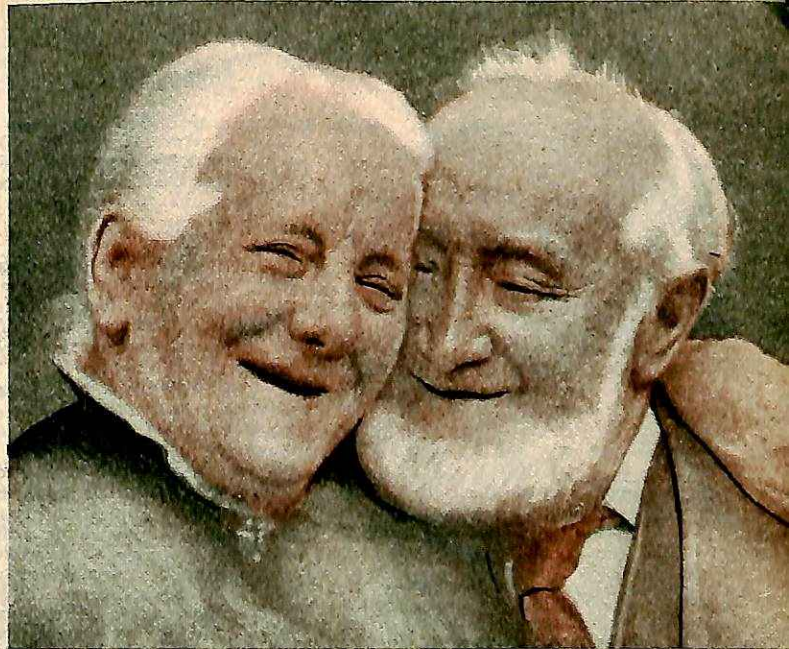
Έπίσης οι έκκρίσεις αυτών των αδένων έπηρεάζουν τις μετα-βολές των θρεπτικών αυτών στον οργανισμό, την ισορροπία του νερού στους ιστούς και το χημισμό του αίματος.

Σύμφωνα, λοιπόν, με τη θεωρία του Άλμπράϊτ, που θεωρείται σήμερα η επικρατετέρα, μετά τα 60 χρόνια, έλαττώνονται συνε-χώς οι όρμόνες που εκκρίνονται από τους έπινεφριδίου αδένες. Αυτή η «αδρενένοπαισις» — όπως έχει ονομασθή έπιστημονικά — φέρνει τα γεράματα.

Εφ' όσον η άνεπάρκεια των αδένων κάνει τον άνθρωπο να γε-νάει, ήταν φυσικό να δοκιμασθούν διάφορες μέθοδοι ξανανειώματος, παλαιότερα μόν με μεταφύτευση αδένων νέων πτηνών, τώρα δε με κατάλληλες όρμόνες. Όλες όμως απέδωσαν προσωρινά μόνον άποτελέσματα, επί λίγους μήνες ή ένα χρόνο το πολύ.

Στο μεταξύ, μία συνέπεια της παρατάσεως της ζωής του άν-

Ενας παντικός γερασμένος, αδύνατος, μισομαθημένος (Α), ξανα-νέωσε με τη μεταφύτευση γεννητικών αδένων, και ξαναβρήκε τη νεανική του εμφάνιση και το σπρίγος του (Β).

Το αληθινό ιδανικό κάθε ταιριασμένου άντρώγου είναι να φτάση σε βαθεία γεράματα, με υγεία και ευτυχία. Κι' η ιατρική έπιστήμη έχει βάσει τα δυνατό της για να το πραγματοποιήσει.

θρώπου ήταν η μεγάλη αύξηση της θνησιμότητας από καρδιακές παθήσεις. Πεθαίνουν περισσότεροι άνθρωποι από την καρδιά τους, έπειδή είναι πιο πολλοί από άλλοτε αυτοί που φθάνουν σε προ-χωρημένη ηλικία.

Κατά τις στατιστικές, τα καρδιακά νοσήματα έχουν σήμερα την πρώτη θέση άνάμεσα στις διά-φορες αίτιες θανάτου.

Είναι γεγονός, ότι κακομεταχειριζόμαστε πολύ την καρδιά μας, στο διάστημα της ζωής μας, με τις άτακτες συνήθειές μας, το πολύ φαγοπότι, το κάπνισμα, την υπερβολική εργασία, τις στενοχω-ρίες... Ένώ ο ανθρώπινος οργανισμός είναι φτιαγμένος για ν' άνθεξη περίπου 70 χρόνια, οι διάφορες υπερβολές και καταχρή-σεις, έλαττώνουν την άντοχή και τη ζωτικότητα του.

Μεταξύ άλλων, λοιπόν, η καρδιά γίνεται άνικανή να τροφοδο-τήσει με αρκετό αίμα τα διάφορα όργανα του σώματος. Άλλοτε άρρωσταίνει αυτή η ίδια και άλλοτε ύφίσταται τον άντίκτυπο των ασθνεϊών άλλων οργάνων, όπως είναι η βρογχίτις, το άσθμα, ή υπέρτασις, διάφορες χρόνιες δηλητηριάσεις από τοξίνες μικρο-βίων, κλπ.

Στη βρογχίτιδα και στο άσθμα, η καρδιά υποχρεώνεται να υπερινικήση την αυξημένη πίεση στους πνεύμονες. Κουράζεται, λοιπόν, υπερβολικά και άρρωσταίνει το δεξιό μέρος της.

Αντίθετα, όταν υπάρχει αρτηριακή υπέρτασις (πίεσις), που δυσκολεύει την κυκλοφορία του αίματος στις αρτηρίες, η πρόσ-θετη κόπωση έπηρεάζει το άριστερό μέρος της καρδιάς. Το άπο-τέλεσμα είναι να μεγαλώσει η καρδιά, για ν' άποκτήσουν περισ-σότερη δύναμη οι μυϊκές ίνες της και να μπορούν ν' άνταποκριθούν στον προορισμό τους. Αυτό συνεχίζεται, ώσπου δεν μπορεί πια η καρδιά να μεγαλώσει περισσότερο. Άρχίζει τότε να λειτουργή έλαττωματικά. Κάθε σωματική άσκηση φέρνει τότε λαχάνισμα, πρήζονται δε τα πόδια και η κοιλία.

Στις περιπτώσεις δηλητηριάσεων, από μολύνσεις ή από κακή λειτουργία των νεφρών, η καρδιά δεν μπορεί πια να διατραφή και να όξυγονωθή κανονικά, κι' έπομένως άρρωσταίνει.

Έχουμε, τέλος, τις καρδιακές παθήσεις που οφείλονται σε άνε-παρκή τροφοδοτήσι του καρδιακού μυός με αίμα. Η κυριώτερη απ' αυτές είναι η σπληάχη, που εξελίσσεται βαθμιαία και μπο-ρεί να καταλήξη στην τόσο επικίνδυνη θρόμβωσι των στεφανιαίων άρτηριών.

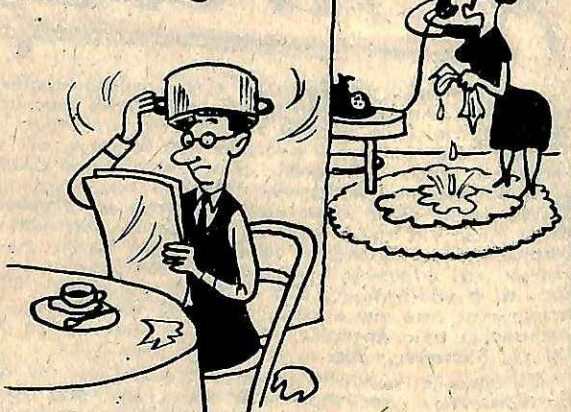
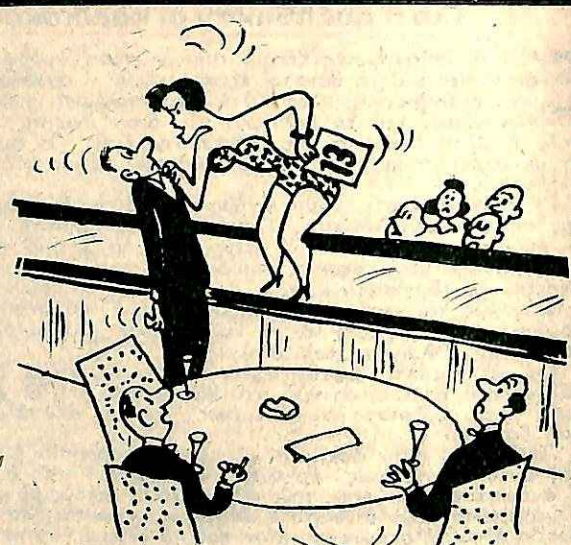
Και, στην περίπτωση όμως ακόμη της σπληάχης, μπορεί κα-νείς να ζήσει επί πολλά χρόνια με άρρωστη καρδιά, άρκεί να έξε-τάζεται τακτικά και ν' ακολουθή τις ύποδείξεις του γιατρού.

Αυτό περίπου το σχήμα έχει η ανθρώπινη καρδιά. Ο θαάκος με τα χοντρά τοιχώματα που την περιβάλλει, είναι το «περι-κάρδιο».

Τὰ μυστήρια τοῦ Ἡλίου

Ο Ήλιος παράγει συνεχώς ασύλληπτα μεγάλες ποσότητες ενέργειας, που διασκορπίζονται γύρω του, προς όλες τις διευθύνσεις. Η η δέχεται μόλις το μισό διασκορπισμένο στο του συνόλου. Κι όμως, αν επρόκειτο να το πληρώσουμε, με το τιμολόγιο της Πόουερ, θα έδωσαμε συνολικά 165 πεντάκις εκατομμύρια δολάρια το χρόνο, για το ελάχιστο ποσοστό που δέχεται η Έλλαδα. Ο Ήλιος είναι μια διάσημη μάχη από εσπεριωμένα μέταλλα (ορείδη, νίκελ, καλτ.) προπάντων όμως από υδρογόνο. Κάθε τόσο, τινάζει προς τα έξω φλογούρους πίδακες διάχυτης ύλης, που κινούνται με ταχύτητες 150 χιλιο-

Οι Τεχνικοί φαντάσθηκαν τότε πώς οι Γερμανοί είχαν επινοήσει κάποιο πρόπο για ν' αφοπλιστούν τα ραντάρ. Ύστερα όμως, παρατηρήθηκε πως οι ανωμολίες εκείνες έπαυαν, άμέσως μόλις έβρε ο ήλιος. Έτσι άποδείχτηκε πως τίς προκαλούσαν ήλεκτρομαγνητικά κύματα εκπαιδευμένα απ' αυτόν. Τώρα τα κύματα αυτά μελετώνται με ειδικά τηλεσκόπια, που έχουν αντί για φακούς, κρυσταλινές με παράξενα σχήματα.

A cartoon illustration showing a man in a dark suit and bow tie standing outside a door. He has a surprised or startled expression. A man in a checkered shirt and a hat is emerging from the door, holding a telephone receiver to his ear. A hat is flying through the air between them, suggesting a commotion or a sudden event. The door has a sign that reads "THAEC" and "ON".

— "Ακου, Κώστα! Ἡ φωνούλα τῆς γυναι-
κας μου, ὅταν ἔχη τὰ νεῦρα της!...

τίποτα; τῆς σύστησε ἡ Μαρία.
Κι' ἐκείνη ὑπάκουσε. Ἄφου

Τὰ εἴδη

ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

¹ Ἐπειθε, τῇ μιᾷ μετὰ τὴν ἄλλη, τις γυνή τις ζητήσουν τὴ συμβουλή της, νά τῆς δ

με τη θανατική καταδίκη της.

Ἦ ἐρωτευμένος λωποδύτης

Κάποιος νεαρός λωποδύτης, στο Λονδίνο, κορτάριζε μία υπηρέτρια, με την βοήθειά της να βρή έσοι την ευκαιρία να γδύσει το σπίτι των αφεντικών της. Και πραγματικά, κατόρθωσε να κλέψει αρκετά κοσμήματα. Η υπηρέτρια όμως μυηρίστηκε κάτι, τόν έπιεσε και τόν ανάγκασε να δηλολογήσει τήν αλήθεια. Άναστατωμένη τότε, τού άπαίτησε να επιστρέψει άμέσως τα κλοπιμαία. Έπειδή αυτός τήν είχε έρωτευθεί στο μεταξύ πραγματικά, άναγκάστηκε να ύποχωρήσει. "Όταν όμως πήγε μία νύχτα στο σπίτι, γιά να βάλει τήν θέσι τους τα κλοπιμαία... τόν έπιασαν!

ΤΟ ΞΟΡΚΙ

ΜΕ συγχωρήτε, κύριε, βλέπω πως καπνίζετε... και σ' ας ζηλεύω. Πόσο σ' ας ζηλεύω!... Εδώ δεν μ' ας επιτρέπουν το κάπνισμα. Βέβαια, είναι ένα σοφό μέτρο, στις περισσότερες περιπτώσεις. Δεν πρέπει κανείς να εμπιστεύεται φωτιά στους τρελλούς. Μ' ας πιστεύετε με, κύριε, η δική μου θέσι δεν είν' εδώ, στο φρενοκομείο. Είμαι λογικός, σαν όλο τον κόσμο, σαν εσάς. Κι όμως έσείς κάθεστε σ' αυτό το ωραίο αυτόκινητό σας, κι' είσαστε ελεύθερος να πηγαίνετε... ενώ εγώ είμαι κλεισμένος πίσω απ' αυτά τα κάγκελλα του κελιού μου!

— Ω, σ' ας παρακαλώ, μη φεύγετε ακόμα! Δεν πρόκειται να σ' άνοχλίσω καθόλου. Δεν θα σ' ας ξαναζητήσω καν τσιγάρο.

Υποθέτω πως θα περιμένετε κάποιον, εδώ απ' έξω απ' το φρενοκομείο. Ίσως τη γυναίκα σας, ή κάποιο φίλο, ή ένα απ' τους γιατρούς της κλινικής. Μά δεν πειράζει, αν ιδώ να έρχεται κανείς, θα σταματήσω και θα φύγω άμέσως απ' το παράθυρο. — Ως τότε όμως, κάμετέ μου τη μεγάλη χάρη να μείνετε... Δεν φαντάζεστε τι είναι για μένα να μπορώ να μιλάω έτσι με κάποιον απ' έξω... κάποιον που θα μ' ακούσει, που θα με πιστέψει ίσως!

— Όχι, είναι μεγάλη αυτή η απίτησή μου... Μά πείτε μου, κύριε, μοιάζει για τρελλός; Έχει ή όμιλία μου τίποτε το παράλογο;... Το μυαλό μου λειτουργεί περίφημα. — Αν θέλετε, μπορώ να σ' ας λύσω ένα πρόβλημα τριγωνομετρίας ή να σ' ας απαγγείλω στίχους του Σαίξπηρ. — Όταν ώστόσο προσπαθώ να πω την αλήθεια, δεν με πιστεύουν!

— Εσείς, κύριε, είσαστε τζέντλεμαν... φαίνεστε! Έχετε την συμπόνια, την άνοχη και την καλή διάθεσι ν' ακούστε ένα δυστυχισμένο. Μπορώ να διακρίνω αυτά τα προσόντα σ' έναν άνθρωπο, για τον άπλουστατο λόγο ότι είμαι κι' εγώ ο ίδιος ένας τζέντλεμαν.

Δεν θα το πιστεύετε, βέβαια, απ' το παρουσιαστικό μου... κι' ακόμα περισσότερο αν διαβάσετε το Ιατρικό δελτίο μου. Λέει πως είμαι ο Ντέιβιντ Γκρήνλντ, ναυτικός, κι' ότι πάσχω από άνακτη τρέλλα, παρανοϊκή μορφή. Μά σ' ας όρκίζομαι πως δεν είμαι ο Ντέιβιντ Γκρήνλντ... και πως δεν είμαι τρελλός!

— Αφίστε με να σ' ας εξηγήσω πως έγινα... Και πάλι σ' ας παρακαλώ θερμά να μη με κρίνετε απ' όπω φαίνομαι. Αυτή η πακτωστή μύτη, αυτά τα ροζιασμένα χέρια, δεν είναι δικά μου... όχι, δεν είναι δικά μου! — Ανήκουν στο Ντέιβιντ Γκρήνλντ. Μά δεν είμ' εγώ αυτός! Είμαι ο Έντγκαρ Γκρήνλντ, αντιπρόεδρος της εφοπλιστικής εταιρείας «Ατλάντικ». Έχω ένα ωραίο σπίτι στο Έντγλουάτερ, γυναίκα και δυο χαριτωμένα παιδιά... — Ω, πρέπει να με πιστεύετε!

Βλέπω ώστόσο στα μάτια σας τη δυσπιστία και τη συμπόνια... Σ' ας διαιολογώ απόλυτα, κύριε. Μά, σ' ας ικετεύω, ακούστε την ιστορία μου! Δεν θα σ' ας απασχολήσω περισσότερο από ένα-δυο λεπτά... και δεν θα σ' ας κοστίσει τίποτε. — Ένα τσιγάρο μονάχα, αν θέχετε τη διάθεσι.

— Αρχίσε πριν από ένα χρόνο, σχεδόν σαν και σήμερα. Βρισκόμουν στο γραφείο μου, όπως συνήθως. Ήμουν τότε μέσα στο δικό μου σώμα, κι' όχι σ' αυτό το κακοφτιαγμένο, με τα τατουάζ, που βλέπετε τώρα... Καταλαβαίνω, τα λόγια μου σ' ας φαίνονται παραλήρημα τρελλού. Μά αφίστε με να σ' ας εξηγήσω!

— Ένα απ' τα πλοία μας, ο «Σταυρός της Ανατολής» είχε φτάσει στο λιμάνι, εκείνο το πρωί. Προς το μεσημέρι, έμαθα πως ο Ντέιβιντ Γκρήνλντ είχε βγεί στη στεριά και μεθοκοπούσε σε μία ταβέρνα του λιμανιού. Ο Ντέιβιντ, ο πρώτος μου ξά-

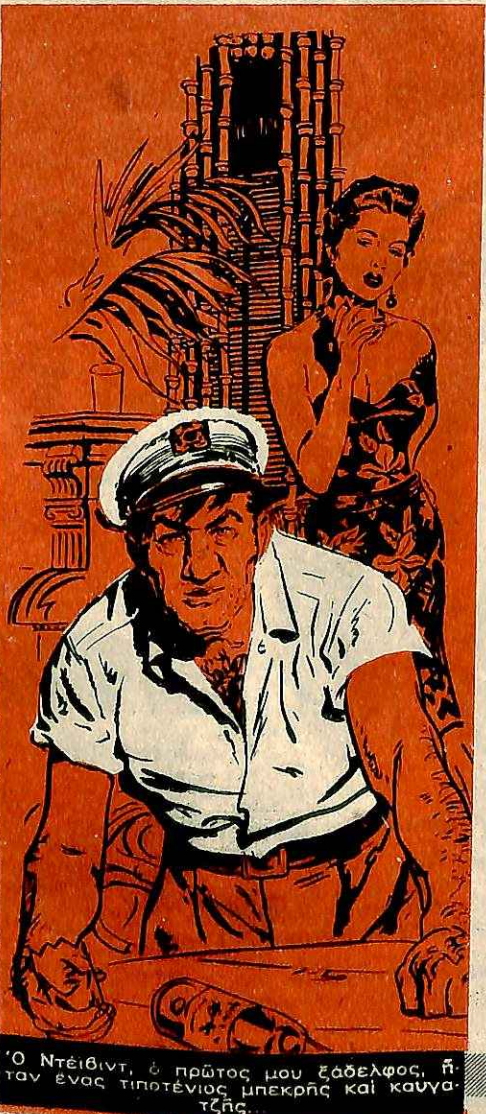

δερφος, ένας τιποτένιος, μπεκρής, καυγάτζης... Έγώ τον είχα βάλει στο «Σταυρό της Ανατολής», κι' αν δεν είχε την προστασία μου θα τον διώχνανε δέκα φορές. Μά δεν ήξερε τί θα πη εύγνωμοσύνη, κύριε. Καθόλου! — Απεναντίας, μάλιστα, με μισούσε, γιατί εγώ είχα επιτύχει στη ζωή μου, είχα κερδίσει τον πλούτο, το σεβασμό του κόσμου, ενώ αυτός είχε μείνει ένα σκουπίδι.

— Παρ' όλη όμως την κακή του διάθεσι, ένοιωθα μία ευθύνη γι' αυτόν, έφόσον ήταν μέλος της οικογενείας μου. Πήγα λοιπόν στην ταβέρνα. Τον βρήκα μεθυσμένο, σε αδιαστική κατάσταση. Τον πήρα στο πίσω δωμάτιο και παράγγειλα καφέ. — Η-μαστε μόνοι εκεί μέσα, οι δυο μας...

Μπορείτε να μου δώσετε ένα τσιγάρο, κύριε; Ένα μονάχα!... Κυττάχτε. Ο άπλωσώ το χέρι μου μέσ' απ' τα κάγκελλα, όσο μακρύτερα μπορώ. — Αν μπορούσατε να βάλετε ένα τσιγάρο ανάμεσα στα δάχτυλά μου, θα σ' ας εύγνωμομούσα τόσο πολύ! Δεν φαντάζεστε πόσο βασανιστικό είναι να βλέπεις έναν άλλον άνθρωπο να καπνίζει, ενώ εσύ...

— Ω, σ' ας ευχαριστώ, κύριε, είσαστε πολύ καλός! — Έδωσα λοιπόν στο Ντέιβιντ να πη τη τον καφέ. Συνήλθε κάπως, μά εξακολούθησε να τ' ας βάλη μαζί μου. Με κατηγορούσε

Ο Ντέιβιντ, ο πρώτος μου ξάδελφος, ήταν ένας τιποτένιος μπεκρής και καυγάτζης.

πως τον αντιπαθούσα κρυφά, πως τον περιφρονούσα και τον κατάτρεχα.

Τού απάντησα πως ήταν φαντασίες του, όλ' αυτά, και πως αισθανόμουν μόνο οίκτο γι' αυτόν. — Όταν τού τ' ας είπα, μούριξε μία παράξενη ματιά, σαν ν' αταν μεθυσμένος και νηφάλιος μαζί. — Ύστερα χαμογέλασε...

— Ω, κύριε, ξαναιίδα από τότε χιλιάδες φορές αυτό το χαμόγελο, οτ' ας δειρά μου!

— Αφίσε με, ξάδερφέ μου να σου δείξω ένα παιχνιδιό που έμαθα από κάποιο Κινέζο, στο Χόνγκ - Κόνγκ, μου είπτε. Είναι ένα είδος μαγειρίας, μαύρης ή λευκής... όπως το πάρης!

— Έβγαλε κάτι απ' την τσέπη του και τ' ας άφισε πάνω στο τραπέζι. Είδα πως ήταν ένα κομματάκι λιθάνι. Χαμογέλασε πάλι μ' εκείνο το κακό χαμόγελο, και πρόσθεσε:

— Για να πετύχει η μαγειρία, πρέπει πρώτα να υπάρχει οίκτος. Ύστερα, να καή κάτι σαν θυμίαμα... το λιθάνι, ας πούμε. Κάι, στο τέλος, να πη κανείς στον άλλο τα λόγια, το ξόρκι.

Σκέφθηκα πως παραμιλούσε απ' το μεθύσι. Τον άφισα ώστόσο να κάνει ό,τι ήθελε... Με συγχωρήτε, κύριε, θα μου άναψετε το τσιγάρο; Δεν χρειάζεται να μου δώσετε σπρίτο. Κρατήστε απλώς τη φωτιά εκεί που θα μπορώ να τη φτάσω με την άκρη του τσιγαρού... — Έτσι! Σ' ας ευχαριστώ, κύριε... — Ω, τι ωραίος καπνός!

— Ποιά λόγια; ρώτησα λοιπόν τον ξάδερφό μου.

— Εκείνος είχε άναψει κι' όλας το λιθάνι, κι' ο καπνός ανέβαινε ανάμεσα μας. Με κύτταξε μέσ' απ' αυτόν, έτσι όπως σ' ας κυττάζω εγώ τώρα. — Ύστερα είπτε τα λόγια... — Έλάτε πιο κοντά, να σ' ας τα ψιθυρίσω. Λίγο πιο κοντά. — Εκεί! — Ακούστε τα...

Πετυχαίνει! Πέτυχε πάλι το ξόρκι των παλμών και τρομερών θεών! Το περίμενα, το έλπιζα πως θα πετύχη!

Λυπούμαι πολύ, κύριε, που σ' ας άφίνω εκεί μέσα. Μά έπρεπε να βγώ, να ελευθερωθώ... κι' αυτός ήταν ο μόνος τρόπος! — Έπρεπε ν' αλλάξω το σώμα μου με το δικό σας, όπως είχε κάνει κι' ο Ντέιβιντ με μένα!

— Ω, μη φωνάζετε έτσι, μη τρανάζετε τα κάγκελλα. Θαρρούν οι νοσοκόμοι και θα σ' ας φορέσουν το ζουρλομανδύα. Γιατί γι' αυτούς θάσαστε ο Ντέιβιντ Γκρήνλντ, ο ναύτης, ο άνακτος τρελλός. — Ο, τι κι' αν τους πητε, δεν θα σ' ας πιστεύουν. Πρέπει τώρα να κάνετε υπομονή, να περιμένετε καιρό, πολλόν καιρό, όπως κι' εγώ... ώσπου να νοιώσει κάποιος οίκτο γι' ας. Τότε θα πρέπει να κάψετε κάτι, για θυμίαμα, όπως έκαψα εγώ το τσιγάρο, και να πητε τα μαγικά λόγια... Μην τ' ας χάσετε, τα λόγια.

Πρέπει να φύγω τώρα, γιατί έχω πολλή δουλειά. Δεν θα με περιμένη, σίγουρα, ο ξάδερφός μου ο Ντέιβιντ, και μάλιστα με τέτοια μορφή. Τί έκπληξι θα δοκιμάση που θα με δη!

Θα σ' ας πάρω τ' αυτόκινητό σας, κύριε. Δεν σ' ας χρειάζεται πιά... Σ' ας ευχαριστώ για όλα, και σ' ας εύχομαι καλή τύχη!

ΑΡΘΟΥΡ ΓΚΟΡΝΤΟΝ

Η ΞΑΝΘΗ ΝΕΜΕΣΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο γιατρός που εξέταζε τον Τεβενέν, πειθαιό πως έχουν κλονισθή τα λογικά του. Ζητάει ώστόσο να γίνει Ιατρικό συμβούλιο. Η Έρμάνς πειθεί όλους πως ο Άρθουρος βρίσκεται στο Τούρ, διαβάσαντας τους ένα ψευτικό γράμμα του προερχόμενο από εκεί. Η Μαργαρίτα, η Μπλάνς κι' ο Ρουώ αγωνιούν για την εξέλιξη της καταστάσεως και τηλεγραφούν στον άδελφά Παρκάλ να σπεύσει κοντά στο φίλο του, για να τον προστατέψη απ' τους εκρούς του. Κατόπιν της γνωμοδοτήσεως των γιατρών, ο Σαρλ κλείνεται σε μία φρενολογική κλινική, υπό παρατήρησι. Για να βιάσει τα πράγματα, ο Άρθουρος χρησιμοποεί επίδεξις ένα παλιό έρωτικό γράμμα και πειθεί μ' αυτό τον Έρμάνς πως κάποια πλούσια του τον λατρεύει και θέλει να τον παντρευτεί. Η Έρμάνς τρελλαίνεται απ' το φόβο της μήπως τον χάσει. — Επακολουθεί μία δραματική σκηνή μεταξύ τους, που την παρακολουθεί η Μαργαρίτα, κρυμμένη σ' ένα ντουλάπι.

6ον — Ωστε λοιπόν αποφάσισες να παντρευτείς αυτή τη γυναίκα; ρώτησε η Έρμάνς με ραγισμένη φωνή.

— Δεν έχω ακόμη αποφασίσει τίποτε. — Απάντησε επιτήδεια ο «Ζιγκολό». Η πληγωμένη καρδιά του παλεύει ανάμεσα σε χίλια αντίθετα συναισθήματα...

— Την αγαπάς ακόμη; — Όχι, σου τ' όρκίζομαι! — — Ορκίσου μου πως δεν θα την αγαπήσης ποτέ!...

Αφού διάτασε μία στιγμή, ο «Ζιγκολό» απάντησε:

— Δεν μπορώ να σου δώσω αυτό τον όρκο. — Δεν θέλω να έχω μία μέρα τυφείας συνειδήσεως για μία επιπορκία... Είμαι βέβαιος πάντως πως δεν θα την αγαπήσω ποτέ όπως έσένα. Μά πως είναι δυνατό ν' άρνηθώ τη στοργή μου σ' εκείνη που θα γίνει ίσως μία υερά σύντροφος της ζωής μου και μητέρα των παιδιών μου;

Η Έρμάνς έμεινε για μερικά λεπτά σκυθρωπή κι' άμυλη. Ξαφνικά, ανασήκωσε το κεφάλι της και είπτε:

— Η αγάπη μου για σένα, Άρθουρε, είναι τόσο βαθειά κι' αληθινή, ώστε είμαι έτοιμη για κάθε θυσιά... Ποτέ όμως δεν θα σ' άφισω να παντρευτείς μία γυναίκα που θ' ας αγαπήσει ή που θα την αγαπήσει... — Θέλω να μείνης δικός μου... — Θα πάω λοιπόν διαζύγιο και θα σε παντρευτώ!

Η Μαργαρίτα είχε το μάτι της κολλημένο στη μικρή χαρσαμάρα, που της έπέτρεπε να βλέπει ό,τι γινότανε στο σαλόνι. — Ήταν κατάχλωμη και χρειάστηκε να καταβάλει μεγάλη προσπάθεια για να μην προσδώσει την παρουσία της με τον παραμικρό θόρυβο.

«Αυτός λοιπόν ήταν ο σκοπός που έπιδίωκε ο ντ' Βερνέ! συλλογιζότανε. Να περάσουν τον πατέρα μου για τρελλό, να τον κλείσουν στο φρενοκομείο, για να μπορέ-

ση αυτός να παντρευτεί ύστερα την πλούσια ζωτογήρα του, να τού πάει την περιουσία και τη γυναίκα μαζί!...

Ξαφνικά όμως, έμεινε απόλυθωμένη από την κατάπληξι. Ο Άρθουρος είχε πέσει γονατιστός εμπρός στη φίλενάδα του και της φώναζε, φιλώντας της τα χέρια μ' εύγνωμοσύνη:

— Ω, Έρμάνς, σε λατρεύω!... Κι' είμαι συγκινημένος μέχρι δακρύων απ' την υπερτάτη άφοσίωσί σου... Αλλοίμονο όμως, δεν είναι δυνατό αυτό το διαζύγιο!

— Πώς!... Τί θές να πής; — Δεν μπορείς να σπάσης το δεσμό που σ' ένωσε με τον άντρα σου. — Δεν μπορώ;...

— Είναι βέβαιον πως θα τεθή ο δυστυχισμένος υπό απαγορεύσει. Έχεις στα χέρια σου τόσες αποδείξεις της τρέλλας του, ώστε δεν χωρεί αμφιβολία πως θα το πετύχης. Αυτός όμως ακριβώς ο λόγος που σου επιτρέπει να διαθέσεις κατά την κρίσι σου την περιουσία του και τη δική σου, ως κηδεμών του παιδιού σας, σου απαγορεύει να χωρίσης απ' αυτόν! Δεν μπορείς ποτέ να πάρης διαζύγιο από ένα τρελλό!

— Πώς!... Τί θές να πής; — Θα μείνω λοιπόν αιώνια δεμένη μ' αυτό τον άνθρωπο;

— Αιώνια; Ο νόμος χορηγεί διαζύγιο μόνο στη σύζυγο που θ' αποδείξει μία βαρεία προσβολή εκ μέρους του άλλου. — Αν όμως αυτός ο άλλος είναι τρελλός, δεν έχει την ευθύνη των πράξεών του! Για να έχης πιθανότητες να επιτύχης το διαζύγιο, θάπρεπε ν' αποδείξεις ότι σου φέθηκε κακά, είτε πριν τεθή σε απαγορεύσει, είτε στα διαλείμματα της πνευματικής διαφυγίας του.

— Έ λοιπόν, θα το αποδείξω! φώναζε η Έρμάνς, αναπηδώντας.

Ο Άρθουρος έκαμε μία κίνηση έκπληξεως κι' απογοητεύσεως σχεδόν.

— Πώς είπες;... πρόφερε. — Είπα ότι μπορώ ν' αποδείξω πως μου έκαμε τη μεγαλύτερη προσβολή, που μπορεί να γίνει σε μία γυναίκα!

— Έχεις αποδείξεις;

— Ναι, και έγγραφες μάλιστα! Έχω την ομολογία του εγκλήματός του!...

— Ποιού εγκλήματος; Τί θές να πής;...

— Θυμάσαι την ημέρα που ήθελε να σε διώξει απ' τη δουλειά του; Έοτασε τότε να τού δείξω μία φωτογραφία με λίγες λέξεις γραμμένες πίσω της, που τη φιλάω σ' ένα συρτάρι της σιφονιέρας μου, στην κάμαρά μου.

— Ήξερε η Μαργαρίτα τί ήταν το πορτραίτο αυτό. Θυμότανε τη σκηνή που είχε γίνει

— Θα μείνω λοιπόν αιώνια δεμένη μ' αυτόν τον άνθρωπο; φώναζε η Έρμάνς.

Άλλοτε, μ' αὐτὴν καὶ τὴν ἀδελφὴν της, καὶ τὴν ξαφνικὴ ἐπέμβασι τῆς κ. Τεβενέν, ποὺ τῆς εἶχε ἀρπάξει ἀπ' τὰ χεῖρα τὴ φωτογραφία κι' ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ὥρες τὴν εἶχε δώξει ἀπ' τὸ σπῆτι ποὺ ἦταν πιά τότε δικό της, μαζὶ μὲ τὴν ἀληθινὴν ὑπὲρ της...

Μία ἀπόφασι ἀλύσιπτῃ εἶχε γεννηθῇ τῶρα μέσα της. Ἐνὰ σχέδιον ποὺ τὴν τρόμαξε, τὴ γέμιζε φόβον, κι' ὅμως ἤθελε, ἐπρεπε νὰ τὴ ἐκτελέσῃ. Δὲν τῆς ἔμενε πιά παρὰ νὰ σκεφθῇ τὰ μέσα ποὺ θὰ χρησιμοποιοῦσε.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἡ Σουζάννα τῆς εἶπε μὲ χαρά: — Ἐγὼ νὰ σὰς ἀναγγεῖλω μιὰ καλὴ εἰδοσίαν, μὲς Κλάρις. Θὰ φύγουμε ἀπ' τὸ Σαμουρῶ, θὰ γυρίσουμε στὸ Παρίσι. Τ' ἀποφασισὲ ἡ μαμά τοῦ σημερινό μας περιπάτου. Φαίνεται πὼς εἶναι ἀπαραίτητὴ ἡ παρουσία της γιὰ τὰς υποθέσεις τοῦ μαγαζιού. Πρέπει νὰ τὴ συμβουλευώμαι κάθε στιγμὴ... Κι' ὕστερα, ἀνυσχεῖ γιὰ τὴν κατάστασι τοῦ μπαμπὰ καὶ θέλει νάναί κοντὰ του... Ἐπιτέλους, θὰ μπορῶ νὰ βλέπω κάθε μέρα τὸν καὶ μόνον τὸν πατερούλη μου.

— Ναι, βέβαια... τραύλισε ἡ Μαργαρίτα.

Ἡ ἐπιστροφὴ στὸ Παρίσι πραγματοποιοῦσε τὶς κρυφὲς ἐλπίδες της. Μὰ δὲν τοῖς σκέψεις της.

— Ἐπειτα, θὰ μὰς ἐπισκέπτονται συχνότερα οἱ φιλενάδες μας, κι' αὐτὸ θάναί μιὰ παρηγοριά στὴ δυστυχία μας, πρόσθεσε ἡ Σουζάννα.

— Ἀλήθεια... ἀπάντησε μηχανικὰ ἡ Μαργαρίτα.

— Κι' ὁ Φαμπιέν θὰ μπορῇ ν' ἀρχειται συχνὰ νὰ μὰς βλέπῃ, δίχως ν' ἀφίη πολλὰς δουλειές του... Μὰ ἐπίασε τὴ φλυαρία, μὲς Κλάρις, ἐνῶ ἔχομε κι' οἱ δύο νὰ ἐτοιμάσωμε τόσα πράγματα γιὰ τὸ ταξίδι μας... Σὰς ἀφίω λοιπόν.

Κι' ἡ Σουζάννα ἀγκάλιασε ἐγκάρδια τὴ φίλην της κι' ἀπομακρύνθηκε.

Τὴ νύχτα ἐκείνη, ἡ Μαργαρίτα δὲν κοιμήθηκε. Σκεπτότανε, μὲ τὸ πρόσωπο ἀνέμεσα στὰ χεῖρα της καὶ τοὺς ἀγκῶνες στήριγμένους στὸ μαξιλάρι της...

Ὅπως τὸ προανήγγειλε ἡ Σουζάννα, τ' ἄλλο πρωὶ ἡ κ. Τεβενέν ἤρθε τὴ βίλλα τοῦ Σαμουρῶ. Μὴ θέλοντας ν' ἀπασχοληθῇ μὲ τὶς ἀποσκευές, ἄφισε ἐκεῖ ὅλους τοὺς ὑπηρέτες, γιὰ νὰ ἐτοιμάσουν τὰ μπαούλα καὶ τὶς βαλίτσες.

Ἡ μαγεύρισα κι' οἱ δύο καμαριέρες θὰ πήγαιναν στὸ Παρίσι μ' ἕνα ἀπογευματινὸ τραῖνο, ἐγκαίρως ὥστε νὰ φροντίσουν γιὰ τὸ βραδυνὸ φαγητὸ καὶ τὶς ἄλλες δουλειές τους.

Ἡ Σουζάννα κι' ἡ μὲς Κλάρις ἤθμεναν ὅλη τὴν ἡμέρα τὸ μέγαρο Τεβενέν, ἀπα-

σχολημένες μὲ τὴν ἐγκαταστάσι τους. Ἡ κ. Τεβενέν ὅμως θάβαινε ἀμέσως, γιὰτὶ εἶχε σκεφθῇ στὴν κλινικὴν τοῦ Ὠτέιγ μ' ἕνα δικαστικὸ ποὺ θὰ πήγαινε νὰ ἐξετάσῃ τὸ συζυγίον της.

Ἡ Σουζάννα κι' ἡ Μαργαρίτα ἦσαν μόνες.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἀγαπητὴ μου Σουζάννα, εἶπε ξαφνικὰ ἡ Μαργαρίτα, ἀλλὰ δὲν ἔχω τὴ δύναμι νὰ μείνω περισσότερο μαζὶ σας. Ὑποφέρω ἀπὸ τρομερὸ πονοκέφαλον. Προσπάθησα νὰ κάμω κομπογιόνη ὡς τώρα, ἀλλὰ ὁ πόνος εἶναι δυνατότερος ἀπὸ τὴν θέλησί μου. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ν' ἀνεβῶ στὴν κάμαρά μου, γιὰ μιὰ - δύο ὥρες...

— Μὰ βέβαια, καλὴ μου Κλάρις! Πηγαίνετε γρήγορα ν' ἀναπαυθῆτε. Ὁ ὕπνος εἶναι τὸ καλλίτερον φάρμακον γιὰ τὸν πονοκέφαλον... Ἐγὼ ἔχω τόσα πράγματα νὰ τακτοποιήσω στὴν κάμαρά μου, ὅσο θὰ εἶμαι μόνη.

Πραγματικὰ, ἡ Μαργαρίτα ἔπρεπε νάναί ἀδιάθετη, γιὰτὶ τὸ πρόσωπό της εἶχε μιὰ νεκρικὴ χλωμιάδα. Μόλις ὅμως ἔμεινε μόνη, παρουσιάσε μιὰ παράξενη μεταμόρφωσι. Ἦταν γλωμὴ ἀκούη, ἀλλὰ εἶχε ζωηρὴν ξαφνικὰ...

Μὲ χίλιες προφυλάξεις, κατέθηκε στὸ ἰσόγειον. Δὲν ὑπῆρχε κανεὶς ἄλλος στὸ σπῆτι, οὐτ' ἕνας ὑπηρετὴς...

Σὲ μερικὰ λεπτά λοιπόν, τελείωσαν ὅλα, μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία.

Ἡ νέα διέσχισε γρήγορα τὸ μεγάλο σαλόνι καὶ μῆκε στὴν κρεβατοκάμαρα τῆς Ἑρμάνς. Χωρὶς τὸν παραμικρὸν δισταγμὸ, πῆγε ὡς τὴ σιφονιέρα, ποὺ βρισκόταν σὲ μιὰ γωνία.

Δίπλα της, ἦταν κρεμασμένο στὸν τοῖχο ἕνα κεντημένο σακκουλάκι. Ἡ Μαργαρίτα ἔκρυψε μέσα τὸ χεῖρ της καὶ πῆρε ἕνα χάλκινο κλειδάκι, καλλιτεχνικὰ σκαλισμένο, ποὺ ἤξερε πὼς βρισκόταν πάντα ἐκεῖ. Τὸ βάλε στὴν κλειδαριὰ τοῦ ἐπάνω συρταριοῦ καὶ τ' ἀνοίξε.

Ἐφάε βιαστικὰ κάτω ἀπ' τὶς νταντέλες, τὰ κεντήματα καὶ τὰ ἄλλα μικροπράγματα ποὺ ὑπῆρχαν ἐκεῖ μέσα. Καὶ βῆκε ἕνα πακέτακι, διπλωμένο μ' ἐπιμέλεια.

Ἦταν αὐτὸ ποὺ ζητοῦσε. Τ' ἀνοίξε κι' ἔδωλε ἀπὸ ἕνα κιτρινωμένο φάκελλον τὴ φωτογραφία ἐνὸς μωροῦ. Στὸ πῖσω μέρος της διαβάσε τὴν ἐξῆς ἀφιέρωσι:

«Στὴν πολυαγαπημένη μου Μπλάνς, Κυττάζοντας τὸ πορτραῖτό αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ μας, ποὺ τὸ ἀπομάκρυνε ἀπὸ σένα ἕνα θαύμα τῆς μητρικῆς ἀγάπης σου, νὰ σκέπτεσαι τὸν πατέρα του, ποὺ ἡ τρυφερότης του γιὰ σένα τὸν ἔκαμε νὰ συγκατατεθῇ στὴ θυσία σου».

Ἦταν ἡ ὁμολογία τῆς πατρότητος καὶ τῆς ἀντικαταστάσεως τοῦ νεκροῦ παιδιοῦ

μὲ τὸ ζωντανό. Ἦταν τὸ τρομερὸ ὄπλον, μὲ τὸ ὁποῖο ἡ Ἑρμάνς κρατοῦσε τὸν ἀντρά της κάτω ἀπ' τὸ ζυγὸν της...

Ἡ κόρη τῆς Μπλάνς ξανακλείσε τὸ συρτάρι, ἄφισε πάλι τὸ κλειδί στὸ μέρος ποὺ τὸ εἶχε βῆ καὶ γύρισε γρήγορα κι' ἀθόρυβον στὸ δωμάτιόν της.

Ἐνοῶντε πὼς ἦταν ἔτοιμη νὰ λιποθυμήσῃ. Τὴν εἶχε κυριεύσει μιὰ φρίκη γιὰ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸν της...

Εἶχε κλέψει!... Εἶχε αὐτὸ τὸ δικαίωμα; Ἀκόμα καὶ μὲ τὸν ἱερὸ σκοπὸν νὰ σώσῃ τὸν πατέρα της, μποροῦσε νὰ χρησιμοποιοῖσῃ ἕνα τέτοιον ταπεινὸ μέσον;

Κύτταξε σὰν ἀποβλακωμένη τὴ φωτογραφία ποὺ κρατοῦσε στὰ χεῖρα της. Τὴν πᾶντο ξαφνικὰ ἕνας τρόμος ποὺ δὲν τὸν εἶχε δοκιμάσει ὅσο ἐκτελοῦσε τὸ σχέδιόν της...

Ἀντὶ τὸ βράδυ, στὴν ἐπιστροφὴ της, ἡ Ἑρμάνς ἀντιλαμβάνονταν τὴν κλοπὴ καὶ τὴν κατηγοροῦσε γι' αὐτήν... Ὁδὴ τὴ δύναμι καὶ τὴν τόλμην ν' ἀρνήθῃ;

Ἐπρεπε νὰ καταστρέψῃ ἀμέσως τὸ ἀποδεικτικὸ ἐκεῖνο στοιχείον ποὺ θὰ τὴν καταδικάσει... Δὲν ὑπῆρχε παρὰ ἕνας τρόπος: νὰ τὸ κάψῃ! Μόνον ἐστὶν δὲν θάβαινε τὸ παραμικρὸ ἴχνος του...

Ἐσκίψε πρὸς τὸ τῆάκι κι' ἔβαλε φωτιά στὴ φωτογραφία μ' ἕνα σπῆριον.

Τὸ χαρτόνι καίγηκεν δύσκολα. Στὸ τέλος ὅμως, ἔγινε κάρβουνον, κι' ὕστερα ἕνας μικρὸς σωρὸς στάχτης. Ἡ Μαργαρίτα τὴ μάζεψε, μιὰ - μιὰ πρέζα, καὶ τὴν πέταξε ἐξω ἀπ' τὸ παράθυρό της, γιὰ νὰ τὴ διασκορπίσῃ ὁ ἀνεμὸς.

Εἶχαν τελειώσει ὅλα!...

Μὲς Κλάρις, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς Σουζάννας στὴν πόρτα, σὰς ἄκουσα ν' ἀνοίγετε τὸ παράθυρό σας. Ξυπνήσατε λοιπόν... Μπορῶ νὰ μῶ;

Ἡ Μαργαρίτα ἔριξε γύρω της μιὰ ματιά ἀγωνίας. Δὲν εἶδε τίποτε τὸ ὑπόπτον ἢ ἀνυπόστατον.

Ἐπρεπε νὰ βουτήξῃ τὰ λίγο μαυρισμένα χεῖρα της στὴ λεκάνη τοῦ νιπτήρος της. Ὑστερα, ἀναστατωμένη ἀκούη, ἀνοίξε τὴν πόρτα στὴ Σουζάννα.

— Λοιπόν, εἰσαίτε καλλίτερα τώρα; τὴ ρώτησε ἐκείνη. Θέλετε νὰ κατεδοῦμε στὸν κῆπο, ὥσπου νὰ γυρίσῃ ἡ μαμά; Δὲν πιστεύω ν' ἀργήσῃ.

— Γιατὶ δὲ;

Ἡ Μαργαρίτα εἶχε ἡσυχάσει. Μιὰ κρυφὴ φωνὴ τῆς ἔλεγε πὼς εἶχε κάμει καλὰ... Κατέθηκε στὸν κῆπο μὲ τὴ Σουζάννα. Ἐπισκεφθήκαν τὴ σέρρα ὅπου ἐργαζόταν ὁ κηπουρὸς, καὶ κουβέντιασαν λίγη ὥρα μαζὶ του.

Ὑστερα ἄκουσαν ἔν' αὐτοκίνητον, πρὶν σταματήσει μπροστὰ στὸ σπῆτι. Εἶχε φτάσει ἡ κ. Τεβενέν.

Κατὰ τὴ συνήθειά της, ἡ Σουζάννα ἔτρεξε στὴν ὑπὲρ της, τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ φίλησε.

— Εἶδες τὸν πατέρα, μαμά; τὴ ρώτησε.

— Ὁχι, παιδί μου. Ὁ γιατρός δὲν ἐπιτρέπει ἀκόμη νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ κανεὶς.

— Δὲν πάει καλλίτερα λοιπόν;

— Εἶναι ἀδύνατον νὰ κρίνῃ κανεὶς ἀκόμη. Μὰ ὑπάρχει φόβος ν' ἀργήσῃ πολὺ νὰ γίνῃ καλὰ... ἂν γίνῃ κάποτε!

Ἡ Ἑρμάνς δὲν βῆκε ἀπ' τὴν κάμαρά της, παρὰ τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ.

Ὅταν μῆκε στὴν τραπέζια, ἡ Μαργαρίτα τὴν κύτταξε μ' ἀγωνία... Μὰ βεβαιώθηκε πὼς δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ ἀκόμη τὴν κλοπὴ!

Τ' ἄλλο πρωὶ, ἔτρεξε στὴν ὑπὲρ της.

Ἡ Μπλάνς ἀνατρίχισε, ὅταν ἡ κόρη της τῆς ἐπέλαβε τὴ συνομιλία τοῦ «Ζιγκολό» καὶ τῆς Ἑρμάνς.

Δὲν καταλάβαινε ὡστόσο οὔτε κι' αὐτὴ τί ἐπιζητοῦσε ὁ ἀθλιὸς τυχοδιώκτης, σὲ ποῖο σκοπὸ ἀπέβλεπε.

— Ἀ, τί δὲν θάβαινε γιὰ νὰ καταστρεφθῇ αὐτὴ ἡ μοιραία φωτογραφία! ψιθύρισε μὲ πόνο.

Καὶ βυθίσθηκε σὲ ὀδυνηρὴ ὄνειροπλοή. Δίπλα της, ἡ Μαργαρίτα περίμενε, τρέμοντας, μὴ τολμώντας νὰ ταραξῇ τίς σκέψεις της.

Ξαφνικὰ, ἡ Μπλάνς τῆς εἶπε:

— Ἐρεῖς ποὺ βρίσκεται αὐτὴ ἡ φωτογραφία; Εἶπε αὐτὴ ἡ γυναίκα μπροστὰ σου ποὺ τὴν ἔχει κρυμμένη;

— Ναι. Στὴν κάμαρά της, στὸ συρτάρι μιὰς μικρῆς σιφονιέρας.

— Καὶ τὸ κλειδί αὐτοῦ τοῦ συρταριοῦ;

— Βρίσκεται πάντα μέσα σ' ἕνα σακκουλάκι, ἐκεῖ δίπλα...

Ἀπλώθηκε γιὰ λίγο βαρεῖα σιωπὴ. Ὑστερα ἡ Μπλάνς ἀνασῆκωσε τὸ κεφάλι της καὶ εἶπε μ' ἀλλοιωμένη φωνή:

— Μαργαρίτα, ἡ φωτογραφία αὐτὴ ἀποτελεῖ ἕνα τρομερὸ ὄπλον στὰ χεῖρα αὐτῆς τῆς γυναίκας. Μπορεῖ νὰ συντρίψῃ μ' αὐτὸ τὸν πατέρα σου... νὰ τὸν στείλῃ ἴσως στὰ κάτεργα...

— Τὸ ξέρω, ὑπέρτα, τραύλισε ἡ κοπέλα. Μὰ τί μποροῦμε νὰ κάνουμε;...

Ἡ Μπλάνς κύτταξε στὰ μάτια τὴν κόρη της κι' ἀπάντησε:

— Μὴν τρομάξῃς, παιδί μου, ἀπ' τὰ λόγια μου. Αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ πῶ εἶναι τὸ σωστό, εἶναι τὸ καθήκον σου! Πρέπει — τ' ἀκούς; πρέπει — νὰ κατορθώσῃς νὰ πάρῃς αὐτὸ τὸ πορτραῖτον καὶ νὰ τὸ καταστρέψῃς!

— Νὰ τὸ πάρω; Νὰ τὸ καταστρέψω; πρόφερε ἡ Μαργαρίτα, λαχανιασμένη. Ἐσεῖς, ἡ ἀγία κι' ἡ ἀγία ὑπὲρ μου, μοῦ δίνετε αὐτὴ τὴ συμβουλή;

— Σοῦ τὸ διατάζω, παιδί μου. Ὁ Θεὸς ἄς μὲ κρίνῃ!...

— Ἐ λοιπόν, ὑπέρτα μου, ἔκανα κι' ὅλα αὐτὰ ποὺ θέλετε! Ἐκλεψα τὸ πορτραῖτό καὶ τὸ κατέστρεψα... Ὁ πατέρας μου δὲν ἔχει πιά νὰ φοβηθῇ τίποτε.

Ἡ Μπλάνς καὶ κόρη ἔπεσαν ἡ μιὰ στὴν ἀγκαλιά τῆς ἄλλης, κλαίγοντας μὲ λυγμούς.

XIII

Γιὰ τὴν Ἑρμάνς, ἦταν πιά ἀποφασισμένο, τελειωμένο: Ὀθάρνινε διαζύγιο! Δὲν τὴν σταματοῦσε πιά ὁ φόβος τοῦ σκανδαλοῦ.

Γιὰτὶ λοιπόν ὁ Ἀρθούρος εἶχε ἀλλάξει ξαφνικὰ σκέψεις καὶ φαινότανε τώρα λιγώτερο βιαστικὸς; Γιὰτὶ τὴ συμβουλήν νὰ περιμένῃ νὰ τελειώσῃ ἡ δικαστικὴ ἐρευνά γιὰ τὴν κατάστασι τοῦ συζύγου της, πρὶν ὑποβάλῃ αἴτησι διαζυγίου;

Εἶτε ἦταν τρελλὸς εἶτε ὄχι, ὁ Σάρλ εἶχε πέσει σ' ἕνα βαρὺ ἀμάρτημα ἀπέναντι τῆς γυναίκας του. Ἦταν ἀνώφελο λοιπόν νὰ χάνουν καιρὸ. Ἡ τρέλλα τοῦ συζύγου της κι' ἡ ἀπόπειρά του ἐναντίον τῆς ζωῆς της, στὸ Σαμουρῶ, θ' ἀποτελοῦσαν ἕνα πρόσθετον ἐπιχείρημα γιὰ νὰ κερδίσῃ τὴν ὑπόθεσι.

Γιὰτὶ ἦταν βεβαία γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα. Κρατοῦσε στὰ χεῖρα τὴν ὁμολογία τοῦ ἐνόχου, γραμμένη ἀπ' τὸν ἴδιον στὸ πῖσω μέρος τῆς φωτογραφίας. Ἡ ἐξαφάνισι δὲ τῆς Μπλάνς καὶ τῆς Μαργαρίτας θὰ ἐπιβεβαίωνε τὴν κατηγορία.

Ἡ Ἑρμάνς βρισκόταν μόνη στὴν κρεβατοκάμαρά της, τὴν ὥρα ἐκείνη. Σηκώθηκε λοιπόν ἀπ' τὴν πολυθρόνα της, πῆρε τὸ σκαλιστὸ κλειδάκι καὶ ἀνοίξε τὸ συρτάρι τῆς σιφονιέρας. Ἐκώσε μέσα τὸ χεῖρ της, ἀναζητώντας τὸ φάκελλον μὲ τὸ πορτραῖτό. Ἀλλὰ δὲν τὸν βρῆκε!...

Μὰ... δὲν ἦταν δυνατόν! Τὸν εἶχε δὴ μόλις πρὶν δύο ἐβδομάδων, καθὼς ἔφαχνε νὰ βρῇ μιὰ παλὰ νταντέλλα στὸ ἴδιο συρτάρι!

Τὸ ἀδείασε τελείως... Τίποτε! Τίποτε καὶ πάλι!...

Τὸν εἶχε κρύψει λοιπόν κάποιον ἄλλου;... Δὲν θυμότανε... Ἦταν τελείως ἀπίθανον ἄλλωστε! Γιὰτὶ νὰ τὸν βάλῃ ἄλλου, ἀφοῦ ὄν φυλάγε παῶν ἀπὸ δέκα χρόνια σ' ἐκεῖνο τὸ συρτάρι;

Ἐφάε ὡστόσο καὶ σ' ἄλλα συρτάρια τῆς σιφονιέρας, ἀλλὰ δίχως ἀποτέλεσμα. Τῆς εἶχαν κλέψει λοιπόν τὴν πολυτιμὴν φωτογραφία;... Μὰ ποῖος; Γιὰ ποῖο σκοπὸ;

Καμμιὰ καμαριέρα, γιὰ νάχη ἕνα ὄπλον γιὰ ἐκδίσωμό; Ἐντελὸς ἀπίθανο! Γιὰ ὅποιον δὲν ἤξερε τὴν ὑπόθεσι, ἡ ἀφιέρωσι τῆς φωτογραφίας δὲν εἶχε καμμιὰ ἐννοία. Μόνον αὐτὴ θὰ μπορούσε νὰ τὴ χρησιμοποιοῖσῃ, συνδυάζοντάς τὴν μὲ τὶς ἄλλες ἀποδείξεις ποὺ εἶχε...

Μήπως τῆς εἶχε κλέψει ὁ Σάρλ τὸ ντοκουμέντον ἐκεῖνον ποὺ τὸν καταδίκαιε; Μὰ, πράτον, αὐτὸς ἀγνοοῦσε πὼς ἡ φωτογραφία βρισκόταν στὴ σιφονιέρα. Κι' ὅ-

στερα, εἶχε πάνω ἀπὸ δέκα χρόνια νὰ πατήσῃ τὸ πόδι του στὴν κάμαρα τῆς Ἑρμάνς...

Ἐφάε ὁλόκληρη τὴ νύχτα, ἔφερε ἄνω-κάτω ὅλα τὰ ἐπιπλά...

Στὸ τέλος, τὴν κυριεψε μιὰ κρίσι τρελλοῦ πόνου!... Τὰ σχέδια της κατέρρεαν ἀπὸτομα! Ἦταν ἀδύνατον πιά νὰ πάρῃ διαζύγιο!... Ὁ Ἀρθούρος τῆς θὰ παντρεύονταν τὴν ἄλλη, ἐκείνη τὴ μισητὴ χήρα!...

Τὸ πρωὶ, νωρίς, πῆρε ἕνα ταξὶ καὶ πῆγε κατ' εὐθείαν στὸ σπῆτι τοῦ «Ζιγκολό». Ὁ καμαριέρης του, σὰν ὑπηρετὴς ποὺ ξέρει καλὰ τὴ δουλειά του, δὲν ἔδειξε πὼς τὴν ἀναγνώριζε. Τὴν ὡδήγησε μὲ σεβασμὸν στὸ σαλονάκι καὶ πῆγε ὕστερα νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κύριόν του, ποὺ ἀποτελεῖτο τὸ ντύσιμό του.

Σὲ λίγα λεπτά, ὁ Ἀρθούρος μῆκε στὸ σαλόνι.

— Ἐσὺ ἐδῶ! φώναξε μ' ἀνίσχυρη ἐκπληξι. Ὑπάρχει τίποτε καινούργιον;

— Μὲ βρῆκε μιὰ φοβερὴ συμφορά... κι' ἔρχομαι νὰ ζητήσω παρηγοριά κοντὰ σου!

— Μιὰ συμφορά; Δηλαδή;...

— Τὸ χαρτί... τὴν ὁμολογία τοῦ ἐγ-

κλήματος τοῦ Σάρλ, τὴν ἀπόδειξι ποὺ σοῦ εἶχα πῆ... τὸ ὄπλον ποὺ λογάριζα νὰ μεταχειρισθῶ γιὰ νὰ τοῦ ἐπιβάλω τὴ θέλησί μου... δὲν τὸχω πιά, μοῦ τὸ κλέψανε!

— Σοῦ τὸ κλέψανε;... Ποῖος;

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω!

— Ὁ ἀντράς σου ἴσως;...

— Ὁχι, μοῦ φαίνεται ἀδύνατον... Δί-

χως ὅμως αὐτὴ τὴν ἀπόδειξι, εἶμαι πιά ἀνίσχυρη! Μπορῶ, βέβαια, νὰ τὸν ἀφίσω κλεισμένο σ' ὅλην τὴν ζωὴν στὸ φρενοκομεῖο, ἀλλ' ὄχι νὰ πάρω διαζύγιο! Μοῦ τὸ εἶπε κι' ὁ δικηγόρος μου... Τί θὰ γίνουμὲ λοιπόν;

— Μὰ ἐξηγήσέ μου καλύτερα... εἶπε ὁ «Ζιγκολό», κοτιάζοντας γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν χαρὰ ποὺ ἐνοιῶθε.

Ἡ Ἑρμάνς τοῦ διηγήθηκε μὲ λίγες λέξεις ὅτι εἶχε συμβῇ... Ἡ κλοπὴ ἐκείνη κατέστρεψε ὅλες τὶς ἐλπίδες της.

— Ὁ, Ἀρθούρε, τοῦ εἶπε ὕστερα, ὀρκίσου μου πὼς ὅτι κι' ἂν συμβῇ, δὲν θὰ μ' ἀφίσῃς ποτέ, καὶ πὼς δὲν θὰ ξαναδῇς αὐτὴ τὴ γυναίκα ποὺ σοῦργραφε!...

— Σ' ὀρκίζομαι, Ἑρμάνς, ὅτι θὰ εἶμαι δίπλα σου, πάντα δίκοι σου...

Ἡ καρδιά μου σοῦ ἀνῆκει... Ὡστόσο, τὸ χάσιμόν αὐτοῦ τοῦ χαρτιοῦ, μπορεῖ νάχη συνέπειες σοβαρότερες ἀπ' ὅτι φαντάζεσαι...

— Γιὰ θεὸς νὰ πῆς; — Σκέψου καὶ θὰ καταλάβῃς πὼς, τώρα ποὺ λείπει ὁ ἀντράς σου, μοῦ εἶναι δύσκολον νὰ ζῶ κοντὰ σου, καθημερινῶς, χωρὶς νὰ προκαλέσω τὶς κακολογίες τοῦ κόσμου...

— Τί θὰ γίνῃ λοιπόν;

— Ἀλλοίμονο! Πρέπει νὰ τὸ πάρουμε ἀπόφασι, ν' ἀποτραβηχθῶ... Βέβαια, δὲν θέλω ποτέ νὰ παντρευθῶ, ἐφ' ὅσον ὁ γάμος θὰ μὲ χωρίξῃ ἀπὸ σένα. Ὡστόσο, πρέπει νὰ ὁμολογήσῃς πὼς, ἂν παντρεύομουν, θὰ σώζαμε τουλάχιστον τὰ προσχήματα...

— Νὰ παντρευθῇς;... Μὴν προφέρῃς ποτέ αὐτὴ τὴ λέξι, Ἀρθούρε!... Ἐσὺ νὰ δεθῇς μόνιμα μὲ μιὰν ἄλλη γυναίκα;... Θὰ πέθαινε, τὸ ξέρεις καλὰ!

— Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν θάκαινα ποτέ ἕνα γάμο ἀπὸ ἐρωτά.

Κι' ὁ πονηρὸς Ἀρθούρος συνέχισε, δίνοντας ἀδιόφορον τόνο στὴ φωνή του:

— Ὁχι, ἐκεῖνον ποὺ χρειάζεται, εἶναι νὰ παντρευθῶ γιὰ τοὺς τύπους... νὰ πάρω, ἐπὶ παραδείγματι, μιὰ κοπέλλα, ποὺ θὰ γίνῃ γυναίκα μου, ὑπακούοντας στὴν ἐπιθυμία τῶν γονέων της, ἀλλὰ δὲν θὰ μ' ἀγαπήσῃ, κι' οὔτε κι' ἐγὼ θὰ προσπαθῶ ποτέ νὰ κατακτήσω τὴν καρδιά της! Γιατὶ, τὸ ξέρεις, εἶμαι δικός σου, Ἑρμάνς, καὶ τίποτε δὲν πρόκειται πιά νὰ μὰς χωρίσῃ.

Ἡ Ἑρμάνς σκεπτότανε... Ἐλεγε μὲ τὸ νοῦ της, ὅτι τὰ λόγια τοῦ φίλου της ἐκλείναν κάποια ἀλήθεια...

Πραγματικὰ, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴ συνέχισι το

θέμα τὰ ἐξερευνητικά ταξίδια του. Ἡ κ. Τεβενέν διατίσθηκε στὴν κάμαρά της, ἀφοῦ ἔδωσε διαταγὴ νὰ μὴ τὴν ἐνοχλῶσιν γιὰ κανένα λόγο. Κι' ἄρχισε μιὰ καινούργια καὶ λεπτομερεστάτη ἐρευνα, ψάχνοντας στα πιάτ ἀπίθανα μέρη, μέσα στὰ βάζα, στὰ κουτιά, σὲ κάθε γωνία...

Ἐπειτα ἀπὸ τρεῖς ὥρες, εἶχε ιδρώσει, εἶχαν στεγνώσει τὰ χεῖλη της, εἶχε ζαλιστῇ, μὰ δὲν εἶχε βρῇ τίποτε!... Κι' ἡ ἴδια σκέψι ξαναγύριζε ἐπίμονα στὸ μυαλό της:

«Δίχως αὐτὸ τὸ πορτραῖτο, εἶν' ἀδύνατο νὰ πάρω διαζύγιο!... Ὁ Ἀρθούρος θὰ παντρεῖται μιὰν ἄλλη γυναῖκα!».

Τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ, πῆγε στὴν τραπέζια. Βρῆκε μονάχη τὴν Σουζάννα.

— Πού εἶναι ἡ μὴς Κλάρις; τῇ ρώτησε.

— Πῆγε νὰ φάῃ μὲ τὴ μητέρα της, ὅπως κάνει κάθε Τετάρτη.

Μητέρα καὶ κόρη ἔφαγαν ἀνόρεχτα κι' ὕστερα πέρασαν στὸ μικρὸ σαλόνάκι τῆς κ. Τεβενέν.

Ἡ Ἑρμάνς κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα, κι' ἡ Σουζάννα πῆρε θέσι δίπλα στὰ πόδια της, πάνω σ' ἓνα μαξιλάρι.

— Τί σκέπτεσαι, μητερούλα; ρώτησε ἡ κοπέλλα.

— Μά... τίποτα, μικρή μου! ἀπάντησε ἡ Ἑρμάνς, ποὺ εἶχε συνέλθει ἀπότομα ἀπ' τὶς ὀνειροπολήσεις της.

— Θες νὰ σοῦ πῶ ἐγὼ τί σκεπτόμουν;

— Καὶ βέβαια!

— Ἐλεγα, λοιπόν, μὲ τὸ νοῦ μου πὼς μοῦ φαίνεται πολὺ δύσκολο νὰ ἐξακολουθήσουμε νὰ ζοῦμε ἔτσι ὁλομόναχες, ἐσύ κι' ἐγώ. Ἄν δὲν γίνῃ γρήγορα καλὰ ὁ καυμένος ὁ πατέρας μου, σκέφθηκες πὼς θὰ πρέπη ν' ἀσχοληθῇς ἐσὺ μ' ὅλες τὶς ἐμπορικὲς δουλειές, ποὺ τόσο τὶς ἀντιπαθεῖς;

— Ἐχεις δίκιο, παιδί μου. Μὰ δὲν μὲ πολυσκοτίζει αὐτό.

— Τὸ ξέρω, καλή μου μαμὰ. Δὲν πρόκειται λοιπόν νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ τὸ χρηματικὸ ζήτημα...

— Ἐχομε ἄλλωστε τὸν κ. ντὺ Βερνέ, ποὺ ἀντικαθιστᾷ περίφημα τὸν πατέρα σου. Ἡ ἀφοσίωσί του, ἡ ἐξυπνάδα κι' ἡ ἱκανότης του, ἔχουν ἀποδειχθῇ σὲ τόσες περιπτώσεις ὥς τώρα.

— ὦ, μητέρα, ἂς μὴ μιλάμε γι' αὐτὸν τὸν κύριο. Δὲν ξέρω... δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐξηγήσω... μὰ ὑποφέρω ὅταν βλέπω ἓναν ξένο νὰ διευθύνῃ ὅπως θέλει αὐτὸς τὴν ἐπιχείρησι ποὺ δημιούργησε ὁ πατέρας μου.

— Ἐχεις ἄδικο, παιδί μου, παρατήρησε ἡ Ἑρμάνς λίγο πειραγμένη. Ὁ κ. ντὺ Βερνέ, εἶναι ἄνθρωπος μεγάλης ἀξίας, εὐγενικῆ ψυχῇ... Πρέπει νὰ νικήσῃς αὐτὸ τὸ ἀδικαιολόγητο συναίσθημά σου.

— Θὰ προσπαθῶ, μητέρα, ἀφοῦ τὸ

θέλεις. Μὰ ὁ σκοπός μου δὲν ἦταν τώρα νὰ σοῦ μιλήσω γι' αὐτό... ἤθελα νὰ σοῦ πῶ πὼς μὲ τρομάζει καὶ γιὰ τὶς δυὸ μας τὸ κενὸ ποὺ ὑπάρχει γύρω μας! Εἴμαστε δυὸ γυναῖκες μονάχες στὴ ζωῇ, δίχως πατέρα, σύζυγο, κανένα ποὺ νὰ μὰς προστατέψῃ καὶ νὰ μὰς ἀγαπήσῃ...

— Ἐχεις δίκιο σ' αὐτό, ἀπάντησε θλιμμένα ἡ Ἑρμάνς. Πόσες νύχτες μένω ξύπνια, κλαίγοντας γι' αὐτὴ τὴ μοναξιά μας, ποὺ δὲν παίρνει ὡστόσο θεραπεία...

— Δὲν συμφωνῶ μαζί σου, μητέρα... εἶπε μ' αἰνιγματικὸ τόνο ἡ Σουζάννα.

— Τί θες νὰ πῇ;

— Ἡ κοπέλλα κοκκίνισε ξαφνικά ὥς τ' αὐτιά.

— Μὲ συγχωρῇς, εἶπε ζωηρά, ἀλλά... στὴν ἡλικία μου, μιὰ κοπέλλα εἶναι πιά τῆς παντρεῖας!

— Σκέπτεσαι, λοιπόν, τὴν παντρεῖα;

— Ἀπὸ τώρα;

— Τόσες φιλενάδες μου παντρεῖται στὴν ἡλικία μου, κι' ἀκόμα πιά μικρές... Μὰ σκέψου, λοιπόν, μαμὰ! Δὲν θάχῃς μονάχα μιὰ κόρη γιὰ νὰ σ' ἀγαπήνῃ. Ὁ ἀποκτήσης κι' ἓνα γυιό, ποὺ θὰ γίνῃ τὸ στήριγμα τῆς οἰκογενείας μας καὶ θ' ἀναπληρώσῃ τὸν πατέρα μου ὅσον καιρὸ θὰ μείνῃ μακριὰ μας!

— Αφοῦ σκέφθηκες μερικὲς στιγμές, ἡ Ἑρμάνς ἀπάντησε σοδάρ:

— Παιδί μου, θὰ δεχόμουν εὐχαρίστως νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν εὐτυχία σου σ' ἓνα γαμπρό. Μὰ ὁ γάμος εἶναι πολὺ σοβαρὴ ὑπόθεσι ἀπ' ὅτι πιστεύεις. Κι' ἡ ἐκλογὴ μεταξὺ τῶν υποψηφίων ποὺ θὰ ἐπιδιώξουν τὸ χέρι σου, ἀπαιτεῖ πολλὴ σκέψι καὶ φρόνησι.

— Μὰ γιατί, μητέρα; διέκοψε ἡ Σουζάννα, μ' ἓνα χαμόγελο. Δὲν σκέπτεσαι πὼς, γιὰ νὰ εἶμαι βέβαια ὅτι θὰ κάνω καλὴ ἐκλογὴ, δὲν ἔχω παρὰ ν' ἀκολουθῶ τὴ φωνὴ τῆς καρδιάς μου;

— Ἀσφαλῶς, κόρη μου, Πρέπει ὅμως ἐπίσης νὰ σταθμίσουμε καὶ διαφόρους ἄλλους παράγοντες... Εἶσαι μιὰ ἀπὸ τὶς πλουσιώτερες νύφες τοῦ Παρισιῦ. Θὰ πρέπη, λοιπόν, ἐκεῖνος ποὺ θὰ μοῦ ζητήσῃ τὸ χέρι σου, νάχῃ περιουσία τοῦλάχιστον ἴση μὲ τὴ δική σου. Πρέπει ἀκόμη νάχῃ ἓνα ὄνομα, ἓνα τίτλο... Ἐγώ, ποὺ γεννήθηκα κόμηςσα ντὲ Σενεκὺρ κι' ἀναγκάσθηκα ὕστερα νὰ παντρευθῶ μ' ἓναν ἄπλο ἔμπορο, ξέρω ἐκ πείρας τὶς ὀδυνηρὲς πληγὲς ποὺ προκαλοῦν στὴν ψυχὴ κατὶ τέτοιοι ἀσυμβίβαστοι γάμοι. Δὲν θὰ ἐπιτρέψω, λοιπόν, ποτὲ νὰ παντρευθῇς μὲ ἄνθρωπο ποὺ δὲν θάναι τοῦ κόσμου μας...

— Μὰ, μητέρα, στὴν ἐποχὴ μας, δὲν λογαριάζονται πιά ἡ ἀριστοκρατία κι' οἱ τίτλοι! Τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα μου, ποὺ δημιουργήθηκε μὲ τὴν ἀξία του, ἐκτιμᾶται περισσότερο ἀπὸ ὅσο τ' ὄνομα ἑνὸς τεμπέλη κι' ἀχρήστου ἀνθρώπου ποὺ κατάγεται ἀπὸ τοὺς Σταυροφόρους! Ὁ κόσμος

χαιρετᾷ τὸν ἐπιστήμονα ποὺ ἀπέσπασε ἓνα μυστικὸ ἀπὸ τὴ Φύσι, τὸν ἀφοδο ταξιδιώτῃ ποὺ φέρνει τὸν πολιτισμὸ στὶς βάρβαρες ἄγρες, ἐνῶ περνᾷ ἀδιάφορος μπροστὰ αὖρ τὸν τάδε δοῦκα ἢ τὸ δεῖνα μαρκήσιο...

— Δὲν σὲ ἤξερα τόσο δημοκρατικὸν ἄρχον, ἀγαπητῇ μου Σουζάννα, εἶπε ἡ Ἑρμάνς, μ' ἓνα χαμόγελο. Ἰσως νάναι σωστὰ αὐτὰ ποὺ λές, παιδί μου, ὑπάρχουν ὅμως κι' οἱ κοινωνικὲς προκαταλήψεις... ὁμολογῶ δὲ ὅτι ἐγὼ μένω προσκολλημένη σ' αὐτές...

— Μὰ αὐτὸ δὲν ἔχει τώρα σημασία... Σκέπτεσαι πὼς, ἂν παντρευθῇς, ὁ ἄντρας σου θάναι ἓνα στήριγμα γιὰ μὰς, καὶ γιὰ μένα μιὰ παρηγοριά... Ἐχεις δίκιο, καὶ σ' εὐχαριστῶ γι' αὐτὴ τὴ σκέψι σου... Μόλις κανονισθῇ τὸ ζήτημα τοῦ πατέρα σου καὶ μάθουμε ἂν ἡ ἀρρώστεια τοῦ μπορῇ νὰ θεραπευθῇ ἢ ὄχι — δυστυχῶς δέ, φοβάμαι τὸ δεύτερο — θὰ σοῦ βρῶ τότε ἓνα σύζυγο ἀντάξιο σου.

— Μὰ, μητέρα, νομίζω... θέλησε νὰ ἐπιμείνῃ ἡ Σουζάννα.

— Ἄλλ', ἡ Ἑρμάνς τὴ διέκοψε:

— Καταλαβαίνεις πὼς δὲν εἶναι κατάλληλὴ ἡ στιγμὴ τώρα γιὰ νὰ λύσουμε αὐτὸ τὸ ζήτημα. Εἶν' ἀργά, εἴμαστε κουρασμένες, νωσταγμένες... Θὰ τὰ ξαναποῦμε ἄλλῃ μέρα.

Πραγματικὰ, καληνυχτίστηκαν, μ' ἓνα τρυφερὸ φιλί, καὶ πῆγε ἡ καθεμιά στὴν κάμαρά της.

Μὰ ἐνῶ ἡ κοπέλλα ἀποκοιμήθηκε, χαμόγελαστῇ, καὶ νανουρίζοντα ἀπὸ ὄνειρα κι' ἐλπίδες, ἡ Ἑρμάνς δὲν κατάφερε νὰ κλείσῃ μάτι. Τὴ βασάνιζε ἀκόμη, διαρκῶς, ἡ ἰδέα τῆς ἐγκαταλείψεως τοῦ Ἀρθούρου κι' ἡ ἀδυναμία της νὰ ἐμποδίσῃ τὸ γάμο του μὲ τὴ γυναῖκα ποὺ τοῦ εἶχε προσφέρει τὸ χέρι της.

Ξαφνικά, μιὰ σκέψι ξεπήδησε μέσα ἀπ' τὸ ἐρεθισμένο μυαλό της — μιὰ σκέψι τόσο φριχτὴ, τόσο τρομακτικὴ, ὥστε ἀνατρίχιασε σύγκορμη κι' ἔχωσε τὸ πρόσωπό της στὰ μαξιλάρια της, προσπαθώντας νὰ κοιμηθῇ γιὰ νὰ ξεχάσῃ προσωρινὰ αὐτὴ τὴν ἰδέα της...

Ἀνόμεσα στὴ σύλληψι καὶ τὴν ἐκτέλεσι ἑνὸς ἐγκλήματος, μεσοδιδόντες μερικὲς φοβερὲς ὥρες, στὶς ὁποῖες ὁ ἐγκληματίας νοιώθει τὴν ἀπείσια ἰδέα — ποὺ τὴν εἶχε διώξῃ στὴν ἀρχὴ μὲ φρίκη — νὰ μεγαλύνῃ, νὰ κυριαρχῇ στὸ νοῦ του, σ' ὅλο του τὸ εἶναι, τόσο ὥστε τυφλώνεται καὶ παύει πιά νὰ βλέπῃ τὴ φρίκη τῆς πράξεως ποὺ προετοιμάζει...

Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ μεταβολὴ συνέβη στὴν Ἑρμάνς.

Ὁ «Ζιγκολό» τῆς εἶχε ὁμολογήσει τὴν ἀνάγκη ποὺ ὑπῆρχε νὰ βρῇ μιὰ γυναῖκα. Καὶ νὰ τώρα ποὺ ἡ Σουζάννα ἐρχόταν κι' αὐτὴ νὰ τῆς ἐκμυστηρευθῇ τὴν ἐπιθυμία της νὰ παντρευθῇ...

Γιὰτὶ νὰ μὴ ἐνώσῃ, λοιπόν, τὶς δυὸ αὐτὲς ἀνάγκες...

Γιὰτὶ νὰ μὴ δώσῃ τὴν κόρη της στὸ φίλο της;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ἐκδόσεις

Ὁ γνωστὸς δραματικὸς πρωταγωνιστὴς τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου, ὁ μεγάλος καλλιτέχνης κ. Γεώργιος Γληνὸς δὲν εἶναι μόνον ὁ θεράπων τῆς θεατρικῆς Τέχνης, τῆς Σκηνῆς. Εἶναι καὶ ἐξαιρετὸς διανοούμενος. Μὲ τὸ ὀγκῶδες καὶ πολυτελεστάτο βιβλίον ποὺ ἐκυκλοφόρησε τελευταία «Ὁρὲς Σκηνῆς» ἀφίνει νὰ διαφανῇ καὶ τὸ ἀνθρώπινο πιστεῦμα τοῦ πρὸς τὴν Τέχνη καὶ τὸν ἄνθρωπο. Μιὰ πιστὴ ἀδελφωμένη μὲ ἀγάπη καὶ ἀφοσίωσι πρὸς κάθε τι ὀρατὸ καὶ ἀληθινὸ. Διαμάντια ἡ κρίσις τοῦ γιὰ τὸν ἥθοποιό, γιὰ τὸ συγγραφέα, γιὰ τὸ θεατῇ.

Μαζί του στὸ ἐξαιρετὸ καὶ μοναδικὸ στὴ θεατρικὴ βιβλιογραφία μας ἔργο του, συνεργάζονται ἐδικοὶ τοῦ θεάτρου μας καὶ κορυφαῖοι ξένοι. Ἀποκαλύπτουν πτυχὲς ἀγνωστὰς τοῦ μεγάλου μυστηρίου, ποὺ λέγεται θεάτρο καὶ φανερώνουν κόσμους ἀνεξερεύνητους.

Μαζί μὲ αὐτὰ ὁ κ. Γληνὸς παρουσιάζει 155 χαρακτηριστικὰ εἰκόνες ἀπὸ τὴν ἐξέλιξι τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου καὶ ἀπὸ τὶς δικές του μεγάλες ἐπιτυχίες ποὺ τὸν καθιέρωσαν ὡς ἓναν ἀπὸ τοὺς λίγους μεγάλους μας ἥθοποιους. Οἱ «Ὁρὲς Σκηνῆς» εἶναι ὁ ἀπαραίτητος καὶ πολυτίμος συντροφὸς ὅλου τοῦ κόσμου τῶν θεατροφίλων, τῆς Τέχνης, τῶν ἡθοποιῶν καὶ σπουδαστῶν.

Γ. Κ.

30.000 ΠΝΙΓΜΕΝΟΙ ΣΕ ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ

Ἡ ἄγνωστη τραγωδία τῆς Βαλτικῆς

ΜΙΑ νύχτα πρὶν ἀπὸ 9 χρόνια, 30.000 ἄτομα — ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον γυναῖκες καὶ παιδιὰ — πνίγηκαν στὰ παγωμένα νερά τῆς Βαλτικῆς. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς βρέθηκε κατὰ προσέγγισιν. Ἰσως τὰ θύματα νὰ ἔφθαναν τὶς 40.000. Πάντως, οἱ ἀμμουδιὲς τοῦ Ρούγκεν καὶ τῆς Πομερανίας σκεπάζονταν ἐπὶ ἡμέρας κατόπιν μ' ἀμέτρητα πτώματα.

Πῶς λοιπόν, δὲν εἶχε γίνῃ γνωστὴ ἀμέσως τότε ἡ φοβερὴ αὐτὴ τραγωδία;

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη — Ἰανουάριος τοῦ 1945 — ὁ Χίτλερ βρισκόταν ἀκόμη στὴ ζωὴ καὶ προσπαθοῦσε νὰ διασώσῃ τὴ δύναμι τοῦ ποὺ κατέρρεε. Διατηροῦσε τὴν τυραννίαν, τὰ στρατόπεδα συγκεντρώσεως, τὰ ἐκτελεστικά ἀποσπάσματα καὶ τὶς ἀγκῶνες. Αὐτοὶ λοιπὸν θέλησε νὰ μείνῃ ὅσο τὸ δυνατόν πιο μυστικὴ ἡ θάλασσα ἐκείνη καταστροφῇ.

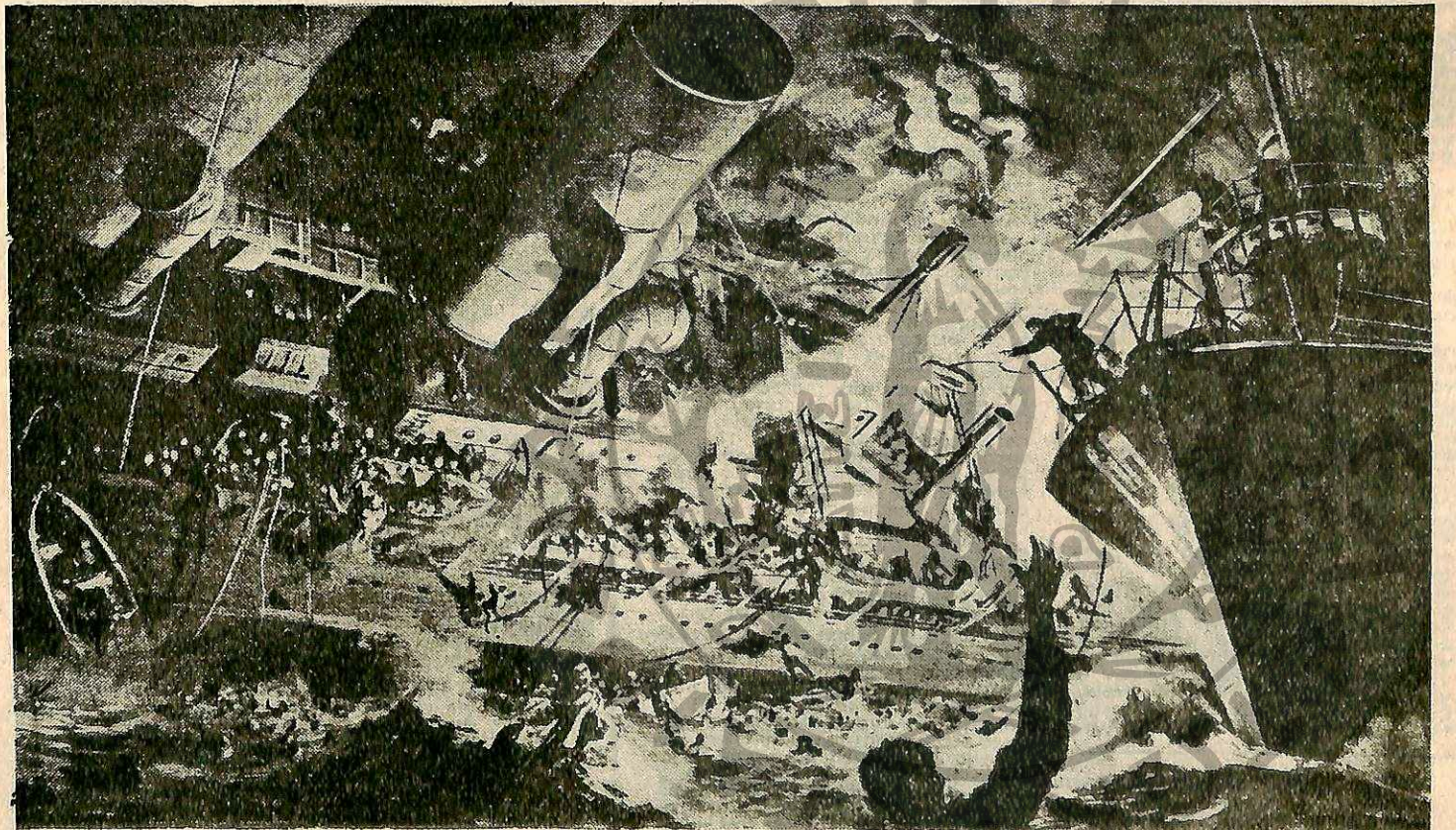
Οἱ Σύμμαχοι ἐξ ἄλλου προετοιμάζαν τὴν τελικὴ καὶ θριαμβευτικὴ τοὺς προέβλεπον πρὸς τὴ Γερμανία καὶ ἥσαν συγχρόνως ἀπορροφημένοι μὲ τὸν πόλεμο τοῦ Ἑιρηνικοῦ. Δὲν εἶχαν λοιπὸν καιρὸ ν' ἀσχοληθοῦν μὲ ὅσα συνέβησαν στὴ Βαλτικῇ. Τέλος, οἱ Ρῶσοι εἶχαν κάθε συμφέρον ν' ἀποσιωπήσουν τὸ δράμα, ἀφοῦ ἥσαν οἱ κυρίως ὑπευθύνου.

Οἱ ρωσικὲς στρατιῆς προήλθοναν τότε ραγδαίαν στὶς ἀνατολικὰς ἐπαρχίες τοῦ Ράιχ, κι' οἱ κάτοικοι ἔφηναν πανικόβλητοι, μέσα στὸ φοβερὸ χειμῶνα, δίχως τροφὴ καὶ καύσιμη ὕλη. Μυριάδες, ἑκατομμύρια γέροι καὶ γυναῖκόπαιδα πεζοποροῦσαν πρὸς τὴ Δύσι, τρομακτικημένη ἀπὸ τὴ γερμανικὴ προπαγάνδα ποὺ μεγαλοποιῶσε τὶς φρικτὲς συνέπειες τῆς ρωσικῆς κατοχῆς. Ὅσο γιὰ τοὺς νέους, τοὺς μάχονταν τὰ Ἐς-Ἐς, γιὰ νὰ τοὺς κατατάξουν στὸ στρατό, κι' ἀπαγχονίζαν συνεχῶς ἐκείνους ποὺ ζητοῦσαν νὰ ξεφύγουν.

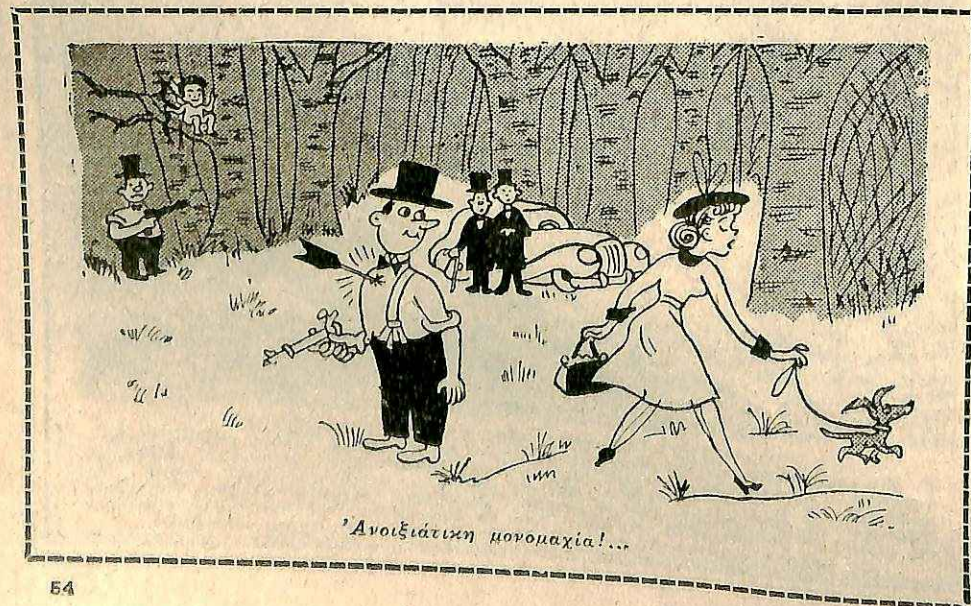
Οἱ ἀνθρώπινες μάζες τῶν φυγάδων στοιβάχθηκαν στὶς στενὰς χερσονήσους τῆς Βαλτικῆς, ἐνῶ τὰ ὑπολείμματα τῶν Γερμανῶν ἐπικειροῦσαν ἀκόμη ν' ἀνακαίψουν τὴ σοβιετικὴ προέλασι. Στὴν κρίσιμη ἐκείνη στιγμῇ, ἀνέλαβε τὴ διάσωσι τοὺς ὁ Γερμανὸς ναύαρχος Νταϊνίτς.

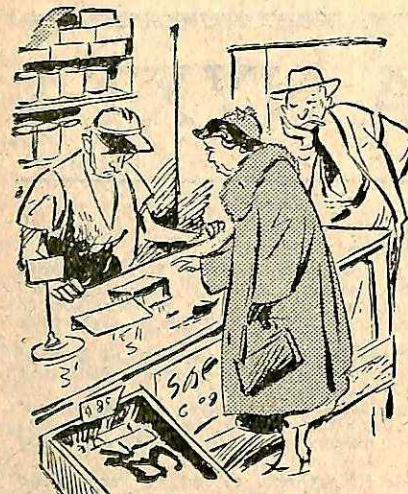
Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς — ποὺ διαδέχθηκε ἀργότερα τὸ Χίτλερ, γιὰ μιὰ βδομάδα μόνον — χαρακτηρίζονταν ὡς ὅλες τὶς ἐνέργειες τοῦ ἀπὸ μιὰ υπερβολικὴ αἰσιοδοξία. Αὐτὴ λοιπὸν τὸν ἔκαμε ν' ἀναλάβῃ τὴν εὐθύνῃ τῆς διασώσεως τῶν φυγάδων ποὺ πεινοῦσαν καὶ πᾶντων στὶς ἀκτὲς τῆς Βαλτικῆς. Κι' ὅμως τοῦ ἔλειπαν τὰ μέσα, τὸ κάρβουνο, τὸ πετρέλαιο, τὰ τρόφιμα, τὰ ὅπλα, τὰ φάρμακα, ὅλα. Πῶς λοιπὸν σκέφθηκε πὼς μπορούσε ποτὲ νὰ ἐπιτύχῃ μιὰ τόσο δύσκολη ἐπιχείρησι;

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, βρίσκονταν ἀκόμη στὶς ναυτικὲς βάσεις τῆς Βαλτικῆς ἀρκετὰ παλὰ πλοία, ποὺ εἶχαν χρησιμοποιεθῇ γιὰ τὴν ἐξάσκιον τῶν πληρωμάτων τῶν γερμανικῶν υποβρυχίων. Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ ἥσαν γνωστὰ ὑπερκεάνα, ἀχρηστευμένα πιά, ὅπως τὸ «Ἀμβούργο», τὸ «Χάνσα», κλπ.

Ὅταν τὸ «Βίλχελμ Κούστλοφ» ἄρχισε νὰ βυθίζεται, ἀφάνταστες σκηνὲς πανικοῦ ἐκτυλίχθηκαν πάνω σ' αὐτό...

Μία κυρία, που στεκόταν δίπλα στον Τζο, ζήτησε από τον καταστηματάρχη αυτή την κρέμα...

Τά νέα καλλυντικά ΕΝΟΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ

Πώς έγινε πλούσιος χάρις σε μία εξυπνη ιδέα

«Πολλοί έχουν εξυπνες ιδέες αλλά ελάχιστοι έχουν το θάρρος ν' αποφασίσουν να τις εφαρμόσουν με τον ένα ή άλλο τρόπο». Αυτή είναι η απάντησή μου, που δίνει στους φίλους μου ένας από τους πιο μεγάλους βιομηχάνους καλλυντικών της Νέας Υόρκης, όταν τον ρωτούν να τους αποκαλύψει το μυστικό της καταπληκτικής επιτυχίας του.

Ο Τζο ο «τυχερός» — με αυτό το όνομα τον ξέρουν όλοι στην Αμερική — υπήρξε κατά τη διάρκεια του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου όταν Ειρηνικό ως πεζοναύτης. Όταν επέστρεψε στο σπίτι του, στη Νέα Υόρκη, του είχαν μείνει στη τσέπη μόνο 70 δολάρια. Τα υπόλοιπα, όλες οι οικονομίες είχε μαζέψει κατά τον πόλεμο, τα είχε ξοδέψει διασκεδάζοντας στο Τόκιο, πριν πάρη το πλοίο της επιστροφής για την πατρίδα του.

Ο Τζο έψαξε για δουλειά, μόλις θρέθηκε και πάλι στη Νέα Υόρκη. Του προσέφεραν μία θέση λογιστή σε κάποια μικρή επιχείρηση επίκευ και δέχθηκε. Δούλεψε με ζήλο, αλλά είδε σε λίγες μέρες ότι δεν τον... άφηνε το κλίμα του γραφείου. «Ετσι υπέβαλε την παραιτήσή του».

Την επομένη ο ανήσυχος Νεοϋρκέζος πήγε στο γραφείο ενός φίλου του. «Θέλω να μου δανείσεις 500 δολάρια, του είπε, και θα στα επιστρέψω μέσα σε δύο εβδομάδες».

Ο φίλος του Τζο, που τον ήξερε ως τιμω και τετραπέρατο, του έδωσε με προθυμία το ποσό.

Γεμάτος χαρά και... χρήματα ο πρώην πεζοναύτης αποχαιρέτησε τον καλό του φίλο και έτρεξε σ' ένα κατάστημα, όπου αγόρασε ένα μετρίου μεγέθους μεταλλικό κανάλι, για το οποίο πλήρωσε είκοσι περίπου δολάρια. «Επειτα, μετέφερε το κανάλι στην αποθήκη του σπιτιού του και βύηκε πάνω για ψωνία. Αυτή τη φορά πήγε σ' ένα μεγάλο φαρμακείο και αγόρασε καθαρή βαζελίνη, λίγο θούμπα του κακάου και λίγο έσσανς τριαντάφυλλου. Για όλα αυτά πλήρωσε τριάντα περίπου δολάρια. Τα ψωνία όμως του Τζο δεν σταμάτησαν εδώ. Από ένα κατάστημα, που πουλούσε μεταχειρισμένα μηχανικά εργαλεία αγόρασε μία μηχανή που γέμιζε σωληνάρια. Τού κόστισε μόνο δέκα δολάρια, ενώ αν την αγόραζε καινούργια θα του стоιχίζε πάνω από οσάντα. Η τελευταία αγορά του Τζο ήταν πενήντα

περίπου δωδεκάδες άδεια σωληνάρια σαν κι' αυτά που βάζουν μέσα τις οδοντόκρεμες. Ο φίλος μας είχε τώρα ό,τι του χρειαζόταν για ν' άρχισή την εφαρμογή μιας εξυπνης ιδέας, που είχε συλλάβει το ανήσυχο μυαλό του. Και άμέσως κλείστηκε στην αποθήκη του σπιτιού του και άρχισε τη δουλειά.

Σε τρεις ημέρες ο Τζο είχε τελειώσει το πρώτο μέρος της δουλειάς του: Είχε καταφέρει μόνος του να φτιάξη 650 περίπου σωληνάρια μιας κρέμας, που όπως πίστευε, θα του έλυσε το οικονομικό του πρόβλημα. Έμεινε όμως ένα άλλο σπουδαίο ζήτημα. Πώς θα έπειθε τους καταστηματάρχες και τους πελάτες τους ότι το νέο αυτό καλλυντικό ήταν... σωτήριο για τις γυναίκες;

Στη τσέπη του είχε ακόμη τετρακόσια περίπου δολάρια. Με το ποσό όμως αυτό ήταν πολύ δύσκολο να κάμψι μία καλή διαφήμιση στις εφημερίδες, στα περιοδικά ή στην τηλεόραση. Γιατί μία καλή και αποτελεσματική για ένα νέο είδος διαφήμιση стоιχίζε αρκετές χιλιάδες δολάρια. Παρ' όλα αυτά, ο Τζο δεν αποκαρδιώθηκε. Πήγε στον μεγαλύτερο ραδιοφωνικό σταθμό της Νέας Υόρκης, το Ν.Β.С. και ζήτησε να δει τον διευθυντή του τμήματος διαφημισεων. «Θέλω να διαφημίσω μία καλλυντική κρέμα, που έφτιασα μόνος μου», είπε στον αρμόδιο.

—Και πόσα χρήματα διαθέτετε; —Τετρακόσια δολάρια... —Ο διευθυντής του Σταθμού τον κούταξε ειρωνικά.

—Και νομίζετε ότι με αυτά τα χρήματα θα καταφέρετε τίποτε; τον ρώτησε.

—Αυτό είναι δική μου δουλειά! απήντησε έκείνος έκνευσιμένος. Δεν μπορείτε να μου διαθέσετε λίγα λεπτά από το πρόγραμμά σας;

—Λεπτά δεν μπορώ να σας διαθέσω με αυτά τα λίγα χρήματα που έχετε. Θα μπορούσα όμως να σας προτείνω να διαφημίσετε την κρέμα σας σε διάστημα δευτερολέπτων, καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας...

Και ο διευθυντής των διαφημισεων εξήγησε στο Τζο ότι ανη ό σπικερ ν' αναγγέλλει, όπως γίνεται πολλές φορές κάθε μερα, την ώρα θα έλεγε στους ακροατές: «Τι σας χρειάζεται η ώρα, όταν είστε πάντα νέα με τη νέα κρέμα» κλπ. Ο Τζο θύηκε την ιδέα καλή και δέχθηκε.

Από την επομένη ο μεγαλύτερος ραδιοφωνικός σταθμός του κόσμου θα διεκνίεζε το πρώτο της εξυπνης ιδέας του. Πήρε λοιπόν μερικές δωδεκάδες σωληνάρια και πήγε σε πολλά καταστήματα, λέγοντας στους εμπόρους: «Σας παραδίδω αυτό το εμπόρευμα χωρίς να μου δώσετε χρήματα. Αν ζητήσετε, πουλήστε το, κρατήστε την προμήθεια σας και δώστε μου ό,τι μείνει». Αν δεν πουληθεί, σας το χαρίζω».

Κατά τις δεκα το πρώι της άλλης ημέρας πέρασε από το πρώτο κατάστημα για να δει πως πηγαίνει η δουλειά. Ο καταστηματάρχης κούνησε απογοητευτικά το κεφάλι του. Κανείς δεν είχε ακόμη ζητήσει την... σωτηρία κρέμα. Εκείνη, όμως, τη στιγμή το ραδιόφωνο του καταστήματος διέκοψε τη μουσική και ο σπικερ είπε: «Μία μόνο λέξη: Η νέα κρέμα προσώπου Τ... νίκησε τις ρυτίδες». Μία κυρία, τότε, που στεκόταν δίπλα στον Τζο, ζήτησε από τον καταστηματάρχη, αν είχε από αυτή την κρέμα. Το παράδειγμα της ακολουθήσαν τότε και άλλα πελάτισσες και ο Τζο μέ... δάμενο κατάστημα. Μέσα σε τρεις ώληθ. Ο ευτυχής Τζο είχαν εξαντλήσει το κέρδος του και έτρεξε στο φίλο του να ξεπληρώση το χρέος του.

—Κράτα τα ακόμη για να συνεχίσεις τη δουλειά σου... του είπε ο φίλος του.

Ο Τζο τον ευχαρίστησε και έφυγε για να κάνει τα ψωνία του. Πήρε μερικούς καταστηματάρχες και με το από δύο μήνες κατάφερε να νοική το πρώτο έργοστός του. Σήμερα ο εξυπνός αυτός, κανός είναι κάτοχος ενός Αμερικανότατα εργοστασίου καλλυντικών της Αμερικής.

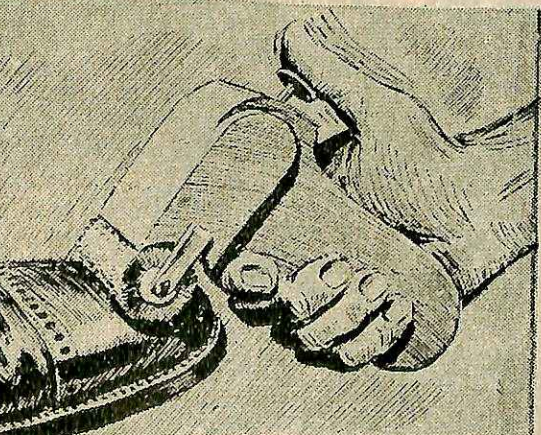
ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΓΥΙΟΣ ΣΤΗΝ ΘΟΝΗ

Η Αγγλίδα ήθοποιος Βάλερυ Χόμπσον θεωρείται μία από τις πιο υποδειγματικές μητέρες της Αγγλίας. Λατρεύει κυριολεκτικά τον μικρό γιο της Άντονι, που είναι μόλις τριών χρόνων. Ο σκηνοθέτης του τελευταίου της φιλμ, γνωρίζοντας την αδυναμία της αυτή, της επέτρεψε να εμφανιστεί σε μία σκηνή μαζί με τον γιο της. Μετά το γύρισμα της σκηνής αυτής, η Βάλερυ κατενθουσιασμένη από την... ήθοποιά του γιου της, τον γέμισε φιλιά!...

Η ΤΟΥΡΤΑ ΤΟΥ ΤΡΟΥΜΑΝ

Στο Γουόλντορφ Άστόρια της Νέας Υόρκης, η Μάργκαρετ Τρούμαν δοκιμάζει με το δακτύλο την τουρτά, που κόπηκε στο ξενοδοχείο αυτό επ' ευκαιρία των 70 χρόνων του πατέρα της, τώας Προέδρου των Η.Π.Α., Χάρρυ Τρούμαν. Όσοι παρακάθονταν από μεγαλοπρεπές αυτό γεύμα, πλήρωσαν από 100 δολάρια ο καθένας, το δε σύνολο των εισπραξιών διετεθή για να γίνη στην πολιτεία του Μισούρι μία μεγάλη βιβλιοθήκη στην όποια θα δοθή το όνομα του άλλοτε Προέδρου.

ΓΙΑ ΤΟ ΓΥΛΙΣΜΑ ΤΩΝ ΠΑΠΟΥΤΣΙΩΝ

Η μικρή αυτή συσκευή χρησιμοποιείται σήμερα ευρύτατα στην Αμερική για το γυάλισμα των παπουτσιών. Με την πίεση του κουμπιού πέφτει απάνω στο παπούτσι το βερνίκι, που η περιστρεφόμενη βούρτσα σκουρρίζει σ' όλη την επιφάνειά του. Η συσκευή αυτή θεωρείται πολύ πρακτική, γιατί χωρίς σ' αυτή περιποιείται κανείς τα παπούτσια του, χωρίς να λερώνει τα χέρια του.

Η «ΑΛΥΣΙΔΑ»

Ένα ύποπτο λαχείο που εύτυχως απαγορεύθηκε!...

Παρά μνημών μερικοί εξυπνοι επιχειρηματίες έβαλαν σε κυκλοφορία ένα πρωτότυπο είδος λαχείου, τη λεγόμενη «άλυσίδα». Εύτυχως επενέβη ο εισαγγελέας και η επιχείρησις σταμάτησε στην άσκη. Τι ήταν όμως αυτή η «άλυσίδα»;

Μία μέρα λαμβάνετε ξαφνικά με το ταχυδρομείο ένα γράμμα. Με αυτό ο άγνωστος αποστολέας σας υποδεικνύει ν' αναγράψετε το περιεχόμενό του 5 φορές και να το στείλετε σε 5 πρόσωπα. «Ετσι θ' αποκτήσετε εύκολα και άκοπα μία δόκλσην περιουσία!»

Το γράμμα συνοδεύεται από έναν κατάλογο με 6 ονοματεπώνυμα και τις σχετικές διευθύνσεις. «Επρεπε λοιπόν να σβύσετε το πρώτο όνομα και να προσθέσετε στο τέλος το δικό σας. Συγχρόνως να στείλετε ένα χρηματικό ποσό — 1 δραχμή π. χ. — σ' εκείνον που σβύσατε τ' όνομά του.

Τί είναι μία δραχμή; Ποσό ασήμαντο. Ο καθένας, λοιπόν, αποφασίζει να δοκιμάση την τύχη του. Γιατί ύπληχε η ύποψη ότι σε λίγο καιρό θα εισπράττε πάνω από 1.000 δραχμές. Θα τις έστειλαν όσσοι θα έσδωναν με τη σειρά το δικό του όνομα, αντικαθιστώντας το με το δικό τους. Το μυστικό τώρα βρίσκεται στη γεωμετρική πρόοδο.

Ας υποθέσουμε ότι ο κατάλογος που συνοδεύει το γράμμα — λαχείο περιέχει τα ονόματα: «Νίκος, Κώστας, Κατίνα, Αντρέας, Μαρία, Σωκράτης». Εσείς, που το λαμβάνετε, πρέπει να σβύσετε τ' όνομα του Νίκου και να γράψετε με το δικό σας κάτω από το τελευταίο όνομα: από Σωκράτη. Συγχρόνως να εσωκλείσετε μία δραχμή.

Αλλά να τί έχει συμβή ως τώρα: Πριν από 15 ή 20 μέρες, ο Νίκος έστειλε 5 όμοια γράμματα σε ισάριθμους γνωστούς ή φίλους, απ' τους οποίους ένας ήταν ο Κώστας. Ο καθένας απ' αυτούς έγραψε δεύτερο τ' όνομά του κι' έστειλε σε άλλους 5 από ένα αντίγραφο του γράμματός. Έτσι τα γράμματα έγιναν 25. Κι' άναμεσα στους 25 παραλήπτες ήταν και η Κατίνα.

Οι 25 αυτοί έστειλαν το γράμμα σε άλλους 5 ο καθένας, αφού έγραψαν τρίτο το όνομά τους στον κατάλογο. Τα γράμματα έγιναν 125 κι' ένα από αυτά έφτασε στον Άντρέα.

Όταν έλαβε το γράμμα η Μαρία, πήραν όμοια γράμματα και άλλα 624 πρόσωπα! Κι' όταν τόλαβε ο Σωκράτης, πήραν όμοια γράμματα άλλοι 3124.

Ο Σωκράτης έκανε 5 αντί-

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ένδυμασιών, σχίσμο, κάψιμο, σκουραγώγια, έφθαρμένοι καθάλοι διορθώνονται δι' ύφάνσας παρ' ειδικού τεχνίτου σπουδαστών εις το εξωτερικόν. Γυρίζονται κοστούμια, παλτά και καμπαριέτες. Ραφίζουν «Νέα Οικονομικά», ΔΕΡΟΥ 3Γ (1ον πάτωμα), Α. ΘΕΑΦΟΙ ΑΩΑΗ, Τηλ. 55-314.

γραφα κι' έστειλε ένα σ' έσας. Συγχρόνως έλαβαν ίδια γράμματα άλλοι 15624 άνθρωποι. Όλα αυτά τα γράμματα έχουν επί κεφαλής τ' όνομα του Νίκου.

Τώρα που συμπληρώθηκαν 6 όνοματα ο κάθε παραλήπτης, σβύνει το πρώτο, γράφει στο τέλος το δικό του και στέλνει στο Νίκο τη δραχμή. Έτσι ο τυχερός αυτός άνθρωπος μαζεύει 15624 φορές τη δραχμή, δηλαδή 15 χιλιάδες και 624 δραχμές.

Υστερα έρχεται η σειρά του Κώστα να εισπράττε από εκείνους που σβύνουν τ' όνομά του. Και όχι μόνον του Κώστα αλλά και των άλλων 4 που αντίγραψαν κι' έστειλαν το γράμμα του Νίκου. Έπειτα εκείνοι που θα πλουτίσουν γίνονται 25 — μετὰς αυτών και η Κατίνα — κατόπιν 125 και ούτω καθ' εξής.

Εσείς που στείλατε εύσυνείδητα τη δραχμή στο Νίκο και τ' άλλα 5 αντίγραφα του γράμματός σε ισάριθμους γνωστούς σας, περιμένετε ν' έμπιστοσύνη ν' αψάση η σειρά σας για να εισπράττε μερικές χιλιάδες. Μαζί με σας όμως, στην ίδια σειρά, βρίσκονται άλλοι 15.624 άνθρωποι. Όλοι αυτοί, κι' εσείς μαζί, θα στείλετε τα γράμματα σε 78.125 πρόσωπα. Κατόπιν τα γράμματα γίνονται 390.625, 1.953.125, 9.765.625, 48.828.125.

Καθένας από τους παραλήπτες της τελευταίας σειράς θα στείλη το περίφημο γράμμα σε 5 άλλους. Και τότε μόνον θα εισπράττε εσείς τα λεπτά που περιμένετε!...

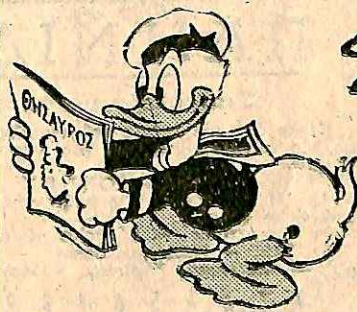
Αλλά που θα βρεθούν τ' απαιτούμενα 244.140.625 άτομα; Δηλαδή ο μισός περίπου πληθυσμός της Ευρώπης; Κι' αν η ιστορία αυτή εξακολουθήσει λίγο ακόμα — όσο χρειάζεται για να πλατύνουν, εκείνοι που βρίσκονται δυο σκαλοπάτια πιο κάτω από τους Π δεν θ' άρκουν πιά όλοι οι κάτοικοι της Γης για να λάβουν τ' αντίγραφο του γράμματός του Νίκου!...

Καταλαβατέ τώρα τί είναι στην πραγματικότητα η περίπτωση αυτή μέθοδος του άκόπου πλουτισμού; Μία μεγάλη... άπατη. Πρόκειται για ένα σχέδιο άπραγματοποίητο.

Μόνο ο Νίκος ή και ο Κώστας, θα εισπράτουν κάτι από όλη αυτή την ιστορία. Πάντως όχι περισσότερες από 50 ή 100 δραχμές.

Όταν όμως, ένα πρωινό, ο κ. και η κ. Φλούπ έκαναν μόν ξαφνική έφοδο στο μικρό διαμέρισμά του νέου, μία δυνατή συγκίνηση τους συγκλόνισε. Δεν βόηκαν εκεί μέσα παρά «σούβενιρ» της αγαπημένης του μονακικής κόρης. Έδω την εικόνα της, εκεί στο τραπέζι ένα κλεμμένο μεταξωτό μαντίλι της με τ' αρχικά της, στο τζάκι κάποιο γοβάκι της του χορού, που ο μνηστήρας της τόχε πάρει μία βραδυά κι' άλλοι ένα βιβλίο της με μία αφιέρωση στις σελίδες του...

Όταν ένας ιδανικός γαμπρός αυτός ο Μισέλ. Είχε διατηρήσει την άσωότητά του, πράγμα που έ-

Εύθυμη Ιστοριογλα

Μία άπροδόκτητη έπίσκεψη

Καθώς κουδεντίασαν, ο ύποψιος πεθερός του Μισέλ Λεροτέν, έβώρησε κατάλληλη τη στιγμή να τον ρωτήσει:

—Και τώρα, νεαρέ μου, υπορείς να μου άρκιστής πως ή ζωή σου ως γλεντζέ έληξε άριστικά και πως θάσαι πιστός στην κόρη μου;

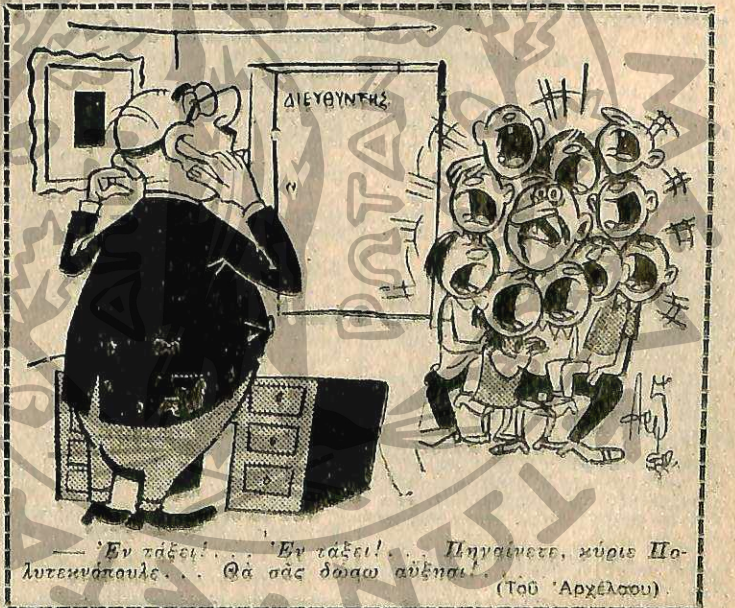
Ο Μισέλ, με την πιο ελκική έμφραση των μωτών του και το φυσικότερο τόνο της φωνής του, αποκρίθηκε:

—Στην τιμή μου, κύριε, είμαι έλεύθερος σαν πουλί! Τίποτα πιά δε με δεσμεύει... Για μένα τώρα δεν υπάρχουν άλλες γυναίκες στον κόσμο παρά η αγαπημένη μου, η Ανριέτ. Αυτή είναι η ήλιος μου και το βενγυρί μου. Αν τη χάσω, θα βρεθώ μέσ' στο σκοτάδι. Κύριε Φλούπ, περιμένω να μου πτε πως είμαι σε θέση να την κάνω ευτυχισμένη...

Ο κ. Φλούπ δεν επέμεινε περισσότερο. Πιότρεψε τα λόγια του υποψήφιου γαμπρού του. Έπειτα, η έντοπώσι του απ' το Μισέλ ήταν ικανοποιητική. Οι εισησεις του γραφείου πληροφωρίαν άλλωστε ήταν ευχάριστες και η γυναίκα του που ευριζόταν το παραμικρό, δεν υποπευτεται τίποτα. Ο Λεροτέν ήπαι σε τέτοιο βαθμό έρωταυμένους με τη γοητευτική, την αξιολάτρευτη Ανριέτ, που όλη η σκέψη του είχε συγκεντρωθή σ' αυτήν.

Όταν όμως, ένα πρωινό, ο κ. και η κ. Φλούπ έκαναν μόν ξαφνική έφοδο στο μικρό διαμέρισμά του νέου, μία δυνατή συγκίνηση τους συγκλόνισε. Δεν βόηκαν εκεί μέσα παρά «σούβενιρ» της αγαπημένης του μονακικής κόρης. Έδω την εικόνα της, εκεί στο τραπέζι ένα κλεμμένο μεταξωτό μαντίλι της με τ' αρχικά της, στο τζάκι κάποιο γοβάκι της του χορού, που ο μνηστήρας της τόχε πάρει μία βραδυά κι' άλλοι ένα βιβλίο της με μία αφιέρωση στις σελίδες του...

Όταν ένας ιδανικός γαμπρός αυτός ο Μισέλ. Είχε διατηρήσει την άσωότητά του, πράγμα που έ-

— Έν τάξει!... Έν τάξει!... Πηνάγνετε, κύριε Πολυτεχνόπουλε... Θα σας δώσω αύξησι! (Τού Αρχέλσου)

πνου και με καλή ανατροφή. Κα-
νένας λοιπόν δεν ανταποκρινόταν
καλύτερα στις προϋποθέσεις αυτές
από τον Μισέλ Λεροντέν.
Είχαν αμέσως συμπληρώσει ο Ε-
νας τον άλλο και είχαν αγαπήσει
κεραυνόβολα. Οι γονείς τους έδα-
καν πρόθυμα τη συγκατάθεσή τους
κι' έτσι έγιναν οι άρραβόνες τους.
Δεν έλειψαν όμως από μέρους των
άπονητευμένων μνηστήρων τα ά-
νόμιμα γράμματα, τόσο στην "Αν-
ριέτ" για να την πληροφορήσουν
πως ο μέλλων σύζυγός της είχε μι-
αν ενοχλητική φιλενάδα, όσο και
στον Μισέλ για να του υπογραμ-
μίσουν τις προσεχείς δυσχερείες
του, που θα τις δοκίμαζε ασφαλώς,
παίρνοντας μια γυναίκα που δεν
είχε καμιά πείρα της ζωής.
—Να τι έλαβα σήμερα, έλεγε
στον άρραβωνιαστικό της η "Αν-
ριέτ", δείχνοντάς του το άνωθυμο
γράμμα.
—"Ακουσε τι άνοησίες μου γρά-
φουν για σένα, της έλεγε.
Και ο Μισέλ διάβαζε τις δυσoi-
ανες προβλέψεις των αντίζηλων
του.
Και, καθώς έσκιζαν τ' άνωθυμα
γράμματα, γελοῦσαν και οι δυο
τους γιατί τους ζήλευαν όλοι για
τον έρωτά τους.
*
"Ετσι, όταν την έπομένη της
πρώτης νύχτας του γάμου του,
κρατώντας άγκαλιασμένη την "Αν-
ριέτ, ο Μισέλ έπινε μέσ' στο μπου-
ντούρ την ευωδιαστή σοκολάτα
του και η καμαριέρα τούφερε ένα
επισκεπτήριο πρωί-πρωί, αυτός της
απάντησε με τη μεγαλύτερη άτα-
ραξία του κόσμου:
—"Ας περάσει...
"Επειτα γυρνώντας στη γυναίκα
του της έλεπε:
—Θα σου παρουσιάσω τη Μιρό-
τα Ντ' "Αμφρ, την πρωταγωνι-
στρία, που έπαιξε στην "Αρπαγή
των Σαββίνων" μου. Τι να με βέ-
λη όμως;
"Ασφαρ ή πόρτα άνοιξε με πά-
ταγο και σαν θύελλα εισέβαλε η
Μιρότα, — μια Μιρότα όμως ά-
γνώριστη, άγρια, σκληρή, κρα-
δαίνοντας μίαν όμπρελλα.
—"Ετσι λοιπόν, φιλαράκο μου,
άρχισε να ορύνεται, κυττώντας τον
Λεροντέν με φλογερά μάτια. Ετσι
παντρεύονται δίχως να ρητήσουν
κανένα, δίχως να ταχτοποιήσουν
τις παλιές τους σχέσεις. Μόλις έ-
δω και λίγη ώρα πληροφορήθηκαν
την άτιμία σου, Κι' έτρεξα άμέ-
σως να σοδ τα ψάλλα απ' την κα-
λή. Μόνο αν με σκότωσες, θα μ'ε-
βγάλης από δω μέσα! "Ηρθα να
κανονίσουμε τους λογαριασμούς
μας, απάτεωλα, συγγράφειά του
γλυκού νερού!
"Ο Μισέλ είχε μείνει άναυδος.
Στα ξεφωνητά της Μιρότας προσ-
τέθηκαν οι κραυγές της "Ανριέτ,
της "προσεβλημένης" συζύγου.
—Θέε μου! στέναξε, μ' άπάτη-
σες, μου είπες ψέμματα, άνανδρε!
"Ο Μισέλ τα είχε χάσει απ' την
έπιθεσι των δυο γυναικών.
Πάνω στην άπελπισία του είδε
παραχαλισμένος το άνοιχτο παρά-
θυρο.
—Χαίρε, "Ανριέτ! φώναξε. Τετέ-
λεται!
Κι' ο Μισέλ πήδησε στο κενό.
"Αλλά δεν σκοτώθηκε. "Επεσε ά-
κριβώς από την τέτα του μα-
γαζιού που ήταν από κάτω και που
την ήφερε καλά ο Μισέλ. Αυτό το
πήδημα του θανάτου όχι μόνο τον
έσωσε, αλλά και τον έκανε διά-
σημο. Γιατί μέσα σε πέντε λεπτά
μαςέυησε κόσμος, έτρεξε η αστυ-
νομία, βρέθηκαν οι ρεπόρτερ και
οι φωτογράφοι και, την ίδια μέ-
ρα, όλες οι άπονητευμένες έφημε-
ρίδες είχαν στην πρώτη τους σελί-
δα ένα συγκινητικό ρεπορτάζ για
τον συγγράφειά που είχε άποπειρα-
θῆ ν' αυτοκτονήσει.
Τα θέατρα του άνοιξαν πρόθυμα
τις πόρτες τους. Το πρώτο που παί-
χτηκε ήταν μια κωμωδία του που
σημείωσε έκπληκτική έπιτυχία. "Ε-
τσι άποδείχτηκε ότι ο καλύτερος
τρόπος για να πετύχει ένας συγ-
γραφέας είναι μια άποπειρά αυτο-
κτονίας υπό την προϋπόθεσι βέβαια
ότι θα υπάρχει μια... τέτα για να
τον σώσει.
"Όσο για το ζευγάρι, είναι πε-
ριτό να πούμε ότι ζή εύτυχισμένο
και πλούσιο.
ΖΑΝ ΛΑΝΤΑΥ

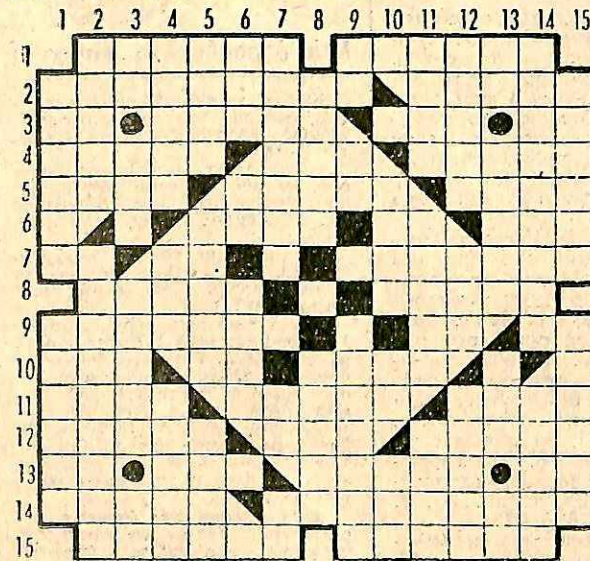
ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Σταυρόλεξο με παροιμίες

Πέντε από τις λέξεις που συμπληρώνουν το σταυ-
ρόλεξο αυτό σχηματίζουν μια γνωστή ελληνική πα-
ροιμία.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Η τ ε τ α ρ η της παροιμίας.—Μα-
κρύ ξύλο (πλήρ.).
- 2) "Εργατικός.— Δύσκολα συγκρατούνται.
- 3) 120.— Περιφημη όπερα.— Χρονικό διάστη-
μα.— "Επώνυμον "Ασιάτου κυβερνήτου.

- 4) Μας είναι καθημερινώς άπαραίτητος.—
Φέρερ: στάρ του κινηματογράφου.— Χρησιμοπο-
είται για την μεταφορά ύγρων.
- 5) "Επώνυμον "Αγγλου ποιητού του περασμένου
αιώνα.— "Η διατροφή του είναι δαπανηρή.—Πόμα.
- 6) Πρόθεσις.— "Ομοια σύμφων.— Ποταμός της
Β. Γαλλίας.
- 7) "Αναφορική άνωθυμία (θηλ.).— Συνεχόμενο
στο χρέος.— "Αποκρουστικά πτηνά.
- 8) Παιδική άρρώστεια.— Μεγάλες πόρτες.
- 9) "Ενεχυρον.— Βυζαντινή νότα.— Καλύπτουν
το μισό "Ιρακ.
- 10) "Επώνυμον "Αγγλου συγγραφέως.— Ξενική
άρνησις.— Τοπικό έπίρρημα.
- 11) Μοναδικός.— Άράδα.— Γερμανός ναύαρ-
χος από τους δημιουργούς του γερμανικού στόλου.
- 12) Κτίριο κατάλληλο για την έναποθήκευσι σι-
τηρών.— "Ο καθένας.— "Η τύχη δεν τα εύνοει.
- 13) 74.— Μας διατηρεί στη ζωή.— Μικρό στην
ήλικία.— 302.
- 14) Κοίλωμα στον τοίχο για την τοποθέτησι ά-
γάματος.— "Η τ ρ ι τ η λέξις της παροιμίας μας.
- 15) Προέρχονται από φράξη (θηλ.).— Γίνεται
χωρίς χρονοτήρη.

- 1) Περιβάλλεται από φράξη (θηλ.).— Γίνεται
χωρίς χρονοτήρη.
- 2) "Η πρώτη λέξις της παροιμίας.—
"Ενας από τους πιο μεγάλους λυρικούς ποι-
ητας της αρχαιότητας.
- 3) Βρίσκεται μπροστά στο "Αλαμίν.—
"Αρχικά παλαιού όπυργείου.— "Επώνυ-
μον γνωστής στάρ.— Συνδεσμος, μπρο-
στά σε φωνήεν.
- 4) Φορτίον ζώου.— "Αρχή υποθέσεως.—
Πολύ μορφωμένο.
- 5) "Όλος.— Πάλι... μοντέρνος Γάλλος
συγγράφει.— Μέρος του αυτοκινήτου.
- 6) ... Τσάντ: παλιά δόξα του κινη-
ματογράφου.— 505.— Αυτός.
- 7) Θα βρήτε πολλά στο ήμερολόγιο.—
Προβείσι (μπροστά σε φωνήεν).— Διπλα-
σιασμένο κάνει τα μωρά να κλαίνε.
- 8) "Η δεύτερα σε μέγεθος λίμνη της
Ευρώπης.— Μουσικό όργανο.
- 9) Τα δυο άκρα της Κρήτης.— Νότα.
— "Ηρωας της μυθολογίας μας, γιός του
Διός και της Δανάης.
- 10) Σταμάτα κάθε κίνησι.— Θεός των
Αιγυπτίων.— Στρατιωτικό πατάγισμα.
- 11) "Ηρώς του "Ιφεν.— "Η δεύτε-
ρη λέξις της παροιμίας μας.— "Απόστα-
ση από όπερα.
- 12) Συνένωσις έπιχειρήσεων.— Τροπι-
κό έπίρρημα (ξεν.).— Διόδος (γεν.).
- 13) "Ανθρωπος (γαλ.).— Κράνος.— "Αλλοίμο-
νον.— Μισό νάζι.
- 14) Το άξιωμα έκείνων που τελούσαν θυσίες στους
άρχαιους ναούς.— Χρονικό έπίρρημα (δημοτ.).
- 15) Κάθε κοιλούρι έχει αρκετά.— "Η τελευ-
ταία λέξις της παροιμίας.

Σε μισό λεπτό

Πρέπει να βρήτε σε μισό λεπτό το πολύ τη σω-
στή άπάντησι σε καθένα από τις παρακάτω έρω-
τήσεις.

- 1) Ποιό είναι το συντομότερο χρονικό διάστημα:
από τις 11.55 π. μ. ως τις 1.35 μ.μ., από τις 11.40
μ.μ. ως τις 1.10 π. μ., ή από τις 9.30 ως τις 11.10
π. μ.;
- 2) Πόσα θα βρούμε, αν προσθέσουμε τον μέσον
όρο του 17 και του 27 με τον μέσον όρο του 23
και του 35 και διαιρέσουμε το άθροισμα διά 4;

Κινηματογραφικά

Ποιός είναι ο γνωστός ή η γνωστή στάρ του κι-
νηματογράφου που πρωταγωνιστούσε συγχρο-
νως και στα τρία φιλμ της καθεμιάς από τις
κατωτέρω ομάδες τίτλων;

- 1) "Φιέστα", "Μοντέρνα "Αφροδίτη", "Δημό-
σιος πειρασμός".
- 2) "Λεωφορείον ό πόθος", "Ιούλιος Καί-
σαρ", "Βίβα Ζαπάτα".
- 3) "Σκαρπούς", "Δάκρυα βασιλείσης",
"Αιχμαλώτος της Ζέντας".
- 4) "Αύριο θάναι πολύ άργά", "Ιστορία τρι-
ών έρώτων", "Συμπέρο".
- 5) "Θύελλα στην "Ανατολή", "Ιππότες του
"Αλλάχ", "Διπλό στίγμα".
- 6) "Ο κόσμος με κατεδίκασε", "Παράνο-
μη μητέρα", "Η κοινωνία μ' έσπρώξε στο
βούρκο".

Τί έσπασε;

Κάποιος έγραφε σ' ένα φίλο του: "Πήγα
σήμερα πεζή ως το καταραμένο έκείνο μέρος,
όπου την περασμένη Παρασκευή είχα την άτυ-
χια να σπάσω ένα μέρος του σώματός μου".

Μπορείτε τώρα να βρήτε ποιά ήταν αυτό
το μέρος που έσπασε, την περασμένη Παρα-
σκευή, ποιά δηλαδή απ' τα δυο χέρια ή τα δυο
πόδια του;
Δεν είναι δύσκολο να το συμπεράνετε, απ'
το περιεχόμενο της έπιστολής του... κι' από κά-
ποιο άλλο στοιχείο.

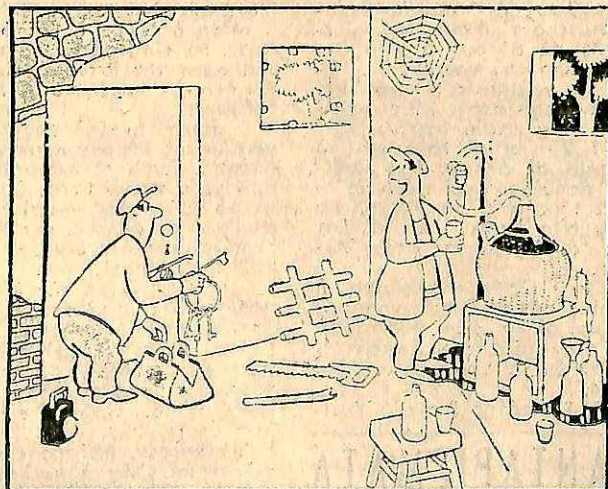
Το θωρηκτό

Σ τον τελευταίο πόλεμο, ένα άμερικανικό άναγνω-
ριστικό αεροπλάνο έπίσημον ένα ιαπωνικό θωρη-
κτό. Είδοντας άμέσως με τον άούρητο ένα άμε-
ρικανικό καταδρομικό, κι' έκείνο άλλαξε πορεία,
ένω συγχρόνως ειδοποιούσε με τον άούρητο ένα
άμερικανικό θωρηκτό που βρισκόταν εκεί κοντά, να
το βοηθήσει στην έπιθεσι. "Ο κυβερνήτης του θω-
ρηκτού ζήτησε να μάθει από το καταδρομικό τη θέ-
σι του εχθρικού σκάφους, όταν όμως την έμαθε, δεν
έκαμε πιά καμιά προσπάθεια να το έπιτεθῆ. Γιατί;

Έρωτήσεις για την άνοιξη!

- 1) Ποιά είναι η πρώτη μέρα της άνοιξης, και
γιατί καθορίστηκε αυτή;
- 2) Ποιοι μουσουργοί έγραψαν την "Άνοιξιάτικη
Συμφωνία" και το "Τραγουδι της Άνοιξης";
- 3) Πώς μπορείτε ν' άναψωγονήσετε γρήγορα τα
άνοιξιάτικα λουλούδια που μισομαράθηκαν στο
βάζο;

Μία εικόνα με 10 λάθη

Σχεδιάζοντας την εικόνα αυτή, ο ζωγράφος μας
έκανε δέκα σημαντικά λάθη που δεν θα δυσκολευ-
θῆτε ν' ανακαλύψετε. Άν θα βρήτε και τα δέκα
μέσα σε δύο λεπτά της ώρας σας αξίζουν συγχα-
ρητήρια για την παρατηρητικότητα σας.

(Οι λύσεις στη σελ. 82)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ ΑΛΛΟΘΙ ΠΟΥ ΧΑΘΗΚΕ

Μόλις άνοιξε την εξώπορτα ο Φορσάυθ, είδε μπροστά του
έναν άνθρωπο με μπλε ρούχα και ήμψηλο, που τον καλη-
σπέρισε με σεβασμό.

—Είσατε ο κ. Τζέραλντ Φορσάυθ; τον ρώτησε.
—Εκείνος κοντοστάθηκε μια στιγμή κι' άπάντησε ύστερα:
—Μάλιστα. "Εσείς ποιος είσατε;
—"Ο άστυνομικός έπιθεωρητής Τζόλλυ... Λυπάμαι πολύ για
την άσχημη είδησι που έχω να σας άναγγείλω. "Η γυναίκα σας
βρέθηκε σκοτωμένη με μια σφαίρα!

"Ο άστυνομικός σταμάτησε ξαφνικά και φώναξε στο βοηθό του.
—"Ελάτε να με βοηθήσετε, Ντουν! Λιποθύμησε!...
Ξάπλωσαν το Φορσάυθ σ' ένα ντιβάνι. "Όταν συνήλθε κι' άνοιξε
τα μάτια του, είδε κοντά του δυο άντρες: το Τζόλλυ και τον άρ-
χιφύλακα Ντουν. Του είχαν βγάλει το παλτό κι' είχαν ξεκουμ-
πώσει το κολλάρο του.

—Είσατε σε θέση να μάς δώσετε μερικές πληροφορίες; τον
ρώτησε ο πρώτος.

"Εκείνος κούνησε καταφατικά το κεφάλι του.
—"Η γυναίκα σας δολοφονήθηκε στην κρεβατοκάμαρά της, πρό
δυο ώρων. Πριν πεθάνη, κατάφερε να πάρη στο τηλέφωνο την
άστυνομία. Δεν βρήκε όμως τη δύναμι να πῇ λέξι. "Όταν φτά-
σαμε εδώ, τη βρήκαμε νεκρή. Το όπλο έλειπε... Δεν έχετε ύπη-
ρέτρια, κ. Φορσάυθ;

—Ναι, αλλά είχε εξοδό άπόψε.
—Πείτε μας, πώς περάσατε τη βραδυά σας;
—"Ο Φορσάυθ ανακάθησε στο ντιβάνι, διώρθωσε τα ρούχα του
κι' άρχισε:

"Εφυγα στις 6 1/2 απ' το γραφείο, όπως συνήθως. Δεν ήρθα
όμως σπίτι. Πήγα να δω το δίδυμο άδελφό μου, το Μάξ. Μένει
εδώ κοντά.

—Μου δίνετε τη διεύθυνσή του;
—"Ο Φορσάυθ ύπάκουσε. "Ο έπιθεωρητής ψιθύρισε κάτι στο
Ντουν, που έφυγε άμέσως.

—Για ποιά ζήτημα πήγατε να δῆτε τον άδελφό σας; ρώτησε
ύστερα ο Τζόλλυ.

—Γιατί ένοχλούσε τη γυναίκα μου... Πρέπει να σας μιλήσω
γι' αυτόν. Μολονότι είμαστε οι δυο μας άπαράλλαχτοι στο πρό-
σωπο και στη φωνή, κάναμε έντελώς διαφορετική ζωή. "Εγώ έζησα
πάντα τακτικά και τίμια. "Απόκτησα περιουσία. Πρό 2 έτών,
παντρεύτηκα την "Ελεν. "Ημαστε εύτυχισμένοι, μέχρι πρό έξη
μηνών...

—Κι' έπειτα; Τί συνέβη;
—"Ηρθε σπίτι μας ο Μάξ. Αυτός ήταν πάντα ο άσματος υιός
της οικογενείας μας. "Ηθελε να πλουτίσει, αλλά μ' εύκολα μέσα.

Πριν ακόμα ένηλικιωθῆ, είχε κάνει μια κλοπή, και τον
είχαν κλείσει τρία χρόνια, σ' άμαρφορφυκή φυλακή...
"Υστερα είχε κι' άλλες τέτοιες περιπέτειες... Τα τε-
λευταία χρόνια ζούσε με άπάτες, με μικροεκβιασμούς,
με θαλασσοδάνεια... Τούχα δώσει κι' έχω χρήματα με-
ρικές φορές. "Όταν μπλέχτηκε σε μια πλαστογραφία,
έφυγε για τον Καναδά.

"Νόμισα πως είχαμε ήσυχάσει πιά...
Μα αυτός, άφου περιπλανήθηκε σ' όλο
τον κόσμο, ξαναγύρισε στο Λονδίνο...

άπένταρος, φυσικά! Τον βοηθήσα πάλι,
όσο μπορούσα. Μου ύποσχέθηκε ν' αλ-
λάξῃ ζωή. "Επιασε μάλιστα δου-
λειά σε κάποιο κατάστημα,
άλλά για 15 μέρες μόνο. Του
βρήκα ύστερα κι' άλλες θέσεις.
Δεν έμεινε όμως σε καμιά...
Δεν άνεχότανε να τον διατά-
ζουν, κι' έτσι τον διώχνανε από
παντού. Είχα πιά άπελπισθῆ γι' αυτόν.

"Τότε μου είπε η "Ελεν πως την ένοχλούσε. "Επειδή του είχε
δώσει λεφτά μερικές φορές, αυτός παρεγγήγισε το ένδιαφέρον της...
"Όταν έμαθα τις προτάσεις που της είχε κάνει, έγινα θηρίο. Τον
έβαλα στη θέση του! Μου ύποσχέθηκε να διορθωθῇ, μ' ξανάο-
χισε τα ίδια... Στο τέλος, η "Ελεν μ' έπεισε να τελειώσω μαζί
του, μια γιά πάντα. Γι' αυτό πήγα να τον δω άπόψε.

—Τί ακριβώς του προτεινέται;
—Να του δώσω 2 χιλιάδες λίρες, πληρωτές τμηματικά από
μια νοτιοαφρικανική Τράπεζα, μέσα σε 3 χρόνια. "Ετσι, θα ήμουν
βέβαιος πως θάφευγε απ' το Λονδίνο.

—Τί είπατε αυτός;
—"Ο Φορσάυθ άνασκήκωσε τους ώμους του.

—Δεν φάνηκε να καταλάβαινε καλά τί του έλεγα... Φαινόταν
σαν ζαλισμένος. "Ελεγε και ξανάλεγε πως είχε τελειώσει κ' ή
ιστορία με την "Ελεν.

—Τί έννοούσε μ' αυτό;
—Δεν το καταλαβαίνετε τώρα;... είπα ο Φορσάυθ, κι' έκρυψε
ξαφνικά το πρόσωπό του στα χέρια του μ' άπελπισία.

Τη στιγμή εκείνη, γύρισε ο Ντουν κι' έκανε ένα νόημα στον
έπιθεωρητή. Πέρασαν κι' οι δυο στην άλλη κάμαρα. "Υστερ' από
λίγο, ο έπιθεωρητής ξαναγύρισε.

—"Ο άδελφός σας βρέθηκε σκοτωμένος στο σπίτι του! άνήγ-
γειλε στο Φορσάυθ. Δίπλα του, ύπήρχε ένα στρατιωτικό περι-
στοφο, κι' ένα γράμμα πάνω στο γραφείο του, που μιλούσε γι'
αυτοκτονία.

—Δόξα σοι ό Θεός! ψιθύρισε ο Φορσάυθ. "Απόφυγε έτσι τη
θανατική καταδίκη...

"Ο έπιθεωρητής κάθησε σε μια πολυθρόνα και είπα:
—Θεωρείτε βέβαιο, λοιπόν, πως ό άδελφός σας σκότωσε τη
γυναίκα σας κι' ύστερα αυτοκτόνησε;

—Μα δεν χωρεί άμφιβολία! Την είχε έρωτευθῆ τρελλά... κι'
όταν έκείνη τον άπέκρουσε, τη σκότωσε για να την πάρη μαζί
του.

—"Υπάρχουν όστόσο ένα-δυο παράξενες σημεία, κ. Φορσάυθ.
"Αν, όπως λέτε, σκότωσε τη γυναίκα σας, γιατί περίμενε να γυ-
ρίση σπίτι του για ν' αυτοκτονήσει; Κι' ύστερα, πώς βρέθηκε
στην τέση του παλτού σας το μικρό πιστόλι που σκότωσε την
κ. Φορσάυθ; Το βρήκαμε όταν σας βγάλαμε το παλτό, μετά τη
λιποθυμία σας... Τί έχετε να πῆτε;

"Ο Φορσάυθ, χλωμός σαν πεθαμένος, έμεινε άμίλητος.
—"Ελάτε λοιπόν, πείτε μας όλη την αλήθεια... κύριε
Μάξ Φορσάυθ! πρόσθεσε ο έπιθεωρητής.

Λίγα άργότερα, ό ίδιος έξηγούσε στο Ντουν:
—"Αρκετά απ' όσα
μάς είπα, ήταν αλήθεια.
"Ο Μάξ ήταν ένας άσω-
τος τυχοδιώκτης. "Όστόσο,
ή "Ελεν τον έρωτεύθηκε
τρελλά, όταν γύρισε ά-
πένταρος απ' το εξωτερι-
κό. Αυτός δεν ήταν ίκα-

στοφο, κι' ένα γράμμα πάνω στο γραφείο του, που μιλούσε γι'
αυτοκτονία.

—Δόξα σοι ό Θεός! ψιθύρισε ο Φορσάυθ. "Απόφυγε έτσι τη
θανατική καταδίκη...

"Ο έπιθεωρητής κάθησε σε μια πολυθρόνα και είπα:
—Θεωρείτε βέβαιο, λοιπόν, πως ό άδελφός σας σκότωσε τη
γυναίκα σας κι' ύστερα αυτοκτόνησε;

—Μα δεν χωρεί άμφιβολία! Την είχε έρωτευθῆ τρελλά... κι'
όταν έκείνη τον άπέκρουσε, τη σκότωσε για να την πάρη μαζί
του.

—"Υπάρχουν όστόσο ένα-δυο παράξενες σημεία, κ. Φορσάυθ.
"Αν, όπως λέτε, σκότωσε τη γυναίκα σας, γιατί περίμενε να γυ-
ρίση σπίτι του για ν' αυτοκτονήσει; Κι' ύστερα, πώς βρέθηκε
στην τέση του παλτού σας το μικρό πιστόλι που σκότωσε την
κ. Φορσάυθ; Το βρήκαμε όταν σας βγάλαμε το παλτό, μετά τη
λιποθυμία σας... Τί έχετε να πῆτε;

"Ο Φορσάυθ, χλωμός σαν πεθαμένος, έμεινε άμίλητος.
—"Ελάτε λοιπόν, πείτε μας όλη την αλήθεια... κύριε
Μάξ Φορσάυθ! πρόσθεσε ο έπιθεωρητής.

Λίγα άργότερα, ό ίδιος έξηγούσε στο Ντουν:
—"Αρκετά απ' όσα
μάς είπα, ήταν αλήθεια.
"Ο Μάξ ήταν ένας άσω-
τος τυχοδιώκτης. "Όστόσο,
ή "Ελεν τον έρωτεύθηκε
τρελλά, όταν γύρισε ά-
πένταρος απ' το εξωτερι-
κό. Αυτός δεν ήταν ίκα-

—"Ελάτε να με βοηθήσετε, Ντουν! φώναξε ο έπιθεωρητής
Τζόλλυ. Λιποθύμησε!...

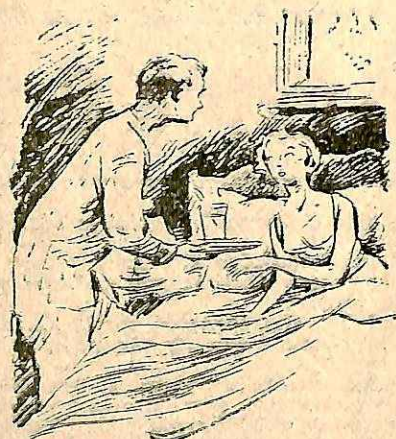
νός ν' αγαπήσει, ύποκρίθηκε όμως τον έρωτευμένο, με το σκοπό
να πάρη την ταυτότητα του Τζέραλντ και τα λεφτά του.

"Κατέστρωσε το σατανικό σχέδιό του μαζί με την "Ελεν. "Ο
Τζέραλντ δεν είχε ύποψιασθῆ το παραμικρό. Σήμερα όμως, όταν
γύρισε απ' το γραφείο του, η "Ελεν του άμολογησε τον έρωτά
της για το Μάξ. "Ηταν άπαράιτητο να γίνη η δολοφονία του στο
σπίτι του Μάξ. Κι' ή όμολογία της "Ελεν είχε σκοπό να τον
κάμῃ να πάῃ εκεί.

"Μα τα πράγματα έγιναν λίγο διαφορετικά: Πάνω στο θυμά
του, ο Τζέραλντ πυροβόλησε και σκότωσε τη γυναίκα του. "Υ-
στερα πήγε στο Μάξ, με το πιστόλι στην τέση. "Εκείνος τον
περίμενε, κρατώντας το μεγάλο ρεβόλβερ. Τον άνάγκασε να γδυθῇ
και να φορέσῃ τα δικά του ρούχα. "Υστερα τον σκότωσε, σκηνό-
θησε την αυτοκτονία του και ξεκίνησε για το σπίτι του θύ-
ματός του, φορώντας τα ρούχα του. Στο έξης, θα ήταν αυτός
ο Τζέραλντ.

"Η "Ελεν θ' άποτελούσε το τέλειο άλλοθι του... "Όταν όμως
έμαθε πως το "άλλοθι" αυτό είχε χαθῇ, παράχθηκε τόσο, ώστε
λιποθύμησε. Και το πιστόλι που βρήκα τότε στην τέση του, μ'
ώδηγηση στη λύσι του μυστηρίου!

Μ. ΟΥΑΤΣΟΝ

Πριν πλαγιάσουν ο Κλάιν πρόσφερε στη γυναίκα του ένα ποτήρι γάλα με ναρκωτικό...

ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Κανείς δεν μένει άτιμώρητος!..

Οι δυο αστυνομικοί της περιπόλου είδαν το αυτοκίνητο έκλεινο να κατεβαίνει ολόταχως την πλαγιά του λόφου, να πέφτει πάνω σ' ένα δέντρο και ν' αναποδογυρίζεται. Έτρεξαν άμεσως κοντά. Και βρήκαν, στη θέση του οδηγού, μία γυναίκα νεκρή.

Ήταν δυστύχημα ή αυτοκτονία; Οι ντετέκτιβ, που ανέλαβαν την υπόθεση, παρατήρησαν ότι, ενώ ήταν πεσοκομένο το κεφάλι και το πρόσωπο του θύματος, δεν υπήρχαν ολόγυρως σπασμένα γυαλιά. Μία πέτρα είχε χρησιμοποιηθεί για να κρατάει πατημένο το πεντάλ του γκαζιού. Τέλος, οι κηλίδες αίματος, που υπήρχαν μέσα στ' αυτοκίνητο, άκολουθούσαν μία κατεύθυνση που δεν τη δικαιολογούσε η θέση του πτώματος.

Δίχως άλλο, λοιπόν, η Αντέλα Γκράμπερ είχε δολοφονηθεί. Η αστυνομία κατάφερε να βρή το όπλο του εγκλήματος κι έστειλε το σύζυγο του θύματος στο έδωλο του κατηγορουμένου. Ο εισαγγελέας της Βαλτιμόρης χαρακτήρισε την περίπτωση αυτή «σχεδόν τέλει εγκληματική». Ο Έντουαρντ Γκράμπερ καταδικάστηκε σε θάνατο.

Δεν υστερούσε σε τελειότητα και το εγκλημα που έκαμε, το 1943, μία μαυιακή γυναίκα. Το πτώμα του άντρός της, κάποιου Τζων Τζούμπ, βρέθηκε διαμελισμένο πάνω σε μία σιδηροδρομική γραμμή, κοντά στο Φόρτ Βάλλεϋ της Γεωργίας. Θα πίστευε κανείς, εκ πρώτης όψεως, ότι το θύμα είχε μεθύσει, είχε πέσει πάνω στις γραμμές, κι είχε διαμελισθεί από ένα τρένο.

Πριν σφάξη τον άντρα της, στο σπίτι, η γυναίκα του Τζούμπ είχε μελετήσει ολόκληρες βδομάδες το πώς έπρεπε να τοποθετηθεί ένα πτώμα πάνω στις σιδηροδρομικές γραμμές, για τη σκηνοθεσία δυστυχήματος. Δυστυχώς όμως γι' αυτήν, από τρέις διάφορες γεαμμές, που βρίσκονταν στο μέρος εκείνο, έτυχε να διαλέξει εκείνη, απ' την οποία δεν είχε περάσει καθόλου τρένο επί 8 μήνες! Κι αυτό έγινε αιτία ν' αποκαλυφθεί το εγκλημα της.

Τα εγκληματολογικά χρονικά αναφέρουν επίσης την παράξενη περί-

πτωση του Άλφρεντ Κλάιν, που είχε... ειδικευθεί στο να παντρεύεται εύπορες χήρες κι ύστερα να τις δολοφονεί για να πάρη τα λεφτά τους. Κάθε φορά, έπειθε τη σύζυγό του να κάνει διαθήκη στ' όνομά του. Ύστερα την πήγαινε σ' ένα μεγάλο ξενοδοχείο κάποιας μακρινής πόλεως. Καί, πριν πλαγιάσουν, της πρόσφερε ένα ποτήρι γάλα με ναρκωτικό.

Είδοποιούσε ύστερα ένα γιατρό πώς η γυναίκα του είχε πάθει «καινούργια καρδιακή κρίσις». Όταν έφτανε ο γιατρός, την εύρισκε να κοιμάται ήσυχα, και δεν υποψιαζότανε τίποτε. Έτσι, όταν άργότερα την έξεκνε ο Κλάιν, με μία ισχυρότερη δόση ναρκωτικού, ο γιατρός υπέγραφε καλόπιστα τη βεβαίωση θανάτου από καρδιακή ασθένεια.

Ο σατανικός Κλάιν έστειλε κατόπιν στο «κεματόριο» το σώμα της νεκρής, ώστε να εξαφανιστεί κάθε ίχνος του εγκλήματός του.

Με τον τρόπο αυτό, είχε δολοφονήσει οκτώ γυναίκες κι είχε κερδίσει σχεδόν 30.000 δολάρια.

Όταν η αστυνομία έβαλε τέλος στη δράση του, δεν υπήρξε να σπείρει κατηγορία δολοφονίας, γιατί δεν υπήρχαν θετικά στοιχεία. Κατάφερε όμως να τον κατηγορήσει, για έννεα πλαστογραφίες, κι έτσι το δικαστήριο τον καταδίκασε συνολικά σε 126 έτη φυλάκιση. Πέθανε δε στη φυλακή.

Αντίθετα, η Δικαιοσύνη δεν κατώρθωσε να τιμωρήσει τα στυγερά εγκλήματα κάποιου δόκτορος Χάυντ. Ο γιατρός αυτός είχε παντρευτεί με τη μεγαλύτερη κόρη της χήρας κουριάδας του συνταγματάρχη Τόμας Σουζόν.

Ο γέρος συνταγματάρχης ήταν ανύπαντρος και εκατομμυριούχος, έμενε δε σ' ένα μέγαρο του Κάνσας Σίτι, μαζί με τη χήρα του αδελφού του και τα έξη παιδιά της. Μετά το γάμο του, ο Χάυντ κατοίκησε κι αυτός στο ίδιο σπίτι.

Ενώ όμως δεν έδωλε την ώρα να πεθάνει ο πλούσιος συνταγματάρχης, για να πάρη η γυναίκα του το μερίδιό της απ' την κληρονομία, έμεινε ξαφνικά πώς έσκόπευε ο Σουζόν ν' αλλάξει τη διαθήκη του και ν' αφήσει όλη σχεδόν την περιουσία του σε κάποιο φιλανθρωπικό ίδρυμα. Για να το προλάβει λοιπόν, δηλητηρίασε το Σουζόν και το δικηγόρο του, τόσο επιδέξια ώστε πιστεψαν όλοι πως είχαν πεθάνει απ' την καρδιά τους.

Μά, μία κι' είχε κάνει πια την άσχη, δεν διάστει να συνεχίσει τα εγκλήματά του, για να του μείνουν ολόκληρη η περιουσία. Έπρεπε γι' αυτό να λείψουν από τη μέση τ' άλλα αδελφάκια της γυναίκας του...

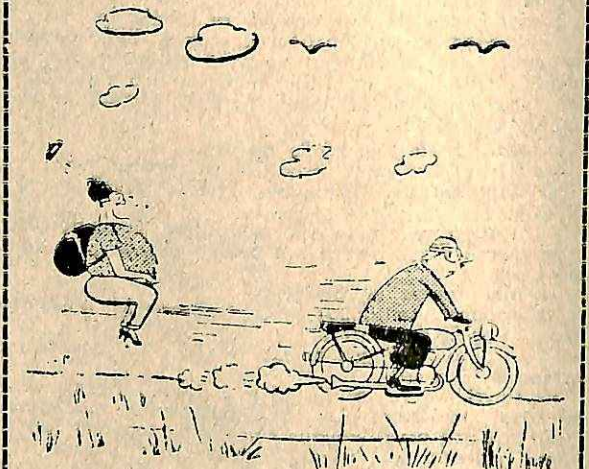
Ως γιατρός, υπέφερε εύκολα να προμηθευθεί μία καλλιέργεια μικροβίων τύπου... Ένα απ' τα θύματά του είχε ήδη πεθάνει και τέσσερα άλλα κινδύνευαν, όταν υποψιάστηκε η μητέρα τους και κατέφυγε στην αστυνομία...

Τα στοιχεία εναντίον του Χάυντ ήταν αληθινά συντριπτικά. Η ένοχη του αποδείχθηκε, και καταδικάστηκε σε θάνατο. Υπέβαλε όμως έφεσι, για τεχνικούς δικονομικούς λόγους. Η δίκη του επανελήφθη, αλλά ακυρώθηκε και πάλι, για λόγους τυπικούς. Στην τρίτη δίκη, αποδείχθηκε πως είχαν επηρεασθεί οι ένοχοι, κι έτσι οι αποφασί τους δεν είχε νομικό κύρος.

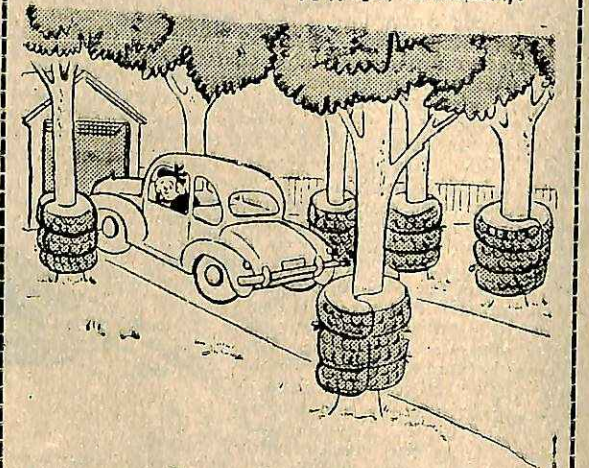
Κατά την αμερικανική νομοθεσία όμως, δεν επιτρέπεται να διακοπεί ένας άνθρωπος περισσότερες από τρεις φορές για την ίδια πράξη! Έτσι, ο διαβολογιατρός εξασφάλισε επίσημως την ατιμωρησία για τα εγκλήματά του! Δεν είχε μείνει ούτε μία μέρα στη φυλακή γι' αυτό. Αλλά η Θεία Δίκη είπε την τελευταία λέξη: Μετά 3 χρόνια, ο δόκτωρ Χάυντ πέθανε... από τύφο!

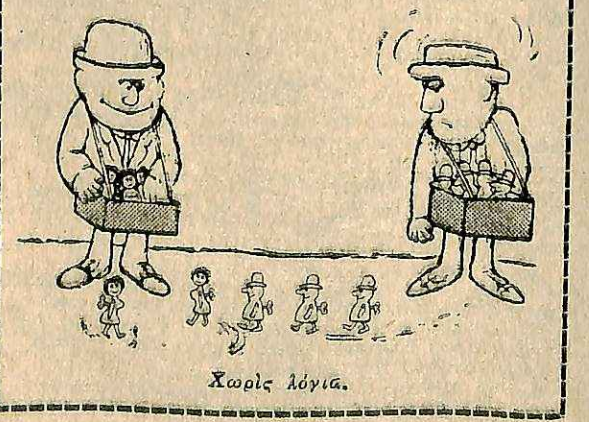
— Στην αρχή δεν ήθελα γάμω, αλλά τελικά με κατάφερε η γυναίκα μου!...

— Μην τρέχεις τόσο γρήγορα, Κλεομένη!

Προφυλακτικά μέτρα.

Χωρίς λόγια.

Εύσεβείς πόθοι

Ανήσυχο άρραβωνιαστικό: Το πράγμα, είναι απλούστατο και παρασχεμένο που δεν το αντιλαμβάνεστε: Ο κύριος αυτός είναι φανερό πως ενόχληται είτε για την κοπέλα σας, να σας χωρίσει απ' αυτήν και να την πάρει αυτός, ή πιθανότερο, από σας κάνη γαμπρό στη δική του εξαδέλφη, γι' αυτό και σας τονίζει την προίκα κλπ. Όσο για το παρελθόν της μηστής σας, δεν πρέπει να ασχοληθείτε με το σ' αυτόν αφού ως τώρα δεν είχατε την παραμικρή αφορμή για να την υποψιασθείτε και ν' αμφισβallestε γι' αυτήν, εκτός από τις συκοφαντίες του ανθρώπου αυτού. Πως, λοιπόν, να ζητήσετε εξηγήσεις από την ίδια, αφού μάλλον δεν έχει καμιά ένδειξη; Δεν είναι ούτε για σας ούτε για την ίδια εύπρεπες. Για να την άρραβωνιάσετε, θα έχετε την ήθικη πολιτική της κοπέλλας. Πρέπει, λοιπόν, να είστε σταθερότερος στο χαρακτήρα και να μην παρασύρεστε από τους εύσεβεις πόθους του πρώτου τυχόντος κακοήθους!

Απ' ελπίσμένη Δ. Π. Πειραιά: Δεν χρειάζεται να βασανίζεστε πολύ το μυαλό σας, γι' αντληθήτε πως δεν υπάρχει τίποτα το σοβαρό με το νεαρό, που δεν τον συμπάθετε άλλωστε! Φοβούμαι μάλιστα ότι περισσότερο κι απ' τα ωραία λόγια και τις υποσχέσεις του, πρέπει να προσέξετε τις κρυφές του διαθέσεις, που κρύβουν συμφεροντολογικούς σκοπούς. Χαρακτηριστική ένδειξη γι' αυτό είναι και η αξίωσή του να το δώσετε 300 λίρες, προκαταβολή για να κάνει κάποια δουλειά κλπ. Μα αν ένας νέος περιμένει μοναχά από τα χρήματα της μελλούσης συζύγου του να διορθώσει τα οικονομικά του, αυτό δεν είναι εύγυμνη σοβαρότητα. Όποτε πολύ δρόμο κινείται και σεις τα πράγματα και είστε επιφυλακτική απέναντί του. Την ίδια επιφύλαξη πρέπει να δείξετε και για το δεύτερο που σας τριγυρίζει κι' ενδιαφέρεται για σας. Δεν πρέπει να εκτεθείτε μαζί του, αν δεν είστε βέβαιη πως το αίσθημά του είναι αληθινό, πως έχει τις δυνατότητες για να σας άποκαταστήσει νομικά ως σύζυγό του και πως και σεις η ίδια αισθάνεστε πραγματική αγάπη γι' αυτόν και όχι μόνον Ικανοποίηση για τα κολεατικά του λόγια...

Ζητώ μία συμβουλή. Λάρισα: Αφού μου δίνετε την υπόσχεσή σας, ότι εάν καλό κορίτσι θα κρατήσετε την συμβουλή που μου γυρεύετε στο ζητήμά σας, ιδού αυτή: Να σταματήσετε αμέσως κάθε ενδιαφέρον και συμπάθεια για το νεαρό συμμαθητή σας και να πείσετε και τον ίδιο να βγάλη από το νου του κάθε ιδέα που έχει για σας. Για τον άπλουστατό λόγο, που και σεις η ίδια τον καταλάβατε και το έξηγησάτε: Όλες αυτές οι εκδηλώσεις που είναι επιπόλαια έθουσιασμοί. Και αν αφέθηκε να παρασυρθεί απ' αυτόν, ενώ τίποτα το σοβαρό

δεν πρόκειται να συμβεί, μόνο ζημία θητική θα έχετε. Θα παραστρατήσετε από τις σημερινές σας υποχρεώσεις, που είναι κυρίως η συνέχισή των σπουδών σας για να είστε σε θέση ν' απενίστατε αμύρι με σοβαρότητα τη ζωή. Φανταστείτε ξημερηνή και σοβαρή καταστάση, όπως θα καταλάβατε πως σας πείρα, ώστε να μην είστε της σημασίας της συμβουλής μου.

ΕΡΗ
Απογοητεύσεις...
Η Νύμφη του Αιγαίου, μου γράφει μ' ένα απεικονισμένο ύφος και μου εκφράζει την απογοήτευσή της: «Παντρεύτηκα πολύ νέα, Μουδουσαν έναν άνθρωπο, που δεν αγαπούσα. Δεν τον αγαπούσα γιατί ήταν πολύ ηλικιωμένος, άσχημος, κακός, ζηλιάρης. Από κησα δυο παιδιά μαζί του, δυο κοριτσάκια. Έπειτα πέθανε. Το μαγαζί του ήταν χρεωμένο, το σπίτι μας υποθηκευμένο. Έστειλα τα κοριτσάκια μου στο χωριό σε μια αδελφή μου, κι' ανάλαβα το μαγαζί. Ωρικήτηκα να μη μου πάρουν ούτε το σπίτι, ούτε το μαγαζί. Δούλεψα σκληρά τρία χρόνια. Σήμερα όλα είναι καθαρά, κι' ανήκουν σ' εμένα και στα παιδιά μου. Έχω, όμως, πολύ κουρασισί, έχω απογοητευθεί από τη μοναξιά μου. Δεν ξέρω τι να κάνω». Και της απαντώ: Τα συχαρητήριά μου για την καρτερικότητά σας και την φροντίδα, που δείξατε να περισώσετε την περιουσία των παιδιών σας. Δεν πρέπει ν' απογοητεύεστε. Τώρα ακριβώς το κάθε τι πρέπει να σας χαροποιεί και να σας ευχαριστεί. Αγκαλιάστε τα δυο κοριτσάκια σας και νοιώστε τη ζεστασιά της αγάπης ανάμεσα στα δυο αυτά πλάσματα. Η ζωή είναι μπροστά σας. Σε πέντε ή έξη χρόνια θα είστε κι' εσείς ελεύθερη πια να ζήσετε μία ιδιαίτερη ζωή, την ατομική σας ζωή. Κάνετε όποιο νή, σφίξετε την καρδιά σας.

«Τι να κάνω; Β». «Όλα δα μου γράφετε είναι καλά και ωραία. Υπολογίζετε όμως την ηλικία του; Τις οικονομικές του δυνατότητες; Αν μπορεί να συντηρήσει γυναίκα και άρρωστο και παιδιά; Υπολογίζετε, πιθανόν, ότι όλα αυτά θα γίνουν έπειτα από πέντε-έξη χρόνια. Ως τότε όμως ποιος μάς βεβαιώνει ότι η καρδιά του θα μείνει σταθερή, αφού θα πρόκειται να γνωρίσει τόσες άλλες κοπέλλες στην Αθήνα, που θα πάει; Όλα τ' άλλα είναι σε άλλες κοπέλλες κι' ούτε να τα συλλογίζεστε. Ο χρόνος θα φέρη τέτοιες αλλαγές στη σημερινή κατάσταση, που δεν θα λυπάται πια. Γι' αυτό φοβάμαι μήπως έπισης δεν αγαπά πια!

Νίκο Β. Για να σας γράφω εκείνη ότι πρέπει να πάτε να τη βρήτε, αυτό σημαίνει ότι ακόμη σας αγαπά. Αλλά όταν πάτε εκεί που βρίσκεται τι θα κάνετε; Αν τουλάχιστον εκείνη μιλούσε για τον έρωτά της στους συγγενείς της, και οι συγγενείς της σας καλούσαν επίσημα, τότε οι ίδιοι θα φρόντιζαν και για το μέλλον σας. Γράφτε της, λοιπόν, την κατάσταση, τους φόβους σας και τα εσκαλόμενα, και ζητήστε της να ενεργήσει πιο θετικά, αφού σας αγαπά.

Δυστυχώς κόρη: Δεν επιτρέπεται σε μία νέα σαν κι' εσάς, όχι να μιλά, αλλά ούτε καν να σκέπτεται αυτοκτονίες. Τι πράγματα είν' αυτά; Έχετε μπροστά σας ολόκληρη ζωή. Έχετε τα νεύρα, που θα σας παρηγορήσουν. Δεν είστε ούτε η πρώτη ούτε η τελευταία, που είστε μόνη.

Πολλές κοπέλλες είναι ολόμοναχες στον κόσμο, δίχως γονείς, δίχως καμιά προστασία. Κάνετε, λοιπόν, κουράγιο, επιβλήθηκε στον έαυτό σας και βγάλετε τις μαύρες σκέψεις από το μυαλό σας.

Μάου Μ-Μάου. Ναϊρόμπι. Πληροφορίες ακριβείς για τη μεταναστεύση θα σας δώση το αγγλικό προξενείο. Όσον αφορά τη δεύτερη ερώτησή σας, θ' αποταθήτε στο γαλλικό προξενείο. Εύχαριστώ για τις εύχες και δεχθήτε τη συμβουλή μου: Άλλού, καλύτερα από την Ελλάδα δεν θα βρήτε.

Πισ τ' ο ν' Αναγνωστή. Άρεόπολη. Αφού οι υποσχέσεις που σας δίνει είναι υπερσχετικές για να σας πείσουν ότι σας αγαπά, τότε γιατί μου ζητάτε να σας διαλύσω; Την αμφιβολία εάν σας αγαπά ή υποκρίνεται; Πρέπει να παραδεχθείτε ότι με το να της ζητάτε ραντεβού διαρκώς, είστε εγωίστης. Γιατί φροντίζετε να ικανοποιηθείτε τον έαυτό σας, ενώ κοιμούνται την συλλογίζεστε ότι έχετε την καλή της φήμη στην κοινωνία και την τιμή του σπιτιού της; Μην είστε, λοιπόν, υπερβολικός και άρκεσθείτε σ' ό,τι σας λέγει εκείνη.

Δυστυχισμένη υπαρκτή. Νίκαια. Πρώτα απ' όλα επιτρέψτε μου να σας κάνω μία μικρή παρατήρηση: Κάνετε λάθος πως όλα τα κορίτσια της ηλικίας σας κάνουν ό,τι κάνουν εσείς. Ούτε η ηλικία το επιβάλλει, ούτε είναι σωστό να επιδιώκουν τα κορίτσια, τις άλλες εκείνες που φέρνουνι ανήθικα και επιπόλαια. Το αποτέλεσμα το βλέπετε μόνη σας. Ενωμίσσατε ότι έπρεπε να μιμηθείτε τ' άλλα κορίτσια και να στηρίζετε την αγάπη σας σε κάποιον. Αυτός όμως ο κάποιος παίζει μαζί σας, αδιαφορεί για την αξιοπρέπειά σας, διαδίδει ως κατορθώματα τις σχέσεις που έχει μαζί σας και σας εκθέτει σ' όλους τους γνωστούς και φίλους. Τι ιδέα θάχουν όλοι αυτοί οι άνθρωποι για σας; Ότι είναι άνηθικα και επιπόλαια κορίτσια, που δεν σέβονται τον έαυτό του. Σας συμβουλεύω, λοιπόν, να περιφρονήσετε αυτόν το νεαρό, γιατί προδέχθη ένα πολύ άσχημο τέλος.

Δυστυχισμένη Ε. Λ. Κορνή. Ως σήμερα φανήκατε

μία νοικοκυρά και αξία γυναίκα στο σπίτι σας και στις δουλειές σας. Φανήτε και τώρα περισσώρο πολιτισμένη και μη δείξετε ποτέ στον άντρα σας, ούτε ότι ζηλεύετε, ούτε ότι πειραχθήκατε. Ένας άντρας πάλι στο σπίτι του θα γυρίσει. Βέβαια προσπάθησε να μη του δίνετε αφορμές, και να διαλέγετε το έργοτικό προσωπικό σας. Φανήτε κυρία, στο σπίτι σας και στις δουλειές σας.

Μικρή Άγνωστη Μ. Πρώτα έχω να σας πω ότι δεν κάνετε καλά να το στείλετε τη φωτογραφία. Ο έθουσιασμός σας παρέσυρε, αλλά ποτέ δεν μπορείτε να ξέρετε με πόση ανδρεία έχετε να κάνετε κι' αν άρρωστο δεν χρησιμοποιήση τη φωτογραφία για εκδίκασμό. Επίσης δεν παραδέχομαι ότι σας αγαπά. Αν σας αγαπούσε, θα σας έγραφε και δεν θα σας έστελνε απλώς χαιρετίσματα μ' έναν τρίτο. Γι' αυτό, εκείνο που έχετε να κάνετε, είναι να σταματήσετε να ενδιαφέρεστε για έναν άνθρωπο, που δεν σας εξείκε κανένα σεβασμό και που ο μόνος σκοπός της γνωριμίας του μαζί σας ήταν να περνώ τις ώρες του ευχάριστα.

Μ. Πληγωμένη Έπαρ-χιωτοπούλα. Έκάνατε πολύ άσχημα να εκτεθείτε μ' ένα γράμμα, που μπορεί άρρωτο να χρησιμοποιήσει εναντίον σας. Φαντασθήτε πόσο μικρή ήταν η αγάπη του, αφού για ένα τόσο μικρό ζήτημα, προτίμησε ν' απομακρυνθεί από κοντά σας. Έξ' άλλου αφού μου λέτε ότι δεν είναι ελεύθερος να διαθέσει την καρδιά του, τότε σεις, τι επιμένετε; Είς βάρος σας θα ξεπασσουν ό' αυτά και γι' αυτό πρέπει να κρατήσετε σεβάση την αξιοπρέπειά σας και να τον περιφρονήσετε. Δεν είναι ο άνθρωπος που μπορεί να αξίζει τη δική σας αγάπη.

Πληγωμένη Καροδιά Δ. Κ. Αυτό που μου γράφετε ότι επιδοκίμασε να πάτε σπίτι της, έπειδή δεν ξέρετε τ' όνομα των γονέων της, ούτε το δικό της, είναι προφάνεια.

Αυτός που αγαπά, όλα κατορθώνει να τα μάθει αόητομόν. Όχι, μόνο τα όνοματά, αλλά και το χαρακτήρα. Επίσης πολλά από την ιδιωτική ζωή της κοπέλλας που αγαπά. Πρόκειται να παντρευθείτε μία άγνωστη; Τραθήξε

ΕΙΔΥΛΛΙΑ ΚΑΛΙΤΕΧΝΩΝ

Στο Αιθέριο βρίσκεται από ημερών μαζί με την μηστή του ο Τσάρλυ Τσάπλιν (γιούρ), ο οποίος πρόκειται να γυρίση ένα φιλμ στη Δυτική Γερμανία. Προτού φύγουν από το Λος Άντζελες οι δυο έρωτευμένοι δήλωσαν ότι θα ξαναγυρίσουν στην Αμερική ως σύζυγοι. Στη φωτογραφία μας ο νεαρός Τσάρλυ μαζί με την μηστή του Σούζαν Κούκ, την οποία ο πατέρας του, ο πασίγνωστος Σαρλς, δεν εγκρίνει για σύζυγό του. Ο Τσάρλυ Τσάπλιν (γιούρ) όμως απάντησε ότι δεν θα λάθη ό' όμν του τη δήλωσι του πατέρα του.

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΓΡΟΛΟΓΙΑ
ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 61
1ος ΟΡΟΦΟΣ ΤΗΛ. 28-407

49

Οι ζωλάδες της ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Η νοικήρσα

— Θέλω για καπάρω έξη μηνιάτικα πε-
σίνι, κορίτσι μου, είπε η Έφταλία σε
μία πιτισίρκα πούρθε να νοικήσση το
μπροστινό της δωμάτιο.

Και η νοικήρσα, μεγάλη άλεπου, για
να επιτύχη ένα σκόντο, τσ' άράδιαζε τουρ-
λου-τουρλου κατηγορίες και κουσούρια.

— Πούνε το νερό τσ' τρεχούμενο, που
μούπε ο μεσίτης; Σίγουρα θάναι η ύγρα-
σία, που τρέχει απ' τ' αινουβάρια! Πούνε
η μαγευτική θέα που
βλέπει ως και την Ά-
κρόπολι!

— Μά και βέβαια
βλέπει! Ξεφώνισε γκι-
τσιμένη η Έφταλία.

Κι' άμέσως άνέθηκε
σε μία άνεμύσκαλα.

— Όρίστε! συνέχισε
με τσιμπέ. Νά η Άκρό-
πολι, οι Ποδαράδες, η
Κοκκινιά κι' ούλα τ' ά
περίχωρα!

Έκείνη την στιγμή
άφριδάρισε κι' ένας κα-
σαρομάλλης ντραμπου-
κογαλάτης.

— Από δώ, κυρία
Φταλία μου, είνε ο ά-
δερφός μου, που μένει

στον Πειραιά...

— Άν είνε αυτός άδερφός σου, μουρ-
μούρισε η Έφταλία, έγω είμαι μαντάμ
Πομπιδούρ!...

— Άμέσως εκείνος, χωρίς να δώση προσο-
χή, μπήκε στο δωμάτιο δθθεν για να μι-
λήση με την άδερφή του.

— Έχει πολύ ψωμί έδώ μέσα, τής είπε
εύχαριστημένος. Θάχης άδανταδóρικες προ-
τάσεις, γιατί είδα μπουλουκι τσάοι μαντρα-
χαλάδες στο ντουροέκι. Μεγάλος κύκλος
έργασίας! Θέλω, λοιπόν, σάν ξανάρω,
να σε δώ φορτωμένη με μπιζιού και τσι-
βαερικά. Άγκαλά μη ξεχνάς πώς έχεις ά-
ναλάβει άπέναντί μου μία... ήθική υπο-
χρέωση!

Τέλος, όταν έφυγε ο δθθεν άδερ-
φός της, κλειδωσε και δίνοντας το κλειδί
στην Έφταλία, είπε με ψευτοευλάβεια:

— Πάω ν' άνάψω ένα κεράκι! Άπο-
φάσισα να κάτσω σ' αυτό το πληκτικό
δωμάτιο, γιατί έχει έκκλησία κοντά.

— Άχ, μωρή θεατρίνα, που θά μου
πάς; μουρμούρισε η Έφταλία.

Και για ν' αλλάξουνε κουέντα, την ρώ-
τησε:

— Καλέ, τί βλέπω, δέν φορείς δεύτερο
ρούχο;

— Όχι, γιατί μ' άρέσουνε τ' ά σπύρ
και θέλω να είμαι έλευθερή!...

Από εκείνο τσ' βράδυ η νοικήρσα, σύμ-
φωνα με την συμβουλή του ντραμπουκο-
γαλάντε, άρχισε να ρίχνη τ' ά δίχτυα της
δεξιά ζερβά, κι' είχε τσ' έκκλησία κοντά.
Κι' ο Νικολάκης, μουρντάρης απ' τ' ά γεν-
νοφάσκια του, άνοιξε τ' ά σκόρδα του. Ά-
νάδει όμως και σουντάνει, σαν τσιραλίδι-
κο δαδί η Έφταλία, όσο τόν άκούει να
τραγουδά τσ' «Σουσουράδα... Σουσουρά-
δα...» και τσ' «Τέλος πάντων που τσ' πάς,
μ' άγαπάς, δέν μ' άγαπάς;»

Μά κι' η νοικήρσα γελούσε πονηρά και
του γλυκοτραγουδούσε: «Πού θά με πάς
που θά με πάς;»

— Καλέ Φταλία, τί ντουέκια είν' αυτά;
τής είπε η καρσινή τση. Σίγουρα αυτή θά
βγάλη τσ' Νικολάκη απ' τσ' καυκάλο του!
Πράγματι, τσ' ίδιο βράδυ, όταν ο Νι-
κολάκης γδύθηκε κι' έτοιμαζότανε να πλα-
γιάση στο γιατάκι του, η νοικήρσα άρ-
χισε μάζους να λή μελοδραματικά:

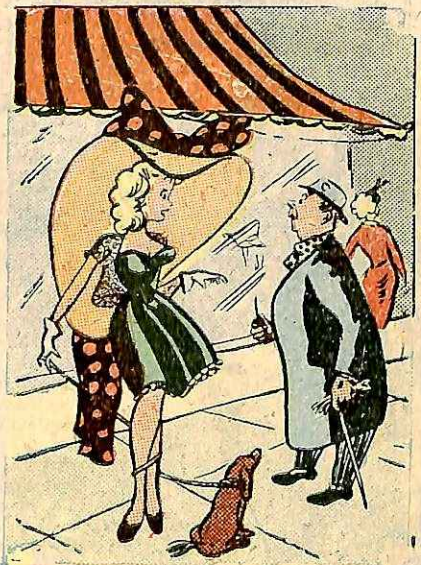
«Έλα και γύρε κοντά μου...»

— Μωρή κακούργα! Πώς θά γύρη κον-
τά σου; Τσιάντα χρόνια τόν έχω μονο-
προσέψαλο!... Ξεφώνισε η Έφταλία.

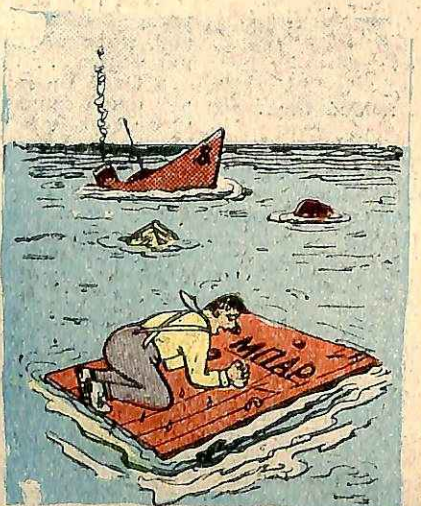
Και με κλωστής και γροθίες την πέτα-
ξε έδω κι' έδω!... ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— Είχες ραντεβού να φας με τσ'
Γιάννη άπόψε, έπειδή ύμωσ ήταν η
σειρά σου να πληρώσης, τσ' άκου-
ρσασ!...

— Τσ' πρόσεξες, έπί τέλους,
τσ' καινούργιο καπέλλο μου, Ά-
γιστάρι;

— Τί ώρα θ' άνοίξετε;

Ο χημιός άόζεμος ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΛΕΚΕΔΩΝ

Λίπος

Πραγματικοί λεκέδες από λίπος δύσκολα
βγαίνουν με σαπουνάδα. Πρώτα πρέπει να τους
ξύσωμε με την άνάποδη κόψη τσ' μαχαίριου,
να θάλωμε πάνω και κάτω στυπόχαρτο ή στρα-
τούχαρτο και να τους περάσουμε με ζεστό σι-
δερό. Κατόπιν, άν τσ' ύφασμα πλένεται, τσ' πλέ-
νουμε με σαπουνάδα. Άλλοιώς τσ' τρίβουμε με
βενζίνη ή τετραχλωριούχο άνθρακα. Άν οι
λεκέδες έπιμένουν, τους πλένουμε με θερμό τε-
τραχλωριούχο άνθρακα που θά τόν θερμάνουμε
μέσα σε ζεστό νερό.

Από μεταξωτά:
α) Τετραχλωριού-
χος άνθρας και άπορ-
ροφητική σκόνη.

Σ τ' ά λεπτά μετα-
ξωτά: Μουσκεύετε τσ'
λεκέ με γλυκερίνη
και τόν ξεβγάξετε με
καθαρό οινόπνευμα
και νερό σε ίσα μέρη.

β) Τρίβετε τσ' λε-
κέ με είδική κιμωλία
που μεταχειρίζονται
οι ράφτες για τσ' ση-
μάδεμα τών ύφασμά-
των. Άφινετε έτσι τσ'
λεκέ και σε λίγες ώ-
ρες τόν βουρτσάξετε.

Άν ο λεκές έπιμένη,
επαναλαμβάνετε τ' ά-
δια από την άλλη όψη
τσ' ύφασματος.

γ) Σιδερώνετε τσ' ύφασμα στο μέρος τσ'
λεκέ, άφού τσ' σκεπάσετε μ' ένα μεταξωτό
χαρτί, που θ' άπορροφήση τσ' λίπος.

Από βαμβάκερα:
Για όλα τ' ά μονόχρωμα και δσα πλένονται:
(Τ' ά ριγέ, καρρό, έμπριμέ). Θά μεταχειρισθί-
τε χλιαρή σαπουνάδα.

Για δσα δέν πλένονται: Τετραχλωριούχο άν-
θρακα και άπορροφητική σκόνη (τάλκ, πηλό)
ή τσουένι.

Από μάλλινα: («Όσα πλένονται»). Σαπου-
νάδα με άμμωνία («Όσα δέν πλένονται»): Τε-
τραχλωριούχο άνθρακα και από πάνω άπορρο-
φητική σκόνη (τάλκ).

Από τσιχο: Θά πάρετε λίγη μαγνησία και
θά την κάνετε μία ζύμη, ρίχνοντας άπάνω σ'
αυτή μερικές σταγόνες κολάνια. Κατόπιν θά
κολλήσετε αυτή τσ' ζύμη πάνω τσ' λεκέ και
θά την άφήσετε να ξεραθί. Άντερα θά την κα-
θαρίσετε με μία βούρτσα και σ' τέλος θά
τρίψετε τόν τσιχο μ' ένα κομμάτι ψώχας ψω-
μιού.

Από έπιπλα άδερνίκια: Άλείψετε τους λε-
κέδες με ασβέστη. Έπειτα από μερικές ώρες,
ξεπλένετε με σαπουνάδα και τρίβετε με μία
σκληρή βούρτσα.

Από δέρματα: Τριψίμο με νεφτί.

Από χαλιά: Πλύσιμο με κουρέλι βουτηγ-
μένο σε τετραχλωριούχο άνθρακα. Άφήστε να
στεγνώση.

Από καρπέτες: Μουσκεύετε τσ' λεκέ με με-
θυλικό πνέμμα, βάζοντας κάτω από την
καρπέτα ένα κουρέλι. Ξεπλένετε άμέσως με
σαπουνάδα, που θά έχετε έτοιμη από ποίν χω-
ρίς να περιμένετε να στεγνώση τσ' ύφασμα.

Από χονιά: Στήνετε άνάποδα τσ' ύφασμα
λίνο ή μετάλλινο — μέσα σ' ένα δοχείο γεμά-
το κατά τσ' 3/4 με νερό από όποιο έχετε προσθέ-
σει 30 γραμμάρια σόδας κι' ένα κουτάλακι
ασβέστο ασβέστη. Βράζετε τσ' νερό αυτό δέ-
κα λεπτά. Με τσ' βράσιμο η διάλυσι βγαίνει
από την άκρη τσ' χονιού και ξαναπέφτει στο
δοχείο. Έτσι γίνεται τσ' καθάρισμα τέλει και
αυτόματο.

Λάδι

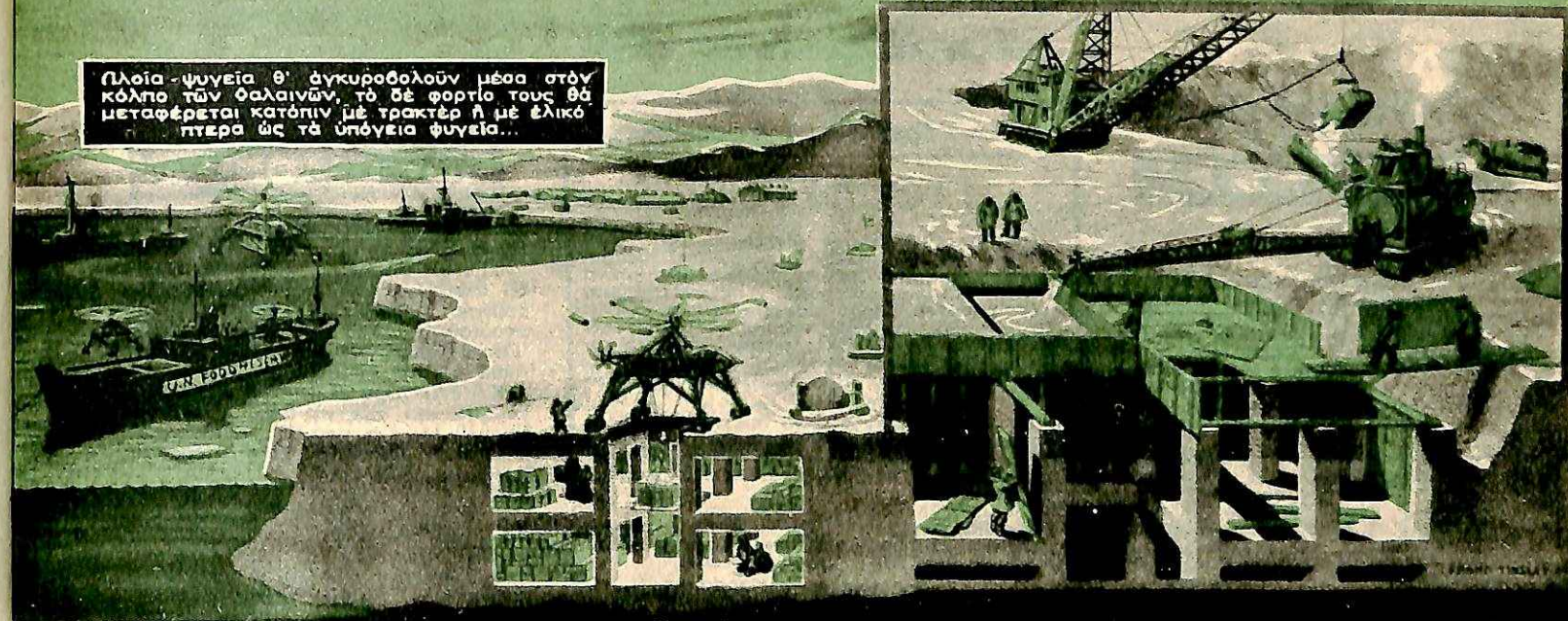
α) Από ύφασματα που πλένονται: Μετά τσ'
ξύσιμο τσ' λεκέ, σιδερώμα άνάμεσα σε στυ-
πόχαρτο ή πλύσιμο με σαπουνάδα.

Από ύφασματα που δέν πλένονται: Μετά
τσ' ξύσιμο, σιδερώμα άνάμεσα σε στυπόχαρ-
το και τριψίμο με τετραχλωριούχο άνθρακα ή
βενζίνη. (Βλέπετε και λίπη).

β) Από ύφασματα που πλένονται: Τρίβετε
τσ' λεκέ με στεγνό και ζερό σαπούνι. Άφινε-
τε έτσι 10-12 ώρες κι' ύστερα ξεπλένετε με
καθαρό νερό. Άν δέν έχη έξαφανιστή τε-
λείως, ο λεκές επαναλαμβάνετε την ίδια δια-
δικασία, άφού όμως προηγουμένως στεγνώση
έντελώς τσ' ύφασμα. (Τσ' ίδιο και με τ' ά
λίπη).

Από έπιπλα: Βρέχετε τις λαδιές με νεφτί.
Τις πουδράρετε ύστερα με τάλκ. Κατόπιν πλν-
σιάζετε στα σημεία εκείνα ένα ζεστό σιδερό
τσ' σιδερώματος. Τέλος άφαιρείτε τσ' τάλκ
και διορθώνετε τσ' θερνίσι, όπου έχει φύγει.

Από μπαούκια: Ρίξτε μέσα μύλλα τσά-
γιου και ζεστό νερό. Κουνήστε με δύναμη.
Άλλάξετε τσ' νερό και τσ' τσάι. Άπαι να
καθαρίση έντελώς τσ' μπαούκι.

ΨΥΓΕΙΑ ΣΤΟΝ ΑΝΤΑΡΚΤΙΚΟ

Για να λείψη ή πείνα από
τs' κόσμο

Ο άπέραντος Άνταρκτικός, ή παγω-
μένη και έρημη αυτή έκτασις έ-
κατοντάδων τετραγωνικών μιλίων,
μπορεί να γίνει μία από τις σπου-
δαιότερες περιοχές τs' Γης. Μπο-
ρεί πράγματι να συντελέση στη λύση τs'
αιώνιου προβλήματος τs' έπαρκειας τών
τροφίμων, κι' έτσι να προσφέρη μία πολυ-
τιμη βοήθεια στόν άγώνα για την έξαφ-
νισή τs' πείνας και τs' πολέμου.

Σ' αυτό τσ' σκοπό άποθλάνει ένα πρω-
τότυπο και τολμηρό σχέδιο, που έχει κα-
ταστρώσει ο γνωστός Άμερικανός έξερευ-
νητής τs' Άνταρκτικού αντιναύαρχος Ρί-
τσαρντ Μπέρντ.

Πραγματικά, μία έκτασις 6 έκατομμυ-
ρίων τετραγωνικών μιλίων, με χιόνια και
πάγους, όπου κανένα άπρωτάτεμο άν-
θρωπινο πλάσμα δέν μπορεί να έπιζηση
περισσότερο από λίγες ώρες, είναι δύνα-
τον να χρησιμοποιηθί σαν ένα τεράστιο
ψυγείο, για τs' έναποθήκευσι τών παγκο-
σμίων πλεονασμάτων τροφίμων.

Η ιδέα αυτή γεννήθηκε στν ναύαρχο
Μπέρντ άφ' ότου ανέλαβε στν πατρίδα
του τσ' έργο τs' διατροφής και βοήθειας
τών προσφύγων που δροπατεύουν από τσ'
Σιδηρόδρομο Παραπέτασμα. Βρήκε τότε την
εύκαιρία να κρίνει τί σημαίνει ή έλλειψις
άρκετης τροφής. Και συνέλαβε τσ' σχέδιο
τs' εγκαταστάσεως τεραστίων ύπογειών
ψυγείων στόν Άνταρκτικό.

Είναι γεγονός ότι ώριμένες χώρες έ-
χουν σε ώριμένα χρόνια υπεραρραγήν
τροφίμων. Τσ' πλεόνασμα τους λοιπόν πη-
γαίνει χαμένο, ενώ συγχρόνως άλλες χώ-
ρες ύποφέρουν από έλλειψι τών ίδιων τρο-
φίμων.

Η ιστορία δέ έχει συχνά άποδείξει
ότι οι πεινασμένοι άνθρωποι πέφτουν
εύκολότερα θύματα τών έπικινδύνων δυ-
νάμεων τs' τυραννίας.

Ο Άνταρκτικός λοιπόν, με τις ψυκτι-
κές του δυνατότητες, μπορεί να προσφέ-
ρη ένα τέλειό τρόπο ίσοζυγισμού τs' ύ-
περπαραγωγής ενός έτους και τs' έλλει-
ψεως τs' επομένου. Τσ' σχέδιο Μπέρντ
προβλέπει τί συνεργασία διαφόρων εθνών
του κόσμου σε μία κοινή προσπάθεια έξα-
λείψεως τs' πείνας.

Για την έφαρμογή του, πρέπει βεβαίως
να συνεργασθούν οι μεγαλύτεροι τεχνικοί
του κόσμου. Θά χρειασθούν έξ άλλου πλοία
παγοθραυστικά-ψυγεία, με μηχανές κινού-
μενες ίσως με ατομική ένέργεια, μεγάλα
και κατάλληλα μηχανοκίνητα έλκυθρα, έ-
λικόπτερα με χωρητικότητα φορτηγών βα-
γονίων κλπ.

Οι ψυκτικές εγκαταστάσεις θ' άποτε-
λούνται από ένα αριθμό ύπογειων θαλά-
μων ίσχυρας ψύξεως, που θά βρίσκωνται
γύρω από ένα κεντρικό «κλιμακοστάσι»
και ο ένας πάνω από τόν άλλον. Η είσο-
δος θά φράζεται έρμητικά μ' ένα σκεπα-

Τσ' έσωτερικό ενός από τους θαλάμους ταχείας
ψύξεως και συντηρήσεως τs' ψωμιού, τών έργο-
στασίων Άρνολντ Μπαίκερς

μα άνθεκτικό σ' όλες τις καιρικές μετα-
βολές, και έμφωδιασμένο με τέσσερες άνε-
μιστήρες που θά κινούνται με τs' δύναμη
τs' ανέμου.

Αν άπ' τους άνεμιστήρες αυτούς θά
τραβούν προς τs' έσωτερικό τs' ψυγείου
τs' ψυχρό άέρα τs' έπιφανείας και θά
τόν κυκλοφορούν σ' όλους τους κόρσους,
από σωληνώσεις εγκατεστημένες στα πα-
τώματα.

Οι άλλοι δυο άνεμιστήρες θά παίζουν
ρόλο έξαεριστήρων.

Μία σήμα — ή άλλο σήμα — θά δείχνη
τή θέση τών ύπογειων αυτών άποθηκών-
ψυγείων.

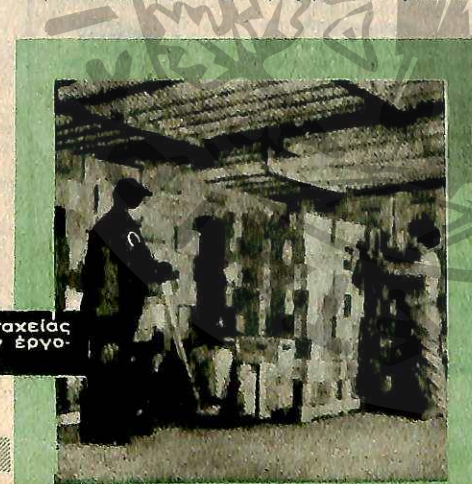
Για τs' κατασκευή τών ψυκτικών θαλά-
μων προβλέπεται να έφαρμοσθί τσ' ίδιο
σύστημα με τσ' όποιο χτίζονται οι οικοδο-
μές από μπετόν. Μόνο που μέσα στα κα-
λύμια δέν θά χύνεται τοιμέντο και άμμο-
χάλικα, αλλά νερό από λυμμένο χιόνι,
τs' όποιο θά στερεοποιήται σκεδόν άμέσως
και θά γίνεται πάχος, προωρισμένος να
μη λυωσθί ποτέ.

Η ύσσις θ' αναλάβη μόνη τs' να δια-
τηρή συνεχώς χαμηλότερες θερμοκρασίες
μέσα στα ύπόγεια ψυγεία — τις θερμοκρα-
σίες τs' μύγματος χιονιού και πάγου που
σκεπάει συνεχώς τσ' μεγαλύτερο μέρος
τs' Άνταρκτικού.

Η διαχείρισι κι' ή λειτουργία τους θ'
ανάτεθι σε μία διεθνή όργάνωση άποτε-
λουμένη από αντιπροσώπους διαφόρων χω-
ρών, που θά συνεργάζωνται πάντοτε για
τσ' καλό όλόκληρης τs' ανθρωπότητας και
θά φροντίζουν να καλύψουν τις άνάγκες
κάθε μέρους τs' κόσμου, που θ' άπειλή-
ται από λιμό.

Η θέση αυτών τών ψυγείων θάχη έκλεγή
με έπιμέλεια και θάχη σημειωθί σ' ένα το-
πογραφικό χάρτη. Πάντως, πρέπει να βρι-
σκωνται άπαραίτητως σε μέρος όπου ύπαρ-
χει στερεό γη κάτω άπ' τσ' παχύ στρώμα
τs' πάγου, ώστε να μην ύπαρξη ο κίνδυ-
νος να βρεθούν ξαφνικά πάνω σ' ένα πα-
γόδουνο, άποκομμένο από την ύπόλοιπη
έκτασι.

Η άποθήκευσι τών τροφίμων θά γίνεται

με τόν έξής άπλό τρόπο: Πλοία-ψυγεία,
εξικά διασκευασμένα για τs' μεταφορά
καταψυγμένων τροφίμων, θά περνούν τs'
θάλασσα τs' Ρός και θ' άγκυροβολούν
μέσα στόν Κόλπο τών θαλαινών, κοντά
στα σάναρα τs' μεγάλου όργάνματος τών
Πάγων.

Τσ' φορτίο τους θά μεταφέρεται κατόπιν
με ισχυρά τρακτέρ ή με έλικόπτερα ως
στα ύπόγεια ψυγεία.

Θά είδοποιήται τότε με τόν άσύρματο
μία κεντρική ύπηρεσία ότι έγινε ή ένα-
ποθήκευσι και θά σημειώνωνται οι ποσό-
τητες στα βιβλία τs', για να χρησιμοποι-
ηθούν άργότερα, όταν παρουσιασθί ά-
νάγκη.

Με τόν ίδιο τρόπο θά γίνεται και ή πα-
ραλαβή τών τροφίμων από τ' άπόγεια
ψυγεία.

Πρέπει να σημειωθί ότι ο Άνταρκτικός
έχει μέση θερμοκρασία κατά πολλούς βα-
θμούς κατώτερη από τs' αντίστοιχων πε-
ριοχών τs' Άρκτικού. Η τόσο ψύξις
λοιπόν έχει την ιδιότητα να διατηρή κά-
θε όργανική ύλη — έπομένως και τσ' τρο-
φιμα — τελείως άμετάβλητη για μακρό
χρονικό διάστημα. Τά φαγητά που είχε ά-
φισει πάνω σ' ένα τραπέζι, στην κατά
σκήνωσι (Μικρή Άμερική), μία προηγου-
μένη έξερευνητική άποστολή τs' Άνταρ-
κτικού, βρέθηκαν άδίκτα και φαγώσιμα ά-
πό τs' άποστολή Μπέρντ έπειτα από
χρόνια!

Έξ άλλου, όταν οι βιολόγοι τs' ίδιας
άποστολής έκοψαν ένα κομμάτι πάγου ά-
πό μία παγωμένη λίμνη τs' Άνταρκτικού
και τσ' λυώσανε στο εργαστήριό τους, για
να τσ' εξετάσουν μικροσκοπικώς, είδαν ό-
τι περιείχε ζωντανούς υδρόβιους μικρο-
οργανισμούς, φυλακισμένους στόν πάγο
πριν από χιλιάδες χρόνια!

Τσ' σχέδιο Μπέρντ προβλέπει κυρίως τs'
έναποθήκευσι μεγάλων ποσοτήτων ψωμιού.
Αυτό τσ' ιδιαίτερο ενδιαφέρον όφειλεται
σε δυο λόγους. Πρώτον, ότι τσ' ψωμί
άποτελεί τs' βασική τροφή τs' ανθρωπότη-
τος (τώρα μάλιστα ότι επιστήμονες έπιδι-
ώκουν ν' αύξησουν τs' όρεπτική άξία του,
προσθέτοντάς του πρωτεΐνες και βιταμί-
νες, ώστε να μπορεί να συντηρηθί ένας
άνθρωπος με ψωμί μόνο για όσοδήποτε
καρό). Δεύτερον, ο ναύαρχος Μπέρντ
διευθύνει τs' παραγωγή καταψυγμένου
ψωμιού από τ' άμερικανικά εργοστάσια
Άρνολντ Μπαίκερς — για τs' όποια γρά-
φαμε με κάθε λεπτομέρεια πριν από λί-
γο καιρό.

Βέβαια, προϋποθέτει μεγάλη έξοδα τσ'
σχέδιο Μπέρντ. Πρέπει άκόμα να έπινοη-
θούν νέα μηχανικά μέσα, ώστε να μπο-
ρούν οι άνθρωποι να εργασθούν και να
ζήσουν άνετα σε τόσο χαμηλές θερμο-
κρασίες.

Με τs' έφαρμογή όμως αύτου τs' σχε-
δίου, ένας από τους παλαιότερους έκ-
θρους τs' ανθρωπότητας, τσ' κρύο που
σκοτώνει, θά μεταβληθί άπεναντίς σε
εύεργέτη και σωτήρη.

Ανατολίτικο ΧΙΟΥΜΟΡ

Τά ζαχαρωτά!...

Όταν ο Ναστραδίν Χότζας θαρρούταν να τεμπελιάσει στο χωριό και τα έτοιμα έπαιρναν τέλος, ξεκινούσε για την Προύσα μ' ένα καλάθι γεμάτο φτηνές πραμάτειες. Έκει, αγνώστος μέσ' στη μεγάλη πολιτεία, έκανε το γυρολόγο, χωρίς να φοβάται πως θα του πεφτε η υπόληψη, μιά και κανένα γνωστό ή φίλο δεν έπρόκειτο να συναντήσει...

Χανούμισσες και καλοκυράδες, κυττάζτε να δώτε τι σας έφερε ο Ναστραδίν εφέντης!...

Αυτά τα λόγια έλεγε τραγουδιότα στα σοκάκια της Προύσας, κι άμειψα τα χανουμάκια έπεφταν σαν μελισσιώνουν για να γίνουν. Το γράσι έπεφτε μολικό και σε λίγες μέρες ο Χότζας, άφου γέμισε πάλι το πουνγύ του, γυρνούσε στο χωριό για να γλεντήσει με τον τρόπο του, τεμπελιάζον τ' ας και φλυαρούντα στον καφέ...

Κάποτε όμως η ξενιστή αυτή ζωή του Ναστραδίν πρε τέλος χωρίς ο ίδιος να το γυρέψει. Μιά λυγροκόρμη χανούμισσα στην Προύσα, ανοίγοντας το παραθύρι της για να ψωνίσει απ' το Χότζα, του άνοιξε μαζί και την καρδιά της.

Ο Ναστραδίν στην αρχή, βλέποντας πως έβαζε μπελά στο κεφάλι του και οεβντά στην ψυχή του, έκανε πως δεν καταλάβαινε.

— Άμάν, γιά τόνονα του Άλλάχ, ούρι του Παραδείσου, πάρε ό,τι θές να πάρης κι' άσε τήν πρώτη φορά. Μά εκείνη, γυναίκα παμπόνηρη και πεισματάρη, τούδωσε μιά καλή παραγγελία μαζί μ' ένα γερό καπάρο.

Ετσι ο Ναστραδίν δέθηκε και την επόμενη φορά, όταν της έφερε την πραμάτεια που ζητούσε, εκείνη τον κάλεσε ευθύς να περάσει μέσα για να του προσφέρει γλυκό. Ο Χότζας δεν μπόρεσε ν' αντισταθεί στον πειρασμό κι' από τότε έμεινε γιά κάμποσο καιρό στην Προύσα...

Η χανούμ όμως, άφου πέρασαν κάνα δυο χρόνια, βαρέθηκε το Ναστραδίν και τούδωσε να καταλάβη πως καιρός ήταν πιά να ξαναπάρη το καλάθι του και να συνεχίσει την παλιά του δουλειά.

Ο Χότζας κατέβασε το κεφάλι του και χωρίς να πη τίποτα, πήρε τα βρεγμένα του και γύρισε στο χωριό του.

Έκει, περιεργίσι οι συχωριανοί του να μάθουν τι έκανε ο Ναστραδίν τόσον καιρό στο ξένο, δεν τον άφηναν χωρίς να τον ρωτούν κάθε ώρα και στιγμή.

— Λοιπόν, Χότζα, πώς τα πέρασες στην Προύσα; τόν ρωτούσε ο ένας τάχα από ενδιαφέρον.

— Γιά να μάς ξεχάσεις δυο χρόνια, θα πη πως πήγα καλά ό δουλειές εκεί κάτω!... τούλεγε ο άλλος πονηρά. — Μήπως παντρεύτηκες και μιάς το κρύβεις;... τόν κορόιδευε ένας τρίτος.

Μα ο Ναστραδίν, λές κι' είχε βουλώσει το στόμα του, απόκρισι δεν έδινε σε κανένα. Άποποι, μιά μέρα, ενώ κοινοτοόπιε στην ταβέρνα κι' είχε έρθει στο τοακίρ-κέφι, λυθόκε επί τέλους η γλώσσα του κι' άρχισε να μιλάει:

— Άκούστε, λοιπόν, αγάδες μου, μιά τόσο χρόνια στην πολιτεία. Είχα συνεφτιάχναμε μαζί οερμπία και ζαχαρωθό. Έκείνος, όμως, έπειδή με συνηγόγραφω συμβόλαια γιά να γίνεται αυτή ή δουλειά σ' όλη μας τη ζωή!... Είδα λοιπόν τα έκούρα κι' άφου τού πήρα όσα γλυκά είχαμε φτιάξει, τσάκαρας και χωρίς σκοτούρες στο κεφάλι...

Κι' κοινογλήσσε πονηρά μισοκλείνοντας τα μάτια του.

Τά δάσανα του Καραμπέτ

ΤΟ ΑΣΤΕΙΟ

Κουζούμ, μααζί μου ήσκόρεις. Ένα φιλικατζίδικο ένεται, λεμπλεμπι, φιστικ, τασαράκια, μακιαράκια, έπις φιλικά πουλημένα εκάνω. Πελατία μου πολύ ντέν ένεται άμα, κούτσα-κούτσα έξοδα μου βγαλμένα εκάνω. Όταν πολύ ντούλειά ντέν έχει μααζί μου κλεισμένο εκάνω, βόλτα ππαίνω, κανένα κοριτοάκι σιρουμπουλό από πίσω ππαίνω. Έμένα ζωή μου έτσι ένεται. Χίτς πολλά λεφτά ντέν πθέλω. Άγλαντίν;

Πιροχτές, λοιπόν όλο το ήμερα χίτς πελάτης στο μααζί μου πόδι ντέν ππάτησε. Τό άποε-ματζί, το λοιπόν, ένως άντρωπο ππαίνει.

— Καλοπέρασας, λέει, είλαε ο κ. Καραμπέτ Σοροπιάν;

— Μάλιστα, λέω. — Άραία, λέει.

— Άστερα ύρ-ύρ μααζί μου κυτταγμένο εκάνει, ύστερα πάλι έμένα κυττάζει.

— Τι φόρο πληρώνετε κ. Καραμπέτ; — Έγώ «φόρο» άκούω άμμα άμέσως θυμωμένος ένουμαι.

— Έού τι είσαι γιαβρούμ; — Έφορειάκος υπάλληλος.

— Έγώ «φορειάκος υπάλληλος» άκούω, άμέσως άμμα κιόαλι μου άνεδοσμένο ένεται: — Μωρέ πιράδο λέω. Σήμερα χίτς πελάτης μελάτης στο μααζί μου ντέν επάτησε άμμα έού επάτησε, σφετ' να με κάνης έ;

— Να δώ το βιβλία σου. — Τι βιβλία, γιάχο;

— Τα λογιστικά βιβλία σου. Δεν έχεις λογιστικά βιβλία;

— Κουζούμ, λέω, τιρελλός παππας έσένα φαίνεται βαφτισμένο εκάνε! Τι βιβλία με ζητάς;

— Μά δεν γράφεις ό,τι πούλας; Δεν βγάζεις διπλότυπα σύμφωνα με τόν νόμο;

— Βαί βαί, τι νόμο, μπέ γιάχο! Τι διπλότυπα μιλότυπα έμένα ταμπουνισμένα εκάνεις! Έγώ λίγο λεμπλεμπι πούλαω, καμμία τασαράκι, φελιάν φιστικ, τι να τα κάνω τα βιβλία μπέ; Τι είναι έδω; Βιμπχανία ένεται; Μεγάλο εμπόριο ένεται; Έγώ, κουζούμ, μόνο έξοδακια μου εδνάζω, χίτς άλλο τίποτα ντέν πθέρω. Άίντε γκίτ!

— Άμα έφορειάκος υπάλληλος τώρα θυμωμένος ένεται.

— Τι θα πη γκίτ; — Εκείνος θυμωμένος ένεται άμμα έγώ πολύ πύ θυμωμένος ένουμαι.

— Κουζούμ, άίντε ππαίνε στο καλό σου! — Άίντε! Άίντε!

— Άμμα υπάλληλος από τοέπης του καρτάκι εδνάζει:

— Πάρε, λέει. — Τι είναι αυτό, μπέ;

— Φόρο να πληρώσης. — Τι φόρο μπέ; — Δέκα εκατομμύρια.

— Άμάν! Δέκα εκατομμύρια άκούω, άμμα κιόαλι μου πάλι άνεδοσμένο ίνεται, κιόαλι μου ζαλισμένο. Τιρέλλα με ππαίνει άπάνω του κυμωμένος ένουμαι.

— Άμάν, λέω, ντινίσι ιπανίσι έγώ έσένα πινιγμένο θα εκάνω κιόαλι γιοπέ!

— Από καρυό του πιαμένο εκάνω, έφορειάκος κάτς ππέφτει, φωνή βάζει:

— Στάσου, βρέ! Έεεε! Βοήθειασα!

Μέσα στο μααζί μου κόσμος ππαίνει, από χέρια μου άντρωπο πιροπαθούν να πάρουν άμμα έμένα τιρέλλα μ' έπιασε, χίτς ντέν άμμα έμένα από κάτς φωναγμένο έ-τύν άφινω. Έκείνος από κάτς πινιγμένο θέλω κάνει άμμα έγώ από πάνω πινιγμένο θέλω να εκάνω. Άπάνω εκεί στο μααζί μου το φίλος μου το Μανωλάκης ππαίνει:

— Στάσου βρέ Καραμπέτ! Στάσου, μωρέ! λέει. Άστείο είναι! Ο άντρωπος δεν είναι έφορειάκος. Εμείς τόν στείλαμε νι' άστεία.

— Γιά να γελάσουμε!

— Άπάνω ογκώνομαι, άντρωπο άφισμένο εκάνω, ύστερα πιρόσώπο του κυττάζω.

— Άστείο ήτανε; — Άστείο ήταν, κύριε. Πήγες να με πνίγης! Γιά όνομα του Θεού.

— Τότε και έγώ λέω: — Άστείο, κουζούμ, εκά-τάλαθα, νι' αυτό ππα να σε πνίξω. Χέ, χέ, χέ...

— Και άκόμα γελάω. Άμέ; — Καραμπέτ χίτς άστεία τι ρώει. Άταίδιας ένεται.

— Άφου τέτοια άστεία ή θέλουν τέτοια άστεία εκάνω. Χέ, χέ, χέ.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Στά μπουζούκια

Τί είπες βρέ; Γιά ξαναπέστο, μήπως δεν άκουσαν καλά τα ότα μου και παρ-εξήγησα. Ναρθώ να πάμε πού; Στά μπουζούκια; Στά μπουζούκια είπες; Άστε άκούσα καλά και δεν με ήπάτησεν ή άκοή μου.

Κι' έγώ τώρα τι να σου πώ; Τι να σου πώ και πως να σου το πώ; Μά δεν μου λές ένα πράμα. Τό σκέφτηκες πολύ πριν μου κάνης τέτοια πρόταση, ή έτσι σου ήρθε ξαφνικά κι' άμολύσες την κουβέντα; Γιατί, αν μόν σου ήρθε ξαφνικά, έχεις το έλαφρυτικό της επιπολαιότητας. Άν όμως το είχες υπ' όψι σου και τό είχες σκεφτή, τό πράγμα άλλαζει και προσλαμβάνει σοβαρώτερη μορφή.

— Ά! Έτσι. Τό είχες σκεφτή από καιρό να μου προτείνης να πάμε στα μπουζούκια. Δηλαδή να πάη στα μπουζούκια ο Πελοπίδας. Άστε ή πρότασις είνε εκ προμελέτης. Δηλαδή είχες όλον τόν καιρό να σκεφτής το ζήτημα με την ήσυχία σου και τώρα έπιμένεις.

Και γιά ποιόν με πέρασες έμένα βρέ παληόπραμα γιά νάρθω στα μπουζούκια; Γιά κανένα βερέμη, γιά κανένα ρεμπέτη, γιά κανένα σερέτη ή γιά κανένα που θέλει να παραστήση το σα-χλόμαγκα, γιά να κατέλθω σ' αυτό τό χθαμαλό επίπεδο και να συναγελάζω με τις μπουζουκοπαρέες; Η μήπως έχεις την άπαιτήσι να μερακλώθω και να σηκωθώ να χορέψω κανένα τσιφτετέλι, και να γίνω ρεζίλης τών σκυλιών;

— Όχι, αλλά αν έχης υπ' όψι σου και κανένα τέτοιο ένδεχόμενο, να μου το πής, βρέ σύ, γιά να τό λάβω υπό σημείωσιν.

Και τί θα κάνουμε, βρέ σύ, στα μπουζούκια; — Όρίστε; Θα σπάσουμε πλάκα; Τι έννοεις πάλι μ' αυτόν τόν διπλωματικόν όρο περί σπάσεως πλάκας; Ά! Έννοείς θα κάψουμε το πελεκουδι. Να πάτε και να τό κάψετε. Άλλά Πελοπίδας και μπουζούκια, είνε δυο έννοιες έντελώς άντίθετες.

Έγώ άκούω τη λέξι «μπουζούκι» μόνο και με ππαίνει νευρική εξέγερσις και μερμηρία, όχι να πάω κιόλας άυτοπροσώπως, και νάρθω σε κατάστασι να διαπράξω φόνο.

Και να με ίδη και κανένα γνωστό μάτι, και να διαδοθή ότι ο Πελοπίδας έθεάθη στα μπουζούκια και να μην έχω μούτρα να εμφανισθώ στην κοινωνία.

Έγώ, κύριε κήδομαι της αξιοπρεπείας μου, την όποιαν θέτω υπεράνω όλων.

Έκτός εάν ή πρότασις σου είναι ύπουλη, ύστεροδουλή και ύποβλημαία. Να με παρασυρύτες, δηλαδή, και να με εκθέσετε έτσι στη γενική περιφρόνησι.

Άμ δεν θα τό φάτε. Φαίνεται πως δεν με ξερετε καλά. Γιατί αν με ήξερες τού λόγου σου, δεν θα έλάμβανες ποτέ τό θράσος να μου υποβάλης τέτοια έλαφρυτική πρότασι. Και μη μου έπα-ναλάβης τη φράσι θά σπάσουμε πλάκα; γιάτι άύθωρε ή θα σου σπάσω τό κεφάλι και ή θα σου τό κάνω χαλασμένο μπουζούκι.

Έλεεινέ!

— Άνταν ένα απ' τα ύποπτα εκείνα μπάρ, πού υπάρχουν σ' όλα

ΣΤΗΝ ΤΑΒΕΡΝΑ ΤΟΥ ΛΙΜΑΝΙΟΥ

Τά να φτάση κανείς στο έρημικό εκείνο μέρος της Ιάβας, όπου είχε χτίσει ή μεγάλη γεωργική εταιρεία τα σπίτια γιά τούς υπαλλήλους της, έπρεπε να ταξιδέψη δεκάδες χιλιόμετρα άνάμεσα σε πυκνά δάση και λόφους. Βγαίνοντας απ' την τελευταία ρεματιά, άντίκρυζε ξαφνικά το μικρό συνοικισμό.

Στη βεράντα ενός απ' αυτά τα σπίτια, ήταν ξαπλωμένος, έν-ζιπόγεμα, ο Μάξ Βάλτενεγκ. Κι' άκούγε το ναυορισμα που τού σιγοτραγουδούσε μιά νεαρή ίθαγενής, παίζοντας συγχρόως ένα παράξενο μουσικό όργανο. Ήταν ωραιότατη αυτή ή κοπέλλα, σαν μπρούντζινο άγαλμα. Τά ήδυπαθή μάτια της και τά κατακόκκινα χείλη της, έδιναν μιά φλογερή έκφρασι στο πρόσωπό της.

Ο Μάξ έφτυσε το φύλλο του «μπετέλ» που μασούσε, κι' ήπιε ένα ποτήρι ούισκι.

— Πάντα, Ναμίρ, της είπε. Έλα πιο κοντά. — Η ίθαγενής άφησε το μουσικό όργανό της και πήγε κοντά του, ύπεραπτική και γλυκεία. Η ματιά της χείδωρε το τέλειο κορμί της, τό δάχτυλά του χώθηκαν στα μαύρα και κατασάρα μαλλιά της.

— Μάξ πρόφερε ξαφνικά μιά άντρική φωνή. — Η Ναμίρ άποτραβήχτηκε, φοβισμένη. Ο Μάξ γύρισε το κεφάλι του και ρώτησε:

— Τι θέλεις, Πιέτερ; — Φύγε έσύ! είπε έπιτακτικά ο νεοφερμένος στην κοπέλλα.

— Εκείνη χάθηκε άδύρuba. Ο Μάξ είχε σαστίσει, με την άσυ-νήβιστη συμπεριφορά του φίλου του.

— Πρέπει να σου μιλήσω σοβαρά, Μάξ, είπε εκείνος. Τόσους μήνες τώρα, μένεις κλεισμένος σ' αυτό τό σπίτι και δηλητηριάζεις με κάθε είδους άλκοολ. Σου μιλήσα έπανειλημένως, σαν πα-λός σου φίλος, πού είμαι. Προσπάθησα να σε σταματήσω σ' αυτό τόν κατήφορο που πήρες. Μά έσύ άρχισες να πίνης διπλά. Δεν μπορείς να συνεχισθής αυτή ή κατάστασι. Σαν διευθυντής πού είμαι, έχω ευθύνης άπέναντι της εταιρείας. Κι' ύστερα, δε σκεπτεσαι τη Μπέτσου, την άγαπημένη σου γυναίκα; Θά πέθαινε απ' τη λύπη της, αν μάθαινε τό κατόντημά σου!

Ο Μάξ μ' ένα πύδημα, άναποδο-γύρισε τό τραπέζι του και ώρμησε κοντά στη Μπέτσου...

Ο Μάξ άνασκήκωσε τούς ώμους του και ξαναγέμισε τό ποτήρι του. Μά ο Πιέτερ τ' άρπαξε, έξω φρενών, και τό πέταξε μακριά.

— Δεν σου επιτρέπω ν' άδιαφορής έτσι γιά τη Μπέτσου! Φώ-νασε. Την υπερασπισίζομαι πάντα, όταν ήταν μικρή, στα παιδιά-στικά παιχνίδια μας. Θά την υπερασπιστώ και τώρα!

— Έχει μήνες να λάθης είδήσεις σου. Μου έχει γράψει επανει-λημμένως, ρωτώντας γιά σενα. Τώρα αποφάσισε, επί τέλους, νάρθη να σε βρή. Τόν άλλο μήνα, θα βρίσκεται έδω...

Ο Μάξ γέλασε κυνικά, δείχνοντας τά δόντια του, μαύρα απ' τό «μπετέλ».

— Τι με νοιάζει, είπε. Άς κάνη ό,τι της άρέσει. Έγώ δεν θέλω πιά να τη δώ. Έχω τη Ναμίρ μου! Είναι τό γοητευτικότερο πλάσμα τού κόσμου. Ξέρει να μου χαρίση άρες τρελλού μεθυ-σιού, πού δεν μπορείς να τις δώσης ούτε τό δυνατότερο ποτό!

— Μά όφείλεις να φροντίζης γιά τη γυναίκα σου! — Δεν είσαι σύ έδω γι' αυτό; άπάντησε έίρωνικά ο Μάξ.

Ο φίλος του έσφιξε τις γροθίες του κι' έφυγε, πνίγοντας μιά βλαστήμια.

τά λιμάνια. Στη μακρινή Άνατολή, τά κέντρα αυτά έχουν μιά όψι άκόμα πιο χυδαία, απ' τό άνακάτεμα όλων τών φυλών της γής, πού τις άδελφώνει το ποτό...

Καπνοί, φανές, παράφωνα τραγούδια, μεθυσμένοι ναύτες, βαμ-μένες γυναίκες...

Ο Μάξ άνοιξε την πόρτα και μπήκε στο μπάρ. Έσπρωξε βά-ναυσα δυο γυναίκες πούτρεζαν να τόν ύποδεχθού, και κάθισε σ' ένα τραπέζακι. Τό θολωμένο μυαλό του ήταν προσπωμένο στον Πιέτερ. Ο παλός του φίλος και διευθυντής του, τόν είχε διώξει απ' τη θέση του και πού είχε έπιβάλεϊ να φύγη την άλλη μέρα με τό πλοίο, άπειλώντας τον πως διαφορετικά θα ζητούσε την επέμβασι τών όλλανδικών άρχών. Κι' ο Μάξ είχε άναγκαστή να ύπακούση. Μά, πριν φύγη, είχε θελήσει να γλεντήσει μερικές ώρες στο μπάρ εκείνο τού λιμανιού, πού τούχε συστήσει κάποιος γνω-στός.

Μά τί συνέβαινε τώρα στην άλλη άκρη της σάλλας; Μιά ξαν-θειά γυναίκα γελούσε δυνατά, προκλητικά. Με μιά γρήγορη κι-νησι, ξεφύγε απ' τούς ναύτες πού προσπαθούσαν να την άρτά-ξουν, κι' άπομακρύνθηκε, κρατώντας ένα τσιγάρο στα παραδαμ-μένα χείλη της.

Ο Μάξ είχε παγώσει. Η Μπέτσου!... Πώς ήταν δυνατόν να βρίσκεται σ' ένα τέτοιο μέρος ή μικρή και ντροπαλή του Μπέτσου; Είχε μάθει πως έφτασε ή γυναίκα του στην Ιάβα, μά δεν είχε θελήσει να τη δη. Και τώρα... Η δύστυχη είχε καταντήσει σε τέτοιο σημείο, έξ αιτίας του!

Χοντρές στάλες ιδρώτα κυλούσαν απ' τό μέτωπό του. Έμενε άπολιθωμένος απ' τη φόκη... Ξαφνικά, είδε κάποιο χυδαίο τύπο, πού έπιχειρούσε ν' άρπάξη τη μικρή του Μπέτσου. Μ' ένα πύ-δημα, άναποδογύρισε τό τραπέζι του, ώρμησε και τράβηξε τη γυναίκα του μακριά απ' τά χέρια εκείνου τού ύποκειμένου.

Άλλοι ούρλιασαν, άλλοι γέλασαν ή σπάσανε τά ποτήρια τους... Άδιαφορώντας γιά όλους, ο Μάξ έφτασε στην πόρτα, με τη Μπέτσου στην άγκαλιά του, λιποθύμη.

Σημερώματα. Σε μιά ταράτσα πού βλέπει στη θάλασσα, ή Μπέτσου είναι έσπλωμένη σε μιά άνετη πολυθρόνα και διηγείται:

στο Μάξ, καθισμένο κοντά σε πόδα της.

— Τάξερε όλο ο Πιέτερ. Αυτός σκε-φθηκε τό τέχνασμα... Ένας απ' τούς άνδρώπους του σ' είπαισε νάρθης στο μπάρ. Έγώ ήμουν κρυμμένη και περιμένα να φτάσης. Όταν σε είδα, μπήκα στη σάλ-λα, γιά να σε κάνω να νομίσης πως είχα κυλιστή στη διαφθορά. Ήταν ή τελευταία προσπάθεια γιά να σε ξαναφέρω κοντά μου, στον ίσιο και τίμιο δρόμο.

Ξέρει τώρα ο Μάξ πως ή Μπέτσου του έχει μείνει ή ίδια ντρο-παλή γυναίκούλα, πού τόν άποχαρίστησε άλλοτε, κλαίγοντας και κουνώντας τό μαντήλι της, σε κάποιο εύρωπαϊκό λιμάνι.

Μά τού είχε στοιχίσει πολύ, όταν την είδε σ' εκείνη την κα-τάστασι. Κι' έχει χαθή τώρα απ' τό νού του κάθε τι άλλο απ' την ξανθεία του Μπέτσου κι' απ' την άφασίωσι τού φίλου του.

Αν τόν συγχωρούσε ο Πιέτερ, θα δεχόταν ή Μπέτσου να ζήση στο έξής μαζί του, στο μοναχικό του σπίτι, μέσ' στη ζούγκλα; Άσφαλώς, ναι! Κι' ο Πιέτερ θα τόν συγχωρούσε. Αυτό άλλωστε ήθελε κατά βάθος.

Μ. ΓΚΡΑΝΤΙ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Η ΟΞΥΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

ΤΟ ΝΤΥΣΙΜΟ ΣΤΟ ΥΠΑΙΘΡΟ

Θα έλεγε κανείς, ότι πολύ λίγα είναι τα χρώματα, που ταίριαζουν στο βουνό, στην έξοχή, γενικά στο υπαίθρο. Η μόδα όμως επιβάλλει έφετος πολλά και ποικίλα γι' αυτό το ντύσιμο. Δεν περιορίζεται, σαν άλλοτε στο χακί, που για πολλά χρόνια είχε τα σκήπτρα. Τώρα βλέπουμε να ξεπροβάλλουν στα λειβάδια και στις ρεματιές, το κόκκινο, το πράσινο, το μπλέ, το κίτρινο και για μία ακόμη φορά διαπιστώνουμε πόσο δική του έχει πάντα η μόδα.

Όλα αυτά τα χρώματα, που εμφανίζονται κι' ανακατεύονται με τα χρώματα της φύσεως, είναι ωραιότατα.

Μεγάλο ρόλο παίζουν τα ριγέ. Σε πολλές φούστες βλέπουμε ν' ανακατεύονται οι ριγές, δηλαδή να τοποθετούνται καθετές, οριζόντιες, πλάγιαστές. Αυτή η ανάμιξη κόβει η μονοτονία και παρουσιάζει ένα πρωτότυπο γαρνίρισμα.

Τα φορέματα του υπαίθρου, έχουν πολύ απλή γραμμή. Αυτό όμως δεν τα εμποδίζει να παρουσιάζουν ποικιλία, γιατί αποτελούνται πότε από χωριστό κορσάκι, πότε από αλλοιωτική φούστα, πότε από μπλούζα και φούστα και πότε από ένα μονόκομμο φορεματάκι.

Τα περισσότερα κορσάκια δεν έχουν μανίκια ή έχουν ένα ζαπτονέδακι, που σκεπάζει μόλις τους ώμους.

Στο υπαίθρο φοριούνται επίσης πολύ τα παντελόνια κορσαίρ με μπλούζα. Γίνονται από δίμιτο ή άλλο χοντρό ύφασμα, κάμποτ ή λινό, σε χρώματα μπλέ παπιέ, πράσινο ή ριγέ.

Για έκδρομες, όμως, πιο κατάλληλη είναι μία κλός φουστίτσα σκωτσέζικη ή μονόχρωμη με μπλούζα βαμβακερή και το απαραίτητο μάλ-

Δεξιά. Δύο φορεματάκια για έξοχη από βαμβακερό εμπριμέ. Το ένα και το άλλο είναι μονόχρωμα με μεγάλο γιακά, γαρνιρισμένο με άσπρο φιλέ. Κότση. Το ιδανικό χρώμα για την κάρνταρβουμα μας των διακοπών είναι το πράσινο, γαρνιρισμένο με άσπρα σούτας. Στο δεύτερο φιγουρίνι μεγάλο ρόλο παίζει η διαφορετική τοποθέτηση των γραμμών. Στο κορσάκι είναι οριζόντιες και στη φούστα οριζόντιες και καθετές.

λινο πουλόβερ ή γιλέκο, που δεν πρέπει ποτέ να σας λείπη στο υπαίθρο.

Το καπελλάκι δεν είναι απαραίτητο. Αν όμως έχετε τη συνήθεια να φοράτε καπέλλο, τότε ένα κλοσάκι από λινό ύφασμα ή πικέ, είναι πολύ κατάλληλο για να σας προφυλάσσει από τον δυνατό ήλιο.

Μερικές προτιμούν ένα μαντήλι ή μία εσάρπα δεμένη σαν ελδος τουρμπάν.

Η ΑΓΓΛΙΚΗ ΜΟΔΑ

Η συνήθεια επιβάλλει να περιμένουμε πάντα ν' ακούσουμε τι λέει το Παρίσι για να σχηματίσουμε την μία ή την άλλη γνώμη για τη μόδα της κάθε εποχής.

Τελευταία όμως περισσότερο από άλλοτε μία άλλη μεγάλη πρωτεύουσα αμυλλάται στις εμπνεύσεις, γύρω από την μόδα. Η πρωτεύουσα αυτή είναι το Λονδίνο, που όσο κι' αν δεν μένει διάφορο στις ειδήσεις που του έρχονται από το Παρίσι, δεν παραλείπει ωστόσο να βάλει την ατομική του σφραγίδα σε χίλια-δυό χαρακτηριστικά της μόδας.

Έτσι στο Λονδίνο, ειδικά η κοντή βραδυή τουαλέττα κρατάει τα σκήπτρα.

Φυσικά, την φορούν κυρίως οι πολύ νέες γυναίκες, τόσο στις χορευτικές βραδυνές συγκεντρώσεις, όσο και στην ώρα του βεάτρου.

Το είδος αυτό της τουαλέττας έχει πάντα τη φούστα πολύ φαρδιά, το κορσάκι πολύ εφαρμοστό, το ντεκολτέ, σε σχήμα «μπατά» και κάποτε ένα πολύ μικρό μανίκι.

Όσο για τη γραμμή, που προτιμά το Λονδίνο για τις τουαλέτες της ημέρας, μπορούμε χωρίς δισταγμό να πούμε πως είναι η ίδια γραμμή με ώμους στρογγυλούς.

Στα ταγίερ παρατηρούνται δύο τάσεις. 'Αφ' ενός η πολύ εφαρμοστή ζακέττα, της οποίας το άνοιγμα του στήθους είναι μυτερό και φτάνει ως τη μέση χωρίς ρεβέρ κι' αφ' ετέρου η ριχτή βέστα, που είναι μάλλον κοντή, φτάνοντας μόλις στην αρχή των γοφών.

Και στη μία και στην άλλη περίπτωση οι φούστες είναι στενές και κοντές. Το Λονδίνο επίσης λατρεύει τα χρώματα. Χρώματα στις πιο έντονες και πιο χτυπητές αποχρώσεις με ιδιαίτερη προτίμηση — σ' ένα μπλέ φωτεινό, καταργεί δε τελείως το μαύρο.

ΚΑΠΕΛΛΑ — ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

Τι καπέλλο όμως θα προτιμήσει άρα γε η Λονδρέζα; Σε όσο το δυνατόν μικρότερο σχήμα! Αυτό την ικανοποιεί, γιατί θεωρεί πως προσαρμόζεται στη σιλουέττα της. Και το φορεί στην κορυφή του κεφαλιού, με μία ελαφριά κλίση προς το μέτωπο. Το καπέλλο αυτό είναι ένα είδος καλόςας, χωρίς στολισμα και μάλιστα χωρίς βελάκι.

Ανάλογα με το καπέλλο, απλοποιήθηκε και το χτένισμα στο Λονδίνο.

Τα «φλου» μαλλιά δεν συνήθίζονται πιά, αλλά οι μπούκλες, που περιβάλλουν το κεφάλι, είναι στρωτές και πατικωτές.

Έξ' άλλου, η Λονδρέζα ξαναγυρίζει στα χαμηλά τακούνια, που τα είχε κάπως εγκαταλείψει για να ακολουθήσει την παριζιάνικη μόδα. Όταν όμως είναι ανάγκη να φορέσει ψηλό τακούνι, δεν διστάζει να φτάσει στα ψηλότερα νούμερα και σε πολύ στενά σχήματα.

Τα λονδρέζικα υποδήματα παρουσιάζουν πολλές ντεκούπ στα πλάγια. Οι νέες κοπέλλες φορούν τη φόρμα «Μπαλαρίνα», μαλακά δηλαδή γοβάκια, που μπορείτε να τα πάρετε και για παντουφλίτσες.

Αυτές, με λίγα λόγια, είναι οι τάσεις της λονδρέζικης μόδας, που δεν μπορεί παρά να προσελκύσει και αυτή την προσοχή του γυναικείου κόσμου.

Και ακόμη: Όλες οι 'Αγγλίδες βάλθηκαν ν' αδυνατίσουν τελευταία, για να μοιάζουν με τη βασίλισσά τους, που αδυνάτισε όχι όμως βεληματικά, αλλά εξ αιτίας των υπερβολικών κόπων του ταξιδιού της.

Η ΤΟΥΑΛΕΤΤΑ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΣΑΣ

Όσο στο Παρίσι συνεχίζονται οι επιδείξεις μόδας και κάθε

Ραπτικός Οίκος έχει καθιερώσει πιά να έχη ιδιαίτερο τμήμα, για τις νέες κοπέλλες.

Το ντύσιμο της νέας πρέπει να συνδυάζει πολλά προσόντα, γιατί πρέπει να καμυφάει την αδεξιότητα, που συνήθως χαρακτηρίζει την ενδιάμεση αυτή ηλικία και ν' αναδείξει όλη τη νεανική χάρη.

Ένας από τους γνωστότερους παρισινούς Οίκους, του Μπαλμαίν, δείχνει μία ξεχωριστή τέχνη στην κατεργασία των μοντέλων, που προορίζονται για τις νέες κοπέλλες.

Το ύφασμα, που κυρίως χρησιμοποιεί, είναι βαμβακερό ριγωτό σε χαρωπούς συνδυασμούς. Αρσέκεται σε φαρδιές φούστες και εφαρμοστά κορσάκια ζαπαναί με μικροσκοπικά μανίκια, που μόλις καλύπτουν τους ώμους.

Άλλος Οίκος, του Λαμπερέ, ασχολείται ειδικά με την εμφάνιση της νέας, που σπουδαίνει η εργάζεται.

Μία από τις χαριτωμένες τουαλέτες του, γι' αυτό τον προορισμό, αποτελείται από μία φούστα κλός και συγχρόνως σουρωτή, που είναι συνέχεια ενός κορσάκι, είδος ζιλέ χωρίς μανίκια και πολύ ανοιχτό στο στήθος και στην πλάτη, έτσι που να φοριέται πάνω από ένα πουλόβερ. Μία δερμάτινη ζώνη το συμπληρώνει.

Το χαριτωμένο αυτό «ντύσιμο εργασίας», όπως το λέει ο Λαμπερέ, το πραγματοποιεί μ' ένα βαμβακερό ύφασμα σε χρώμα μπλέ-παπιέ με λευκά πτί-πουά κι' ένα ολόλευκο πουλόβερ.

Ο Οίκος Γκατενιά, εξ' άλλου, λανσάρει μία ποπλίνα πεκινέ, που παρουσιάζει κάτι το εξαιρετικά νεανικό με τις λεπτότατες λευκές ριγές της πάνω στο χρωματιστό φόντο.

Ένα από τα ωραιότερα μοντέλα του έχει φόντο κόκκινο. Η κόψη της φούστας είναι φαρδιά και σουρωτή, στολίζεται δε με πελ-λίριες τσέπες, που είναι καμωμένες με τις ριγές τοποθετημένες αντίθετα. Το κορσάκι, πολύ απλό, έχει τον τύπο της κλασσικής μπλούζας σεμίζι, με ένα λευκό καταβαστό γιακαδάκι.

Άλλο επίσημο νεανικό σύνολο, έχει φούστα πολύ φαρδιά κι' ένα μπολερό με κοντά μανίκια, φοδραρισμένο με μία απόχρωσι αντίθετη προς το σύνολο.

Γενικά, ποτέ δεν δόθηκε τόση προσοχή στη έφετος στο ντύσιμο των κοριτσιών κι' αυτό θα ευχαριστήσει όχι μόνο τις νέες, αλλά και τις μητέρες τους.

ΣΑΣ ΥΠΕΝΟΥΜΙΖΟΥΜΕ

— Τη μεγάλη μόδα της τσάντας «φορρ του» (χώνουμε μέσα τα πάντα). Είναι φαρδιά κάτω και πιο στενή πάνω.

Γίνεται από βαμβακερό ύφασμα, ή δέρμα, ή νάιλον.

— Τη μόδα του μικρού κλός από ριγέ βαμβακερό ύφασμα.

— Την πρωτοτυπία της χρωματιστής κάλτσας και ειδικώς σε χρώμα μπλέ.

— Την κατάργηση του γιακά και των ρεβέρ, όχι μόνο στις ζακέτες, αλλά και στα επανωφόρια.

— Την μεγάλη μόδα από κοσμημένα μιμισιόνι και χονδρές άλυσίδες για βραχιόλια.

— Την μόδα των ριχτών επανωφοριών από σκωτσέζικα βαμβακερά ύφασματα, ειδικά για έκδρομες καλοκαιρινές.

— Τον συνδυασμό σκωτσέζικου και μονόχρωμου για καλοκαιρινά σύνολα.

— Την μεγάλη μόδα των «πουά» σε φορέματα, εσάρπες και γαρνιρίσματα καπέλλων.

— Τα μικρά άσπρα καπελλάκια, συνδυασμένα με άσπρα γάντια και άσπρα υποδήματα.

— Τη μόδα των χρωματιστών γαντιών σε απόχρωσεις παστέλ.

— Την χαριτωμένη ιδιοτροπία, που συνίσταται σε γαρνίρισμα ενός μονόχρωμου φορέματος με αλλεπάλληλες σειρές οριζόντιες από σιρρήτι σε αντίθετο χρώμα.

— Τα καλοκαιρινά μπερέ, καμωμένα από οι-

Το πρώτο φορεματάκι είναι απογευματινό ριγέ, πράσινο και μαύρο ή πράσινο και άσπρο. Έχει ιδιοτροπία φόσα και γιακά με ρεβέρ. Το δεύτερο είναι μπουστύς μαύρος με άσπρες βελονιές στο άνοιγμα του λαιμού και φούστα με σούρες και ντεκούπ σε πράσινο λινό.

ενδιήποτε ύφασμα βαμβακερό ή μεταξωτό.

— Πώς το λευκό χρώμα για γαρνίρισμα κατέχει τα σκήπτρα.

— Την ακανόνιστη τοποθέτηση της ρίγας στα ριγέ φορεματάκια. Άλλοιωτικά μπαίνουν οι ριγές στον μπουστό, άλλοιωτικά στα μανίκια, άλλοιωτικά στις τσέπες, στις λόμες της φούστας και λοιπά.

— Ότι η μόδα της χαμηλής ζώνης πίσω στις ζακέτες παραφορέθηκε και δεν εγκρίνεται πιά από τις Παριζιάνες.

ΤΑ ΕΞΑΡΤΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΥΝΟΛΟΥ

Τα λουλούδια είναι το απαραίτητο στολίδι σε φόρεμα — τοποθετείται στη ζώνη ή στο στήθος — σε ταγίερ — τοποθετείται στην μπουτονιέρα ή στο άνοιγμα του λαιμού — σε καπέλλο — τοποθετείται πίσω σε ύψος.

Τί είναι αυτά τα λουλούδια; Μπλουέ, γαρύφαλα, μαργαρίτες, μυγκέ, άσπροι μενεξέδες, πασχαλιές.

— Άλλο στολίδι είναι τα κολλιέ, τα σωτουάρ σε όλα τα χρώματα. Έπειδή αυτά δεν είναι ακριβά, μπορείτε να έχετε διάφορα χρώματα και να τα προσαρμόζετε στις τουαλέτες σας.

— Συνηθίζονται επίσης οι πολύ φαρδιές ζώνες από κορδέλλα γκρό μολόχρωμη, σκωτσέζικη ή Πομπαντούρ.

— Τα άσπρα γάντια, μακρὰ ή κοντά, θα συμπληρώνουν σύνολα, ταγίερ και φορέματα.

— Ομορφα σωτουάρ από πέρες τυλίγονται σε πολλές βόλτες στο μπράτσο. Είναι μία μόδα που λανσάρει ο Πατού.

Η ΆΛΛΗΛΕΓΡΑΦΙΑ ΜΕΥ

Σ μαρούλα Καπ. Ναυπλιο. Δεν σας συμβούλευω ν' αλλάξετε το χρώμα των μαλλιών σας. Αφού έχετε ωραία μαλλιά, μην τα καταστρέψετε. Λουλούδι ταπεινό: Λυπούμαι που έλαβα άργα το γράμμα σας. Έτσι οι συμβουλές μου θα ήταν άχρηστες. Βέβαια, θα έγινε ο γάμος και το νυφικό σας δεν αμφιβάλλω, πως θα ήταν ωραιότατο. Κερκυραϊκό αεράκι: Για ν' αποφύγετε τις πανάδες, να φοράτε μία μεγάλη ψάθα για τον ήλιο, γιατί δεν σας κρύβω ότι καμμία φορά εγκαθίστανται για καλά αυτά τα στίγματα στην επιδερμίδα. Επίσης καλό είναι να βάψετε μία κρέμα, όταν εκτίθεστε στον ήλιο, για να προφυλάσσει το πρόσωπό σας. Μ. Λισκ. Πειραιά: Μόνο με ηλεκτρισμό αφαιρούνται από τη ρίζα οι τρίχες, μα δεν είναι δυνατόν να σας πω τι στοιχίζει μία τέτοια θεραπεία. Λουλούδι το άγρο: Δεν μπορώ να σας δώσω συγκεκριμένη απάντηση, γιατί μόνον όταν επισκεφθώ το Ίνστιτούτο και σας εξετάσουν θα σας πουν τι θα στοιχίσει η αποτρίχωση. Σούλαν Γ. Μαρμνι-τσα: Για να μη σκάσουν τα χείλια, προ του κραγιόν, να βάψετε λίγο βούτυρο του κακάου (θα το βρείτε στο φαρμακείο). Γυμνασιόπαι-δα, Πάτρας: Πραγματικά, είναι πολύ πόθος να αποκτήσετε από τώρα φαλάκρα. Γι' αυτό δεν φαντάζομαι ότι το πέσιμο των μαλλιών σας είναι σχετικό με αυτήν. Όπωςδήποτε λίγο τρίψιμο στις ρίζες με σαπνολάβο θα τις δυναμώσει. Α.Κ.Α.Τ. Πειραιά: Για το προσωπικό σας ζήτημα, που σας απασχολεί, θα γράψω ιδιαίτέρως.

ΕΣ ΜΕΡΑΛΔΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο «Περτενερ» έπεσε ξαφνικά στην είσοδο του σταύλου και φόβησε. Ο Μπόμπυ κάθισε δίπλα του, κλαίγοντας με λυγμούς όταν, κατά τα ξημερώματα παρουσιάστηκε ο δούκας Λωζέν. Έκείνη την ημέρα θα έφτανε για την Κοροική. Απέλυσε λοιπόν όλους τους υπηρέτες του, στο Μπόμπυ όμως ανέθεσε μία εμπιστευτική αποστολή. Τού έδωσε ένα σφραγισμένο φάκελλο, για να τον παραδώσει στο δούκα της Ορλεάνης, που βρισκόταν στο Λονδίνο. Έπειτα θα πήγαινε πάλι να μπει κοντά στο λόρδο Πέρσυ, μέχρις ότου θα μπορούσε ο δούκας να τον ξαναπάρη στην υπηρεσία του. Ο μικρός Τζοκ ξεκίνησε για τον πύργο της Καμπανίας, όπου θα εύρισκε το λόρδο Πέρσυ και κατόπιν το βράδυ έφτασε κοντά στο χωριό Μερύ.

14^{ον} «Ένας χωρικός, που τον ρώτησε, του είπε πως ο πύργος της Καμπανίας βρισκεται δυο λέγες πιο μακριά. Νυχτώσε και τα μαύρα σύννεφα, που μαζεύονταν στον ουρανό, προηνοούσαν πως θα φερναν μεγάλη μπόρα.

Ο καυμένος ο Μπόμπυ έτρεχε για να φτάσει στον πύργο πριν νυχτώσει για καλά. Ακολουθούσε, όπως τον είχαν οδηγήσει, τον ποταμό Ουάξ. Έπί τέλους, είδε το καμπαναριό της εκκλησίας του πύργου και σε λίγο έφτασε μπροστά σε μία μεγάλη καγκελλένια έξωπορτα, που ήταν ανοιχτή.

Ο Μπόμπυ μπήκε σε μία μεγάλη δενδροστοιχία. Τη στιγμή εκείνη έλαμψε η πρώτη αστραπή κι ακούστηκαν οι βροντές. Εύχως που τα παράθυρα του πύργου φωτίζονταν κι ο Μπόμπυ βρέθηκε σε λίγο μπροστά στο παλιό κτίριο. Πλησίασε τα φωτισμένα παράθυρα μιάς μεγάλης κάμαρας του υπογείου και από τα τζάμια κτύταξε μέσα. Είθε γύρω σ' ένα μεγάλο τραπέζι να κάθονται καμιά είκοσι άνθρωποι να τρώνε και να πίνουν.

Ανάμεσα σ' αυτούς ο Μπόμπυ δεν γνώρισε το λόρδο Πέρσυ και γι' αυτό δεν τόλμησε να μπει μέσα εκεί. Έκανε όμως το γύρο του πύργου ως που ναύρη την πόρτα της υπηρεσίας. Αλλά γύρισε-γύρισε και δεν είδε πουθενά ούτε φως, ούτε κανέναν υπηρέτη. Μονάχα η κάτω ταπεταρία ήταν φωτισμένη.

Οι αστραπές κι οι βροντές συνεχίζονταν. Ο μικρός φοβισμένος έτοιμαζόταν να μπει στην ταπεταρία του υπογείου, όταν είδε, ξαφνικά ένα άλλο φως από φεγγίτη του υπογείου της δεξιάς πτέρυγας του πύργου.

Έτρεξε προς τα εκεί. Σε μιά άλλη αίθουσα, υπέγεια αυτή, έσκυψε και είδε μιά παρτένα να πίνει και να τραγουδάει.

«Μπα! σκέφθηκε ο Μπόμπυ, δεν κάνουν άλλη δουλειά σ' αυτόν τον πύργο;»

Αφού κτύταξε καλά-καλά τη συντροφιά εκείνη, βεβαιώθηκε ότι ήταν οι υπηρέτες. Πήγε λοιπόν και χτύπησε συσσίονα το τζάμι περιμένοντας καμιά επίσκεψη, τρώσαν και σταματώντας να τρώνε και να πίνουν.

«Ένας όμως απ' αυτούς ανέθηκε σ' ένα σκαμνί για να ρωτήσει:—Ποιος είναι;»

—Είμαι άνθρωπος σταλμένος από τον δούκα Λωζέν και θέλω να παραδώσω ένα γράμμα στο μολόδο Πέρσυ.

—Σταθείτε! είπε ο υπηρέτης.

Ο Μπόμπυ περίμενε άρετά, ύστερα άκουσε κρότο κλειδαριών και άνοιξε κι έπειτα βήματα κοντά του. Ένας άνθρωπος, κρατώντας φανάρι τον κτύταξε καλά-καλά και του είπε με κάποιο διαλογισμό:

—Προχώρησε δέκα βήματα δεξιά σου κατά το χαντάκι του πύργου. Θά βρης μιά πορτού-

λα μικρή στρογγυλή. Περίμενε εκεί και ύμνω να σου ανοίξει.

Ο Μπόμπυ, που δεν τού άρεσε καθόλου ο τρόπος αυτός της υποδοχής, πήγε προς το μέρος που τού υπέδειξε ο υπηρέτης. Εκεί άνοιξε η μικρή πόρτα κι εκείνος τού είπε:

—Ακολουθήσε με.

Ο μικρός Τζοκ τον ακολούθησε. Κι αφού πέρασαν διαδρόμους και θαλάτες αίθουσες, έφτασαν στην κουζίνα, που ήταν άλλο το υπηρέτικό προσωπικό μαζεμένο εκεί. Κανείς απ' αυτούς δεν έδωσε σημασία στον Μπόμπυ. Μονάχα ένας χοντρούγερρας τού πρόσφερε ένα κασμάμα ενώ οι άλλοι εξακολούθησαν να τρώνε και να πίνουν. Πολλοί απ' αυτούς φαινόταν μεθυμένοι. Σε λίγο ο άνθρωπος που κρατούσε το φανάρι ξαναγύρισε και είπε στον Μπόμπυ:

—Μικρέ, ο κύριός μου μού άναθεσε να σου πω ότι ο μολόδος Πέρσυ απουσιάζει. Έπηρε για εμάς κοντά ένα χτήμα που θέλει να αγοράσει και θα λείψει ίσως δυο μέρες. Αν θέλεις όμως, μπορείς να μου δώσεις το γραμμάκι να το δώσω στον κύριό μου, κι' άμα γυρίσει ο μολόδος, εκείνος θα το παραδώσει στα χέρια του.

Αυτό δεν τού καλάρωσε τού Μπόμπυ, που αμέσως σκέφθηκε: «Άκου, τί μου λέει: Να το δώσω στον υπηρέτη, ο υπηρέτης στον κύριό του, κι' ο κύριός του στον μολόδο Πέρσυ! Ο δούκας μού είπε να το παραδώσω εγώ ο ίδιος στον μολόδο και να τού μιλήσω και για το μέλλον μου!»

Γυρίζοντας λοιπόν στον υπηρέτη τού είπε ότι, αφού απουσιάζει ο μολόδος, θα γύριζε σε δυο ημέρες να τον συναντήσει ο ίδιος. Και ο Μπόμπυ σηκώθηκε να φύγει.

Ο υπηρέτης όμως τον σταμάτησε και τον ρώτησε:

—Πού θά πάτε;

—Δεν ξέρω, αποκρίθηκε ο Μπόμπυ. Ίσως σε κανένα ξενοδοχείο εδώ κοντά.

—Δεν έχει εδώ ξενοδοχείο.

Τη στιγμή εκείνη έπεσε κοντά στον πύργο ένας κεραυνός κι' αμέσως άρχισε ραγδαία βροχή.

Ο Μπόμπυ δεν ήξερε τί να κάνει. Περίμενε να του πουν να μείνει στον πύργο ως που να περάσει η μπόρα.

Κι' αμέσως ο υπηρέτης τού είπε:

—Ο κύριός μου μού σύστησε να περιποιηθώ τον αποσταλμένο τού δούκα Λωζέν. Αν θέλετε, λοιπόν, να περάσετε τη νύχτα εδώ, θα σας βάλω σ' ένα δωμάτιο για να ησυχάσετε.

Ο Μπόμπυ, μ' άλλο το φόβο που του προξένοισε το μυστηριώδες εκείνο σπίτι, ήταν τόσο κουρασμένος, που δέχθηκε την πρόταση του υπηρέτη και τού είπε:

—Σας ευχαριστώ... Ναι, ήθελα να κοιμηθώ εδώ άποψε γιατί ο καιρός είναι άθλιος.

—Και βέβαια πρέπει να μείνετε, πρόσθεσε ο χοντρούγερρας.

Και γυρίζοντας στους άλλους είπε:

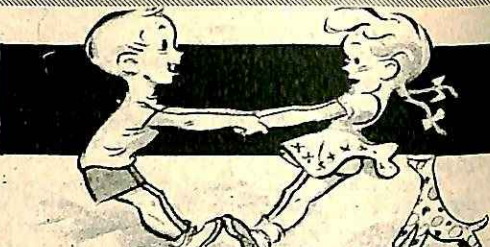
—«Ε, σίε, κάντε θεσι τού παιδιού! Σε λίγο όλοι θα περμαρίσαν κι' ο Μπόμπυ κάθισε ανάμεσα σ' έναν λακέ με άνταρπητική φυσιογνωμία και σε μιά καμαριέρα. Εγγύς μισαν το πατώ του με μεζέδες όρεχθικούς και η διπλανή του κοπέλλα τού γέμισε το ποτήρι με κρασί.

Τρώγοντας και πίνοντας ο Μπόμπυ άρχισε να παίρνει θάρρος και να μιλάει τώρα ελεύθερα με τη συντροφιά.

Όταν μάλιστα κάποιος τον ρώτησε τί θέσι είχε στο μεγάλο τού δούκα Λωζέν, ο Μπόμπυ, θέλοντας να δείξει την άξια του, δεν κρατήθηκε και τούς απάντησε ότι ήταν ο Τζοκ του! Ακόμα η γλώσσα του δεν κρατήθηκε—και ίσως γι' αυτό να έφτανε τού κρασί που τού έδωσαν— και τούς έδωσε να καταλάβουν ότι

—Θα με πάρης κι' αύριο μαζί σου, μπαμπά!

είχαν αναλάβει μία σπουδαία αποστολή τού κυρίου του στο Λονδίνο.

Με τις κουβέντες η νύχτα πέρασε. Ήταν έντεκα ή άρα, κι' ο Μπόμπυ αποφάσισε να αφήσει την παρτένα για να ακολουθήσει το χοντρούγερρα, που θά τού έδειχνε το δωμάτιο.

Πραγματικά, το δωμάτιο αυτό βρισκόταν στην δεξιά πτέρυγα τού πύργου, σ' έναν μικρόν πυργίσκο απομονωμένον και στην άκρη τού διαδρόμου.

Ο Μπόμπυ, που τάβλεπε όλα ρόδινα, είδε ότι τού κρεάτι που θά κοιμόταν ήταν μαλακό, με καθαρά σεντόνια και στο τζάκι έκαιγε μιά καλή φωτιά. Ευχαρίστησε τότε τον υπηρέτη, που έφυγε κλειδώνοντας απ' έξω την πόρτα τού δωματίου.

Όταν ο Μπόμπυ άκουσε την κλειδαριά πέταχτηκε και ρώτησε:

—Γιατί κλειδώνεις την πόρτα;

Κι' εκείνος απ' έξω τού απάντησε:

—Είναι η συνήθειά μας.

Όταν ο Μπόμπυ βρέθηκε φυλακισμένος στο δωμάτιο, άρχισε πάλι να φοβάται. Τού ήρθε λοιπόν αμέσως η ιδέα να δραπέτευση από κεί μέσα.

Αλλά, αφού έριξε γύρω του μιά ματιά είδε ότι δεν μπορούσε να κάνει τίποτε. Η διπλοκλειδωμένη βρύση πόρτα ήταν μονοκόμματα. Όσο για το παράθυρο, αυτό βρισκόταν πάνω από την τάφρο τού πύργου, που τα πράσινα νερά της φαινόταν να λάμπουν σε βάθος διακοσίων ποδών. Και όμως ο Μπόμπυ έπεμπε στην ιδέα να φύγει από τη φυλακή του εκείνη.

—Ο κόσμος να χαλάσει εγώ θά φύγω! Με τις διαρκείς αστραπές ο Μπόμπυ κατάφερε να εξετάσει την πρόσοψη τού πυργίσκου. Κάτω από το παράθυρο του υπήρχε μιά στενή κορινιά που συνεχίζονταν γύρω-γύρω στον τοίχο τού πύργου.

Ο Μπόμπυ σκέφθηκε πως, αν μπορούσε να πατήσει στην κορινιά αυτή, θά κατάρθωνε να φτάσει ως τη βόρεια πρόσοψη τού κτιρίου, πατώντας σε προεξέχοντα άγκυράρια. Από κεί πάλι θά τού ήταν εύκολο να κατέβη ως κάτω στο έδαφος, αν πιανόταν από έναν μεγάλο κισσό που ήταν γαντζωμένος στον τοίχο ψηλά.

Ο Μπόμπυ προτίμησε να ριφκοινδυνεύσει με το σχέδιο αυτό ποσόλε στο μυαλό του, παρά να βριακεται κλειδωμένος μέσα σ' ένα δωμάτιο. Διαρκώς τού περνούσε η ιδέα πως, για να τον κλειδώσουν μέσα, κάτι κακό λογάριαζαν.

Καθελίκεψε λοιπόν το παράθυρο, ξαπλώθηκε σ' αυτό με τη κοιλιά του, έβγαλε έπειτα τα πόδια του, κρεμάστηκε κρατώντας το παράθυρο με τα δυο του χέρια και πάτησε πάνω στην κορινιά. Χωρίς σ' αφήσει το παράθυρο, έκανε δοκιμής πάνω στην κορινιά.

Και άμα ένοιωσε ότι η ακροβασία αυτή δεν ήταν καθόλου δύσκολη, άφησε το παράθυρο και προχώρησε σιγά-σιγά κρατώντας τις πέτρινες προεξέχουσες τού τοίχου.

Είχε καταφέρει έτσι να φθάσει ως τη γωνία της στήλης εκείνη μιά αστραπή φωτός το μένο που τον έχωριζε ακόμα από τη γη, τρώμαζε. Σκέφθηκε να ξαναγυρίσει πάλι στο δωμάτιο.

Το αποφάσισε. Αλλά η άκρη τού κουρασμένου του ποδιού γλυστράει, παραποτάει, τα χέρια του ξεφεύγουν, αφήνει μιά φωνή και πέφτει!... Πάει! Είναι χαμένος! Θά γίνει λούμα πέφτοντας στο έδαφος, ή θά πνιγεί στα μαύρα νερά της τάφρου...

«Άλλ' όχι! Η τύχη δεν θέλησε να χαθεί το ηρωικό εκείνο παιδί, γιατί, αφού πήρε δυο βόλτες στον αέρα, έπεσε πάνω σε μιά τέτα που ήταν απλωμένη κάτω από ένα παράθυρο της προσόψεως.

Ο Μπόμπυ ζωσιμένος κάπως άνοιξε τα μάτια του και είδε πως ήταν ζωντανός. Τί τύχη που την είχε αλήθεια!

Σηκώθηκε όρθιος, κτύταξε τριγύρω του και πλησίασε τού πρόσωπό του στα τζάμια τού παραθυριού. Εκεί αντίκρυσε ένα μεγάλο δωμάτιο που φωτιζόταν μ' ένα λυχνάρι.

«Λοιπόν δεν πέθανα! σκέφθηκε ο Μπόμπυ χαρούμενος. Αυτό είναι κάτι τι... είναι μάλιστα πολύ!... Αλλά τώρα πως να μτώ μέσα;»

«Αν στο δωμάτιο αυτό καθόταν κανείς πως θά τον έβλεπε; Θά τον έπαιρνε για κλέφτη!

Πραγματικά ο Μπόμπυ με τού λίγο έκαίνο φως, είδε ένα ψηλό γέροντα με κάτασπρη γενειάδα, με πανωφόρι γούμνο κουρελιασμένο που περπατούσε ψηλάφοντας. Είχε άκουστα κόπον κόπο κι' εσάδιζε προς τού παράθυρο.

Μόλις τού άνοιξε, ο Μπόμπυ πήδησε μέσα λέγοντας:

—ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο πρώτος φίλος του ανθρώπου

Όταν ο Θεός πάνω στο δίκαιο θυμό τού έδωσε από τόν Παράδεισο τόν 'Αδάμ και την Εύα, όλα τα ζώα σκορπίστηκαν έξω κι' εκεί.

Το φίδι γλύστρησε κάτω από ένα βάτο κι' εξαφανίστηκε. Τα πρόβατα και τα έλαφια απομακρύνθηκαν με τρώμο. Ο ταύρος άρχισε να τρέχει μουγγρίζοντας. Το αλόγο πάλι έφυγε σαν αστραπή. Το λιοντάρι έριξε ένα βλέμμα περιφρονητικό στον άνθρωπο κι' έγινε άφαντο. Ο λύκος κι' άλλα άγρια θηρία άρχισαν να τρίζουν δόντια τους και να βγάζουν τρομερές κραυγές. Ο αέτος, τέλος, και τ' άλλα θήρια από την όργη τους είχαν ριχτή κιόλας στ' άθωα περισσότερία για να τα σπαράξουν.

Τότε ο εξόριστος 'Αδάμ γύρισε στη γυναικά του και τής είπε:

—Χτές ακόμα δλ' αυτά τα ζώα μάς υπάκουαν και μάς αγαπούσαν. Τώρα, άλλα απ' αυτά μάς αποφεύγουν και άλλα μάς φοβερίζουν. Όλα λοιπόν τα πλάσματα της δημιουργίας έγιναν εχθροί μας;...

Ενώ όμως ο 'Αδάμ μιλούσε έτσι, ένιωσες ξαφνικά κάποιο ζώο να γλείφει τα χέρια του. Γυρίζοντας τότε τού βλέμμα του, είδε τού σκύλο, που ήταν κοντά του. Τό πιστό ζώο από την στιγμή, που ο Θεός έδωσε τους πρώτοπλάστους από τόν Παράδεισο, τον είχε πάρει από πίσω και τον ακολουθούσε βήμα προς βήμα. Φαινόταν σαν να ένωσε τη λύπη τού κυρίου του, και τα μάτια του ήταν υγρά, σαν να δάκρυζε.

Ο 'Αδάμ τότε, συγκινημένος από την τόση αφοσίωση, ακούμπησε τού χέρι του πάνω στο κεφάλι τού ζώου.

«Η Εύα πάλι πλησίασε κι' αυτή για να τον χαϊδέψει.

Ο σκύλος λοιπόν κουνούσε την ουρά του κι' έδειχνε με τρόπο την ευγνωμοσύνη του. Έπειτα άρχισε να πηδάει και να κυλιέται στα πόδια τους.

Ο 'Αδάμ τότε σήκωσε τα μάτια του ψηλά και είπε:

—Ο Πολυεύσπλαχνος μάς πήρε όσα μάς είχε δώσει, μάς άφησε όμως αυτό τού πιστό ζώο...

Κι' έτσι, από την πρώτη μέρα της δυστυχίας του ώνόμασε φίλο τού τόν σκύλο.

Πέρασε από τότε άοκετός καιρός. Τα πρώτα παιδιά τού 'Αδάμ και της Εύας, ο Κάιν και ο 'Αβελ ήταν πιά παλληκάρια.

Μιά μέρα ο 'Αδάμ καθόταν κάτω από τόν ίσκιό ενός δέντρου για να ξεκουραστεί από τούς κόπους της ημέρας. Η Εύα έγενε κοντά του.

Ξαφνικά ο σκύλος, που καθόταν στα πόδια τους, πετάχτηκε άπάνω, μυρίστηκε τόν αέρα κι' άρχισε να γαυγίζει λυπητερά.

Ο 'Αδάμ σηκώθηκε ανήσυχος. Ποτέ του δεν είχε άκουσει τού σκύλο να γαυγίζει μ' αυτόν τον τρόπο. Τό ζώο δεν σταμάτησε τού ούρλιασμά του.

«Η καρδιά τού 'Αδάμ και της Εύας πά-

γωσε άμέσως απ' τού φόβο.

Ο σκύλος τούς κτύταξε με βλέμμα λυπημένο, γλείφει τα πόδια τους, μυρίστηκε τού χόμα κι' έφυγε τρέχοντας προς τού δάσος.

Ο 'Αδάμ και η Εύα τόν ακολούθησαν τρέποντας.

Έτσι έφτασαν στο μέρος, που βρισκόταν τού ματωμένο κορμί τού 'Αβελ, που τόν είχε σκοτώσει ο αδελφός του, ο Κάιν.

Οι δυστυχιοι γονείς, βλέποντας τού σπαρταχτικό αυτό θέαμα, έδωσαν τα κλάματα που άνηχούσαν σ' όλον τόν τόπο. Τό δάσος που βρισκόταν τού άψυχο κορμί τού 'Αβελ ήταν παντέρημο, γιατί τα κοπάδια, ύστερ' από τού φόνο, είχαν σκορπίστη κι' είχαν φύγει μακριά.

Ούτε ένα ζώο δεν είχε μείνει κοντά στο άψυχο σώμα τού δυστυχισμένου βοσκού, τού 'Αβελ.

Μονάχα τού φίδι βγήκε μιά στιγμή, έβγαλε ένα σφύριγμα δυνατό και κρύφτηκε πάλι.

Μακριά μέσα από τά σκοτεινά σύννεφα, ακούστηκε ξαφνικά η φωνή τού Θεού, που καταράστηκε τόν κακούργο αδελφό τόν Κάιν.

Τότε ο 'Αδάμ είπε με πίκρα:

—Είχαμε δυο παιδιά, που τ' αγαπούσαμε πάρα πολύ. Ο ένας όμως είνε τώρα εδώ νεκρός, κι' ο άλλος βρίσκεται κυνηγμένος από την όργη τού Θεού.

Κι' αφού σκέπασαν με χόμα τού πτώμα τού παιδιού τους, οι γονείς πήραν τού δρόμο για τού σπίτι τους.

Ο σκύλος τούς ακολουθούσε από πίσω και είχε πάλι τα μάτια του υγρά, σαν να κλάιγε.

Όταν έφτασαν στο κατώφλι τού σπιτιού τους, ο 'Αδάμ γύρισε και είπε στην Εύα:

—Ο 'Υψιστος μάς λυπήθηκε και μάς άφησε για παρηγοριά τού φίλο μας.

Σε λίγον καιρό η Εύα έφερε στον κόσμο τού τρίτο τους παιδί, τόν Σήθ. Ο 'Αδάμ τού πήρε στην άγκαλιά του κι' ευχαρίστησε τού Μεγαλόδυναμο. Εκείνη την ημέρα βασίλευε μεγάλη χαρά κι' εύτυχία στο σπιτάκι τών πρωτόπλαστων.

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Η πεταλουδίτσα

Μέσ' στα λούλουδα τού κήπου ξεχωρίζει ένας ανθος. Μοιάζει με τή μαργαρίτα, μά είν' ακόμα πιο ξανθός.

Μ' άσπρολούλουδα ταιριάζει, μά έχει πιότερη όμορφιά κι' είναι μέσ' στα χορταράκια κεντημένη ζωγραφιά.

Πάω τού χέρι μου ν' άπλωσω, να τόν κόψω, μά πετά. Ήταν μιά πεταλουδίτσα με φτερά μεταξωτά!

ΣΤ. ΣΠΕΡΑΝΤΖΑΣ

Χιούμφορ

Το τόπος. Καλέ μαμά, αυτός ο δάσκαλός μας στο σχολείο δεν έρεει τί τού γίνεται. Μήτ' έρεει: Τί λόγια είν' αυτά που λές, παιδί μου;

Το τόπος: Μά όλο για τρίγωνα μάς μιλάει, λές και είναι εξαχρονόστησι!

Ο δάσκαλος: Μανωλάκη, πές μου τί καλείται τετραγωνική ρίζα;

Ο Μανωλάκης: Μά, κύριε, σήμερα δεν έχουμε φυτολογία!

Η Κικίτσα είδε στον ύπνο της ότι τής έδωσαν ένα βάλο γλυκό κι' ότι δεν είχε κουτάλι να τού φάει.

Την άλλη βραδιά, όταν πήγε να κοιμηθί για καλό και για κακό πήρε μαζί της κι' ένα κουτάλι!

«Αλλά ο πιστός τούς σκύλος είχε γερ- ρασε. Δεν μπορούσε πιά να πηγαίνει στο κυνήγι και να φυλάει τα κοπάδια. Τό σώμα του είχε χάσει τις βασταίες του και τα πόδια του δεν τόν βαστούσαν πιά.

Ο σκύλος ωστόσο με τά μάτια που έλαμπαν από τή χαρά του, σύρθηκε ως τόν 'Αδάμ και τού έγλειψε τά πόδια.

Εκείνος έβλεπε όπως άλλοτε, τού χέρι του στο κεφάλι τού πιστού φίλου του κι' η Εύα πλησίασε για να τόν χαϊδέψει.

Τό δυστυχισμένο ζώο προσπάθησε να σηκωθεί για να τούς ευχαριστήσει, μά έβγαλε ένα αδύνατο γαύγισμα κι' έπεσε χόμα νεκρό.

Ο 'Αδάμ τότε είπε με συγκίνηση:

—Ο 'Υψιστος μάς φέρθηκε πάντα με καλωσύνη. Μάς άφησε τού φίλο μας ως την ημέρα που μάς χάρισε ένα ακόμη παιδί, για να παρηγορηθούμε για τού σκοτωμένο μας αγόρι, τόν 'Αβελ.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Ο θεός τού Μανωλάκη

Ο Μανωλάκης, αφού τελείωσε τού δημοτικό, φεύγει από τού χωριό του για να συνεχίσει τίς σπουδές του στην 'Αθήνα, κοντά στο βείο τού

Φιλέτας παίρνει την εύχη από τόν πατέρα του ν' ανέβη όσο μπορεί πιο ψηλά... Όταν έφτασε στην πρωτεύουσα τραβάει προς τή συνοικία που μένει ο θεός του.

Σύμφωνα με τού χαρτάκι που κρατάει, βλέπει την όδω και τόν αριθμό. Χτυπάει την πόρτα και βγαίνει από τού μπαλκόνι μιά κυρία.

—Τι βελεις, παιδί μου; τόν ρωτάει.

—Τόν θεό μου τού φανούριο... λέει ο Μανωλάκης.

—Μένει στο υπόγειο.

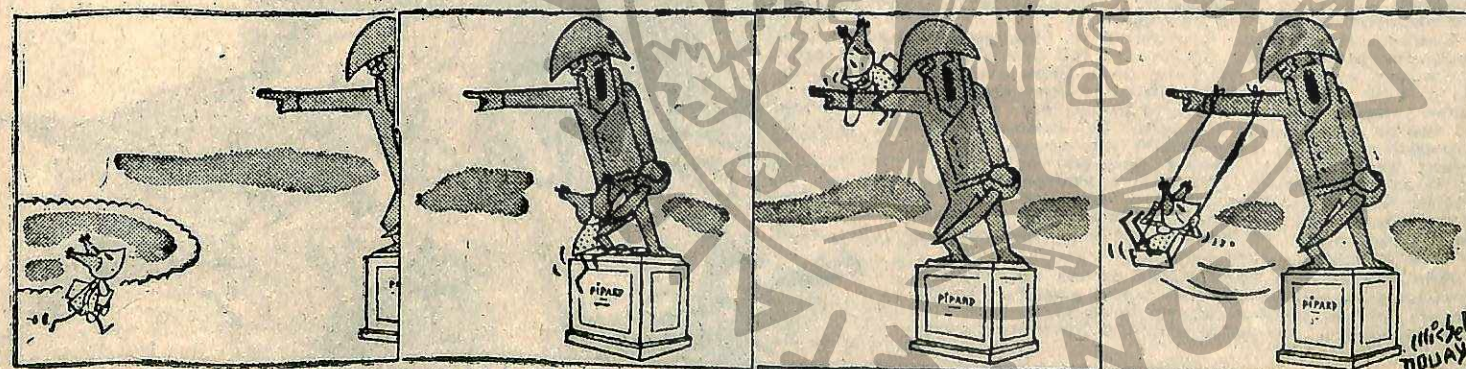
Κι' εκείνος τότε απογοητευμένος:

—Ε, τότε να φύγω, κυρία, εκτός αν θέλετε να με κρατήσετε κοντά σας.

—Μά γιατί, παιδί μου, δεν πας στο βείο σου;

—Γιατί αυτός μένει στο υπόγειο, ενώ αν έμενα μαζί σας, θ' ανέβαινα... ψηλά κι' έτσι θά είχα την εύχη τού πατέρα μου!

MIKY MAOYΣ

Η ΖΩΪΤΣΑ ΒΡΙΣΚΕΙ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟ ΜΕΡΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΥΚΛΑ ΤΗΣ

Η ΤΑΝ ένας μικρός τηλεγραφικός σταθμός κοντά στον ποταμό Λεχάι, στην Πενσυλβανία. Ο σταθμός αυτός χρειαζόταν όχι μόνο για την έρημη χωροφυλακή της περιοχής, αλλά και για κάθε ταξιδιώτη που περνούσε από εκεί. Τα μέρη εκείνα είναι άγρια και άσπαστα και τα γύρω βουνά γεμάτα αρκούδες. Οι τηλεγραφητές ήταν τρεις: Ο Τόμ Βέρκοβιτς, ο Νικ Άλλαν και ο Ορέντυ Μάκ. Τη βραδιά ωστόσο που συνέβη το δραματικό αυτό περιστατικό, ο τελευταίος είχε μείνει ολομόναχος στο σταθμό, γιατί οι δύο συναδέλφοί του είχαν φύγει το απόγευμα για το Στάντάρτςβιλ, όπου θα περνούσαν τη νύχτα.

Για να διασκεδάσει κάπως τη μοναξιά του, ο Ορέντυ Μάκ πήρε ένα βιβλίο, ξαπλώθηκε αναπαυτικά κι άρχισε να διαδίδει. Ήμεινε αρκετή ώρα βυθισμένος στην ανάγνωση, όταν ξαφνικά άκουσε απ' έξω τον κρότο ξερών κλαδιών που έσπασαν. Του φάνηκε μάλιστα πως διέκρινε βαρεία βήματα να πλησιάζουν. Αν και κρεμούσαν τα τρόφιμά τους μέσα σ' ένα ειδικό σάκο στο κλαδί ενός δέντρου, ποτέ ως τότε δεν τους είχε εννοιαστεί κανένα από τ' αγρίμια του δάσους. Ούτε και είχαν συναντήσει ποτέ τη «γυναίκα-άρκούδα», που φημιζόταν σε όλη την περιοχή για την αγριότητα της. Βέβαια, οι τρεις φίλοι πίστευαν πως το τελευταίο αυτό υπήρχε μόνο στη φαντασία των κυνηγών, αν και όλοι έλεγαν πως ήταν κόρη του δασάρχη Μάρτιν Λάντ και ανήφαλη του αιδεσιμώτου Κριστιαν Λάντ, που είχε εξαφανιστεί στο δάσος. Αυτό έγινε στα 1876. Μα από τότε είχαν περάσει είκοσι χρόνια περίπου.

Όπως ήταν έπομένο, ο Ορέντυ Μάκ ούτε καν φαντάστηκε ποτέ πως ο έποικος της μπορούσε να είναι η χαμένη Βέρθα Λάντ. Υπέθεσε μάλλον πως ήταν κανένας άγνωστος κυνηγός που έρχοταν στο σταθμό για να τηλεγραφήσει. Ωστόσο κανείς δεν πήγε να κτυπήσει την πόρτα του. Άκουσε όμως και πάλι τον κρότο των σπασμένων κλαδιών κι άμεσως κατόπιν ένα γούπο σαν κάποιο βαρύ σωμα να είχε πέσει στη γη. Περίεργος πετάχτηκε όρθιος, άρπαξε το βαρύ δικανό του, έβαλε δυο φυσίγγια και με τρόπο άνοιξε την πόρτα. Στο κλωμό φως του φεγγαριού διέκρινε τότε το ακουμένο όγκο μιας πελώριας αρκούδας, που είχε ρίξει κάτω το σάκο τους και με μεγάλη λαιμαργία κατεβρόχχιζε τα τρόφιμά τους.

Χωρίς κανένα δισταγμό, ο τηλεγραφητής σήκωσε το τουφέκι του κι άδραξε τις δυο του σφαίρες πάνω στο θηρίο, που έπεσε μπροστά του στη γη κι έμεινε ακίνητο. Η εύκολη αυτή νίκη, ενθουσίασε το Μάκ που ετοιμάστηκε να βγει και να τρέξει κοντά στο νεκρό αγρίμι. Αλλά δεν πρόλαβε. Την ίδια στιγμή, ακούστηκε ένα μούγκρισμα και πίσω από τα δέντρα προέκυψε μια γυναίκα. Ήταν γυμνή, φηλιδώμη και παχιά. Περπατούσε με τόν ίδιο ακριβώς τρόπο που περπατούν οι αρκούδες όταν στέκονται όρθιες. Τα πλούσια μαλλιά της σκέπαζαν ολόκληρο σχεδόν το κορμί της.

Ο τηλεγραφητής έμεινε οάν παγωμένος στη θέση του. Μα η «γυναίκα - αρκούδα» πλησίαζε προς το μέρος του με άγριες διαθέσεις. Τα σουβλερά της δόντια άστραφτοκοπούσαν παράξενα στο κλωμό σελινόφως. Ο Μάκ αισθάνθηκε ένα είδος πανικού. Και καθώς το τουφέκι του ήταν άδαιο, τράβηξε το περιστροφικό που κρεμόταν στη ζώνη του κι έριξε τη μοναδική του σφαίρα έναντι των της. Ένα καινούργιο μούγκρητο απάντησε στον πυροβολισμό του και άμεσως το ανθρώπινο όντο έκανε αγρίμι, ώρμησε με τα τέσσερα μέρα από το ανοικτό πόρτα του σταθμού προτού προλάβει να την κλείσει. Ασφαλώς τα έπομένα πέντε λεπτά, που πέρασαν, ήταν τα πιο τραγικά της ζωής του!

Η «γυναίκα-άρκούδα», τυφλωμένη από το ένα μάτι από το οποίο κυλούσε άφθονο αίμα και ζαλισμένη ως φαίνεται από το φως της λάμπας, κοντοστάθηκε μια στιγμή. Σ' αυτή την έλαχιστη ανάπαυλα, ο τηλεγραφητής βρήκε την ευκαιρία να πετάχτηκε έξω από το σπίτι. Έκανε γρήγορα το γύρο του ένω το θηρίο τον κυνηγούσε από κοντά - και ανέθηκε στη στέγη από μια ζυλίνη σκάλα, που βρισκόταν ακουμπισμένη στον τοίχο. Αλλά μόλις έφτασε πάνω, βέβαιος πια πως την είχε γλυτώσει, αντελήφθηκε με φρίκη πως η «γυναίκα-άρκούδα» ανέβαινε ζωπίσω του. Μην ξέροντας τί να κάνει, αρπάχτηκε από τα κλαδιά ενός δέντρου που άκουμπούσε στη στέγη κι άρχισε να σκαρφαλώνει. Απελπίστηκε όμως γρήγορα όταν είδε το μαυρισμένο θηρίο, που έτοιμαζόταν να τον ακολουθήσει. Ένας τρελλός φόβος τον κυριέψε τότε κι έκλεισε τα μάτια του, παρακαλώντας το Θεό να τον σώσει...

Σαφνικά το χέρι του συνάντησε το τηλεγραφικό καλώδιο, που περνούσε ανάμεσα από τα κλαδιά του δέντρου κι έφτανε στην αντικρινή όχθη του ποταμού, όπου ήταν στερημένο καλά παλώδιο μπορούσε να ακούσει το βάρος του, σκέφτηκε να περάσει (γυναίκα-άρκούδα) απ' αυτό. Κι άμεσως ξεκίνησε. Αλλά η αρκούδα, μόλις ένοιωσε πως θα της ζέφυγε το θύμα της, άπλωσε σαφνικά το χοντρό της χέρι και τα νύχια της γαντζώθηκαν στο πόδι του. Ο δυστυχισμένος τηλεγραφητής αισθάνθηκε ένα φοβερό πόνο, καθώς το μητερά της νύχια βυθίστηκαν βαθιά στη σάρκα του.

Παρ' όλα αυτά ο Ορέντυ Μάκ άρχισε να προχωρή κρεμασμένος από το σωτήριο εκείνο καλώδιο, όπου σε μια στιγμή, νοιώθοντας τις δυνάμεις του να τον εγκαταλείπουν, αναγκάστηκε, ενώ βρισκόταν μετέ-

ωρος πάνω από το φοβερό ρεύμα του ποταμού, να σταθί μια στιγμή για να συνέλθει και να ξεκουραστεί. Ύστερα συνέχισε πάλι τον επίπονο δρόμο του, ενώ η καρδιά του χτυπούσε δυνατά και με φοβερή αγωνία. Δυο τρεις φορές το καλώδιο τραντάχτηκε τόσο δυνατά, ώστε νόμιζε πως θα ζέφυγε από τα πονεμένα του χέρια. Επί τέλους έφτασε στην απέναντι όχθη και από εκεί προσπάθησε να διακρίνει τι έκανε η «γυναίκα-άρκούδα». Αλλά δεν έβλεπε τίποτα. Την άκουγε ωστόσο, που φρενισμένη αναζητούσε να τον ανακαλύψει. Έτσι πέρασε μια νύχτα αγωνίας, με δυνατούς πόνους στο πληγωμένο του πόδι...

Ευτυχώς, οι συναδέλφοί του, προτού ακόμη καλοξημερώσει, έφτασαν στο σταθμό. Μόλις ο Μάκ τους άκουσε να πλησιάζουν, τους φώναξε να πάρουν τη βαρκούλα που είχαν στη διάθεσή τους και να πάνε να τον παραλάβουν. Οι φίλοι του απόρρησαν πολύ όταν άκουσαν τη δραματική του περιπέτεια κι αφού έδεσαν τα τραυμάτα του, αποφάσισαν να διοργανώσουν μια συνηματική γαλήνα. Ο Τόμ Βέρκοβιτς ξεκίνησε άμεσως για να εισηγηθεί μερικούς κυνηγούς, που είχαν κατασκηνώσει στο βάθος του μεγάλου δάσους. Όλοι φάνηκαν πρόθυμοι να βοηθήσουν στη σύλληψη του ανθρώπινου εκείνου θηρίου. Έτσι σε λίγο, άντρες και σκυλιά, συγκεντρώθηκαν σ' ένα ώριμο σημείο και παρακολούθησαν τα ίχνη της «γυναίκα-άρκούδας», σε απόστασι εννέα χιλιομέτρων από το σταθμό!

Τέλος, κοντά στο Λόνγκ-Πόντ, τα σκυλιά την ανακάλυψαν μέσα στο κρηφονετό της. Αν και φαίνονταν εξαντλημένη από τους πόνους, ωστόσο πάλεψε άγρια και καταξείωσε δυο σκυλιά, που τόλμησαν να την πλησιάσουν περισσότερο. Κι όταν τα δίκτυα των κυνηγών έπεσαν,

πάνω της και την τυλίξαν, έβγαλε τέτοια μούγκρητα, ώστε πολλοί απ' αυτούς έτοιμάσαν τα όπλα τους. Οι τοίμοι να πυροβολήσουν. Πολλά ώρα πάλεψε με υπεράνθρωπη δύναμη για ν' απαλλαγεί από τα δεμάτα της. Σιγά-σιγά όμως η αντίστασι της άρχισε να λιγοτεύει, ώπου σταμάτησε εντελώς. Από το τραύμα που της είχε κάνει λοξά στο ένα μάτι η σφαίρα του Ορέντυ Μάκ και από τις δαγκωματιές των σκυλιών, δεν μπόρεσε ν' αντέξει περισσότερο κι πέθανε.

Όταν οι κυνηγοί την έφεραν στο Στάντάρτςβιλ, ο πρώην δασάρχης Μάρτιν Λάντ - γέρος πια - συγκινημένος βεβαίωσε πως ήταν πραγματικό η χαμένη του κόρη, η Βέρθα. Και για να μην υπάρχει καμιά αμφιβολία, κάλεσε τη δεύτερη κόρη του - την Μάρθα Χιούστον, γυναίκα του δικαστή Τζωρτζ Χιούστον - κι έδεξε σε όλους μια μικρή κρεατοελιά που υπήρχε πίσω από τ' αυτί της. Την ίδια ακριβώς ελιά είχε και η Βέρθα, η «γυναίκα-άρκούδα» της Πενσυλβανίας...

ΡΑ-ΥΜΟΝΤ ΚΝΟΥΟΥ

ΟΟ

Πελυθρόνες στο σχολείο

Ένα σχολείο του Χαμερσέ της Δανίας είχε εφοδιασθεί με αρκετές κουινιές πολυθρόνες, στις οποίες κάθονταν οι μαθητές την ώρα του μαθήματος και κουρινόνταν συνεχώς έμπρός-πίσω! Γιατί ένας διακεκριμένος επιστήμονας είχε γνωματεύσει ότι το κούνημα αυτό τονώνει τις πνευματικές δυνατότητες. Ο δόρυθρόνες μαζί, είχε εκνευρίσει τους δυστυχισμένους τους δασκάλους. Στό τέλος, έγινε μια σύσκεψη και πολυθρόνες, αλλά έγιναν αδόρυθρες, με μια επένδυσι καουτσούκ!

ΤΟ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟ ΤΟΥ ΝΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο πλοίαρχος Σάμπσον και το πλήρωμα του «Στρήμ» δέχονται να συνεργασθούν με το Μάκ Ρόλλερ, στα σατανικά του σχέδια. Περνάει ένας χρόνος. Οι εργασίες του τούννελ συνεχίζονται και πλησιάζουν στο τέλος τους. Ο Ρόλλερ τις κατασκοπεύει, χρησιμοποιώντας γι' αυτό ένα υποβρύχιο δικής του κατασκευής. Ο Άντριεν Ζάν βρίσκει μια μέρα τις πατημασιές του στο βυθό, αλλά δεν υποπτεύεται την αλήθεια. Τέλος, συμπληρώνεται το τούννελ και πρόκειται να γίνουν επισημώς τα εγκαίνια του. Τότε μόνο μαθαίνει ολος ο κόσμος την ύπαρξή του. Ο Ρόλλερ σχεδιάζει ν' απαγάγει το Ντάβενπορτ και να του πάρη το ασφαλιστήριο συμβόλαιο του τούννελ. Ύστερα θα καταστρέψει το τούννελ και θα εισπράξει αυτός το τεράστιο ποσό της ασφαλείας. Πραγματικά, η απαγωγή πετυχαίνει. Η Νινίτα αναστατώνεται και προσπαθεί να σώσει τον πατέρα της.

Ευτυχώς, συνέπεσε να βρίσκεται τότε στο Λονδίνο ο Άντριεν Ζάν. Η Νινίτα τον κάλεσε άμεσως.

Η έβδομη που του ανήγγειλε τον άφισε κατάπληκτο. Σάστι-σε προπαύουν που την έλπετε έτσι γενναία κι' αποδραστική.

Είσαστε αξιοθαύμαστη, μίς! της είπε. Στ' αλήθεια ποτέ δεν θα πίστευα πως ένα λεπτοκαμωμένο κορίτσι σαν εγώ θα είχε τέτοια δύναμη ψυχής. Και της φίλησε ευγενικά το χέρι.

Είναι απαραίτητο να φανώ δυνατή αντίκου στην δυστυχία, απάντησε εκείνη. Πώς να παλέψω αλλοιώς; Πέστε μου, κ. Ζάν, τι μου προτείνετε; Τι να κάνω για να σώσω το μπαμπά; Υποθέτω να σας εμπνεύσουν μια λύσι ή πείρα σας, το γόνιμο μυαλό σας, καθώς κι η φιλικία κι η αφοσίωσι σας στον πατέρα μου.

Φοβάμαι πως οι έρευνες των αστυνομικών δεν θ' αποδώσουν τίποτε, παρ' όλες τις βασιλικές αμοιβές που υποσχέθηκαν. Οι κακούργοι αυτοί ξέρουν καλά να κρύβονται. Αλλωστε, χέρια, όταν έλαβε το κακό σίγουρα δεν θα μείνουν στην Αγγλία.

Αυτό σκέπτομαι κι' εγώ, μίς.

Μα τί άλλο σκέπτεσθε; —Ότι οι πατημασιές που βόηκα μια μέρα στο βυθό του άικανου, κοντά στο τούννελ, δεν είν' άσχετες μ' αυτή την άπάνωγ.

Συμφωνώ κι' εγώ μαζί σας.

Και δεν θα έκπλαγώ αν μάθω ότι ο δασάτης είναι ο Μάκ Ρόλλερ.

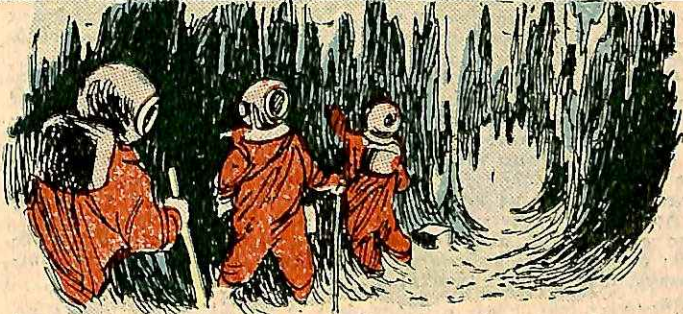
Μα όλοι βεβαιώνουν πως ο Ρόλλερ πέθανε!

Ναι, την ξέρω, αυτή τη γνώμη, μα δεν την συμμερίζομαι.

Σκέπτεσθε λοιπόν πως αυτός ο άθλιος βουτήχτηκε σε κάποια καινούργια ατίμια; αυτό.

Είμαι βέβαιος γι' αυτό. Μισούσε τρομερά τον πατέρα σας κι' έμενα.

Κι' εγώ τον υποπτεύθηκα, να σας πω την αλήθεια. Μα δεν

κερδίζουμε τίποτε σπουδαίο μ' αυτές τις ύποψιες. Το ουσίωδες είναι να δούμε πως θ' αποσπασουμε απ' τα νύχια αυτού του θηρίου τη λεία του.

Το πρώτο που έχομε να κάνωμε, είναι ν' ανακαλύψωμε που κατέφυγε. Θα του έπιτε-θούμε ύστερα εκεί και θα τον αναγκάσωμε να παραδοθή.

Ναι, μα πού βρίσκεται το άντρο του;

Καταλαβαίνω πως θάναυ δύσκολο να το ανακαλύψωμε. Μα ως μ' ην άπογοητεύμαστε, πωίν ακόμη άοχίσουμε! Αλλοιώς, θάχωμε χάσει προκαταβολικά το παιχνίδι.

Οφείλωμε να σώσωμε τον πατέρα σας, με κάθε τρόπο, χωρίς να δειλιάσωμε υποστά σε τίποτε. Είν' αδύνατο να γίνουν τα εγκαίνια του τούννελ δίχως αυτόν, έόσον θ' άποτε-λή τον καρπό τώσων προσπάθειών του.

Σώπασε μια στιγμή, κι' ύστερα πρόσβεσε αποφασιστικά:

Το καλύτερο είναι να εξα-νακάνωμε έμεις μόνοι μας την

έρευνα, αρχίζοντας απ' την άρχη. Έλατε, μίς, θ' ασχοληθώ-ειπε στην κοπέλλα:

Βγήκαν απ' το βαυμάσιο σπίτι του έφοπιστού και πήγαν στη διεύθυνσι της αστυνομίας. Αλλά δεν έωσαν εκεί τίποτε καινούργιο.

Ότν βγήκαν, ο Άντριεν Ζάν είπε στην κοπέλλα:

Εόσσον είνε βέβαιοι πως η απαγωγή του πατέρα σας έγινε μ' αυτόκινητο, υπάρχει ένας άσφαλής τρόπος να στα-σούμε ως τους δράστες. Από εκεί θ' άρχισή η παρακολούθησι των ίχνών.

Έχετε δίκιο. Κι' άπορώ πως δεν άκολουθήσαν οι ντε-τεκτιβ τόν ίδιο δρόμο.

Είναι δικαιολογημένοι, μίς, γιατί το Λονδίνο είναι μια μεγάλη πόλι κι' έχει χιλιάδες, μυριάδες αυτόκινητα.

Σωστά. Αλλωστε, θα φρόντισαν άσφαλώς αυτοί οι άθλιοι να κρύβουν τον αριθμό του δικού τους.

Ο Άντριεν Ζάν δεν άπάντη-σε. Είχε στρέψει μηχανικά τα μάτια του και κύτταζε μια με-

γάλη άφισα, πάνω απ' την πόρτα ενός κινηματογράφου, που ανήγγελλε την προβολή της ταινίας της διαδηλώσεως.

Δεν μου είχατε πη, μίς, ότι η έπίθεσι κατά του πατέρα σας έγινε την ώρα της διαδηλώσεως; είπε ξαφνικά.

Ναι, σας το είπα.

Έλατε λοιπόν μαζί μου... κι' ίσως μάς ενοήση η Τύχη!

Μπήκαν στόν κινηματογράφο και περίμεναν μ' άνυπομονησία ν' άρχισή η παράστασι.

Επιτέλους, έσβυσαν τα φώτα και φάνηκε στην οθόνη ο τίτλος του φιλμ, κι' ύστερα μια άποψι του δρόμου, μ' όλη του την κίνησι.

Σαφνικά, είδαν έν' αυτόκινητο σταματημένο έξω απ' την πόρτα της ασφαλιστικής εταιρείας. Σε λίγο έφτασε ο Τζάκ Ντάβενπορτ. Η Νινίτα τόν αναγνώρισε άμεσως και ψιθύρισε με ταραχή:

Νά τος! Κυττάχτε, κύριε Άντριεν.

Τόν είδα, απάντησε με τόν ίδιο τόνο ο μηχανικός, που παρακολουθούσε την εξέλιξι του φιλμ.

Επειτα άπό μια σύντομη διακοπή, η ταινία παρουσίαζε τις πρώτες ομάδες των διαδηλωτών, ύστερα πάλι το σταματημένο αυτόκινητο, και κατοπιν την έπίθεσι, μ' όλες τις τίς λεπτομέρειες.

Ο Άντριεν Ζάν έτρεμε άπό άνυπομονησία. Η Νινίτα δάγκανε τα χέρια της, άνίκανη να συγκρατήσει την ταραχή της.

Ο Τζάκ Ντάβενπορτ πάλευε, προσπαθούσε να ξεφύγη απ' τους αντιπάλους του. Το μπατόνι και το καπέλλο του είχαν πέσει στο πεζοδρόμιο. Μα έξακολουθούσε ν' αντίστέ-κεται στους άπαγωγείς του.

Από μια παράξενη σύμπτω-σι, ο άφικος της μηχανής του όπερατέρ είχε μείνει γυρισμένος πολλή ώρα προς τη σκηνή αυτή. Οι θεαταί του κινηματογράφου νόμιζαν πως είχε σχέση με τη διαδηλώσι. Δεν φαντάζονταν καθόλου πως έπρόκειτο για την άπαγωγή του Τζάκ Ντάβενπορτ.

Ξαφνικά, είδαν κάποιον να πηδά από τ' αυτόκινητο, ν' άρπάχθι τον έφοπιστή και να τον μεταφέρει, με τη βοήθεια των άλλων, μέσα στο όχημα.

Κάποια στιγμή, ο άνθρωπος εκείνος — που φαίνονταν άπλος σάφερ — έκαμε μια άποτομη κίνησι. Τα ψεύτικα γένησι, που είχε κολλήσει στο πρόσωπό του, πέσανε και φάνηκε ολόκληρα η φυσιογνωμία του.

Ο Άντριεν Ζάν δεν μπόρε-σε τότε να συγκρατήσει μια κραυγή:

Ο Μάκ Ρόλλερ!

Μα δεν έπαψε να προσέχη, ότι γινόταν στην οθόνη. Είδε τ' αυτόκινητο ν' άπομακρύνε-ται, άμέσως, κατόπιν. Στη στρόφι του δρόμου, μπόρεσε να διακρίνη τόν αριθμό του και τόν σημείωσε στο μυαλό του.

Νινίτα, άποπότη μου φί-λη, έγινε το πρώτο βήμα! Ψι-θύρισε στ' αυτή της διπλανή

Η ευτυχία αρχίζει
από τα χείλη...

Αυτή θα σας δώσει τον ΝΕΟΝ
Rouge χειλών MICHEL με τους
νέους χρωστικούς και ανεξίτηλους χρω-
ματισμούς του ο αχώριστος σύντρο-
φος των όμορφων των εγχρωμών
κινηματογραφικών έργων.

Ζητήστε παντού το ΝΕΟΝ
Rouge χειλών MICHEL

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
Ε. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ & ΑΘΩΙ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 42 • ΑΘΗΝΑΙ

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

*Ενδυμασιών και φορεμάτων ο-
φαντά από τεχνητήν εργασία...
εις ΓΑΛΙΑΝ. ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 21.
Παράρτημα το Γαλλικών. Γυ-
ρίζονται ενδυμασίες 150.000 δρ.
και καταρτίζονται 130.000 δρ. Ζη-
τήσατε δείγματα εργασίας μας.

“ΔΑΕ,
Κυρίες μου!!
Θελετε να σας θαυμάζουν
για την ομορφιά σας;
ΜΕΤΑΚΡΙΣΤΕΙΤΕ
Την αεροωοειδή
ΠΟΥΔΡΑ

13000
κι ένα θαλάσσιον
ΔΡΕΑΝ
ΠΛΑΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ
ΠΛΑΗΣΙΣ
ΚΟΝΔΡΙΚΗ-ΔΙΑΝΙΚΗ Σταδίου 51
ΤΗΛ 29340

του. Ο Θεός θα μας οδηγήσει
έως στην επιτυχία.

Η κοπέλλα τούσφιξε δυνατά
το χέρι, για να του εκφράσει
όλη την ευγνωμοσύνη και την
εμπιστοσύνη της.

Ο Αντριέν σηκώθηκε, λέ-
γοντας:

— Ας βγούμε! Δεν έχουμε να
χάσουμε ούτε στιγμή. Θάβαν πε-
ριφέρονται προς την Τύχη, που
μας ενοεί για την ώρα.

Πρόσφερε το μπράτσο του
στην κοπέλλα και διευθύνθηκαν
μαζί προς την πόρτα. Τους εί-
χε κυριεύσει μία τέτοια αγωνία
στο όλο το διστάσιον της αναμνη-
σής και της προβολής του φίλου,
ώστε ανασταίναν με κόπο.

Δοκίμασαν την έντυπωσι
πώς ξαναζούσαν, όταν βγήκαν
πάλι στο φως και μπόρεσαν ν’
αναπνεύσουν τον εξωτερικό
αέρα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΧΙΙ

Η γολέτα «Τζέννυ», στην ό-
ποια είχε επιβιβασθή ο Μάκ
Ρόλλερ αμέσως μετά την απα-
γωγή του Ντάβενπορτ, ξεκίνη-
σε προς τις νήσους Όρκανες,
όπου είχε το κρησφύγετό του ο
Ρόλλερ.

Για μερικές ώρες, δεν συνέ-
βη τίποτε το αξιοσημείωτο. Έ-
ξω απ’ το Γιάρμουθ όμως, ένα
κύμα σάρωσε ξαφνικά τη γέφυ-
ρα του μικρού πλοίου, παρα-
σύροντας μερικά σκονιόνα και
λίγα σωσίδια. Ο άνεμος, κι’
η τρικυμία δυναμωσαν ολοένα.

Τα κύματα χτυπούσαν απ’ τα
πλάγια τη γολέτα και την έ-
καναν να κουνιέται ανυπόφορα.

Ωστόσο, ο Μάκ Ρόλλερ δεν
φοβόταν καθόλου την τρικυ-
μία. Ο φόβος του ήταν άλλος:
τα πολεμικά πλοία που περι-
πολούσαν στ’ ανοιχτά.

Για να τ’ αποφυγή λοιπόν
έβαλε σ’ ενέργεια το σχέδιον
που είχε καταστρώσει μ’ επι-
μέλεια. Όταν έφτασαν σ’ ένα
μικρό κόλπο κάποιας έρημης
άκτης, με ήσυχα νερά, διέταξε
να κατεβάσουν τα πανιά. “Υ-
στερα ανέβηκε στη γέφυρα, έ-
βγαλε από ένα κιβώτιο διάφο-
ρα ναυτικά σήματα κι’ άρχισε
να τα κουνάει συστηματικά.

Τί έκανε λοιπόν; Μήπως εί-
χε τρελλαθί;... Με ποιόν συ-
ννενοείτο έτσι, αφού η θάλασ-
σα ολόγυρα ήταν τελείως έ-
ρημη;

Πέρασε μισή ώρα σχεδόν. “Υ-
στερα ξεπρόβαλε ξαφνικά ένα
άντικειμενο μακρόστενο, σαν
τορπίλλη, καμιά έκταστη μέ-
τρα μακριά απ’ τη γολέτα,
γλιστρώντας γρήγορα στην έ-
πιφάνεια του νερού.

Ήταν το υποβρύχιο του Μάκ
Ρόλλερ. Είχε πάρει τη διαταγή
να περιπολή εκεί γύρω, σε κα-
τάδυσι, με το περισκόπιό του
έξω απ’ το νερό, για να διακρι-
νη άμεσα τα σήματα που θα
του έκαναν.

Τώρα είχε αναγνωρίσει τη
γολέτα και προχώρουσε ολότα-
χος προς το μέρος της.
Πλευρίσε δίπλα της. “Ανοι-
ξε το σκέπασμα του πυργί-
σκου, κι’ ο Μάκ Ρόλλερ μετέ-
φερε σ’ αυτό τον αιχμαλώτο
του, που είχε πιά υποταχθή
στην τύχη του και δεν έφερε
καμιά αντίσταση.

Τί θα κέρδιζε άλλωστε, αν
αντιστεκόταν; Είχε γύρω του
μια ολοκληρωμένη συμμορία, έτοι-
μη για το κάθε τι προκειμένου
να εκτελέσει το σχέδιό της.

Μόλις ο Ντάβενπορτ μετα-
φέρθηκε στο υποβρύχιο, αντι-
χρησε ένα σφύριγμα. Το σκέπα-

σμα του πυργίσκου ξανάκλει-
σε μ’ ένα μεταλλικό κρότο και
το υποβρύχιο καταδύθηκε σι-
γά-σιγά, αφήνοντας στην έπι-
φάνεια μονάχα ένα άσπρο ά-
φρο.

“Υστερα η γολέτα ξεκίνησε
πάλι, ακολουθώντας από κά-
ποια απόσταση το υποβρύχιο.
Τα όρνια αυτά της θάλασσας
είχαν σβύσει κάθε ίχνος του ά-
θλου τους...

Μερικές ώρες αργότερα, φέ-
νηκε καπνός στον ορίζοντα. Ο
Μάκ Ρόλλερ κι’ ο Σάμπσον ά-
νέθηκαν στη γέφυρα της γολέ-
τας. Ο πρώτος κύτταζε με τα
ναυτικά κιάλια του.

— Πιστεύω πως είναι επι-
βατικό πλοίο, είπε.

— Λάθος κάνετε, Ρόλλερ, ά-
πάντησε ο σύντροφός του. Πρέ-
πει νάναι πολεμικό.

— Γιατί;

— Μα δεν περνάει από δω
συνήθως τα επιβατικά. Άκο-
λουθούν άλλο δρόμο. Το ξέρω
καλά, αυτό.

— Ίσως νάχετε δίκιο...
Πάντως, δεν έχουμε πιά κανένα
φόβο! Τώρα ο Τζακ Ντάβεν-
πορτ βρίσκεται κάτω απ’ το
νερό...

— Όσο για μας, δεν εί-
μαστε παρά φτωχοί και έντι-
μοι ναυτικοί... Τίποτε παρα-
πάνω!

— Φτάνει να μας βοηθήσει
η Τύχη! Δεν ξέρει κανείς ποτέ
πώς έρχονται τα πράγματα...

Το πλοίο πλησίαζε ολοένα.
Τώρα φαινόταν αρκετά καθαρά
ο κεντρικός πυργίσκος του, οι
μεγάλες καπνοδόχοι του, τα
κανόνια, τα κατάρτια του, όλα.

Σε λίγο, έρριξε μια κανο-
νιά. Ήταν μία διαταγή στη
γολέτα να σταματήσει.

Τα δυο πλοία άρχισαν να συ-
ννενοούνται με σήματα.

«Πού πάτε;» ρώτησε το πο-
λεμικό.

«Στο Πέτερχεντ».

«Έχετε φορτίο;»

«Όχι».

«Τί πάτε να φορτώσετε;»

«Μπαμπάκια».

«Πόσοι είσατε στο πλοίο;»

«Δεκαοκτώ».

«Ρίξτε μια σκάλα. Θα σας
κάνουμε νηυσία».

«Είμαστε στις διαταγές
σας».

Η άπάντησι αυτή ικανοποίη-
σε άσφαλώς τον κυβερνήτη του
πολεμικού. Σκέφθηκε πως δεν
θα του άπαντούσαν από τη γο-
λέτα έτσι άμεσα και με τόση
προθυμία, αν είχαν μαζί τους
τον άνθρωπο, που είχε λάβει
διαταγή ν’ αναζητήσει.

Πραγματικά, το “Υπουργείο
Ναυτικών είχε διατάξει όλα τα
πολεμικά σκάφη να σταματού-
νε τις γολέτες που θα συναν-
τούσαν στο νερό εκείνα.

Ο τρόπος όμως που του ά-
πάντησαν από το μικρό ιστιο-
φόρο, έκανε τον κυβερνήτη του
πολεμικού να παραιτηθή από
τη νηυσία, που τη θεωρούσε
μυστη. “Εστειλε στο Μάκ
Ρόλλερ τη διαταγή να μη ρίξη
τη σκάλα και του έδωσε την ά-
δεια να συνεχίσει το δρόμο του.

“Υστερα έκαμε μισή στρόφι κι’
άπομακρύνθηκε.

Το πλήρωμα της γολέτας ά-
νέσανε μ’ ανακούφισι. Γιατί ό-
λοι τους αγωνιούσαν μήπως η
έρευνα έπαυσε άσχημο δρόμο...

Το μικρό πλοίο σήκωσε όλα
του τα πανιά και συνέχισε το
δρόμο του. Ο άνεμος το έκανε
να πετάει πάνω στο νερό...

Την άλλη μέρα, φάνηκε στον
ορίζοντα το Ράιντελμιν. Το
πλήρωμα το χαιρέτησε με θρι-
αμβευτικές ζητωκραυγές.

Η γολέτα πέρασε ανάμεσα
απ’ τις ύψαλους και μπήκε στο
φυσικό λιμανάκι. Στην άκρο-
γιαλιά, περίμεναν αρκετοί άν-
θρωποι. Είχαν κάμει ήδη σινιά-
λα στη γολέτα, πάνω απ’ τους
ψηλούς βράχους.

Όταν αποβιβάσθηκε ο Μάκ
Ρόλλερ, τον περικύκλωσαν ό-
λοι.

— Γύρισε πίσω το υποβρύ-
χιο; ρώτησε εκείνος με προσ-
ποιητή ψυχρότητα.

— Πιστεύουμε ναι. Είδαμε το
σινιάλο.

— Πάνω στο πλωτό φρούριο;
— Ναι, εδώ και μία ώρα.

— Εν τάξει. Βρίσκεται λοι-

— Κύριε Αστυφύλαξ, μπορείτε να ειδοποιήσετε από αδείο το
μήμα να στέλνει μεγαλύτερη δύναμη, γιατί θα πουλώ
κλωστές ΚΙΘΑΡΑΣ και ΔΡΕΠΑΝΙ.

ΑΙΘΑΝ
Το φυγείο θαύμα Του 1954
2.200 ΠΑΓΟΥ - 5.500 ΗΛΕΚΤΡ.
ΓΟΡΟΚΕΤ
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ Σ' ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

πόν σ’ ασφάλεια ο αιχμαλώτης
μας! Σάμπσον και Στιούαν. Εί-
λατε μαζί μου. Πάμε να έπι-
σκεφθούμε τους φίλους μας.

— Πού θα φυλακίσουμε το
Ντάβενπορτ;

— Στον υποβρύχιο πύργο.
— Περιήγηση ιδέα!

— Μήπως φαντασθήκατε πως
τον έφτιασα για να βάλω μέσα
ψάσια; Είχα το σκοπό μου...

“Ας τον ανακαλύψει όποιος
μπορεί!... Μα, κι’ αν άκόμη
βρίσκανε τον Ντάβενπορτ, εκεί
που θα τον κλείσουμε, δεν θα
μπορούσανε με κανένα τρόπο
να τον ελευθερώσουν από μια
τέτοια φυλακή.

Ο Ρόλλερ, ο Σάμπσον, ο
Στιούαν και μερικοί άλλοι
προχώρησαν στην άκρογιαλιά
κι’ ανέβηκαν σ’ ένα σκόπελο,
όπου έσπαζε το κύμα με όρμη,
σηκώνοντας άστρους άφρους.

“Εκαμιν ύστερα το γύρο ενός
άκρωτηρίου κι’ έφτασαν σ’ ένα
πλάτωμα, απ’ όπου σκέβαινε
προς τη θάλασσα μία στενή
σκάλα.

Στο τελευταίο σκαλοπάτι
της ήταν δεμένες μερικές βάρ-
κες, που ταλαντεύονταν πάνω
στο νερό. Από εκεί έφευγε ο
Μάκ Ρόλλερ, για να πάει στο
«Σιδερένιο Νησί» του.

Το είχε άραγμένο σ’ απόστα-
σι 400 μέτρων περίπου από
την άκτι. “Εξωτερικά, έμοιαζε
με μία τεράστια πλωτή δεξα-
μενή. Όποιος τόβλεπε, δεν θα
υποπτευόταν ποτέ πως ήταν το
καταφύγιο όπου σκόπευε να
κραφύγι ο Μάκ Ρόλλερ, αν δεχο-
ταν ποτέ επίθεσι.

Είχε εργασθή πολλούς μη-
νες, για την κατασκευή του
πλωτού αυτού μεταλλίνου φρου-
ρίου, όπου μπορούσε να φτάσει
κανείς είτε από τη θάλασσα
είτε από κάποια μυστική δια-
δρομή, που την ήξεραν μόνο οι
άρχηγοι της συμμορίας. Το εί-
χε εφοδιάσει με άμυντικά μέσα
ίσχυρά και πολύπλοκα.

Στην κατασκευή του είχαν
συμμετάσχει, δίχως να το ξέ-
ρουν, αρκετά μεγάλα χαλουργεία,
σύμφωνα με τα κομμάτια
των σχεδίων που τους είχε δώ-
σει ο μηχανικός.

Μπορούσε αληθινά να όνομα-
σθί «Σιδερένιο Νησί». Είχε μή-
κος πάνω από 300 μέτρα και
πλάτος 100, σε σχήμα ορθογώ-
νιο, το συγκρατούσαν δε χον-
τρά συρματόσχοινα, στερεωμέ-
να στους βράχους του βυθού.

Είχε χρειαστή ένας χρόνος
περίπου για την κατασκευή
του. Από τότε, χρησίμευε για
κρυπτή και όρμητήριο του
«Στρήμ» — που είχε γίνει άλ-
λωστε σχεδόν άγνωστο, με
τις αλλαγές που του είχαν κά-
νει — και του υποβρυχίου της
συμμορίας.

Μία διπλή σειρά από νά-
γκες, πουτισμένες σε θέσεις που
τις ήξεραν μόνο οι άνδρες του
υποβρυχίου, προστάτευαν το
πλωτό αυτό νησί από πιθανή έ-
πίθεσι. Και μία πυροβολαρχία,
καλά καμουφλαρισμένη, έστρε-
φε τα άπειλτικά της στόμια
προς τη θάλασσα και προς το
Ράιντελμιν.

“Υπήρχε άκόμη ένα τέλειο
σύστημα μικροσφώνων και αυτο-
ματών σημάτων, που προειδο-
πούσαν έγκαιρώς για κάθε
έχθρική προσέγγισι.

Το έργο αυτό άποτελούσε
μια άποβίεσι της ιδιοφυίας του
Ρόλλερ στις μηχανικές κατα-
σκευές. “Αν δεν ήταν ένας λι-
πτός με άγρια ψυχή, ο άνθρω-
πος αυτός θα μπορούσε να γί-
νι διάσημος έφευρήτης...

Το «Σιδερένιο Νησί» ήταν
τελείως άόρατο από μακριά.
Με το σκούρο χρώμα του, δεν
εξείχε απ’ τους βράχους της
άκτης. Κανένα απ’ τα πλοία,
που περνούσαν στ’ ανοιχτά, δεν
είχε έπισημάνει ποτέ την ύπαρ-
ξί του. “Αλλωστε άγνοούσαν ό-
λοι πως κατοικείτο το Ράιντελ-
μιν, και μάλιστα από τέτοια
υποκείμενα...

Όταν έφτασε στο μικρό
πλάτωμα, ο Μάκ Ρόλλερ κύ-
ταξε μία στιγμή με ικανοποίη-
σι το έργο του. “Υστερα έγειρε
το κεφάλι του στο στήθος και
βυθίσθηκε σε σκοτεινές σκέ-
ψεις, όπως έδειχνε η έκφρασι
της φυσιογνωμίας του.

— Κυτάχτε... τοι είπα ο
Σάμπσον. Έχουν σηκώσει πρα-
γματικά τη μαύρη σημαία. Αυ-

το σημαίνει πως μπορούμε να
πάμε στο φρούριο και να κρη-
βενηστούμε λιγάκι με το Τζακ
Ντάβενπορτ.

— Θα πάω επιτέλους αυτό
που θέλω! είπα ο Μάκ Ρόλλερ,
πατώντας το πόδι του στην άρ-
χή της σκάλας που κατέβαινε
προς τη θάλασσα.

— Πιά δηλαδή;

— Το ασφαλιστήριο συμβό-
λαιο του υποβρυχίου τούννελ.
“Υστερα, θα φροντίσω να παρ-
γατοποιηθούν τα σχέδιά μου,
έτσι όπως είχα προβλέψει...

Και πρόσθεσε σαρκαστικά.

— Να δούμε ποιός από τους
δυο θα θριαμβεύσει: ο βασιλιάς
του χρήματος ή της καταστρο-
φής;

Μπήκαν όλοι σε μία βάρκα.
Κι’ ο Μάκ Ρόλλερ άρχισε να
τασάει κουπί, σαν νάθελε να
καταπαύνη έτσι την ταραχή
του. Όταν έφτασαν κοντά στο
φρούριο, σφύριξε συστηματικά
με μία ειδική σφυρίχτρα.

“Αμέσως κατέβηκε η μαύρη
σημαία, που κυμάτιζε στην κο-
ρυφή ενός περιστροφικού πυρ-
γίσκου με πολλά παρόθρακα,
άφηνε στη θέσι της ένας άν-
θρωπος. Αντήλλαξε μερικές λέ-
ξεις με τους επιβάτες της βά-
ρας.

“Υστερα άνοιξε μία μετάλ-
λινη πόρτα, στη βάση του φρου-
ρίου, κι’ άφου πέρασε μέσα ή
βάρκα, ξανάκλεισε άμεσα.

Ο Ρόλλερ κι’ οι σύντροφοί
του αποβιβάσθηκαν σε μία μι-
κρή μεταλλινή εξέδρα, που τη
χαίτευε έλαφρά το νερό.

Μέσα στο τεχνητό αυτό και
σκεπαστό λιμάνι βρίσκονταν
το «Στρήμ» και το υποβρύχιο,
πλάι - πλάι.

Ο Ρόλλερ έρριξε μία ματιά
γύρω του, για να βεβαιωθή πως
ήσαν όλα εν τάξει. “Υστερα
μπήκε από μία χαμηλή πορτί-
στα στο κυρίως φρούριο.

Πέρασε μπροστά από τα κα-
νόνια, τα μυδραλλιοβόλα, τους
όλους. “Ανέβηκε από μία σκα-
λίτσα στο επάνω πλάτωμα, ό-
που υπήρχαν κι’ άλλα τέτοια
βαρεία όπλα, όλα με τις όβι-
δες τους έτοιμες δίπλα τους.

Επιθεώρησε ύστερα τους πε-
ριστροφικούς πυργίσκους, με
τους ισχυρούς ηλεκτρικούς προ-
βολείς των, τους προσωπιμέ-
νους για να φωτίζουν τη θά-
λασσα σε μεγάλη απόστασι, σε
περίπτωσι έχθρικής επίθεσεως.

Τέλος, ξανάκατέβηκε και
μπήκε σε μία μικρή αίθουσα,
που προοριζόταν μόνο για τους
άρχηγους της συμμορίας. “Η-
ταν ένα δωμάτιο στενό με αυ-
στηρή όψη, έπιπλωμένο λιτά μ’
ένα τραπέζι και με μερικές κα-
ρέκλες.

Ο Σάμπσον άκολουθούσε με
σεβασμό το Ρόλλερ. “Ενοίωθε
ένα βαρυσμό γι’ αυτό το πνεύ-
μα του κακού, που τον μεγα-
λωνε καθημερινώς το θάνατο των
δυναμειών του.

“Αφού έμεινε για ένα λεπτό
άκίνητος και σιωπηλός, ο Μάκ
Ρόλλερ άπλωσε το χέρι του και
πίεσε ένα ηλεκτρικό κουμπί που
υπήρχε στον τοίχο.

“Ενας άντρας με γένεια, με
τραγική φυσιογνωμία, μπήκε
στο δωμάτιο. Ήταν ένας από
τους άξιωματικούς του υποβρυ-
χίου, που έκελούσε χυρή κυ-
βερνήτη του.

— Σας συνέβη τίποτε στην
έπιστροφή; τον ρώτησε ο Μάκ
Ρόλλερ.

— Όχι. “Απολύτως τίποτε.

— Ο αιχμαλώτης βρίσκεται

Η ημέρα
αρχίζει
ευχάριστα

Το νοικοκυριό δεν
είναι εύκολο. Χίλιες
υποχρεώσεις, ευθύνες
και κόπους αντιμετωπι-
ζει καθημερινά ή νοικο-
κυρά. Πόσο πιο όχληρά
είναι όλα ώρισμένες
ήμέρες του μηνός! Κι’
όμως, με τη χρήση της
CAMELIA ή μέρες αυτές
γίνονται ξεκούραστες.
“Η Σερβιέτ υγείας
KAMELIA της εξασφα-
λίζει υγεία, άνεση και
ασφάλεια. “Ολες ή πο-
λιτισμένες γυναίκες του
κόσμου χρησιμοποιούν
σήμερα μόνο KAMELIA

• “Η KAMELIA
είναι πρακτική

• “Η KAMELIA
είναι οικονομική

• “Η KAMELIA
σημαίνει υγεία
και καθαριότητα

Camelia ΣΕΡΒΙΕΤ ΥΓΕΙΑΣ

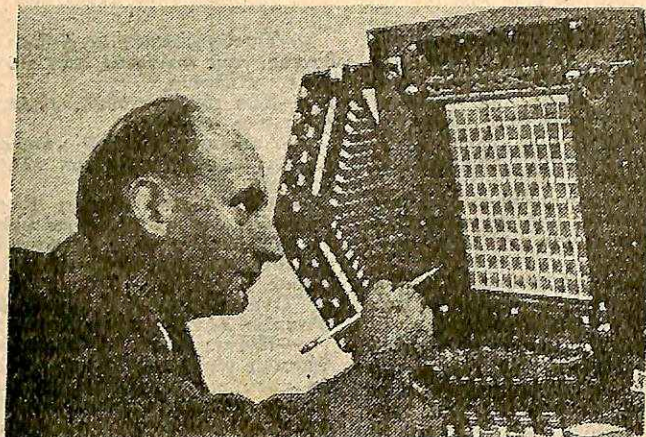
Προσφέρει σ’ όλες τις γυναίκες
“Ασφάλεια και Αυτοπεποίθησι.

Δ’ ΑΛΕΞ. ΤΣΑΚΙΡΗ

ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ • ΣΤΕΙΡΩΣΙΣ

600 σελίδες, 100 εικόνες
Το χρησιμότερο βιβλίο της 20-
ετίας, κατά την κριτική. “Επιστη-
μονικό και άπλο. Πωλείται 50 χι-
λιάδες στα Βιβλιοπωλεία.

Με Φόβου
ΟΡΟΛΟΓΙΑ
Γεωμετρικά
Π.ΤΣΙΜΠΙΑΝΣ,Θ.ΠΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΑΡΔΑΙΤΡΙΟΥ,Ε.ΠΑΛΑΚΗΝΙΓΓΙΟ

Το παγκόσμιο ρεκόρ στην «ηλεκτρική σκέψη» σημείωσε τις ημέρες αυτές ο εικονιζόμενος «ηλεκτρονικός εγκέφαλος» του Γερμανού φυσικού Ράιχμαν. Μόνον ένα εκατομμύριο το δευτερόλεπτο χρειάζεται ο εγκέφαλος αυτός για να θυμηθεί ένα δεδομένο θέμα.

Ο ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟΣ ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ γιά τους πολέμους και την ειρήνη

Μερικοί καταπληκτικοί αριθμοί

Ο δόκτωρ Στόρχερν, πρώην Διευθυντής της Νορδ-γικής Ακαδημίας Επιστημών, αναγνωρίζεται γενικά ως ο άνθρωπος που κατέχει καλύτερα από κάθε άλλον τα ζητήματα που αφορούν τον ηλεκτρονικό εγκέφαλο.

Επειδή λοιπόν τελευταία είχε γίνει πολύ θόρυβος γιά την αξία και τις δυνατότητες του ηλεκτρονικού εγκέφαλου, θέλησε να δώσει μερικές επεξηγήσεις γιά το πώς λειτουργεί και με τι ζητήματα μπορεί να ασχοληθεί η καταπληκτική αυτή εφεύρεση του αιώνα μας.

Στην έκδοσή του ο Νορδ-γός επιστήμων τονίζει ότι ο ηλεκτρονικός εγκέφαλος μπορεί να δώσει ακριβείς απαντήσεις και σε ζητήματα ιστορίας και πολιτικών και οικονομικών επιστημών.

Ένα πρόβλημα, που έλυσε ο ηλεκτρονικός εγκέφαλος μπορεί να χρησιμεύσει ως παράδειγμα. Το πρόβλημα αυτό αφορούσε το ζήτημα της φορολογίας και ζητούσε να βρεθεί ποιος ήταν ο καλύτερος τρόπος γιά να αυξηθεί ένα κράτος τα έσοδά του κατά 10 εκατομμύρια δολάρια. Υπήρχαν τέσσερες τρόποι και ο ηλεκτρονικός εγκέφαλος έπρεπε να βρει τον συμφερότερο.

Όλα τα στοιχεία από προηγούμενη πείρα σχετικά με τη φορολογία, τη σχέση της με την πολιτική οικονομία και την επιβάρυνση των δαπάνων ή των οικονομικών δόθηκαν σε αριθμούς και γραφίστηκε πάνω σε καρτέλλες.

Η ακριβής απάντηση ο έλεος αυτό θα απαιτούσε έργο πολλών εβδομάδων από ειδικευμένους ανθρώπους στα ζητήματα αυτά.

Ο ηλεκτρονικός εγκέφαλος, όμως, έλυσε τη λύση σε 42 λεπτά και μάλιστα χωρίς να έχει επηρεασθεί από την απασχόληση του με προηγούμενα και πολιτικά κινήτρα.

Ο συνήθης ηλεκτρονικός εγκέφαλος διαβάζει ένα λεξιλόγιο από 1200 λέξεις και μία μνήμη διαρκείας 24 ώρών. Άλλα με πρόσφατες βελτιώσεις του καταρτίστηκαν να αυξηθεί το λεξιλόγιο σε 9000 λέξεις και η μνήμη του σε 42 ημέρες, πράγμα που υπερβαίνει κατά πολύ τις δυνατότητες του μέσου ανθρώπου. Αυτό σημαίνει ότι ο ηλεκτρονικός εγκέφαλος μπορεί να καταγράψει κάθε τι που θα διοχετευθεί

αυτόν σε διάστημα 1½ μηνών. Υπάρχουν δε ελπίδες ότι τα περιθώρια της μνήμης θα επεκταθούν α-περιόριστα.

Τα αποτελέσματα της χρησιμοποίησης των εγκέφαλων αυτών σε κυβερνητικές και βιομηχανικές υποθέσεις θα είναι καταπληκτικά. Τα όφελή θα είναι ήθικα, φιλοσοφικά, εκπαιδευτικά, οικονομικά, ακόμη και πνευματικά. Θα αποκαλυφθούν οι ασφαλέστερες ιστορικές γνώσεις και θα αποδειχθούν μεγάλες άλλα σκληρές αλήθειες γιά τον άνθρωπο.

Τη μεγαλύτερη σε επιτυχία απάντηση μέχρι σήμερα έδωσε ο εγκέφαλος σε ένα ζήτημα που αφορούσε την ειρήνη.

Με έσοδα 85.000 δολάρια και με τη βοήθεια έννεα γνωστών ιστορικών από το πανεπιστήμιο της Οξφόρδης, του Βερολίνου, του Καίρου, του Δελχί και άλλων πόλεων σχηματίστηκε ένα τμήμα στο αρχείο από ιστορικά δεδομένα σχετικά με την ειρήνη και τον πόλεμο.

Γραφίστηκε 63.000 καρτέλλες και κάθε μία περιλάμβανε γεγονότα γιά 12 ή περισσότερες εξισώσεις.

Υπολογίστηκε ότι γιά τον συσχετισμό και μόνον όλων αυτών των δεδομένων που δημιουργούν πάνω από 1.654.000.000 δυνατούς συνδυασμούς, θα έπρεπε να εργάζονται 60 άτομα επί 15 χρόνια τουλάχιστον.

Πολλοί άρχισαν να εκφράζουν αμφισβησίες γιά τη τεχνική επιτυχία του κολλοειδίου αυτού έργου και η ανησυχία τους έφθασε στο κατακόρυφο την ημέρα του πειράματος. Οι 63.000 καρτέλλες εισήχθησαν στο μηχανισμό του ηλεκτρονικού εγκέφαλου με ρυθμό 240 κατά λεπτό.

Η διαδικασία αυτή κράτησε 4 ώρες και 22 λεπτά. Μέσα όμως σε 19 λεπτά από τη στιγμή που μπήκε και η τελευταία καρτέλλα, ο ηλεκτρονικός εγκέφαλος άρχισε να δίνει τις απαντήσεις του!

Ο θαυμάσιος αυτός μηχανισμός άφυσούσε τις πληροφορίες, έκανε τον τρομερό δύσκολο συσχετισμό και έδωσε τις λύσεις.

Οι απαντήσεις του μηχανισμού να χωρισθούν σε τρεις κατηγορίες:

α) Πληροφορίες γιά παλιούς πολέμους.

β) Υπολογισμός των απωλειών σε έμφυλο και ά-ψυχο υλικό σε ένα άτομικό πόλεμο, και

γ) Πώς μπορούν να αξιοποιηθούν οι μέχρι σήμερα ενεργείες γιά τη διατήρηση της ειρήνης;

Οι διάφορες απαντήσεις μπορούν να συνοψισθούν ως εξής:

Από το 3.600 π. Χ. μόνον 292 είναι τα χρόνια της ειρήνης. Κατά τη περίοδο αυτή έγιναν 14.513 πόλεμοι μικρής ή μεγάλης διάρκειας.

Περίπου 3.640.000.000 άνθρωποι σκοτώθηκαν κατά τους πολέμους ή πέθαναν από αρρώστιες, που προκλήθηκαν από τους πολέμους αυτούς.

Αυτό σημαίνει ότι ένας στους τέσσερις ανθρώπους, οι οποίοι έζησαν από το 3.600 π. Χ. έχασε τη ζωή του.

Οι συνολικές ζημιές από τους πολέμους κατά το χρονικό διάστημα αυτό ανέρχονται σε 100.000.000.000.000.000 δολάρια, δηλαδή ένα όγκο χρυσού πλάτους 100 μιλίων, ύψους 100 μέτρων και μήκους όσο η περίμετρος της γης.

Σε ένα νέο πόλεμο 1.400.200.000 άτομα θα σκοτωθούν ή θα μείνουν ανάπηρα, δηλαδή οι 3 από τους πέντε που ζούμε σήμερα.

Τα δύο τρίτα του παγκοσμίου πλούτου θα καταστραφούν, οι δε πόλεις που έχουν πληθυσμό πάνω από 15.000 κατοίκους θα εξαφανισθούν.

Η αξία του συναλλάγματος ύστερα από ένα νέο πόλεμο θα παρουσιάσει τις εξής αναλογίες με βάση το 1950. Στις Ηνωμένες Πολιτείες θα χρειάζεται κανείς 3.600 δολάρια γιά να αγοράσει αγαθά αξίας 1 δολαρίου. Στη Μ. Βρετανία 520 λίρες γιά αγαθά αξίας μιας λίρας, στη Γαλλία 800 φράγκα γιά αγαθά ενός φράγκου, στη Κίνα 40.000 γιεν γιά αγαθά ενός γιεν και στη Ρωσία 19.000 ρουβλία γιά αγαθά αξίας ενός ρουβλίου.

Γιά τη ματαίωση ενός νέου πολέμου, οι απαντήσεις του ηλεκτρονικού εγκέφαλου είναι εξαιρετικά ενδιαφέρουσες.

Από το 650 π. Χ. τα διάφορα έθνη απέδωσαν σε 1656 εξοπλιστικούς ανταγωνισμούς. Αποτέλεσμα τους ήταν η έκρηξη 1640 πολέμων. Στις 14 περιπτώσεις, που ο εξοπλιστικός ανταγωνισμός δεν είχε αποτέλεσμα τον πόλεμο, συνέβη οικονομική κατάρρευση των χωρών.

Όσον αφορά τη διατήρηση της ειρήνης με τη συναφι συνθηκών, το αποτέλεσμα αποδείχθηκε κωμικό.

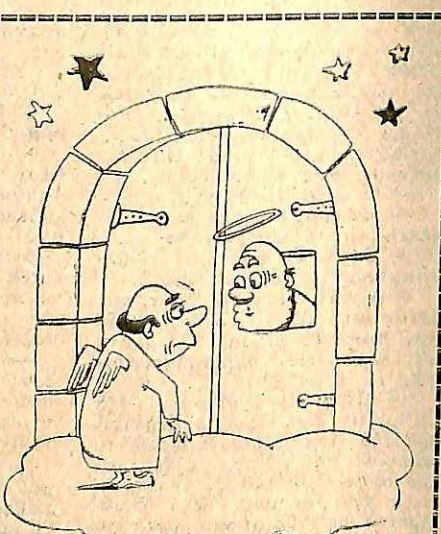
Από 4711 συνθήκες κατά τα τελευταία 3.200 χρόνια, οι 4692 παραβιάστηκαν ή απέτυχαν.

Ενδιαφέρουσα επίσης ήταν και η απάντηση, όσον αφορά την διατήρηση της ειρήνης με την ισορροπία των δυνάμεων. Από 764 τέτοιες προσπάθειες, καμμία δεν πέτυχε τον αρχικό σκοπό της.

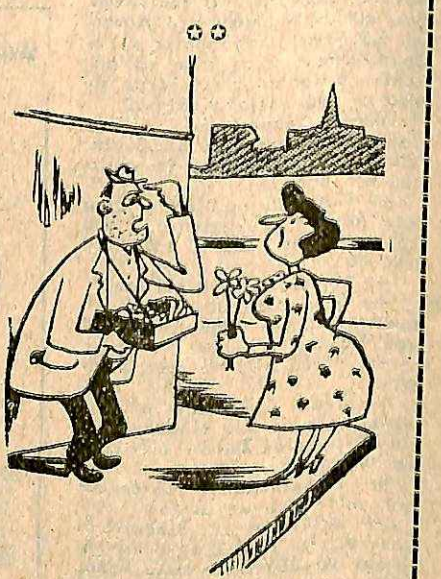
Η τελευταία απάντηση του ηλεκτρονικού εγκέφαλου είναι και η πιο αξιοπρόσεκτη. Με βάση όλα τα δεδομένα, η απάντηση ήταν σύντομη και σαφής. Ήταν ίδια με την απάντηση που έδωσαν πολλοί άνθρωποι: ο ηλεκτρονικός εγκέφαλος, που δεν διαβόησε τις ηλεκτρονικές δυνατότητες.

Η απάντηση αυτή είναι η εξής:

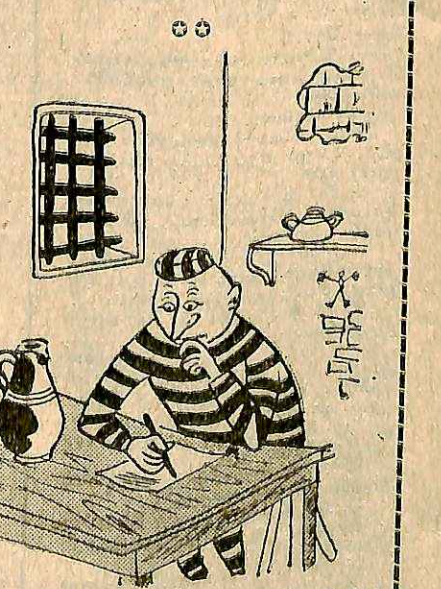
Ο πόλεμος δεν είναι αναπόφευκτος αν δώσουν στα Ηνωμένα Έθνη τη δύναμη και τα μέσα που χρειάζονται, γιά να επιβάλουν την ειρήνη με τους νόμους!

Ο Άγιος Πέτρος: 'Αφού είσαι γιατρός, να πιάς από την είσοδο των προμηθευτών!...

Για κουτό με περνάς; Έσθ με θέλεις γιά την επιχείρησή μου.

Επί του παρόντος κάνω, κουσή μου, κούρα και κορίζω όλη την ημέρα με την κοτζάμα...

Μιά πληγωμένη αγάπη

Η Μπέλλα, μιά νέα ψηλή, μελαχρινή, με πλαστικό σώμα και θυμωφόρο πρόσωπο ζή με τους γονείς της σε ένα χαριτωμένο οπιστά κρυμμένο ανάμεσα στα πυκνά δένδρα ενός μεγάλου κήπου, στο Χολαργό.

Δεν έχει φίλες, γιαντί τις άρεσει η μοναξιά. Η μόνη κοπέλλα που αγαπάει, είναι η Φούλα, αδελφή της από τον πρώτο γάμο του πατέρα της. Η Φούλα δεν κάθεται μαζί τους. Πηγαίνει, όμως, από καιρό σε καιρό και μινει μερικές μέρες μαζί τους. Και τότε κοροϊδεύει κάθε τόσο την αδελφή της, που είναι ρωμαντική και που κρατάει ημερολόγιο της ζωής της:

—Εσύ, κοιό μου με τις ιδέες που έχεις, δεν θα γνωρίσεις ποτέ τον έρωτα, παρά μόνο στα μυθιστορήματα που διαβάζεις! της έλεγε με την τσακπινική ειρωνεία της η Φούλα. Καλύτερα να πας να γίνης καλογράφη. Έτσι, θα σώσεις την ψυχή σου από τους κρυφούς πόθους, που σου εμπνέουν λίγα βίβλια!

Κι' έσκαζε στα γέλια. Γελούσε κι' η Μπέλλα μαζί της, μα τα λόγια της την έρχιναν σε βάθεια μελαγχολία.

Είχε πολύ καιρό να γράφει στο ημερολόγιό της, γιαντί ύστερα από τις παιδικές της εντυπώσεις και τα σχολικά της χρόνια δεν είχε τίποτα καινούριο, τίποτα το σημαντικό να προσέσθ.

Αυτό όμως, που νοσταλγούσε στους μελαγχολικούς ρεμδασμούς της, ήρθε να της αναστατώσει την καρδιά με τον έρχομό ενός νέου, ενός ταξιδιώτη, που τον έφερε ο πατέρας της ένα απόγευμα, γιά να τον φιλοξενήσουν λίγα κορό.

—Είναι ο γιός ενός στενού μου φίλου! είπε στη γυναίκα του και στην κόρη του. Θέλω να τον περιποιηθώ σαν να ήταν συγγενής μας. Έξ' άλλου, τον έστειλε ο πατέρας του γιά υποθέσεις του γράφειού μου...

Η Μπέλλα από την πρώτη στιγμή ένοιωσε γιά το Μιμή — έτσι έλεγαν το νέο — κάτι πάρα πάνω από φίλια και δεν μπορούσε, όταν αντικρύζε τα μάτια του, να μη χαμηλώσει τα δικά της. Κι' αυτό το παράξενο αίσθημα έκανε την καρδιά της να πονάει γλυκά και το έμπιστο της στο ημερολόγιό της:

«Εδώ κι' ένα μήνα ήμουν το πιο μελαγχολικό κορίτσι του κόσμου! Τώρα, όμως, η καρδιά μου ξεχειλίζει από χαρά... Τι αλλόκοτη μεταμόρφωση! Όταν τα μάτια του Μιμή με κοιτάζουν με τρυφερότητα, μου φαίνεται πως όλα στη ζωή είναι ώρα! Και μεθάω από ευτυχία στη σκέψη ότι δεν αγαπάω μόνο έγω. Είμαι βέβαιη πως κι' αυτός μ' αγαπάει...»

«...Δεν γελάστηκα! Έχουν περάσει 15 ημέρες τώρα, από τότε που μου εξηολογήθηκε τον έρωτα που, Την Κυριακή θα με ζήτηση από τον πατέρα μου. Σήμερα είναι Πέμπτη και φοβάμαι μιν πάω τίποτα από την αγωνία αυτές τις τρεις ημέρες...»

«... Από χτες είμαι αρραδωνισμένη με τον αγαπημένο μου. Είναι αδύνατο να περιγράψω τη μεγάλη αγάπη που μας ένώνει...»

«... Η Φούλα, που με κοροϊδεύει στις αρχές, τώρα πάλι να σκάση από τη στενοχώρια της. Έχω την εντύπωση πως ζηλεύει. Κι' αυτό με κάνει να φοβάμαι γιά την ευτυχία μου... Αύριο ωστόσο θα φύγη και θα ξανάρθη στις παραμονές του γάμου μας. Κι' ο μπαμπάς θέλει να παντρευτούμε γρήγορα, επειδή ο Μιμή πρέπει να γυρίση στις δουλειές του...»

«... Αύριο παντρεύομαι το Μιμή. Πόσο είμαι ευτυχισμένη!...»

Ύστερα από λίγες μέρες η Μπέλλα έγραφε πάλι στο ημερολόγιό της:

«... Δεν μπορώ να φαντασθώ πως άλλα κορίτσια μπορεί να είναι τόσο δυστυχισμένα, όσο έγω... Ναι, είμαι αφάνταστα δυστυχισμένη και, να γιά ποιά αιτία! Την παραμονή του γάμου μου, θέλησα να δω, πριν φύγουμε, ακόμα μία φορά το αγαπημένο περιβάλλον όπου έζησα από παιδί και που ίσως θ' άργουσα να το ξαναδώ μετά το γάμο και την α-ναχώρησή μας γιά τη Θεσσαλονίκη. Γύρισα, λοιπόν, όλο το σπίτι και κάθουσα το κάθε τι, σαν μικρό κοριτσάκι που αποκαίρεται τα παιχνίδια του. Ήπειτα κατέβηκα στον κήπο. Έκει είχα τα λουλούδια μου, τα δέντρα μου, που τα περιποιόμουν μινι μου. Είχα και το αγαπημένο μου μονοπάτι που έδινε στην αγριότητα με το παγκάκι ακουμπισμένο στον κορμό της, όπου πριν λίγο καιρό άκουσα από τα χείλη του Μιμή τα πιο γλυκά λόγια της αγάπης.

Είχε άρχισει να σκοτεινιάζει, μα προχωρούσα σαν όνειροπαρμένη... Το γέριό δέντρο με το πυκνό φύλλωμα του φαίνονταν από μακριά σκοτεινό και πελώριο.

Ξαφνικά ένας ψιθύρος με κάρφωσε στη θέση μου:

—Α! Γιάτί να μη σε γνωρίσω πριν αρραδωνιστώ τη Μπέλλα; Θα ήμουν τόσο ευτυχισμένος κοντά σου, Φούλα μου! έλεγε η φωνή του Μιμή.

—Είμαι καιρός ακόμη γιά να μιν γίνη αυτός ο γάμος! του απάντησε εκείνη. Φύγε μόνος σου, αύριο... Κι' έγω σε λίγες μέρες θαρθώ κοντά σου!

Τους έβλεπα καθαρά, καθισμένους στο παγκάκι.

Κι' η Φούλα έγερνε με πάθος στην αγκαλιά του.

—Αδύνατο! είπε ξαφνικά ο Μιμή. Δεν μπορώ να το κάνω αυτό! Αύριο θα τιν παντρευτώ κι' άργότερα βλεπομε... Αν μ' αγαπάς ακόμη...

«Τίποτ' άλλο δεν μπόρεσα ν' ακούσω. Τα γόνατά μου λυγίσαν και σωρίστηκα λιθύμην...»

Τώρα! Βρίσκομαι στο κραβάτι μου άρρωστη βαρεία. Όλα όσα συνέβησαν από την ημέρα που τον γνώρισα καθώς κι' από τότε που είμαι άρρωστη, βλάστη από το πρώτο εκείνο βράδυ, που ανακάλυψα την απιστία του, απομακρύνονται, σβύνουν σαν όνειρο. Το τέλος μου τώρα πλησιάζει. Και θα πεθάνω ευχαριστημένη, γιαντί θέλω να πεθάνω...»

Μα δεν πέθανε η Μπέλλα. Μιά μεγάλη αγάπη, όσο βαθιά κι' αν πληγωθεί, βρίσκει πάντα μία δικαιολογία γιά να συνεχισθί στο πρόγραμμα που της πλάνησε.

Έτσι, η Μπέλλα τώρα χαμογελάει ευτυχισμένη, βλέποντας τα δακρυσμένα μάτια του Μιμή, που σκυβεί πάνω από το κλωμό πρόσωπό της.

—Αγάπη, πόσο σ' έκανα να πονέσεις σε μία στιγμή τρέλλας μου! της λέει. Μα σου υποσχόμην να σε κάνω να τα ξεχάσεις όλα!

—Κι' έγω σου υποσχομαι, ψιθύρισε η Μπέλλα, να σε κάνω να μη πιάς να μ' αγαπάς ούτε άργότερα, ούτε ποτέ!

Κι' άπλωσε τα χέρια της γιά ν' αγκαλιάσει τον αγαπημένο της.

Ένα φλογερό φιλή σφάλισε την υποσχομή που έδωσαν ο ένας στον άλλο...

MIFANTA

ΜΙΑ «ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ» Κάθε χρόνο, στο ώραιότερο κορίτσι σε' αυτή που επισκέπτονται τακτικά την παρισινή αγορά γιά ψώνια, δίδεται ο τίτλος «Βασίλισσα της παρισινής αγοράς». Κρίται στον διαγωνισμό αυτό είναι οι ίδιοι οι έμποροι, που έρχονται καθημερινώς σ' επαφή με τις πελάτισσές τους. Η έφτενική νικήτρια, Μαρτιν Σωδάς, άδηγήθηκε «εν πομπή» στα Ήλυσια. Έκει οι έλεγχοι της την παρουσίασαν στον πρόεδρο Κοτύ, ο οποίος υπεδέχθη με έγκραδισία την έφτενική Βασίλισσα.

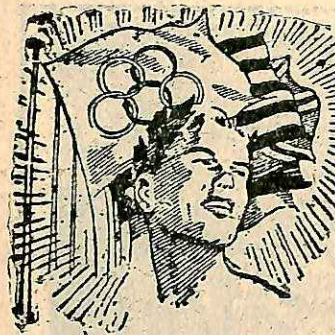
Η ΠΙΟ ΝΕΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ

Η Μαρτιν ντε Σαιν-Σαμά είναι μιά έννεάχρονη μαθητούδα του Παρισιού, που, παρά την νεαρά της ηλικία, απέδειξε ότι έχει ένα εξαιρετικό συγγραφικό ταλέντο! Η Μαρτιν έχει γράψει μεταξύ άλλων κι' ένα θεατρικό έργο με τον τίτλο «Κροστάλλινα μαργαριτάρια», που έχει τόσο ενδιαφέρουσα πλοκή, ώστε ο ραδιοφωνικός σταθμός του Παρισιού αποφάσισε να το συμπεριλάβη στο πρόγραμμά του.

ΑΥΤΟΜΑΤΟ ΜΑΣ ΣΑΣ

Το τραπέζι του μασσάς είναι μιά καινούργια αμερικανική εφεύρεση, με την οποία έχουν εφοδιασθί πολλές μεγάλες αμερικανικές επιχειρήσεις γιά το ξεκούρασμα των υπαλλήλων τους. Αν ποιά η πλάτη σας ή κανένα άλλο μέρος του σώματος σας, έσπλανετε στο τραπέζι, και πατώντας ένα κομπι βάζετε σε κίνηση το μηχανήμα, που με το μασσά, σας ανακουφίζει από τον πόνο και σας ξεκουράζει!...

Ο Διεθνής Στίβος

ΠΑΡΡΥ Ο ΜΠΡΑΙΕΝ Ο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΑΣΣΟΣ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ ΜΕ 18.42

Πώς κατώρθωσε να πραγματοποιήσει τα καταπληκτικά ρεκόρ του

«Ονειρο μου ήταν να περάσω τα 60 ποδόρια στη σφαίροβόλη, δηλαδή ο υ-περσφαιροβόλος Πάρρυ Ο Μπράιεν, μετά την καταπληκτική βολή των 18,42 μ., που πέτυχε τελευταία καταρρίπτοντας έτσι το παγκόσμιο ρεκόρ του αγώνισματος, που κατείχαν οι ίδιοι.

Καλογυμνασμένος, δυναμικός, αθλητικός τύπος σφαίροβόλου, 22 ετών, 1,90 μ. ύψος και 105 κιλών βάρους ο Ο Μπράιεν κατέκτησε τις καρδιές των Αμερικανών και των φιλάθλων όλου του κόσμου απ' την εποχή των Ολυμπιακών Αγώνων του Έλσινκι. Τότε, ήταν η βασιλεία του Τζέιμς Φούκς στη σφαίροβόλη.

Είχε σημειώσει απ' το 1950 ο Φούκς το παγκόσμιο ρεκόρ των 17,95 μ., και οι έμπειρογνώμονες τον θεωρούσαν «αφρόδι» της 15ης Ολυμπιάδας. Το άτυχμα του όμως στο χέρι τον περιόρισε σε δευτερεύοντα ρόλο (β' θέσις) και έδωσε την ευκαιρία στον Ο Μπράιεν να στεφανωθεί Ολυμπιονίκης με 17,48 μ.

Δεκαοκτώ ακόμη ετών ο Ο Μπράιεν έδειξε πως θα έξελιχθη σε πρώτης τάξεως σφαίροβόλο. Επρίξε 16,41 μ. Διαρκώς βελτιώνει την τεχνική του και σ' ένα χρόνο μέσα πέτυχε βολή 17 μέ-

Ο παγκόσμιος «ρεκόρντμαν» της σφαίροβόλης Αμερικανός Ολυμπιονίκης του Έλσινκι Πάρρυ Ο Μπράιεν στη βολή των 18,42 μ. με την οποία κατέρριψε το παγκόσμιο ρεκόρ που κατείχε ο ίδιος.

τρων! Στους Προολυμπιακούς των Ήνωμένων Πολιτειών της Αμερικής ο Ο Μπράιεν κατέκτησε με το σπαθί του τη θέση του στην εθνική ομάδα και στο Έλσινκι θριάμβευσε με 17,48 μ.

Πού οφείλεται το μυστικό της αλματώδους εξέλιξής του; Πάνω απ' αυτό σ' ένα άρθρο της Αμερικής ο Τ' σπασί του τη θέση του στην εθνική ομάδα και στο Έλσινκι θριάμβευσε με 17,48 μ.

— Στην καθολική και συστηματική προπόνηση, μ' απάντησε με τη μεγαλύτερη φυσικότητα.

Πραγματικά, ο Ο Μπράιεν δεν περιορίζεται μονάχα στο ρίξιμο της σφαίρας. Τ' άρρεσι ν' αυνανίζεται γενικά. Θέλει ν' αποφορτίσει τη μονοτονία. Πιστεύει πως με καθολική προπόνηση επιτυγχάνονται τα καλύτερα αποτελέσματα.

Τρανό δείγμα των σωστών ιδεών του είναι πως κατώρθωσε να ρίξει και δί-σκο 54,11 μ., χωρίς ειδικευσι στη δισκοβολία.

Πριν επιδοθώ στις ρίψεις ο γίγας Αμερικανός ασσος ήταν άριστος παίκτης του μπασκετ-μπόλ και του αμερικανικού ποδοσφαίρου (ράγκμπι). Σαν τον είδε ο περιφημος προπονητής του Πανεπιστημίου της Καλιφορνίας Τζέσσε Χίλλ τον έπεισε να επιδοθώ στις ρίψεις και περισσότερο στη σφαί-ρα. Ο Ο Μπράιεν τον άκουσε και δεν μετανόησε...

Φούκς, Ο Μπράιεν, Χούπερ ήταν η αμερικανική τριάδα, που έπεδληθη το 1952 στους διεθνείς στίβους. Θάχαμε συναρπαστικές τιτανομαχίες αν ο Φούκς δεν πά-θαινε τη θλάση που του στοίχισε την α' ολυμπιακή νίκη.

Μ' άκμαίο ήθικ και α-κράτητο ένθουσιασμό ο Ο Μπράιεν κάλπασε πιά, με-τά το Έλσινκι, προς τα 18 μέτρα. Το 17,95 μ. του Φούκς (1950) τον μαγνή-

τιζε. Προετοιμάστηκε συστη-ματικά και στις 9 Μαΐου του 1953 στο Φρέσκο της Καλιφορνίας κατέρριψε το παγκόσμιο ρεκόρ με την καταπληκτική βολή 18 μέ-τρα ακριβώς. Ήταν ο πρώ-τος άνθρωπος στον κόσμο, που πατούσε με τη σφαίρα του το σινικόν τείχος των 18 μέτρων.

Ο Ο Μπράιεν δεν μέθυ-σε απ' την επιτυχία του. Ούτε μήνας δεν πέρασε και στις 5 Ιουνίου στο Λος Άντζελες βελτίωσε το παγ-κόσμιο ρεκόρ του σε 18,04 μ.

Το χειμώνα του 1953 — 1954 προετοιμάστηκε δρα-στήρια. Στις 23—24 Απρι-λίου του 1954 στο Ντέ Μό-νις της Καλιφορνίας ο Ο Μπράιεν υπερφαλλγγισε τα 18,23 μ., νέο παγκόσμιο ρεκόρ.

Αλλά η απάραμιλλη, η καταπληκτική επιτυχία του, το δνερνο της ζωής του, ήλ-θε στις 8 Μαΐου του 1954 στο Λος Άντζελες. Με την υπεράνθρωπη βολή των 18,42 μ. κατέρριψε το παγκό-σμιο ρεκόρ του και πέρασε πρώτος στον κόσμο τα 60 πόδια. Στον ίδιο και ιστο-ρικό αυτόν αγώνα πέρασε τέσσερες φορές τα 18 μέ-τρα (18,42, 18,30, 18,23, 18,24). Πριν αρχίσω ο αγώ-νας είχε ρίξει για να «ζε-σταθώ» 18,39 μ. Στην πρώ-τη επίσημη βολή του απέ-τυχες, γιατί η σφαίρα του γλίστρησε. Με τη δεύτερη έριξε το καταπληκτικό 18,42 μ. Οι θεατές τον αποθέ-ωσαν. Με την τρίτη προσπά-θεια η βολή του ήταν 18,30 μ. Η τέταρτη βολή του ή-ταν 18,23, η πέμπτη 18,24 μ. και η τελευταία 17,95 μ.

Ο δεύτερος σφαίροβόλος στον κόσμο που πέρασε τα 18 μέτρα είναι ο επίσης Α-μερικανός Σ. Λάμπερτ. Με βολή 18,13 μ. πήρε το πι-στοπονητικό του καλύτερο μετά τον Ο Μπράιεν σφαί-ροβόλο στον κόσμο (1954). Μετά έρχεται ο Αμερικανός Φούκς με 17,95 μ. (1950). Υστερα, ο Αμερικανός Φονβίλ με 17,68 μ. (1948). Ακολουθούν ο Τσε-χολόβας Σκόμπλα με 17,54 μ. (1953), ο Αμε-ρικανός Τσαντνέρ με 17,48 (1950), ο Αμερικανός Χού-περ με 17,42 μ. (1952) και ο Αμερικανός γιγαντώσα-μος Τόρρανς με 17,40 μ. (1934).

Ο Ο Μπράιεν γεννήθηκε στις 28 Ιανουαρίου του 1932 στη Σάντα Μόνικα. Εκεί γαλουχήθηκε στον α-θλητισμό, καθαρώνοντας και παρακολουθώντας τους ά-σους Πάττερσον, Βικ και άλλους πρωταθλητές.

Για να φθάσει όμως στο απόγειο της δόξας του ο Ο Μπράιεν εργάστηκε σκλη-ρά. Σκεφθήτε πως κατώρ-θωσε, παρά τα 105 κιλά του, να τρέχει τα 100 μ. σε 10" 8. Κοντά στη συστηματική προπόνησή του ο παγκόσμι-ος ασσος ούτε καπνίζει, ου-τε πίνει αλκοόλ. Τρώγει καλά ιντιφένικα, μπόλικο μέλι και πίνει δύομιση λίτρες πορτο-καλόζουμο κάθε μέρα.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

Σταυρόλεξο με παροιμία ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
1) ΜΕΓΑΛΟ — ΚΟΝΤΟΙ. 2) ΦΙΛΟΠΟ-ΝΟΣ — ΟΡΜΕΣ. 3) ΡΚ — ΜΑΝΟΝ — ΩΡΑ — ΡΗ. 4) ΑΡΤΟΣ — ΜΕΛ — ΑΣΚΟΣ. 5) ΚΗΤΣ — ΦΑΓΑΣ — ΤΑΠΑ. 6) ΜΕΤΑ-ΤΤ — ΣΟΜ. 7) ΗΣ — ΕΟ — ΚΟΡΑΚΙΑ. 8) ΙΛΑΡΑ — ΠΥΛΛΙ. 9) ΑΜΑΝΑΤΙ — ΠΑ-ΑΚ. 10) ΜΩΜ — ΝΟ — ΠΕΡΑ. 11) ΕΝΑΣ — ΣΕΙΡΑ — ΣΕΕΡ. 12) ΣΙΡΟΣ — ΠΑΣ — ΑΤΥΧΑ. 13) ΟΔ — ΦΑ'Ι — ΝΕΑΡΟ — ΤΒ. 14) ΣΗΚΟΣ — ΒΟΥΛΙΑΖΕΙ. 15) ΣΙΝΙΚΑ — ΣΤΑΣΙΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ
1) ΦΡΑΚΤΗ — ΑΜΕΣΟΣ. 2) ΜΙΚΡΗ — ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ. 3) ΕΛ — ΤΤ — ΛΑΜΑΡ — ΚΙ. 4) ΓΟΜΟΣ — ΕΑΝ — ΣΟΦΟΝ. 5) ΑΠΑΣ — ΜΟΡΑΝ — ΣΑΣΙ. 6) ΛΟΝ-ΦΕ — ΑΤΟΣ. 7) ΟΝΟΜΑΤΑ — ΕΠ — ΒΑ. 8) ΟΝΕΓΑ — ΠΙΑΝΟ. 9) ΚΣ — ΛΑ — ΠΕΡΣΕΥΣ. 10) ΣΤΟΠ — ΡΑ — ΑΛΤ. 11) ΝΟΡΑ — ΤΡΥΠΑ — ΑΡΙΑ. 12) ΤΡΑΣΤ — ΑΛΑ — ΣΤΟΑΣ. 13) ΟΜ — ΚΑΣΚΑ — ΦΕΥ — ΖΙ. 14) ΙΕΡΟΠΟΙ'ΙΑ — ΕΧΤΕΣ. 15) ΣΗ ΣΑΜΑ — ΚΑΡΑΒΙ.

Η παροιμία είναι: ΜΙΚΡΗ ΤΡΥΠΑ ΒΟΥΛΙΑΖΕΙ ΜΕΓΑΛΟ ΚΑΡΑΒΙ.
Σε μισό λεπτό
1) Α' από τις 11.40 μ. μ. ως τις 1.10 π. μ. 2) Θά βρούμε 13.

Κινηματογραφικά
1) Έοτερ Ουόλλιας. 2) Μάρλον Μπράν-το. 3) Σπύρος Γκρέντσερ. 4) Άννα-Μαρία Πιεράντζελι. 5) Άλαν Λάντ. 6) Ά-μεντέο Νατορί.

Τι έσπασε;
Το άριστο χέρι. Άν είχε σπάσει το δεξί, δεν θα μπορούσε να γράφω, κι' αν είχε σπάσει ένα πόδι, δεν θα μπορούσε να περπατήσω τόσο σύντομα.
Το θορυχώ
Από τη θέσι που του καθάρισε το κα-ταδρομικό, ο κυβερνήτης του θαρρηκτώ κα-τάλαβε ότι δεν επρόκειτο για άλλο, Ια-πωνικό, αλλά γι' αυτό το ίδιο. Ο πιλότος του αεροπλάνου είχε γελαστή και το είχε νομίσει για έγχρομο.

Ερωτήσεις για την άνοιξη
1) Είναι η 21η Μαρτίου, όταν η ήμέ-ρα έχη ίση διάρκεια με τη νύχτα. 2) Ο Σούμαν και ο Μέντελσον. 3) Ρίχνοντας μια άσπρινη μέσα στο νερό τους.

Μια εικόνα με 10 λάθη
1) Ο λωποδύτης (άριστερά) έχει τρία χέρια. 2) Τα κάγκελα που είναι καταγής δεν συμφωνούν μ' αυτά που έμειναν στο πλαίσιο του παραθύρου. 3) Στο ένα πα-ράθυρο φαίνεται ότι έξω είναι μέρα και στο άλλο νύχτα. 4) Θά έπρεπε και τα δύο παράθυρα να είχαν κάγκελα. 5) Δεν είναι δυνατόν ο τοίχος να είναι στο κάτω μέρος από τοούλα και πάνω από πέτρες. 6) Δεν είναι δυνατόν το κρασί να τρέχει από τον σωλήνα έφ' όσον βρίσκεται σε πολύ ύψι-λότερο επίπεδο. 7) Το καλάθι της νταμι-τζάνας έχει μονάχα ένα χέρι. 8) Η ντα-μιτζάνα παραμένει γεμάτη αν και χυθείς άφθονο κρασί. 9) Η άρχαμη θά έπρεπε να είχε φτιαχτεί τον ιστό της στη γωνία του τοίχου. 10) Το πρίνι είναι πρίνι έλυουρ-γού και δεν είναι δυνατόν να κόπηκαν μ' αυτό τα κάγκελα.

Η λύσις του υπ' αριθ. 486 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
1) ΑΝΑΤΟΛΗ — ΑΝΑΛΑΤΑ. 2) ΗΠΑΡ — ΗΡΑ — ΝΟΝΑ. 3) ΝΗ — ΝΟΜΟΣ — ΣΠΟΡΑ — ΑΛ. 4) ΑΠΟ — ΣΑΣ — ΟΣΑ — ΑΡΑ. 5) ΠΑΝΙ — ΟΝΤΑΣ — ΣΙΑΜ. 6) ΟΡΟΣ — ΑΣΤΑΚΟΣ — ΙΤΙΑ. 7) ΜΑ-ΡΙ — ΑΡΜ — ΑΠΑΝ. 8) ΗΤΑ — ΙΣΟΝ — ΗΤΤΑ — ΑΝΑ. 9) ΑΓΩΝ — ΣΑΣΙ. 10) ΑΣΟ — ΟΠΕΣ — ΚΕΝΑ — ΑΕΚ. 11) ΜΙΣΟ — ΩΡΑ — ΣΑΜΑ. 12) ΑΛΑΝ — ΣΑΜΑΤΑΣ — ΙΡΑΝ. 13) ΛΕΛΑ — ΛΑΚΩΝ — ΩΡΑ. 14) ΑΙΑ — ΧΑΜ — ΤΑΜ — ΝΑΤ. 15) ΤΑ — ΤΑΛΑΣ — ΣΙ-ΔΩΝ — ΨΙ. 16) ΔΟΝΑ — ΩΜΑ — ΑΡΟΝ. 17) ΝΟΜΙΣΜΑ — ΔΟΜΟΚΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ
1) ΑΝΑΠΟΔΗ — ΑΝΑΛΑΤΑ. 2) ΗΠΑΡ — ΤΙΣ — ΛΕΙΑ. 3) ΠΑ — ΟΝΟΜΑ — Ο-ΜΑΔΑ — ΔΟ. 4) ΑΝΝ — ΙΣΑ — ΙΝΑ — ΤΟΜ. 5) ΥΙΟΣ — ΡΙΓΟΣ — ΧΑΝΙ. 6) ΛΑΜΑ — ΑΙΣΩΠΟΣ — ΑΛΑΣ. 7) ΟΕΟΣ — ΟΝΕ — ΑΛΜΑ. 8) ΣΗΣ — ΝΤΑΝ — ΣΩΜΑ — ΣΩΑ. 9) ΣΤΑΡ — ΡΑΚΙ. 10) ΤΑΣ — ΑΚΜΗ — ΚΑΤΩ — ΣΑΔ. 11) ΠΟΣΟ — ΤΣΕ — ΑΝΤΙ. 12) ΟΝΟΣ — ΣΑΤΑΝΑΣ — ΑΔΑΜ. 13) ΦΟΡΑ — ΠΑΣΑΣ — ΜΣ-ΡΟ. 14) ΙΝΑ — ΣΙΑ — ΜΙΑ — ΝΟΚ. 15) ΜΑ — ΑΙΤΝΑ — ΛΑΡΩΝ — ΝΟ. 16) Α-ΡΑΙ — ΝΩΕ — ΑΡΑΦ. 17) ΑΛΑΜΑΝΑ — ΚΑΝΑΤΙΑ.

Το τελευταίο ΠΕΙΡΑΜΑ

Παράξενο διήγημα

Ο Ραούλ Ντυμπρέν ήταν χαρούμε-νος, όταν χτύπησε την πόρτα του σπι-τιού της Σιμόνης. Θά παντρεύονταν σε λίγες μέρες. Τον άνοιξε η ηλικιωμένη γκουβερνάντα, που η Σιμόνη την είχε σά μητέρα της.

— Ά! έσείς είστε, κύριε Ραούλ; Φαν-τάσικα πως ήταν η κυρία Χ... για το πείραμα. Η Σιμόνη είναι πολύ κου-ρελιασμένη, δεν άντέχει πιά. Όλες οι-τές οι έπιγονιές με τα πνεύματα την έχουν εξουδετερώσει.

— Έσθ δεν μπορείτε να τα καταλά-βετε αυτά. Για χάρη της Έπισημης, η Σιμόνη δέχτηκε να κάνει ούτα τα πει-ράματα. Το σπινερνιό με την κυρία Λε-νουάρ θά είναι το τελευταίο. Όταν παντρευτούμε, θ' απαγορεύσω στη Σι-μόνη να εργάζεται ως μέντιουμ.

— Μακάρι, κύριε Ραούλ. Βλέπω τό κοριτσάκι μου να μαρινέται και να πε-θαίνει κάθε φορά μ' αυτά τα πειρά-ματα. Όλ' αυτά είναι άφύσικα, πορ-άλογα, έτσι τα βλέπω έγώ κι' ες μη νοιάσω γυρ από έπιστημη.

Έκλεινε τη στυγμή, μπήκε στο δω-μάτιο η Σιμόνη.

— Πως είσαι τόσο άχρη άγάπη μου, τι έχεις;

— Είμαι κουρασμένη, Ραούλ. Έ-πειτα, φοβάμαι πολύ.

— Για ποιά πράγμα;

— Δεν ξέρω, ίσως την κυρία Λενο-υάρ. Από τότε που άρχισα τα πειρά-ματα μαζί της, νοιώθω κάτι να με πι-έζει, κάτι σαν προαισθήμα, για κάτι το τρομερό που θά μου συμβεί.

— Μά αυτή, Σιμόνη, είναι μια δυ-στυχημένη μητέρα από τότε που πέ-θανε το κοριτσάκι της. Είναι μια έλε-μψισμένη που της κάνουνε, δίνοντας της τη χαρά πως το παιδί της ζή στον άλλο κόσμο. Έπειτα το κέρδος της έ-πιστήμης...

— Ξέρω, ξέρω, Ραούλ. Είναι η πρώ-τη φορά που παρουσιάζεται ένα εκτό-πλασμα με τόση ακρίβεια. Άλλα η γυ-ναίκα αυτή μου προεινέι φρίκη.

— Είσαι κουρασμένη, Σιμόνη. Δεν καταλαβαίνεις τι παθαίνεις όταν ύπνω-νίζεσαι. Άλλα έγώ το είδα το εκτό-πλασμα: δεν ήταν τίποτε το νεφελώ-δες, όπως στις άρχες, στα πρώτα πει-ράματα. Την τελευταία φορά ήταν χει-ροπιαστό, σά ζωντανό κοριτσάκι. Κι' όταν αλλοτρία το άγγιξα, έσθ ούρλια-ξες σά να πονούσες φριχτά. Γι' αυτό δεν άφησα την κυρία Λενουάρ να τ' άγγιξη.

— Δεν αισθάνομαι δυνάμεις, Ραούλ. Είναι η τελευταία φορά, Σιμόνη.

— Ω! Ραούλ, φοβάμαι, σου λέω. Φοβάμαι. Είναι κάποιες πρωτόγονες δυνάμεις, που δεν πρέπει να τις άγγι-ζουμε. Θά μας κα'αστρεψούν. Έπει-τα, η μητρική αγάπη δεν γυρίζει δ-

— Είπα, ξέρω, Ραούλ. Είναι η πρώ-τη φορά που παρουσιάζεται ένα εκτό-πλασμα με τόση ακρίβεια. Άλλα η γυ-ναίκα αυτή μου προεινέι φρίκη.

— Είσαι κουρασμένη, Σιμόνη. Δεν καταλαβαίνεις τι παθαίνεις όταν ύπνω-νίζεσαι. Άλλα έγώ το είδα το εκτό-πλασμα: δεν ήταν τίποτε το νεφελώ-δες, όπως στις άρχες, στα πρώτα πει-ράματα. Την τελευταία φορά ήταν χει-ροπιαστό, σά ζωντανό κοριτσάκι. Κι' όταν αλλοτρία το άγγιξα, έσθ ούρλια-ξες σά να πονούσες φριχτά. Γι' αυτό δεν άφησα την κυρία Λενουάρ να τ' άγγιξη.

— Δεν αισθάνομαι δυνάμεις, Ραούλ. Είναι η τελευταία φορά, Σιμόνη.

— Ω! Ραούλ, φοβάμαι, σου λέω. Φοβάμαι. Είναι κάποιες πρωτόγονες δυνάμεις, που δεν πρέπει να τις άγγι-ζουμε. Θά μας κα'αστρεψούν. Έπει-τα, η μητρική αγάπη δεν γυρίζει δ-

— Είπα, ξέρω, Ραούλ. Είναι η πρώ-τη φορά που παρουσιάζεται ένα εκτό-πλασμα με τόση ακρίβεια. Άλλα η γυ-ναίκα αυτή μου προεινέι φρίκη.

— Είσαι κουρασμένη, Σιμόνη. Δεν καταλαβαίνεις τι παθαίνεις όταν ύπνω-νίζεσαι. Άλλα έγώ το είδα το εκτό-πλασμα: δεν ήταν τίποτε το νεφελώ-δες, όπως στις άρχες, στα πρώτα πει-ράματα. Την τελευταία φορά ήταν χει-ροπιαστό, σά ζωντανό κοριτσάκι. Κι' όταν αλλοτρία το άγγιξα, έσθ ούρλια-ξες σά να πονούσες φριχτά. Γι' αυτό δεν άφησα την κυρία Λενουάρ να τ' άγγιξη.

— Δεν αισθάνομαι δυνάμεις, Ραούλ. Είναι η τελευταία φορά, Σιμόνη.

— Ω! Ραούλ, φοβάμαι, σου λέω. Φοβάμαι. Είναι κάποιες πρωτόγονες δυνάμεις, που δεν πρέπει να τις άγγι-ζουμε. Θά μας κα'αστρεψούν. Έπει-τα, η μητρική αγάπη δεν γυρίζει δ-

— Είπα, ξέρω, Ραούλ. Είναι η πρώ-τη φορά που παρουσιάζεται ένα εκτό-πλασμα με τόση ακρίβεια. Άλλα η γυ-ναίκα αυτή μου προεινέι φρίκη.

— Είσαι κουρασμένη, Σιμόνη. Δεν καταλαβαίνεις τι παθαίνεις όταν ύπνω-νίζεσαι. Άλλα έγώ το είδα το εκτό-πλασμα: δεν ήταν τίποτε το νεφελώ-δες, όπως στις άρχες, στα πρώτα πει-ράματα. Την τελευταία φορά ήταν χει-ροπιαστό, σά ζωντανό κοριτσάκι. Κι' όταν αλλοτρία το άγγιξα, έσθ ούρλια-ξες σά να πονούσες φριχτά. Γι' αυτό δεν άφησα την κυρία Λενουάρ να τ' άγγιξη.

ρια και θά θελήση ν' άγγιξη το κορί-τσι της η κυρία Λενουάρ.

— Άκούστηκε το κούδουνη.

— Αυτή είναι, Σιμόνη. Θά τη δε-χτής;

— Η Σιμόνη έγνεψε καταφατικά, έ-τοιμη να θυσιάσθι και πάλι. Το δωμά-τιο όπου γινόνταν τα πειράματα μόλις φωτιζόταν. Η Σιμόνη είχε κάσει κιά-λας, σά μια έσοχη του τοίχου, προστα-τευμένη από μια βελούδινη τέπτα.

— Σας προειδοιώ, κυρία μου, εί-πε ο Ραούλ στην κυρία Λενουάρ, να μην άγγιξετε, προς Θεού, το κοριτσά-κι σας, όταν θά μείνει ακίνητο. Αυτό είν' επικίνδυνο για το μέντιουμ.

— Γι' αυτό το ζήτημα ήθελα να σας μιλήσω κι' έγώ, γιατί μου. Σας υπό-σχομαι να μην άγγιξω την Άμαλία μου, αλλά με τον όρο να μ' άφήσετε να σας δέσω στην καρέκλα σας. Η άμφιβολία με βασανίζει. Δεν φαντάζο-μαι πως έσθε και οι δύο τσαρλατά-νοι.

— Άν θέλετε όμως να πιστέψω πως η ψυχή της Άμαλίας μου ζή, ά-φήστε με να σας δέσω. Έτσι, δεν θά μπόρητε να μεταχειρισθώ κανένα τέ-χνασμα για να μ' εξασπώθετε.

Με πολλή δυσφορία, ο γιατρός Ρα-ούλ δέχτηκε να δεθώ στην καρέκλα του απ' την κυρία Λενουάρ μ' ένα με-ταξωτό σκονίσι.

— Είμαι έτοιμη, άκούστηκε άσθε-νική η φωνή της Σιμόνης.

Η κυρία Λενουάρ κάθισε σε μια πο-λυθρόνα απέναντι απ' τον Ραούλ, με τα μάτια σταλωμένα στο μέντιουμ. Τα λεπτά κυλούσαν. Η άναστροφή της Σι-μόνης έγινε βραχεία, βραχνή, έπειτα κάθε ψίθυρος έπαψε ν' άκούγεται. Σε λίγο η τέπτα που έκρυβε τη Σιμόνη κυμάτισε, έπαισε στο στήθος της, ενώ απ' τα χείλη της έβγαίνει ένας άτιμός, που σιγά σιγά έπηρε τη μορφή ενός μικρού κοριτσιού.

— Άμαλία, παιδί μου! φώναξε η κυρία Λενουάρ.

Μια φωνή δροσερή, παιδική, απάν-τησε:

— Μαμά!

Τρεκλίζοντας, η ύλοποιημένη εικόνα προχώρησε μέσ' στο δωμάτιο και στά-θηκε σε δύο μέτρα απόσταση από την κυρία Λενουάρ.

— Άμαλία, έλα δώ, έλα δώ στη μη-τέρα σου, άγάπη μου! φώναξε η κυ-ρία Λενουάρ.

— Μην κινήσεις! ούρλιαξε ο Ραούλ. Η κυρία Λενουάρ όμως είχε σηκα-θί.

— Άμαλία, μικρή μου! Έλα, έλα!

— Μαμά!

Το εκτόπλασμα προχώρησε, τα χέ-ρια της κυρίας Λενουάρ το άγγιξαν, ενώ η Σιμόνη βόγγαγε.

— Σταματήστε, κυρία, φώναξε ο Ραούλ. Το μέντιουμ υποφέρει!

— Και τί με νοιάζει για το μέντι-ουμ; Έγώ το κοριτσάκι μου θέλω, εί-πε άπελπισμένα η κυρία Λενουάρ.

Ο Ιδρώτας έτρεχε απ' το μέτωπο του Ραούλ. Προσπάθησε να λυτερω-θί απ' τα σκονιάτα του, ενώ η κραυγή της Σιμόνης γινόταν όλο πιο βραχνή, πιο τρομερή, σά να πνιγόταν. Τώρα, η κυρία Λενουάρ κρατούσε την Άμα-λία στην αγκαλιά της.

— Είναι ζωντανή, ζωντανή, έχει σάρ-κα και όστα. Ά! δεν θά μού την πά-ρουν ποτέ πιά!

Έτρεξε στην πόρτα, την άνοιξε και χάθηκε έξω. Μια κραυγή πιο τρομερή άκούστηκε εκείνη τη στιγμή, μια κρα-υγή θηρίου που τό πνιγαν, που έκανε το αίμα του Ραούλ να παγώσει.

— Σιμόνη, φώναξε, Έρχομαι!

Κατάφερε με λύσσα, τέλος, να σπά-ση τα δεσμά του κι' έτρεξε στη Σιμό-νη, που είχε σωριασθή στο πάτωμα.

Η Έλίζα, άκούγοντας τις φωνές, εί-χε τρέξει κι' αυτή στο δωμάτιο.

— Καλά τόλμα, είπε η γριά γκου-βερνάντα, κυττάζοντας με φρίκη, πως θά το πλήρωνε η Σιμόνη μου με τη ζωή της. Πέθανε η άγάπη μου! Κύριε Ραούλ, πρόσθεσε, και τα μάτια της γούρλωσαν από τρόμο, γιατί η Σιμό-νη έγινε τόσο μικρή σαν κοριτσάκι.

Σηκώνοντας την από χάω, τότε ο Ραούλ κατάλαβε πως η Έλίζα είχε δίκιο. Κρατούσε στα χέρια του κάτι το ανάλφαρο, το μικρό, το άσηματο, ένα πλάσμα μικρού παιδιού.

— Γιατί έγινε έτσι η Σιμόνη; φώνα-ξε η γριά.

— Δεν το ξέρω! ούρλιαξε η Ραούλ. Δεν το ξέρω! Σιμόνη! Σιμόνη!

Έπιασε τα μπλινγία του, έκρυψε το κεφάλι του στα χέρια του κι' άρχισε να γελάει, να γελάει.

Ο δυστυχισμένος είχε τρελλαθί.

Το παράτριμμα στους μεγάλους και στα βρέφη

Όταν δύο έπιφάνειες του δέρματος τριβόνται μεταξύ τους, τότε σχηματίζεται μια κοκκινίλα στην άρχή, άργο-τερα όμως μπορεί να καταλήξη σε έκζεμα, αν την άφήσε-τε και δεν την γιατρέψετε. Στην άρχή φαίνεται μονά-χα μια κοκκινίλα, άργότερα το δέρμα είναι ζωηρά κόκ-κινο και γυαλιστερό. Και αν δεν το περιποιηθώ κανείς, προχωρεί, παρουσιάζει φυσαλίδες και υγρώσει, κατα-λγει δηλαδή σε έκζεμα.

Το παράτριμμα παρουσιάζεται συχνά σε άτομα εύτρα-φή, κυρίως στις μηρογεννητικές πτυχές, στην μέση έπι-φάνεια των μπρών, ανάμεσα στους γλουτούς. Σε εύ-τραφείς γυναίκες το παράτριμμα φαίνεται και κάτω από τους μαστούς και στο δάπλωμα, που γίνεται στην κοιλιά τους. Το παράτριμμα φαίνεται και διάμεσα στα δάκτυ-λα των ποδιών και στα βρέφη στους γλουτούς και γύρω απ' αυτούς.

Η κοκκινίλα ξεχωρίζει από το υπόλοιπο δέρμα με σα-φή όρια και καμιά φορά είναι διάχυτη ξεθωριασμένη σιγά προς το γέρο δέρμα. Συνοδεύεται από κνησμό ή βαστά πολλόν καιρό, αν δεν φροντίσει να τη γιατρέψι ή άρρωστος.

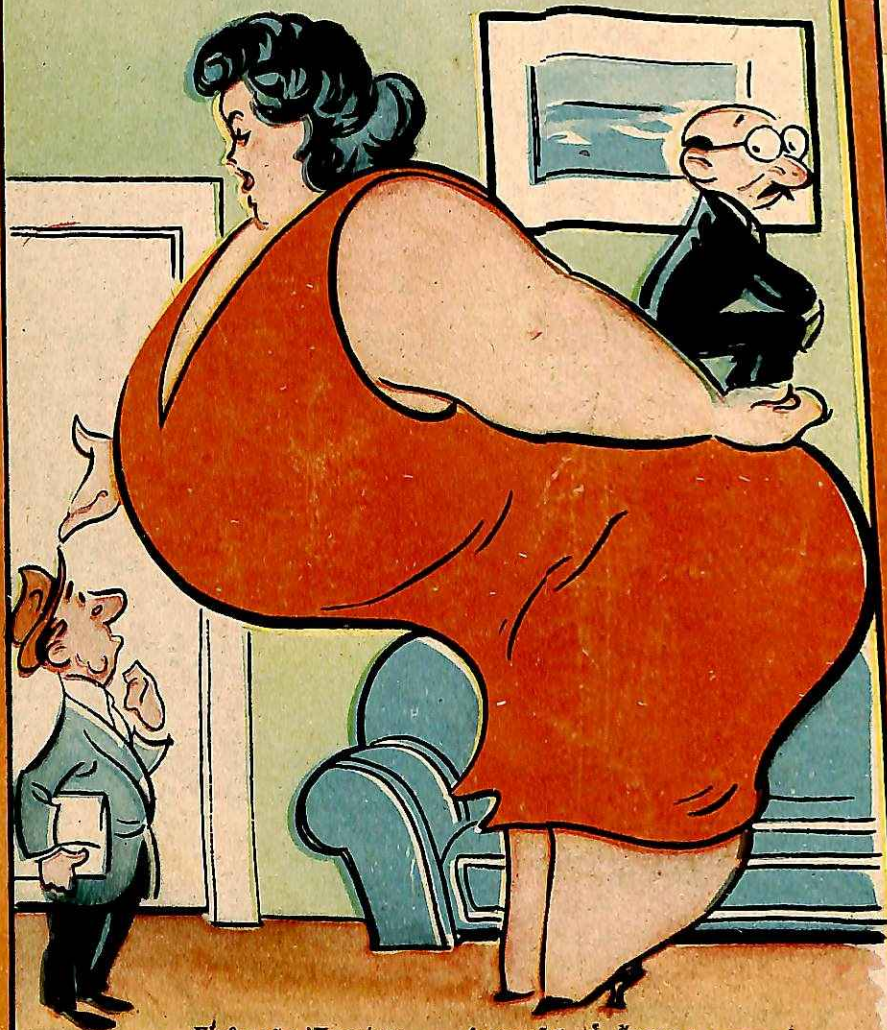
Εκτός από την τριβή, που προκαλεί αυτά τα έρυθη-ματα, προστίθεται και ο Ιδρώτας, που καταβρέχει αυτές τις έπιφάνειες και τις έμπατίζει. Διάφοροι μικροοργαν-ισμοί βρίσκουν εύκαιρα και προσβάλλουν το βρεγμένο και μη καλά συνεχόμενο από τη διαδροχή δέρμα και έτσι προκαλούνται έκζεματα, λεμφαγγειτίδες και πυοδε-μίδες, που επιδεινώνουν και χρονίζουν την κατάσταση.

Πολλές φορές τα παράτριμμα προκαλούνται από μύ-κητες, που βρίσκονται ως ασπρόφυτα στην έπιφάνεια του δέρματος ή που τους κολλά κανείς από το μπάνιο, πετσέτες κλπ. Άλλες φορές πάλι πάνω στα παρατριμματα πάνε οι μύκητες και τα έπιμολύνουν.

Τα βρέφη παρουσιάζουν έρυθηματα στους γλουτούς, που άπλώνουν στην αλκαλα ανάμεσα στους γλουτούς, στους μηρούς, στη ράχη, στην κοιλιά και μπορεί να φτά-σουν ως στους ατραγάλους. Αυτά τα έρυθηματα είναι πολύ συχνά στα παιδιά, πρό πάντων δέ σε κείνα, που δεν τα άλλάσσουν συχνά και παραμένουν τα όδρα και οι άκαθαρτες για πολλή ώρα και έρεθίζουν το δέρμα. Τέ-τοια έρυθηματα φαίνονται συχνά και σε παιδιά άθρεττικά, που υποφέρουν από διάρροιας και σε παιδιά που η τροφή τους είναι πολλή και άκανόνιστη.

Τα έρυθηματα αυτά των νεογνών παίρνουν συχνά ένα χρώμα σκούρο κόκκινο και είναι εξασπλωμένα σε μεγάλη έκταση, ενώ άλλη φορά έχουν σχισμές και άπολείπσι. Πο-λλές φορές συνοδεύονται από φυσαλίδες και παρουσιάζουν διαβρώσεις, που υγρλώσουν και έτσι μετατρέπονται σε πραγματικά έκζεματα.

Πολλές φορές διάφοροι μύκητες έπιπλέ

— Είθετε τῆς Ἐφορίας; ... Δυστυχῶς, ὁ ἄντρας μου μό-
λις βγῆκε!

— Σοφία, δὲν γτρέπεσαι; Πάλι κον-
φακοὺς τοὺς ἀπὸ πάνω! (Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Γιὰ τοῦ Φιλοπάππου εἰστε; Περᾶστε
μέσα!

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Ἐκθιασμός.